

ZAMANIN BEKÇİLERİ

KARANLIK

Marianne Curley

Geçmişe giderek geleceği
koruyabilir misiniz?

2. baskı

“Isabel! Acele et!” Arkarian’ın sesi çok telaşlıydı. Elimi yakalayıp sıkıca tuttu. Birkaç saniye içinde ışık tamamen kayboldu. “Ne olursa olsun, sakın elimi bırakma.”

Fakat peşinde oldukları Isabel değil, Arkarian’dı. Marduke’nin ölümünün üzerinden bir yıl geçmişti ve Düzen, intikam almak için hazırlanıyordu. Tarihi değiştirme planları başarıyla sonuçlanıyordu ve geçmiş, geleceğin üzerine yansıkça, günlük yaşamda da belli belirsiz değişiklikler baş göstermeye başlamıştı. Onları ancak Anılanlar durdurabilirdi. Fakat Düzen’e karşı savaş açmadan önce Isabel ve iki arkadaşı, Arkarian’ı kurtarmak için karanlık bir dünyadan geçip sahip oldukları her şeyi tehlikeye atmak zorundaydılar.

Arkarian olmadan, gelecek için umut yoktu.

www.tudem.com

© 2006, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2003, Marianne Curley

İlk basım 2003 yılında, İngiltere'de "The Dark - Guardians of Time" adı ile
Bloomsbury Publishing Plc tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Onk Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Marianne Curley

Türkçeleştiren: Seçil Sönmez

Kapak: Bora Çokdinleten

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Rukiye Düzçay - Alev Erakin

Düzeltili: Perçem U. Yıldızbaş

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Ocak 2008 (3000 adet)

İkinci Basım: Aralık 2009 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 197 - 0

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

ZAMANIN BEKÇİLERİ
KARANLIK

Marianne Curley

 tudem®

*Altı yıldır yayıncım olan ve bana inanmaktan hiç
vazgeçmeyen Tony Williams'ın anısına.*

Dünya, özgürlüğüne kavuşmadan önce
Katledilen bir masumiyet çiçek açacak,
Veridian antik şehrinin üzerinde, ormanın derinliklerinde
Dokuz kişi açığa çıkacak,

Bir kral hükmedecek,
Ama önce, tertemiz kalbiyle bir lider uyanacak,
Ve ruhu eski, yaşı bilinmeyen bir savaşçı,
Zarafet ve öngörüyle yolu gösterecek,

Dikkat! Dokuz kişi görecekt hainin geldiğini ve gittiğini.
O günden sonra uzun ve acı dolu bir savaş başlayacak,
Anılar bir araya gelecek,
Şüpheler, aralarındaki uyumu bozacak,

Bir soytarı koruyacak, bir şüpheli gölge düşürecek,
Ve cesur yürekli, genç bir savaşçı can verecek,
Kimse zafer kazanmayacak, ta ki kayıp savaşçı geri dönene
Ve korkusuz biri, aydınlığın ve gücün rehberliğinde yolculuğunu
tamamlayana kadar.

Kulak verin! Son iki savaşçı hem felaket hem de huzur doğuracak,
Şüphelerin ortasından teki sıyrılacak,
Diğeri kötülüğün tohumu...
Biri zafer kazanırken diğeri ölüme kavuşacak,

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5800 S. UNIVERSITY AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60637

RECEIVED
JAN 15 1964

FROM
DR. J. H. GOLDSTEIN

TO
DR. R. M. MAYER

RE
POLYMERIZATION OF VINYL
ACRYLATE

GİRİŞ

Lathenia haykırdı. Çılgılığı evrenin bir ucundan bir ucuna yankılandı:

“Hesabını verecekler!”

Sözcükler mor dudaklarının arasından dökülüyordu. Kaos Tanrıçası Lathenia, küresinden geçmiş izliyordu. Bu şimdiki zamanı değiştirerek dünyayı ayaklarının altına serecek olan geleceği yaratacak kaosu elde etmek için kullandığı küreydi.

Lathenia olup bitenleri izlerken, Koruyucu'nun genç bir savaşçısı, Lathenia'nın sevgilisinin boğazına kılıcını ikinci kez saplıyordu. Lathenia bir kez daha haykırdı: Askerleri, nasıl olur da kenarda öylece durur ve hayatı boyunca sevdiği tek erkeğin ölmesine izin verirlerdi?

“Nasıl?!”

Lathenia, olağanüstü uzun tırnaklarını kristal küreye saplayarak üzerinde çukurlar açtı. Nihayet, sevgilisi son nefesini verirken kendi vücudu da baştan aşağı titredi.

Odaya sessizlik çöktü. Yavaşça başını kaldırdı ve delici bakışlarını mermer duvarlarda gezdirdi. Gümüş rengi gözleri ateş gibi parlıyordu.

“Acı çekecekler!”

Uzun zaman boyunca çok fazla şeye şahit olmuş gözleriyle, yaşlı ve ufak tefek bir adam dikkatlice arkasından yaklaştı.

“Majesteleri, izninizle bir şey söyleyebilir miyim?”

Lathenia ona döndü. Kederin pençesindeyken bile büyüleyici güzelliğinden bir şey yitirmemişti.

“Ne söylemek istiyorsun Keziah? Aşağıda neler oluyor, görmüyor musun? Onu öldürdüler. Onu öz kızının hayaliyle kışkırtmak, ne kurnazca bir hile! Bu, Arkarian’ın işi. Yaptıkları her şeyin başındaki beyin, o. Arkarian’ın bana altı asırdır işkence ettiği yeter!”

Keziah, efendisini daha önce de öfkeliyken görmüştü. Hem de birçok kez... Fakat bu hali, kontrolünü kaybetmiş gibi görünen bu hali, onun için yeniydi. Keziah’ın içi ürperdi. Keder ve tutku, patlayıcı bir karışım oluşturuyordu.

“Söyle bana Keziah, Marduke bana tapmıyor muydu? Kızının –on iki yıldır görmediği bir çocuğun– hayali görüntüsü dikkatini nasıl böyle dağıtabildi? Bu bir tuzaktı! Onu böyle kör eden şey neydi?” Gözlerini yere indirdi ve mırıldandı. “Belki de hâlâ, çocuğunun annesi olan o kadına âşıkta.”

Keziah omuz silkti, başını eğdi. Kar beyazı saçları, yukarı çekilmiş, kemikli omzunun üzerine döküldü.

“Bunu bilemem Majesteleri. On iki yıl boyunca, sizin en bağlı hizmetkârınız olduğunu defalarca ispatladı. Fakat şu an, onun sadakatinden şüphe etmek için doğru zaman değil. Marduke’nin ölümlü bedenini geri getirmelisiniz. Hem de hemen. Unutmayın, o şu an geçmiştir.”

Lathenia başını salladı. İpek gibi kızıl saçları, pürüzsüz teninin üzerinde dalgalandı. Vücudunu dikleştirip asıl duruşuna geçince, Keziah’ın yaşlanmış vücudundan nerdeyse iki kat

daha uzun bir kule gibi yükseldi. Tekrar küreye yöneldi ve Marduke'nin bedenini çağırırdı. Cansız bedeni henüz tam olarak belirmemişti bile; ama Tanrıça kristal masaya yürüdü ve Marduke'nin kocaman bedeninin üzerine kapandı. Marduke'nin boğazına saplanan kılıç yarısından süzülmekte olan kan, Tanrıça'nın eline değdi. Acıyla haykırdı. Üzüntüsü somut bir şey gibi, oval odayı kaplamıştı.

Keziah tekrar yaklaştı. Tanrıça'ya hayatı boyunca hizmet etmiş, ama onun için önemsiz bir varlık olmuştu. Yavaşça omzuna dokundu.

“Ne var!”

Keziah kurumuş boğazını ıslatmak için yutkundu:

“Diğerleri, Majesteleri...”

Lathenia ateş gibi gözlerle ona baktı. Keziah'ın kalbi bir an için durdu:

“Yaralılar, efendim. Onların geçmişte öylece ölmelerine izin veremeyiz. Burada tedavi edilebilirler ve tekrar işinize yarayabilirler. Onlar sizin askerleriniz. Her zaman görevlerine sadık kaldılar.”

Lathenia başıyla onayladı. Keziah derin bir nefes aldı. Lathenia tekrar küreye döndü ve tek elini kürenin üzerinde gezdirdi. Tanrıça'nın askerleri odanın içinde belirmeye başladıkça, etrafı inleme sesleri, ölümlü bedenlerin sıcaklığı, ter ve kan kokusu kapladı. Askerlerden genç bir adam, Tanrıça'ya yaklaşırken, onun gözlerindeki ifadeyi görünce yarı yolda durdu. Gözlerinde öyle bir keder vardı ki ona bakmaya devam etmek fiziksel bir saldırı bile sayılabilirdi. Bakışlarını yere indirdi:

“Majesteleri, yaralıları ne yapacağız?”

Lathenia elini havaya kaldırdı:

“Senin aklın çalışmıyor mu Bastian? Sağlam olanları organize et, yaralıları tedavi odalarına taşısınlar.”

Bastian, yaralıların arasında yatan iki cansız bedene huzursuzca baktı. “Peki ya, ölümler?..” diye fısıldadı.

“Onları bırakın. Onların ruhları çoktan Orta Dünya’ya gitmiş, orada amaçsızca dolanıyordur.”

Bastian bunu düşününce ürperdi. Orta Dünya denen bu yer hakkında çok az şey bilse de oranın bambaşka bir dünya olduğunu biliyordu. Bir zamanlar sadece tek bir dünyanın var olduğunu sanırdı. Düzen’de geçirdiği bütün bu süre boyunca çok şey öğrenmişti. Aydınlanmamayı seçseydi bu kadar çok şeyi asla öğrenemezdi.

Bastian yaralıların odalara taşınma işini organize ederken bir askerin eksik olduğunu fark etti.

“O bize ihanet etti!” diyerek, Bastian’ın şüphelerini giderdi Lathenia. “Cezası ölüm olacak.”

“Onu bulacağım.”

“Onu aklından çıkar şimdi. Koruyucu onun güvenliğini sağlayacaktır ve uzun bir süre onu bir yerlerde gizleyecektir. Onu yakalama fırsatın olacak daha sonra.”

Son yaralının da taşınması bittikten sonra, Bastian kapıya yöneldi; ancak Lathenia onu geri çağırırdı.

“Burada kal. Seninle konuşmam gerek.”

Bastian derin bir nefes aldı, ellerini önünde sıkıca kenetledi. Elleri titriyordu ve Tanrıça’nın, onun bu güçsüzlüğünü görmesini istemiyordu. Tanrıça’yı daha önce hiç bu kadar perişan görmemişti. Marduke’yi kaybetmek onun bütün dengesini

altüst etmiş benziyordu. Tanrıça'nın yıkıcı öfkesine aşına olsa da şimdi, bu öfkeye bir de acı eklendiğini düşününce, Bastian'ın kalbi korkuyla doluyordu. Fakat ne yapabiliirdi ki? O kılıcın, efendisinin boğazına defalarca saplanmasını önlemek için elinden ne gelirdi? Vahşi olduğu kadar önüne geçilemez bir şeydi. Hem de büyük bir beceriyle yapmıştı.

“Buyrun Majesteleri?”

“Olanları anlat.”

Yeşil gözleri bir an için büyüdü, sonra odanın duvarlarında gezindi. Bastian yutkundu. Elbette Tanrıça neler olduğunu biliyordu. Her şeyi küresinden izlemiş olmalıydı. Yoksa Marduke'nin bedeni şu anda, Tanrıça'nın önünde, kristal masada neden yatsındı ki?

Bastian'ın cevap vermekte tereddüt ettiğini gören Tanrıça, çılgınlığıyla bütün odayı inletti:

“Söyle bana, en iyi askerlerim, onların sadece birkaçı tarafından nasıl böyle bir yenilgiye uğrattılır! Söyle bana Bastian, o ölümcül kılıcı tutan elin sahibini söyle!”

“O... O genç birine benziyordu, Majesteleri.”

“Geçmişte herkesin farklı kılıklarda göründüklerini unuttuyorsun.”

“Evet, ama gözleri... Gözlerinde bir şey vardı. Ve sizin de bildiğiniz gibi, gözler... gözler değişmiyor.”

Lathenia, elini havaya kaldırarak onu susturdu. İşlerin nasıl yürüdüğünü elbette ki biliyordu. Bütün bunları başlatan kendisi değil miydi? Önce o girmişti rahme, önce onun doğması gerekiyordu! O rahmi, Lorian'la paylaşmak başından beri çok zor olmuştu. Lorian sürekli itip kakmıştı onu. Ta ki göbek bağı boynuna dolanana kadar... Fakat bu münasebetsizlik bile

onun birinciliğine engel olamamıştı. Son anda da Lorian, onu kenara itmiş ve öne geçip kendini, gururlu babasının sevgi dolu kollarına bırakmıştı. İşte bu yüzden Lathenia, ikinci çocuk olmanın zorluklarını aşmak için bir yol bulmalıydı. Ağabeyinin itibarını sarsmaya yetecek kadar kaos yaratmanın yollarını arayarak asırlar geçirmişti. Kaosun, kendisini güçlendirdiğini anlamıştı. Bunu, geçmişle oynarken, geçmişte değiştirirken keşfetmişti. Güçlendikçe, hiçbir şeyin imkânsız olmadığını daha iyi anlamıştı. Ve buna, bütün dünyaların hâkimi olmak da dahildi.

Benzer düşünceleri olan insanları bir araya toplayarak bir ordu kurmaya başladı ve insanların göremeyeceği tuğlalarla, zamanda geçişler sağlayan bir labirent inşa etti. Ordusuna, Düzen adını verdi. Diğerleri ona, Kaos'un Düzeni, diyorlardı. Fakat kendi gücü büyüdükçe, rakiplerinin güçleri de büyüdü. Başlarında Lorian'ın olduğu bir Mahkeme Heyeti kurarak kendisine karşı bir Koruyucu oluşturdular. Kendi askerleri geçmişe gitmek için ne zaman bir labirent kullansa, Koruyucu'nun askerleri de bu labirenti kullandılar. Ve de birçok kez Lathenia'nın başarısızlığına neden oldular.

Lathenia, hem ölümlülerin hem de ölümsüzlerin ulaşamayacağı güvenli bir sığınağa ihtiyaç duyarak bir şehir inşa etmeye başladı. Fakat Lorian bu şehri ondan çalmak için, gizli güçlerini devreye soktu. Lorian, onun düşüncelerini çaldı. Şehir, bir Kale oldu. Bugün artık, askerleri sadece bitişikteki labirenti kullanabiliyorlar. Her iki taraftan Zaman Yolcuları'nın, yolculuklarına çıkmadan önce gerekli bilgiyle donatıldığı yer olan Kale'nin kontrolü artık Lorian'daydı. Fakat Tanrıça şehri geri istiyordu! Ve bu kez, öyle bir hazırlanacaktı ki hiç kimse,

güce susamış ağabeyi dahi, şehri ondan geri alamayacaktı. Ve nihayet her şeyin tek hâkimi kendisi olacaktı!

Lathenia'nın gözleri hâlâ Bastian'daydı. Bastian'ın Düzen'e katıldığı zamanı hatırlıyordu. Sürekli kavga eden anne ve babasının yanında, yalnız, fakir bir çocuktuktu. İki eliyle kulaklarını kapatarak küçük bir dolabın içine veya eğreti yatağının altına saklanmak yerine, bir şeylerin değişmesi için, onların yüzüne haykırabilmeyi nasıl da istiyordu! Neden onun da okuldaki diğer çocuklar gibi bir evi yoktu? Annesiyle babası neden birbirlerine bağırmeden duramıyorlardı? Neden bu kadar içki içiyorlardı? Bastian'sa her şeyden çok kendi dünyasını kontrol edebilmeyi ve dünyanın ona sunacağı zevkleri yaşayabilmeyi istiyordu.

Bastian'ın da güçleri vardı. Bu yüzden Lathenia onu izleyerek bekledi. Yanaklarından acı ve hayal kırıklığı dolu damlalar süzülerek ormana kaçtığı gün, onu buldu. Bu, onun sekizinci yaş günüydü. Annesiyle babasının ayrılmaya karar verdiği gün. Lathenia, ona hayalini kurduğu her şeyi verdi. O da bunları büyük bir açıklıkla kabul etti. Ona yeni bir isim verdi ve bir sürü beceri kazandırdı. Bu arada Bastian, babasıyla yaşamaya devam etse de babası bir ayyaş olduğu için oğlunun bu dünyayla olan ilişkisini hiç fark etmedi. Lathenia'nın zaferi gerçekten de çok tatlı olmuştu; çünkü Bastian, ağabeyinin, Lorian'ın, elini sürmeyeceği tek askeriydi.

Düşünceleri bu anılardan sıyrılırken Lathenia, Bastian'ın ellerinin titrediğini fark etti. Bastian konusunda yanılıp yanılmadığından şüphe etti. Ama hayır, Bastian sekiz yıl önce, Düzen'e kabul edilme töreninden bu yana, ona sadık kalmıştı. En değerli adamlarının arasında, bu kadar önemli bir yere

sahip olmasının nedeni de buydu. Fakat bugün... bugün onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Hiçbir uyarıda bulunmadan, Bastian'ın yüzüne bir tokat attı. Tokadın şiddeti Bastian'ı yere serdi.

“Daha iyisini yapabilmeliydin!”

Bastian ayağa kalktı. “Yapabileceğim hiçbir...” dedi Bastian, ayağa kalkarken.

“Her zaman ‘yapılabilecek bir şey’ olmaz zaten!”

Bastian hemen bir şeyler düşünmek zorundaydı. Göz ucuy-la Keziah'a baktı.

“Öyle sanıyorum ki aralarında bir büyücü vardı.”

Bu fikir Lathenia'nın dikkatini çekmişti. “Ne dedin?”

“Bir büyücü, Majesteleri...”

“Açıkla!”

“O çocuk bir çeşit sihir yaptı. Bir kızın görüntüsünü canlandırdı. Görüntü, Marduke'nin dikkatini...”

Lathenia elini havaya kaldırarak onu susturdu. Gözlerini kısmış, Bastian'ın teorisini düşünüyordu. Çok geçmeden elini havada sallayarak bu düşüncüyü uzaklaştırdı.

“Koruyucu'nun, bir büyücü olarak adlandırılabilir tek askeri, Arkarian denen adam. Gözlerini onun üzerinden ayırma Bastian. Arkarian, onların en değerli mücevheri. O olmadan, onlar bir hiç. Ayrıca ne kadar üstün yetenekleri olsa da Arkarian *sihir yapamaz*. Keziah büyücülerin sonuncusu. Bir zamanlar, büyü yapabilen başka biri daha vardı, ama Lorian, bir tehdit olarak görmeye başlayınca ondan kurtuldu.”

“Bu ‘mücevheri’ nasıl tanıyacağım Majesteleri?”

Lathenia tek kaşını kaldırdı. “Arkarian'ı, mavi saçlarından ve eflatun gözlerinden tanıyacaksın. Her iki özelliğini de

ölümlü dünyada gözden kaçırmak zor. Ancak önemli bir neden olmadıkça yeryüzüne çıkmaz. Şimdilik Kale'de yaşıyor, ama asıl çalışma yeri Veridian yakınlarında bir yerde.”

“Bulduğum zaman ona ne yapmamı istersiniz?”

Lathenia alaycı bir şekilde kahkaha atarak, Bastian'ın ellerinin tekrar titremesine neden oldu.

“Arkarian gelip kapını mı çalacak sanıyorsun? Altı yüz yıldır yaşıyor ve bu süre içinde bir sürü yetenek kazandı. Yapabileceklerini hafife alma. Ayrıca, yaşadığı yılların sayısına da aldanma. Altı yüz yaşında olsa da yaşlanması on sekiz yaşındayken durdu. Şunu aklında tut Bastian! Zaman, saçının ve gözlerinin rengini değiştirmek dışında Arkarian'ı bir parça bile etkilemedi. Kendisini sana gösterse bile, başaramazsın. Tıpkı, Marduke'yi kurtarmakta başarısız...”

Aniden durdu. Misilleme planı yapabilmek için aklına bir fikir gelmişti. “Bir dakika.” Gözlerini Bastian'ın gözlerine dikti. Bastian başka yöne bakmak zorunda kaldı. “Bugün yaptığın onca büyük hatadan sonra, belki *hâlâ* işimize yarayabilirsin.”

Bastian başını eğdi. “Hizmetinizdeyim Majesteleri. Ne yapmam gerektiğini söyleyin bana.”

Lathenia gözlerini çocuğun gözlerine dikti. Bastian tepeden tırnağa titriyordu. “Kimin için çalıştığını belli etmeden, Anılanlardan birinin kimliğini öğrenmeni istiyorum.”

“Anılan mı, Majesteleri?”

“Evet. Ayrıca yüzüme boş boş bakmayı kes. Anılan, Korumacı'nun seçilmiş dokuz üyesinden oluşan bir gruptur. Zamanın Bekçileri'nin seçkin koludur. Esas olarak dünyayı korumak için kurulmuş bir ordu. Dünyayı korumak... Tabii ki benden.” Alaycı bir şekilde güldü. “Kehanet'e göre Anılan,

bana karşı savaşacak olan askerlerdir. Bu arada, Veridian'ı korumak da onların görevidir. Bir gün bir kralları olacak, ama şimdilik sadece Arkarian var başlarında.”

Lathenia, düşünceli düşünceli Bastian'a baktı.

“Zamanın Bekçileri birçok kola ayrılır. Her biri Mahkeme Heyeti'nin bir üyesi tarafından yönetilir. Kendi askerlerini kullanarak dünyanın farklı bölümlerini yönetenler, bu Heyet üyeleridir. Bir araya geldiklerinde bir meclis gibi çalışırlar. Ama onlar akılsız Bastian; çünkü aslında bütün kararları Lorian verir.”

Bastian, söylenenleri anlamıştı. Başını salladı.

“Benim ve onların askerlerinin büyük çoğunluğunun, neden Angel Falls denilen o küçük kasabadan geldiğini sanıyorsunuz?” diye sordu Lathenia.

Bastian başını iki yana salladı: “Bilmiyorum.”

“Çünkü Angel Falls, Veridian şehrini sarıyor. Ve Veridian da her şey demek! Oranın bir gücü var Bastian. Bu şehir, bir zamanlar bütün dünyalar arasında en güçlü yerdı. Öyle gelişmişti ki sizin dünyevi teknolojiniz yanına dahi yaklaşamaz, bugün bile.”

Bastian güçlkle efendisinin gözlerinin içine baktı.

“Nerede bu şehir? Görebilir miyim?”

“Şehir, Angel Falls'daki gölün altında. Lorian'ın benden saklamayı başardığı şeylerin bir diğeri. Fakat bir gün, çok yakında, oraya giden yolu bulacağım ve oranın gizleri bana ait olacak.”

“Bu şehirden özellikle almak istediğiniz bir şey var mı, Majesteleri?”

Lathenia gözleri parlayarak genç adama baktı. Tahmin ettiğinden daha zekiydi. Belki de ikinci gücü nihayet ortaya çıkıyordu.

“Bir anahtar var. Sekiz kenarlı bir piramit şeklinde. Eğer onu bulursan Bastian, seni kral yaparım. Hem de yönetim bölgen uçsuz bucaksız bir yer olur. Fakat şu uyarımı dikkate al: Anahtarın, kendisine dokunan bütün ölümlüleri öldürmek gibi bir gücü var.”

Bastian güçlkle yutkundu. Akli, kral olma fikrine takılı kalmıştı. Kendi bölgesine sahip olma düşüncesi, gözünde görkemli sahneler canlandırıyordu. Ve şimdi Marduke de gittiğine göre, kendi güçleri daha çok fark edilebilirdi.

“Önemli bir anahtar olmalı Majesteleri. Yoksa hazine dolu bir sandığı mı açıyor?”

Lathenia çocuğun saflığı karşısında bir parça öfkeleni.

“Öyle de denebilir. Fakat bu, insanı zengin eden bir hazine değil Bastian. Bu, silahlardan oluşan bir hazine. Bütün dünyalarda bulunabilecek en güçlü, en iyi silahlar...”

Takip eden sessizlikte, Lathenia'nın gözleri odanın etrafında dolaşıp sevgilisinin cansız bedeninde durdu. Bastian, Tanrıça'nın, tuhaf parmaklı elleriyle, Düzen'in en üstün efendisinin kanlı göğsünü okşamasını izledi.

“Anahtarı şimdilik aklından çıkarmalısın Bastian. Arkarian'ı da öyle. Onun icabına daha sonra bakacağım. Senin gücün buna yetmez. En azından şimdilik. Ayrıca o, sıradan bir Koruyucu'dan çok daha yeteneklidir. Onun için başka bir planım var. Ancak senin görevin farklı ve çok da önemli bir görev.”

“Sizin aciz hizmetkârınızdan başka bir şey değilim Majesteleri.”

“Marduke'nin nefesini çalan o kılıcın sahibinin adını getir bana.” Lathenia başını Bastian'a çevirerek buz gibi gözlerle onu olduğu yere çiviledi. “Dünya üzerinde onunla aynı okula bile gidiyor olabilirsiniz! Bul onu! Anlıyor musun Bastian?”

Bastian kafasını salladı ve derin bir nefes aldı.

“Evet Majesteleri. Size Marduke'nin katilinin adını getireceğim.”

İntikam düşüncesiyle sakinleşen Lathenia, gözlerini tekrar Marduke'nin kanlı bedenine çevirdi. Elini yavaşça Marduke'nin yarısı parçalanmış yüzünde, tek gözünün olmadığı çukurda, ağzının boş kalmış yarısında, Anılanlardan biriyle yapılmış eski bir savaştan kalma yaralarda gezdirirken, içi keuderle doldu. Marduke'nin yüzündeki oyukları yavaşça öptü.

“Ölümünün bedelini bütün dünya ödeyecek. Benim çektiğim acıyı herkes hissedecek. Benim öfkeme herkes şahit olacak.”

“Olmalılar Majesteleri!” diyerek, Keziah varlığını tekrar hatırlattı.

Lathenia, ufak tefek yaşlı adama bakınca daha söylemek istediği çok şey olduğunu gördü.

“Belki de Majesteleri, ufak bir bedele karşılık...” Sol elinin parmaklarıyla elinde para tutuyormuş gibi bir hareket yaptı. “Acınızı hafifletecek bir şeyler yapılabilir.”

Lathenia'nın omuzları kabardı, başını dikleştirdi.

“Konuş Keziah! Pörsümüş dudaklarından dökülecek sözcükler, dua et de dinlemeye değer olsun.”

Keziah avucuna doğru öksürdü. Göğsünden hırıltılar çıkıyordu. Nefesini toplayınca konuşmaya başladı:

“Sevdiğiniz adamın ruhunu bulmak için yolculuğa çıkmaya hazırsanız...”

“Onu kurtarmak için her şeyi yaparım. Açıkla bana. Acele et. Bugün sabrım yeterince denendi.”

“Orta Dünya, Majesteleri. Marduke'nin ruhunun, kendisini kaderinin sonuna götürecektir beyaz köprüyü arayarak do-laştığı yer.”

“Tabi ya! Ölümlü bir bedende can verirken hâlâ geçişteydi. Eğer zamanında yetişirsek, o köprüyü geçmeden önce...” Sözleri yavaşça silindi, ama düşünceleri hâlâ berraktı. Marduke'nin tekrar yaşaması için bir şans vardı. Düşüncesi bile ölümsüz kalbini yerinden hoplatıyordu.

“Oraya gitmek için, sizin yardımınıza ihtiyacımız var Majesteleri. Belki de köpekleriniz onu hızlı bir şekilde bulmak için işe yarayabilir.”

“Onu bulmak için köpeklerime ihtiyacım yok,” diye karşı çıktı Lathenia. “Onu her yerde tanırım.”

“Bir şey daha var,” dedi Keziah, tereddüt ederek.

“Devam et ihtiyar adam, hadi!”

“Sesiniz, onun ruh eşinin sesi olmalı. Yoksa geri gelmez.”

Lathenia gülümsedi ve hiçbir cevap vermeden onları gri, karman çorman bir ormanın içine gönderdi. Bastian da bu yolculuğa katılıyordu.

Sıcaklığın aniden düşmesi nedeniyle Bastian titredi. “Marduke'nin ruhunun burada olduğundan emin misin Keziah?”

Tarıca, yaralı tavşan kokusu almış bir köpek gibi önden hızla gidiyordu. Keziah homurdandı:

“Benden şüphelen mi var Bastian?”

“Buradan pek hoşlanmadım sadece. Burası öyle...”

“Donuk mu?”

“Ben renksiz diyecektim.” Gözlerini etrafta gezdirdi. “Daha ne kadar yol...” Sözüünü tamamlayamadı. Gözleri kocaman olmuş, bir şeylere sabitlenmişti. Bir anda ellerini havaya kaldırıp korunmak için yüzünü kapatmaya çalıştı.

Keziah çocuğun çırpındığını fark etti. “Düşüncelerini bırak tut!” diyerek onu yönlendirmeye çalıştı. “Korkuların, bu dünyada somut şekillere bürünür.”

Bastian yavaşça ellerini indirdi. Etrafına bakındığında yılanların gitmiş olduğunu gördü. Rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Keziah dikkatlice Bastian’a baktı:

“Benden uzaklaşmasan iyi olur. Marduke’yi bulduktan sonra dönüşümüz daha hızlı olacak. Geride kalmamalısın. Tanrıça’nın *senin için* geri geleceğini hiç sanmam.”

Bastian’ın gözleri kocaman oldu. Isınmak için kollarını ovuşturmaya başladı. “Umarım, Marduke’yi çabucak buluruz.” Yolunu kesen gri, gümüşü bir üzüm salkımını kenara itti ve kafasını kaldırdığında diğerlerine yetişmek için koşması gerektiğini fark etti. Hırıldayan göğsüyle ihtiyar Keziah bile çok ilerideydi.

Nihayet durduğunda, sanki kilometreler ve saatler geçmiş gibiydi. Bunun nasıl mümkün olabileceğini Bastian’ın aklı almıyordu. Biraz ilerde, kamburu olan bir yaratığın kocaman sırtını gördü, ama fazla önem vermedi. Neticede şu son birkaç saat içinde tuhaf görünümlü bir sürü yaratığa rastlamıştı. Bazıları korkutucuydu, bazılarıysa onda sadece acıma hissi uyandırmıştı. Parmaklarının yarısı buz kesmişti. Soğuktan

acıyan eline üflemeğe başladı ve gözleriyle etrafını iyice taramaya çalıştı. Yan tarafında geniş bir nehir akıyordu. O da tabii ki gri renkteydi. Sonsuz gibi gözükten kocaman bir vadi vardı ilerisinde. Neden durduklarını merak etti birden. O sırada, şu son üç saattir duymayı beklediği sözcüğü Tanrıça'sının haykırdığını işitti.

“Marduke!”

Uzaktaki kambur yaratık durdu ve geri döndü. Bastian'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu yaratık, bu canavar, gerçekten de Marduke'ydi. Tanınmayacak kadar değişmişti. Öyle korkunç görünüyordu ki Bastian dengesini kaybetti, sendeleyerek arkasındaki gri kütüğe çarptı. “Majesteleri,” diye fısıldadı, kendini toplamaya çalışarak. Konuşmaya çalıştı, ama dili damağı kurumuştı. “Majesteleri... Geri getirmek istediğiniz şey gerçekten *bu mu?*”

Lathenia cevap vermedi. Bastian, Tanrıça'nın gözlerinin yaşlarla dolmaya başladığını, yutkunduğunu gördü. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hızla atarken yavaşça nefes aldı. Tanrıça'nın yüzündeki bu keder, gözlerindeki yaşlar!.. Onda daha önce hiç görmediği, hiçbir zaman da görmeyeceğini sandığı bu acı dolu gözyaşları Bastian'ın şaşkına uğratmıştı.

Sonunda Tanrıça derin bir nefes aldı:

“Bunun hesabını verecekler. Bunun hesabını kanlarıyla, korkularıyla ve daha nice canlarla verecekler.”

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry should be supported by a valid receipt or invoice. This ensures transparency and allows for easy verification of the data. The second part of the document provides a detailed breakdown of the financial data, including a list of all accounts and their respective balances. It also includes a summary of the total assets and liabilities, which shows that the organization is in a financially sound position. The final part of the document contains a list of recommendations for future actions, such as improving internal controls and strengthening the relationship with key stakeholders. These recommendations are based on the findings of the audit and are designed to help the organization achieve its long-term goals.

BÖLÜM 1

Isabel

Artık hiçbir yer güvenli değildi. Birkaç haftada bir, çalışma alanlarımızı değiştiriyorduk. Bu kez dağdaydık. Arkarian'ın yerinin hemen tepesindeki bir açıklıkta. Arkarian'ın yerini buradan göremiyorduk. Orası, dağın içine gizlenmiş bir yerdi. Dışarıdan gözükmeyen gizli bir girişi vardı. Açılması söylenince açılıyordu. Genellikle de sadece Arkarian söyleyince... Koruyucu'nun son derece gizli kalması çok önemliydi. Hayatımız sürekli tehlikedeydi. Marduke'nin bir sene önce bugün ölmesinden beri de hiçbir şey aynı kalmamıştı.

Marduke, ağabeyim Matt'i yem olarak kullanabileceğini sanmıştı. İntikam almak için yaptığı bu plan, Matt'in, hiç hazır olmadığı halde Koruyucu'ya katılmasını sağlamıştı. Ethan'ın ablası Sera, Marduke tarafından çoktan öldürülmüştü zaten. Bu da onun intikam planının bir parçasıydı. Ethan'ın babası Shaun'la yaşadığı eski bir kavganın, yüzünün yarısını kaybettiği kavganın intikamı... Marduke'nin, Koruyucu'nun güvenilir bir üyesiyken bir haine dönüşmesine neden olan şey de yine o kavgaydı.

Her şeyimizi kaybetmek üzere olduğumuz o günü hatırlayınca içim bir anda ürperdi. Ağabeyim, Koruyucu'yla ilgili henüz hiçbir şey bilmiyordu. Şimdiyse o da bir üye olmuştu. Yani en azından Ethan, onu bunun için eğitiyordu. Ve sanırım Matt biraz düş kırıklığı yaratan bir Çırac'tı.

Benim çalışmam yoksa, Matt'in çalışmalarını izlemeye genelde gelmezdim. Fakat bugün Ethan, Matt'in çalışmasına yardım etmemi istemişti. Üçümüzün, okuldan sonra sürekli birlikte kaybolmamız güvenli bir davranış olmazdı. Tarih öğretmenimiz Bay Carter, bizi bu konuda uyarmıştı: "Sizi kimin izlediğini asla bilemezsiniz." O da Koruyucu'nun bir üyesiydi.

Biz, birbirimizin kimliğini artık öğrenmiş olsak da diğerlerinden gizli tutmalıydık. Etrafımızda, Düzen'den birileri olabilirdi. Okuldan, 'arkadaş' dediğimiz insanlardan herhangi biri bile... Bunu düşünmek dahi kanımı dondurmaya yetiyordu. Eşofmanımın altında soğuktan ürperen kollarımı ovuşturdum. Burada henüz kar başlamamıştı, ama kış iyice yaklaşmıştı ve hava gittikçe soğuyordu. Bugünü bir an önce atlatmak istiyordum. Bir şeylerin ters gideceği gibi tuhaf bir his vardı içimde ve bundan kurtulamıyordum.

"Hey, Isabel, üşümüyorsun ya? Çantada ceketim var. İstersen onu giy."

Nefesimi verirken yavaşça homurdandım. Bunu söyleyen, her zamanki evhamlı Matt'ti tabi. Ondan sadece bir yaş küçük olduğumu ve kendi başımın çaresine bakabileceğimi

ne zaman anlayacaktı? Hayatımı, bunu ispatlamaya çalışarak geçirmemiş miydim?

“Üşümüyorum!”

Yüzündeki hayal kırıklığına uğramış, şu ‘ne zaman büyüyeceksin’ ifadelerinden birini görünce damarlarımda kanın kaynadığını hissettim. Derin bir nefes aldım ve her zamanki Matt, onu böyle kabul et, dedim kendi kendime. Ayrıca sadece bana karşı bu kadar korumacı değildi. Kendi sorumluluğu olarak gördüğü şeyleri fazlasıyla ciddiye alıyordu. Annemi, mesela... Annemin erkek arkadaşı Jimmy’den, ki o da Koruyucu’dan biri, hoşlanmamasının nedeni de buydu. (Annem Koruyucu’dan değildi ve bunun hakkında asla bir şey bilmemesi gerekiyordu.)

Belki Matt bu yüzden seçilen kişiydi. Kehanet tarafından, bizim liderimiz olmak için seçilen kişi. Arkarian hepsini açıklamıştı bize. Fakat bunları Matt’e anlatmanın iyi bir fikir olacağından emin değildim.

Ethan, dirseğiyle Matt’i dürtüklede:

“Hadi, bugün bitirmemiz gereken çok şey var.”

Matt dişlerini sıktı ve sinirlenmiş gibi gözlerini devirdi. Bütün bu çalışmalarda gerçekten çok iyi dövüşme teknikleri geliştirdiğinin farkında olsa da asıl dayanıklılığına yetenekleriyle, güçleriyle ulaşacağını biliyordu. Ancak şu ana kadar, onda doğaüstü hiçbir güç belirmemişti. En ufak bir iz bile yoktu. Ağabeyimi avucumun içi gibi tanırım. Koruyucu’ya vaktinden çok önce katıldı. Bundan kaçış yoktu.

Ve hâlâ da bu duruma hazır değil. Üzerinden bir sene geçmesine rağmen, yeteneklerine dair hiçbir iz göremiyordu. Kendini yetersiz hissetmesine şaşmamak lazımdı.

Çoğu zaman onun hissettiklerini anlayabiliyordum. Benim güçlerimden sadece bir tanesi ortaya çıkmıştı şu ana kadar. O da tedavi etme. Bir gücüm daha olmalıydı, hatta belki iki. Ve bunların ne olduklarını henüz bilmiyordum. Fakat tedavi gücüm şimdiye kadar çok işe yaramıştı. Bu yüzden kendimi mutlu hissediyordum. Koruyucu'nun bir parçası olarak çorbada benim de tuzum oluyor diye seviyordum.

Ethan'ın güçlerine gelince... Onlar efsaneydi. O bir sihirbazdı. Ve eşyaları da yerinden oynatabiliyordu. Hem de sadece beynini kullanarak. Ne mutlu ona ki Kehanet'e olan içgüdüsel güveni yüzünden üçüncü bir güç de kazanmıştı. Geçen yıl Atina'da, Mahkeme Heyeti'nin toplanmasıyla, Kehanet'e gösterdiği yüksek sadakatin karşılığı olarak, Lorian onu uçma gücüyle onurlandırmıştı. Bu, Ethan'ın bir anda kuş gibi uçabileceği anlamına gelmiyordu. Bu, onu bir yerden başka bir noktaya sadece bir an içinde ışınlayacak türden bir güçtü. Bir sene geçmiş olmasına karşılık Ethan, kanatlarını kullanmak konusunda hâlâ çok acemiydi. Geçen gün kendisini ineklerin olduğu bir ahıra ışınladı ve iki ayağıyla, taze bırakılmış, üzerinde dumanlar tüten bir inek pisliğinin üzerine iniverdi. Matt'le birlikte bu manzarayı görünce bir saat boyunca gülmekten kırıldık.

Hepsi yetmezmiş gibi Matt, vücudu formda olsa da asla atletik tiplerden olmamıştı. Kendini savunmak konusunda da en ufak bir fikri yoktu. Ben açık hava sporu sayılabilecek ne varsa yaparak büyürken o, beni korumakla meşgul olmuştu. Şimdi de sanırım, dikkati dağılmadan, zihnini tek bir şeye yoğunlaştırmak konusunda güçlük çekiyordu.

“Bu kadar kafaya takma Matt,” diyerek rahatlatmayı çalıştı Ethan. “Güçlerin, sen hazır olduğunda kendiliğinden ortaya çıkacaklar.”

Matt kılıcını yere attı. Kılıcın ucu, çimenlerle örtülü, yumuşak toprağa saplandı hafifçe.

“Senin için söylemesi kolay. Henüz hiçbir yeteneğim ortaya çıkmadığı için Arkarian, görevlere benim gitmemi istemiyor. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun sen?” Ethan’ın cevap vermesine fırsat bırakmadan devam etti: “Hayır, bilemezsin. Kaç yaşından beri görevlere gidiyorsun, iki filan mıydı?”

Ethan hafifçe gülümsemeden edemedi. Koruyucu’ya olan hizmetinden gurur duyuyordu, ama asla hava atmazdı. Matt ve Ethan’ın aralarında sorunlar vardı. Ancak Matt, Ethan’ın Çırağı olduğundan beri birbirlerine güvenmeye başlamışlardı. Bir daha, çocukken oldukları kadar iyi arkadaş olabilecekler miydi, bilmiyordum. Her şey Rochelle’in bizim okula gelmesiyle başlamıştı. Matt ona ilk görüşte âşık olmuştu. Sorun şu ki Ethan da âşık olmuştu. Rochelle, Matt’i seçmişti. Bir buçuk sene kadar Matt’le birlikte oldular. Ethan kenara itilmişti. Fakat sonunda, Rochelle’in Matt’i sevmediği, sadece seviyormuş gibi davrandığı ortaya çıktı.

Rochelle, Düzen için çalışıyordu. Marduke onun Eğitmeniydi. Rochelle'in, Matt ve Ethan arasındaki arkadaşlığı bozmasının, Marduke'nin intikam planının bir parçası olduğu anlaşıldı. Rochelle, rolünü çok iyi oynamıştı. Fakat geçen yıl Fransa'daki savaşta, Marduke'ye karşı koydu ve Matt'in hayatını kurtardı. Ancak buna rağmen, Matt'in kırgınlığı geçmedi. Rochelle'in o günden beri bir yerlerde gizleniyor olmasının da bir yardımı dokunmamıştı. Rochelle artık Düzen'in bir üyesi değildi. Düşmana karşı bizimle işbirliği yapmıştı ve Koruyucu'dan biri olmayı seçmişti. İkisinin konuşmaları gerekiyordu. Başka türlü Matt kendini toparlayamayacaktı.

“Dört,” diye açıklamaya başladı Ethan. “Arkarian bana bu, diğer dünyayı tanıttığımda dört yaşındaydım. Fakat beş yaşıma kadar herhangi bir göreve gitmeme izin verilmedi. Yani tam bir sene geçmeden.”

Matt homurdanarak ne demek istediğini başka bir taktikle anlatmaya çalıştı:

“Isabel yalnızca üç haftalık bir çalışmayla ilk görevine gitmişti ama.”

“O zamana kadar birinci gücü ortaya çıkmıştı.”

“Evet, tabi, şifa! Tehlikeli bir durumda bu güç ne de korurdu ya onu.”

“Isabel ayrıca oldukça dayanıklıydı, fiziksel olarak,” diye ekledi Ethan.

Matt istemeye istemeye bunu kabul etti. Bana baktı. Bataniyeyi dizlerime kadar çekmiş, oturuyordum. “Isabel'in farklı olduğunu biliyorum. O biraz...”

Ethan da bana baktı. “Biraz doğa delisi.”

Gerçek anlamda söylememişti elbette ki. Ağzı kulaklarında, sırtıyordu. Bir keresinde onun bu ifadesinin benimle flört ettiği anlamına geldiğini sanmıştım. Öyle sanmamak pek kolay değildi. Ethan’la birlikte çok vakit geçiriyorduk ve evet, ondan gerçekten hoşlanıyordum. Hayatımın büyük bir kısmında da hoşlanmıştım. Fakat Ethan bana karşı romantik duygular beslemediğini yeterince açık bir biçimde göstermişti. Biz sadece arkadaştık ve iyi arkadaştık. Benim de bununla ilgili bir sorunum yoktu. Şu sıralar aklımda başka biri vardı zaten. Ama bu ilişki de bir yere gidiyor gibi gözüküyordu.

“Evet, öyle...” dedi Matt, Ethan’ı onaylayarak. “Yine de görevlere tek başına gidebiliyor.”

“Hayır, yalnız gitmiyorum,” diye atıldım. Canımı sıkın tek şey de buydu gerçekten. Tamam, şifadan başka hiçbir fiziksel gücüm yoktu, ama fiziksel olarak yeterli olduğumu, Mahkeme’ye daha kaç kere kanıtlamam gerekiyordu? Elbette çok güçlü biri gibi gözüküyordum, ama bana bir şans verilseydi...

“Birinin fiziksel enerji harcamaya nasıl bu kadar meraklı olabileceğini anlamıyorum.” Kulağım, Ethan’ın sözlerine kaydı. “Kardeşinin, mükemmele ulaşmak, kendini ispatlamak için yapamayacağı şey yok mu?”

‘Çok komik’ diyecek oldum ki sözler ağzımdan çıkmadı. Kafamın içi, aniden saplanan bir ağrıya oyulmaya başladı.

Ellerimle başımı tutarak yana doğru devrildim. Yardım çağırma için bağırmaaya çalıştım; ama ağrı o kadar güçlüydü ki tek yapabildiğim, nefes almak için ağzımı açmak oldu.

“Isabel?..”

Sanırım bu konuşan Matt’ti. Fakat kafamın içinde öyle tuhaf, öyle etkili bir şey oluyordu ki yanıt veremedim. Gözlerimi açtığımda sadece kör edici bir ışık gördüm. Hemen kapattım gözlerimi. “Lanet olsun!”

“Isabel!”

Matt ve Ethan koşarak yanıma geldiler. Beni kaldırmaya çalıştılar, fakat ışık ve ağrı o kadar güçlüydü ki kıpırdıyamadım. “Bir terslik... bir terslik var...”

“Ne oluyor?” diye bağırdı Matt. Sonra Ethan’a döndü. “Git, yardım çağır!”

Ethan iki koluyla bana sarıldı ve beni yavaşça sallamaya başladı.

“Ne olduğunu bize söyleyebilir misin?”

“Beyaz bir ışık... Çok büyük bir acı... Bir terslik var...”

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı Matt, Ethan’a. “Görmüyor musun, acı çekiyor! Bu yaptığın ne işe yarayacak?”

“Bize bir saniye ver Matt,” dedi Ethan. Sonra bana döndü. “Gevşemeye çalış.”

Ethan’ın dediğini yapmaya çalıştım, ama kafamın içindeki acı çok fazlaydı.

“Yapamıyorum.”

“Tekrar dene. Her ne ise, onunla savaşmayı bırak.”

Bir şekilde acı hafifledi ve bir değişim olduğunu hissettim. Parlak ışık sönmeye başlamıştı. Yavaş yavaş yumuşak gri bir renk aldı ve sonunda bir görüntü belirmeye başladı.

“Burada ne halt oluyor?” diye bağırdı Matt. Kendini kaybetmiş gibiydi.

“Bekle,” diye fısıldadım, elimi havaya kaldırıp Matt’i yatıştırmaya çalışarak. “Ben iyiyim.”

Bacaklarımı altına kıvrarak oturdum ve kafamdaki görüntüler netleşmeye başladı. Sadece birkaç saniyelğine film şeridi gibi gözlerimin önünden geçtiler. Öyle bir film ki hem görebiliyor hem de hissedebiliyordum. Bilinçsizce elimi kalbimin üzerine götürdüm. Görüntüler, beraberinde rahatsız edici bir korku ve hüzün getirmişti.

Nihayet görüntüler kayboldu ve kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. Fakat tepeden tırnağa titriyordum ve bunu durdurmam mümkün değildi. Hemen başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Kuzeyde, ufukta oluşmaya başlayan bir iki saçak bulutunun dışında masmaviydi. Endişelenecek bir şey yoktu. Bir an için orada bir şey gördüğümü sandım. Sanki müthiş renklerden oluşan, zikzaklar çizen bir ışık patlaması. Bu olanaksızdı. Yine de biraz önce gördüğüm o karanlık görüntüler, bir felaketin yaklaşmakta olduğu hissini bırakmıştı geride. Gökyüzünden gelecek bir felaketin hissi!

Destek almak için Ethan ve Matt’in kollarına tutunarak ayağa kalktım. “Buradan hemen gitmeliyiz!”

“Ne?” Matt şaşkına dönmüş bir ifadeyle etrafına bakındı. “Senin neyin var? Korkudan ödümü kopardın.”

Kollarından çekiştirdim. İçimdeki bu hissi, karanlık görüntülerin yol açtığı felaket hissini açıklamamın hiçbir yolu yoktu. “Sadece benimle gelin. Çabuk olun!” Tekrar gökyüzüne baktım. O kötü his büyük bir hızla büyüyor, hemen bu açıklık alandan gitmemiz gerektiğini söylüyordu. “Saklanacak bir yer bulmalıyız.”

Matt omuzlarını havaya kaldırdı ve ellerini beline koydu. “Sen neden bahsediyorsun? Bir dakika önce neredeyse bir ambulans çağıracaktım senin için. Şimdiyse şu haline bak. Sanki bir maraton koşmaya hazırsın.”

Ethan’ın ikna olması daha kolaydı. Hemen düşünmeye başlamıştı. Kuzeyde bir noktaya işaret etti. “Orada bir mağara var. Ormanın içine doğru birkaç dakika uzaklıkta sadece.”

“Neler oluyor?” diye sordu Matt, hiçbir şey anlamadığı için gittikçe sinirlenerek. “Biri lütfen açıklasın.”

Ethan sabırsızca ona döndü:

“Açıklama yapacak zaman yok. Ne diyorsak onu yap.”

Ethan’ın kolunu tuttum. Tam koşmaya başlayacaktım ki her yerim buz kesti. Sanki kan, damarlarımda buza dönüyordu. Vücudumdaki bütün tüyler diken diken olmuştu. Saçlarım bile!

“Neler oluyor?” diye bağırdı Ethan. Onun ve Matt’in saçları da havaya kalkmıştı. “Hava yaşıyor!” Çabucak

eşyalarımızı toplamaya başladı. Bir kilim, sırt çantaları ve içeceklerimizi koyduğumuz kupalar.

Onu kolundan çekiştirdim. “Eşyaları toplayacak zamanımız yok. Onları sonra alırız, tamam mı?”

Elindekileri yere attı ve Matt'i önüne alarak koşmaya başladı. Henüz çok yol almamıştık ki, aniden etrafta yankılanan tiz bir çığlık sesiyle hepimiz olduğumuz yere çivilendik ve sesin geldiği yöne, gökyüzüne baktık. Sonra çığlık tekrar duyuldu. Bu defa ses o kadar yüksekti ki ellerimizle kulaklarımızı kapamak zorunda kaldık. Sanki bir tutam ipek, bin parçaya bölünüyormuş ve her telden ayrı bir ses geliyormuş gibiydi...

“Bu da nesi?” diye mırıldandı Matt, kafasını yukarı, gökyüzüne çevirirken.

Kafamın içinde bir yerde, sığınacak bir yer bulmak için koşmamız gerektiğini biliyordum; fakat gökyüzü, uçümüzü de hipnotize etmişti. Hâlâ masmaviydi. Fakat bir yerde, neredeyse tam tepemizde tuhaf şeyler oluyordu. Bir şeyler yağmaya başlamıştı.

“Koruyun kendinizi!” diye bağırdı Ethan.

Hepimiz yere yattık.

Fakat yağın her ne ise, öyle hemen düşmemişti. Yukarı bakmaya cesaret edebildiğimizde, gökyüzünde derin, karanlık bir deliğe benzer bir şey oluştuğunu gördük.

“Bu ne olabilir?” diye sordu Ethan.

Delik, gözlerimizin önünde, sanki havayı vakumluyormuş gibi daraldı. Sonra içinden, kalın, siyah, dünyanın

karnından fıskıran petrol gibi parlak bulutlar –eğer onlara bulut denirse– fıskırmaya başladı. Tekrar yere yattık, ancak buranın güvenli olmadığını düşününce aceleyle ayağa kalktık. Birkaç saniye içinde bu kara bulutlar, dağların eteklerinden aşağı kayıp etrafımızı kuşattı. Mor, yeşil, sarı ve parlak kırmızı renkte bir sürü şimşek çakmaya başladı. Şimşekler her yöne doğru çatallanıp tüm gökyüzünü kapladı.

Ethan beni sarsmaya çalıştı. Müthiş bir rüzgâr çıkmıştı, bu yüzden bağıryordu:

“Koş!”

Yere devrilmemeye çalışarak elimizden geldiğince hızlı koşmaya başladık. Fakat Ethan’ın bahsettiği mağaradan hâlâ çok uzaktaydık. Başaramayacaktık. Daha önce eşini benzerini duymadığım bir gök gürültüsü toprağı sarstı. Yerde açılan çukurlara doğru yuvarlandık. Hava iyice soğudu ve dolu yağmaya başladı. Fakat bu, sıradan bir dolu değildi. Dondurucu derecede soğuk olmasının yanı sıra, bu doluların etrafı tırtık tırtıktı; çok ağırdılar ve kocaman, sivri kenarları olan birer kaya gibiydiler. Katı bir şeye çarptıkları zaman patlayıp parçalara ayrılıyorlardı ve değdikleri yerde kocaman bir yanık oluşuyordu. Sanki buzun kendisi, kararsız bir maddeden oluşmuştu. En azından bu dünya için kararsız.

“Buraya gelin!” diye bağırdı Matt. Tişörtünü yırttı ve bana doğru uzattı. Kumaşı, tepemi örtecek şekilde başımın etrafına sardım. Kafamı kaldırdığımda Ethan’ın da kendi

tişörtüyle aynı şeyi yaptığını gördüm. Böylece iki kat kumaştan bir korunağım olmuştu. Fazla etkili olacağını sanmıyordum, ama denemeye değerdı. Bir anda tepemizde patlayan bu tuhaf doludan bizi koruyacak ne varsa hepsini denemeliydik.

“Şuna bakın!” diye bağırdı Matt, başını fazla kaldırmaya dikkat ederek. “Dolu, yangına neden oluyor.”

“İnanılmaz bir şey!” Ethan allak bullak olmuştu. “Yerde açılan yarıklara bakın.”

Koşmaya devam ediyor, önümüzde hızla açılan yarıkların üzerinden atlıyorduk. Fakat gökyüzü karardıkça işimiz zorlaşıyordu. Saat sanki öğleden sonra dört değil de gece on iki filan olmuştu. Yağan dolu ve kulakları sağır eden gök gürültüsü gittikçe güçlendi. Tepemizdeki tişörtlerin renginin kırmızıya dönüştüğünü fark ettim. Çocuklar beni korumak için kollarını kullanıyorlardı! Beni korurken, yağın doluların birçoğu onlara çarpıyordu. Bağırılmaya başladım ve giysilerinden çekıştirdim. “İndirin kollarınızı, aptallar! Kendimi koruyabilirim!” Beni duymazlıktan geldiler ve özellikle kollarını, uzanamayacağım kadar yukarı kaldırdılar.

Biraz ilerde başlayan ormanın, nihayet bize bir sığınak sağlayacağını düşününce bacaklarımıza yüklendik. Fakat oraya vardığımız sırada, kafamızın üstünde damar damar, mor bir yıldırım belirdi ve tam önümüzdeki ağaca düştü. Çarpmanın etkisiyle uçümüz de metrelerce havaya

savrulduk. Her birimiz ayrı bir yere düştük ve bir an için birbirimizi göremedik. Diğerleri de benim gibi sersemlemiş ve sağırlaşmıştı. Bir şekilde ormanın kenarına kadar süründük. Artık önümüzde çatırdayarak yanan bir kütük yığınının başka şey yoktu. Kulaklarımdaki çınlama yavaş yavaş kayboldu ve tekrar duyabilmeye başladım.

Ormanın sağladığı siperin altına girmeyi başardığımızda, yağın dolu yavaşlamıştı, fakat fırtına şiddetlendi. Ağaçları kökleriyle birlikte yerinden söküyor, yirmi tonluk vinçlerin bile kaldıramayacağı kayaları fırlatıyordu. Sanki bu fırtınanın bir amacı vardı ve bu amaç da bizi yutmaktı!

“Bu taraftan!” diye kolumdan çekiştirdi Ethan “Sanırım buradan gitmeliyiz.”

Nereye doğru gittiğini Ethan görmese de ben görebiliyordum. Burası öyle karanlıktı ki Ethan da, Matt de ancak birkaç metre ilerisini görebilirlerdi. Geçen yıl, Atina’daki kabul edilme törenimde Leydi Arabella’nın bana armağan ettiği görme yeteneğim sayesinde ben çok daha ilerisini görebiliyordum. Hemen öne geçtim ve bir iki dakika içinde, Ethan’ın bahsettiği mağaraya açılan çıkıntının altında bir sığınak buldum.

Nihayet biraz soluklanabildik. Ethan ve Matt kayalık yerdeki bir tümseğin üzerine yığıldılar. Dolu yüzünden vücutlarının üst kısımlarında, yüzlerinde, kollarında ve kafalarında çok kötü kesikler oluşmuştu. Her ikisinin de yaraları kanıyordu. Fakat yanıkları daha kötü durumdaydı.

Ve Ethan'ın kafasını tutma şekline bakılacak olursa, ufak bir beyin sarsıntısı bile geçiriyor olabilirdi.

Çabucak nefesimi düzene sokmaya çalıştım ve hemen onları iyileştirmeye koyuldum. Ethan'ın kollarını tuttum. Ethan ellerimi geri itti:

“Önce Matt’le ilgilen.”

Matt de buna karşı çıktı, ama onu susturdum:

“Tartışarak Ethan'ın işini geciktiriyorsun sadece. Bu yüzden sus ve işimi yapmama izin ver.”

Bu iş, bir an için sonsuza dek sürecek gibi gözükte. Vücutlarından yayılan yanık kokusu her yeri kaplamıştı ve bu yüzden yapılması gerekenleri gözümde canlandırmakta güçlük çekiyordum. Konsantre olmak için kendimi zorladım. Nihayet her ikisini de iyileştirdim. Üçümüz birlikte, bizi koruyan kaya çıkıntısının altında oturduk ve artık sağanak bir yağmura dönüşmüş olan bu tuhaf fırtınayı izledik. İliklerimize kadar ıslanmıştık. Isınmak için birbirimize sokulduk. Hava sıcaklığı neredeyse donma noktasına kadar düşmüştü.

“Bu fırtına da neyin nesiydi?” diye sordu Matt.

Ethan'ın şaşkınlık içinde omuzlarını havaya kaldırdığını hissettim. Cevabı bilmiyordu. Yavaşça başını bana doğru çevirdi. Kaşlarını kaldırdı. Düşüncelerinin saat gibi işleyişini neredeyse duyuyordum. Fırtınadan önce bana uyarı gönderen o tuhaf olayı düşünüyordu. Bir çeşit ‘imge’ gördüğümü düşünmeye başlamıştı. Fakat doğru yolda olduğundan

emin değildim. Ayrıca her ne teorisi varsa duymak istediğimden de emin değildim. Zihnim tamamen bulanmıştı ve hafif bir baş ağrısı yayılıyordu.

Eğer bana bir çeşit 'imge' ya da uyarı gönderildiyse, bunun bir daha olacağı ne malumdu? Aslında bir uyarı bile sayılmazdı zaten. Fırtına hemen çıkıvermişti ortaya. Bu anlamda gerçekten de bize faydası dokunacak bir yetenek sayılmazdı.

"Isabel?.. Senin bir fikrin var mı?" Eliyle etrafımızdaki korkunç yıkımı işaret etti. Hissettiği korkuyu gizleyemiyordu. "Gördüğün şey bu muydu? Bu... bu kasırğa mı?"

Fakat gördüğüm şeyin bu olmadığını; fırtınanın, hissettiğim şeyin yalnızca küçük bir parçası olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Gördüğüm şey kelimelerle anlatılamazdı. Korku ve ümitsizliğin, insanın kalbinin etrafını asla kaçamayacağı bir kafes gibi sardığı; karanlık, acı ve işkence dolu bir şeydi.

Bir anda titremeye başladım. Matt elleriyle, kollarımı ovuşturup ısıtmaya çalıştı. "Ben iyiyim!" dedim, istemediğim kadar öfkeli konuşarak. Hemen o anda pişman oldum. Özür dileyecektim, ama Matt ayağa kalktı ve uzaklaştı. Mağaranın girişine yaslanarak yere oturdu.

"Isabel?.."

Ethan sorusunu hâlâ cevaplamadığımı hatırlatmak istiyordu.

Elimden geldiğince sessiz konuşmaya çalıştım. Matt'in duymasını istemiyordum.

“Ne gördüğümden tam olarak emin değilim Ethan. O ‘imge’ gerçekten de çok tuhaftı. Ve şu fırtına... O kadar gerçek dışı ki! Bu iki şeyin birbirleriyle bağlantısı olup olmadığından emin değilim.”

Bir süre için sessiz kaldık. Yağmur hafiflemeye başlamıştı. Üstümüzdeki ağaçlar köklerinden sökülüp devrilmişti. Yukarı baktığımda mavi gökyüzünün, parça parça açılmaya başladığını gördüm.

“Böylesine güzel, güneşli bir günün bu hale geleceğini kim bilebilirdi?”

“Ben de ondan bahsediyorum,” dedi Ethan. “Bu konuda neden uyarılmadığımızı bilmek istiyorum.”

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım:

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Kasırgalar karaya çarpmadan günler önce tespit edilmiyor mu? Bu sabah hava durumunu dinlemiştim. Kesinlikle kasırgadan söz edilmedi.”

“Buralarda kasırga olmaz Ethan. Dağlık bölgede yaşıyoruz, tropikte değil. Ayrıca yaz mevsiminde bile değiliz!”

“O zaman bu neydi?”

Ethan yerden aldığı sopayla ayağının dibindeki taşla oynarken, gözlerimi uzaklara diktim.

“Bak, gerçekten de bilmiyorum. Ama her ne ise çok güçlüydü. Hiç böyle bir dolu yağdığını gördün mü? Katı bir şeye çarptığında kıvılcımlar çıkaran bir buz?..”

Ethan bana baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Ethan'ı korkutmak filan istemiyordum, ama fikrimi sormuştu. Ayrıca çok iyi biliyordum ki, sırf hoş şeyler değiller diye söyleyeceklerimi ondan saklamamı istemezdi. O, öyle biri değildi.

“Başka bir şey var.”

“Söyle.”

“Bana öyle geldi ki fırtına, gökyüzünün diğer tarafından yayıldı. Sanki başka bir dünyadan buraya açılıyordu.”

BÖLÜM 2

Arkarian

Şimdi beni görmeye geliyorlardı ve benden bazı cevaplar isteyeceklerdi. Özellikle Ethan oldukça endişeli görünüyordu. Her neye şahit olduysa bu onu fena sarsmış olmalıydı. Benden bir açıklama isteyecekti. Her ne kadar altı asırdır yaşıyor olsam da, Koruyucu'daki hiyerarşide efendi olmak gibi üstün bir yere sahip olsam da Ethan'ın sandığının aksine her şeyin cevabını bilmiyordum.

Elbette ki Isabel de onunla birlikte geliyordu. Üstümdeki kıyafetlere şöyle bir baktım. Siyah pantolon ve mavi bir eşofman üstü. Saçımdaki tokayı çıkardım ve omuzlarıma salıverdim. Isabel ne düşünecekti acaba? Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ve derin bir nefes aldım. Ne önemi vardı ki? Bu onun dikkate alacağı bir şey değildi. Bir zamanlar Ethan'a âşık olduğuna inanmıştı. Belki hâlâ da öyleydi.

“Arkarian!”

Seslenen, gizli geçitten içeri girmiş olan Ethan'dı. Her heyecanlanışında olduğu gibi, yine düşüncelerini benden gizleyemiyordu. Oysa düşüncelerinin önüne perde çekmek konusunda onu ne kadar çok çalıştırmıştım. Günün birinde bu, onun için tehlikeli olabilirdi. Dışarıda, kimliğini

açıklamayan bir sürü Gerçeği Gören vardı. Marduke de hayattayken onlardan biriydi. Mahkeme Heyeti'nin dokuz üyesi de öyle. Ve elbette gerçeği görmek Rochelle'in de yeteneklerinden biriydi.

“O şeyi gördün mü?” diye sorarak, fırtına gibi odaya daldı Ethan. Peşinden Isabel geliyordu.

“Hey,” dedi, Isabel gülümseyerek.

“Merhaba Isabel.”

Hepsi bundan ibaretti. Düşüncelerini gizlemeyi çok iyi başarıyordu.

“Yukarıda neler olduğunu gördün mü?” diye sordu Ethan. Soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. “Neydi o? Ne anlama geliyor?”

Ellerimi açarak ortaya üç tane ahşap iskemle çıkardım. Küçük bir çocukken kullandığım üç sandalyenin aynısı. Çocukken yaşadığım yerden kurtarmayı başardığım tek eşya onlardı.

Üçümüz bir üçgen oluşturarak oturduk. Yanlarında Matt'i getirmedikleri için mutluydum. Uzun bir süredir bizimle birlikte çalışıyor olsa da hâlâ burada kendini rahat hissetmiyordu. Etraftaki aletler onu biraz ürkütüyordu. En ufak bir ses bile çıkarmayan bütün bu teknolojik aletler... Kendi zamanının çok ötesinde şeylerdi. Üç boyutlu küreye ilk kez baktığı zamanı hatırlıyorum da geçmişi izlediğini fark edince hemen buradan kaçıp gitmek istemişti. Karşısındaki sert bir kaya olmasaydı duvarı bile delip geçecekti neredeyse.

Ethan tek eliyle kolumdan tuttu. "Arkarian! Neydi o?"

"Bildiğim kadarını anlatacağım. Ama önce ne gördüğünüzü söyleyin bana."

Ethan'ın eli kolu heyecanla havada uçuşuyordu:

"İnanılmaz bir şeydi. Gökten bir şeyler düştü. Siyah bulutlar... Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen simsiyah bulutlar."

"Ve bir de şu ses vardı," dedi Isabel.

Ethan'dan çok Isabel'in sözleri içime bir korku salmıştı. Öğleden sonra çıkan o fırtına beni de kuşkulandırmıştı, ama kendi kendimi rahatlatmaya çalışmışım. Geçtiğimiz senenin verdiği acıyla ne kadar tükenmiş olsa da Tanrıça bile ölümlü dünyamızla diğeri arasında bir kanal açılmasını istemezdi. "Ses mi? Nasıl bir ses Isabel?"

"Tuhaf bir yırtılma sesi. Kulakları delecek kadar tiz."

Kalbim büyük bir gürültüyle, hızla çarpmaya başladı.

"Olayın başladığı anı anlatın. Dikkatinizi çeken bir şey oldu mu? Tuhaf bir ışık?.. Bir koku?.. Veya aniden çöken bir karanlık?.."

"Evet, evet," diye telaşla yanıtladı Ethan. "Bunların hepsi oldu sanırım."

Isabel kaşlarını çattı. "Ben koku filan hatırlamıyorum. Yalnızca o dolunun yaktığı kollarının kokusu vardı Ethan."

"Bize inanmalısın Arkarian. Gerçekten... Tüyler ürpericiydi. Saçlarımız havaya dikilmişti!"

“Size inanıyorum Ethan.” Yalnızca paniğe yol açmak istemiyorum, diye sessizce ekledim içimden. Marduke’yi kaybettiği için acısı çok büyük olsa da veya Koruyucu’nun bir üyesinin, en önemli askerini yok etmesine çok öfkelen-se de Lathenia, böyle bir riske girer miydi? Kontrolünü, hatta aklını tamamen kaybetmiş olabilir miydi?

Ethan, öğrendiği taktikleri kullanarak oturduğu yerde rahatlamaya çalışıyordu. Onu böyle görmek benim için alışıldık bir şey değildi. Ethan, Koruyucu’ya katıldığından beri çok fazla tuhaf şeyle karşılaşmıştı. Bir şeyin onu bu derece etkilemesi pek kolay değildi.

“Sence o fırtına nereden geldi?” diye sordu.

Isabel ise çoktan fikir yürütmeye başlamıştı:

“O fırtına kesinlikle doğaüstü bir şeydi. Söyleyebileceğim tek şey bu.”

Sonra gözlerimin içine baktı. Bir anda kafamın içi allak bullak oldu ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Kendimi kaybetmek üzere olduğumu biliyordum. Şu aralar hepimiz öyleydik. Casuslarımızdan aldığımız bilgilere bakılacak olursa Lathenia, Ethan’ın kimliğini öğrenmek üzereydi. Ayrıca, Marduke’nin öldürüldüğü gün saldırı planımızı benim yaptığımı biliyordu. Bu yüzden artık benden de intikam almak istiyordu. Fakat ben artık yeryüzünde dolaşmadığım için Ethan daha çok tehlike altındaydı.

Sorun şu ki Isabel’in söylediklerinde büyük bir gerçeklik payı vardı.

Soğukkanlı gözükmeye ve onları telaşlandırmayacak kelimeler kullanmaya dikkat etmeliydim. Görevlerine her zamanki gibi başarıyla devam edebilmeleri için sakin olmaları gerekiyordu. Isabel'in güçleri henüz tamamen ortaya çıkmamış olsa da şifa gücü, Koruyucu'nun tarihinde görülmemiş bir etkiye sahipti.

"Lathenia, Marduke'yi kaybettiği için biraz öfkeli sadece. Bugün Marduke'nin birinci ölüm yıldönümü ne de olsa. Bu konuda fazla endişelenmemeye çalışın."

Isabel yavaşça konuştu. "Oldukça karanlık bir öfkesi var Arkarian."

Ethan atıldı:

"Artık söyleyeceğim. Isabel onun hakkında her şeyi biliyor. Tam fırtına çıkmadan önce..."

Isabel koluyla Ethan'ı dürttü. Ethan neredeyse iskemleden düşecekti.

Anlaşılan başka bir şey daha vardı. Fırtınadan hemen önce bir şey olmuştu ve Isabel bunu, benim bilmemi istemiyordu. Zihnimi Ethan'a odakladım, ama düşüncelerini gizlemek için çok çaba harcıyordu. Gerçi bunu başaramıyordu, aklını öyle allak bullak etmişti ki, zihninden geçenlerden anlamlı bir bütün oluşturmak imkânsızdı. Ne yapalım, madem Isabel'in benden saklamak istediği bir şey vardı, bu onun seçimiydi. Bu işe karışmamaya karar verdim. Tek endişem, benden sakladığı şeyin, bugün o tepede gördüğü şeyle bir ilgisi olmasıydı. Ne Ethan'ın ne de Isabel'in, baş edemeyecekleri bir işe bulaşmalarını isterdim.

Odaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Nedense birden Ethan taş duvardaki çatlaklarla, Isabel de kıpkırmızı olmuş suratını yere eğerek botlarıyla ilgilenmeye başlamıştı. Her ikisi de kendilerini kapıya atmadan önce bu sıkıntılarını son vermem gerektiğini düşündüm. Onlarla konuşmam gereken başka şeyler de vardı. Ama önce bir şey sormalydım:

“Matt’in eğitimi nasıl gidiyor?”

Gözlerini kocaman açıp birbirlerine baktılar. Isabel omuz silkti. Bu, olumsuz bir tepki olmaktan çok, bir yenilgi ifadesi gibiydi. Birbirlerine attıkları bakış beni endişelendirmişti.

“Ethan, anlat bakalım.”

Ethan önce özür diler gibi Isabel’e baktı.

“Matt’in durumu ümitsiz Arkarian. Dikkati çok dağınık. Kehanetin Matt’ten bahsettiğinden emin misin? Yani Mahkeme Heyeti bu konuda yanılıyor olamaz mı? Belki de Matt seçilmiş kişi değil. Hatta, bırak Anılanlara liderlik yapmayı, belki Koruyucu’nun bir üyesi bile olmamalı.”

“Matt, daha doğmadan önce seçilmişti Ethan. Hatta sen doğmadan da önce,” diye kestirip attım.

“Peki, o halde. Ama hiçbir ilerleme kaydetmiyor.”

“O zaman daha çok çalışmalısınız.”

Söylediğim, kabul edilemez bir şeymiş gibi homurdandı:

“Daha ne yapabilirim bilmiyorum. Her gün çalışıyoruz. O, kafasını hiçbir gücünün ortaya çıkmamasına takmış.”

Benim için cevap da buradaydı zaten. “Doğaüstü güçlerini geliştirmek konusunu bir süreliğine kenara bırakın.

Bana kalırsa Matt kendini çok fazla baskı altına alıyor. Bu baskı yalnızca zihnini kapatır. Siz fiziksel yeteneklerini geliştirmeye bakın. Gerçek güçleri ortaya çıkana kadar fiziksel güçlerinden yardım almak zorunda. Gerçek güçlerini geliştirmek için yeterince zamanınız olacak.”

Ethan ne demek istediğimi anlamıştı. “Pekâlâ, deneyeceğim.”

Tekrar bir sessizlik çöktü. Daha fazla dayanamayacaktım. Isabel’e, yeni görevini anlatmamın zamanı gelmişti. Bu anın gelmesinden kaçırıyordum. Biraz sonra söyleyeceğim görev, kesinlikle aceleye gelmişti. Fakat emir, direkt Mahkeme’den, hatta bizzat Lorian’dan, Ölümsüz’den gelmişti. Normalde Isabel’i bir göreve yollamaktan çekinmezdim, özellikle de Ethan’la takım olduklarında, fakat bu görev tam da benimle ilgili konuları içeren birtakım emirlerle gelmişti.

Birkaç kez gırtlığımı temizleyerek zaman kazanmaya çalıştım; fakat aksi gibi, Ethan’ın da, Isabel’in de gözlerini daha çok üzerime dikmelerine neden oldum.

“Evet, şey... Size söylemem gereken bir şey var.”

Isabel öne doğru eğildi. Kısacık bir an için auralarımız iç içe geçti. Heyecandan nefesim kesildi. Konuşmayı kafamda baştan toparlamam gerekiyordu. “Şimdi konu şu ki... Bir sonraki görev senin Isabel. Görevin detayları henüz belirsiz. Fakat bu kez, bu zaman dilimini, hatta biz konuşurken açılan kanalı görüntüleyen kişi ben olmayacağım.”

Holografik küreye doğru kaydı gözlerim. Sonra hemen dikkatimi topladım.

Ethan kaşlarını çattı. “Peki, sorun ne? Ne zaman gideceğiz?”

“Benim de söylemeye çalıştığım şey bu: Bu görevde Isabel’in yanında gitmeyeceksin Ethan.”

Isabel gülümseyerek kafasını geriye attı. Neden bahsettiğimi anladığını zannediyordu. Tek elini havaya kaldırdı ve heyecanla gülümsedi:

“Evet, sonunda! Sonunda bir işi tek başıma yapabileceğim. Artık bana güvenmenizin zamanı gelmişti.”

Fakat Isabel, neden bahsettiğimi anlamamıştı.

“Düşündüğün gibi değil. Tek başına gitmeyeceksin.”

Tekrar iskemlesine yıkıldı. Üzüntüyle dudaklarını büktü.

“Harika. Bana bir şans vermezseniz, bir görevin üstesinden tek başıma gelebileceğimi size nasıl ispatlayabilirim? Çok fazla fiziksel güce sahip olmayabilirim, ama kendi başımın çaresine bakabiliyorum. Bir askerle, Anılan’ın diğer kıdemli üyelerinin başa çıktığı gibi başa çıkabilirim. Mese-la Shaun’un, Jimmy’nin veya Bay Carter’in...”

“Tek başına bir görevi tamamlayamayacağını düşündüğümüzden değil Isabel. Nedeni çok basit: birilerini göreve yalnız göndermek şu aralar çok tehlikeli. Normalde Ethan sana eşlik ederdi. İkiniz birlikte iyi işler çıkarıyorsunuz. Fakat bu kez emirler doğrudan Mahkeme Heyeti’nden geldi. Hiçbir açıklama da yapılmadı bana.”

“Ne demek istiyorsun Arkarian?” diye sordu.

Bir süre cevap vermedim. Lorian’ın neden böyle istediğini bilmiyordum. Nihayet ağızımdan baklayı çıkardım:

“Isabel, bu görevde ortağın ben olacağım.”

Isabel hiçbir şey söylemedi. Ağızı açık kalmıştı ve suratının rengi attı. Bir dakika sonra kendini toparlayıp dik oturdu ve derin bir nefes aldı.

Neden bu kadar tuhaf karşıladığını anlayamamıştım. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye çalıştıysam da sonra boş verdim.

Isabel dudaklarını yaladı. Gözlerim dudaklarında takılı kaldı bir an.

O da fark etti bunu ve güçlkle yutkundu. “Pekâlâ...” dedi, sesi çatlayarak. Sonra öksürmeye başladı. Gözlerimiz keşişti. Dudakları kıpırdadı, ama kelimeler ağızından çıkmıyordu.

Ethan gülmeye başlayarak odanın içindeki gergin havayı dağıttı. Dönüp Ethan’a baktım. Eliyle ağızını kapattığı halde hâlâ kıkırdıyordu.

“Senin derdin ne?” diye Ethan’a söylendi Isabel.

“Hiç, yok bir şey,” dedi Ethan, süt dökmüş bir kedi gibi. “Peki, ne zaman yola çıkacaksınız?”

“Bu gece,” dedim.

“Öyleyse erken yatsan iyi olur Isabel. Ayrıca şunu unutma, mümkün olduğunca normal davran. Annen bir şeylerden şüphelenmemeli. Ruhunun transfer edilebilmesi için iyice uykuya dalmış olman gerek.”

“Bütün bunları bana neden söylüyorsun? İşlerin nasıl yürüdüğünü ben de biliyorum herhalde. Daha önce de yaptım bunu; hem de yüzlerce defa. Unuttun mu?”

“Unutmadım, ama bu gece kafan pek yerinde değil gibi,” diye karşılık verdi Ethan.

Isabel bir tekme salladı. Sert bir tekmeydi. Ayağı Ethan'ın baldırına çarpmıştı. Gerçekten acı vermiş olmalıydı. Ethan bir an irkildi, sonra tekrar sırtıttı.

Isabel kendini topladı yine. “Peki, nereye?” Bir an duraksadı ve tekrar başladı. “Yani, nereye gidiyoruz? Ve tabi... *ikimiz* ne kadar kalacağız orada?”

“Fransa'ya gidiyoruz. Yüzyıl Savaşları'nın ortalarında bir zaman dilimine. Altı yaşında bir çocuğun hayatını koruyacağız. *İkimizin* orada ne kadar kalacağı konusuna gelince, bunu gerçekten bilmiyorum.”

BÖLÜM 3

Isabel

Arkarian'la birlikte göreve gidecektim. *Arkarian'la!* Hem de bu birkaç gün sürebilirdi. Hatta belki birkaç ay. Kim bilir? Bütün bu süre boyunca Arkarian'la beraber olacaktık. *Beraber!*

Yatağımda yatarken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Battaniyeyi gırtlığıma kadar çektim. Aslında üşümü-yordum. Verilen görevi ve Arkarian'la geçireceğim uzun zamanı düşünmek bana böyle hissettirmişti. *Baş başa!* En son ne zaman bu kadar heyecanlandığımı düşündüm. Ethan'la birlikte İngiltere'ye gitmiştik. John Gaunt'un odasındaydık. Ethan beni öpüvermişti. Gerçi bu öpücüğün tek amacı bizi düşüğümüz zor durumdan kurtarmaktı. Eminim Arkarian, içinde bulunduğumuz durum ne kadar zor olursa olsun böyle bir taktiğe başvurmazdı. Yoksa yaparmıydı? Durum çok kötüyse mesela?..

Yattığım yerde yan döndüm. Bir an önce uykuya dalmazsam zaten bir yere gidemeyecektim. Tabi ki fiziki olarak, yani bedenen bir yere gidecek değildim. Bedenim burada kalacak ve sanki sadece uyuyormuşum gibi gözükmeye devam edecekti. Sonuçta beden sadece ruhu taşıyan bir

araçtı. Bu yüzden Kale'ye transfer edildiğim zaman, orada ödünç olarak bir bedene bürünecektim. Sadece gözlerim değişmeyecekti. Gözler değişmiyordu; çünkü gözlerin ruhumuzla bir bağı vardı. Bütün bu işleri Kale düzenliyordu. Orası baş döndürücü bir yerdi. En önemlisi de bu yeni kimlik sayesinde geçmişte tanınmaktan korunacaktım.

Gözlerimi kapattım ve uykuya dalmaya çalıştım, ama kafamın içinde binlerce düşünce uçuşuyordu.

Penceremin dışında ay görünmeye başladı. Perdeleri çekmek için ayağa kalktım. Gerçi bunu yapmamın pek bir faydası olmayacaktı. Leydi Arabella'nın bana verdiği, her türlü ışıktaki görebilme yeteneği bazen geceleri uyanmama neden oluyordu. Mesela bu gece olduğu gibi, rahatlamakta güçlük çektiğim zamanlarda, ışığı kontrol etmekte zorlanıyordum.

Pencerenin önünde durmuş, dışarıdan gelen soğuk havayı içime çekerken, dağın tepesinde gümüş rengi bir ışığın parlamadığını gördüm. Bir anda içim dehşetle doldu. Pencereyi kapattım, hemen yatağımın içine daldım. O tuhaf ışığın, yeni bir fırtınanın habercisi olmamasını ümit ediyordum.

Bu kez gözlerimi kapattığımda uykuya dalacak gibiydim. Derin derin nefes alarak biraz daha gevşedim. Sonunda bedenim transfer edilmemi sağlayacak kadar rahatladı. Yarı uyur, yarı uyanık bir şekilde birkaç dakika öylece yatmıştım ki kafamın içinde bazı görüntüler oluşmaya başladı. Bu da nesi, diye düşündüm. Rüya mı görüyorum?

Önümde çok güzel bir göl vardı. İçinde bir ördek ailesi yüzüyor, onların etrafında nilüfer çiçekleri süzülüyordu. Tahta bir iskele, göle doğru uzanıyordu. Iskelenin direğine iple bağlanmış bir kayık vardı. Küçüktü ve kırmızı, mavi şeritlerle boyanmıştı. Kayığın sağ tarafında, iskelede bir kadın oturuyordu. Ayaklarını suya sarkıtmış, öne doğru sallanıyordu. Ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturmuştu. Sanki çok değerli bir şey tutuyormuş gibi gözlerini ellerinden alamıyordu. Bu rüyanın içinde kendimi göremesem de iskelede yürüdüğümü ve o kadına doğru yaklaştığımı hissediyordum. Attığım her adım, bu kadının kim olduğunu öğrenmeye ve avuçlarında tuttuğu sırrı görmeme daha da yaklaşıyordu beni.

Rüya gerçekçi olmaya başladı. Tahta iskelede, attığım her adımın çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Bir an için kadının da ayak seslerimi duyduğunu sandım. Başını sola çevirdi, ama hiçbir şey söylemedi. Ve bu bile onu tanımama yetti. Bu kadın, Ethan'ın annesi Laura Roberts'tı.

“Bayan Roberts?..” diye seslendim, rüyanın içinde.

Bana cevap vermedi. Sanki bakışları öylece içimden geçiyordu.

“Laura, burada ne yapıyorsun?” Omzunun üzerinden eğildim. “Elinde ne var?”

Ellerini çok net bir şekilde görebiliyordum. O kadar çok kan vardı ki dengemi kaybedip geri çekildim. Daha iyi görebilmek için tekrar eğildiğimde korkudan bağırmamak

için elimle ağzımı kapattım. Manzara karşısında kusmamak için kendimi zor tutarak daha yakından bakmaya çalıştım. Bileklerinden dirseklerine kadar uzanan kesiklerden kanlar boşanıyordu. Kan, eteklerine bulaşmış, oradan suya damlıyordu. Avuçlarını açtı. Elinde tuttuğu sivri bir bıçak yavaşça suya düştü.

Çılgılık atmaya çalıştım. Kendime geldiğimde karanlıkta, yatağında doğrulmuş, oturuyordum. Rüya hâlâ çok canlıydı. Gözümün önündeki görüntülerden kurtulmak için başımı iki yana salladım. Fakat görüntüler kaybolmadılar. Sanki bu rüyada görmem gereken daha çok şey vardı. Düşüncelerimi topladım ve kafamın içinde Laura'ya ulaşmaya çalıştım. Fakat görünmez bir güç beni engelliyordu. Sanki duruma müdahale etmemeliymişim, sadece izlemeliymişim gibi. Laura'nın kendini öldürmesini engellemek için elimden hiçbir şey gelmiyordu. Sarsılmıştım. Tekrar bağırdım.

Çılgılığımı duyan Matt, kapıyı ardına kadar çarparak odama geldi.

Annem, Matt'i kenara iterek öne geçti. "Ne oldu? Kâbus mu gördün?"

Matt yatağımın diğer tarafına geldi ve başucu lambasını yaktı. Odanın içini dolduran ışık gözlerimi yakıyordu. Gözlerimi kırıştırıp elimle kapatmaya çalıştım. Rüya yüzünden kalbim, dörtnele giden bir at gibi koşturuyordu.

Annem şefkatle alnımdaki saçları kenara itti.

“İyi misin Isabel?”

“O iyi, anne,” dedi Matt. “Ben onunla ilgilenirim.”

Annem bana baktı. Ben de onu ikna etmeye çalıştım:

“Matt haklı. Endişelenecek bir şey yok. Sadece rüya gördüm. Sen yatağına dön. Gerçekten.”

Annem bir an tereddüt etti:

“Emin misin canım? İstersen önce sana sıcak kakao yapayım?”

Zorla gülümsemeye çalıştım:

“Hayır, gerek yok. Gerçekten iyiyim.”

Sonunda ikna oldu.

“Pekâlâ. Eğer konuşmak istersen biliyorsun, koridorun hemen karşısındayım.”

“Bir şey olursa seslenirim anne. Ama iyiyim.”

“Jimmy de birazdan gelir. Eğer istersen onunla da konuşabilirsin.”

Matt’ın suratı asıldı:

“Jimmy’ye filan ihtiyacı yok. Ben yanındayım!”

“Elbette ki yanındasın,” dedi annem. “Öyle demek istemedim.”

Annemin elini tuttum.

“Sorun yok anne. Matt’e aldırma. Ben Jimmy’yi seviyorum. Gerçekten. Artık burada yaşıyor olması benim için hiç sorun değil.”

Annem gülümsedi. Şimdi daha rahatlamış görünüyordu. İyi olduğumdan tamamen emin olunca yatağına döndü.

Matt yeşil puf koltuğuma yerleşti. “O çığlıklar da neyin nesiydi?”

“Kötü bir rüya gördüm. Hem ben sadece bir kez çığlık attığımı sanıyorum.”

Omuz silkti. “Yine o tuhaf imgelerden birini görmedin ya?”

Matt bunu söylediği anda, henüz yavaşlamış olan kalbim yine deliler gibi atmaya başladı. Gördüğüm şey gerçekten de *bir imge miydi?* Laura'nın bunalımda olduğunu herkes biliyordu. Kızını on üç sene önce kaybetmiş olmanın acısını hiçbir zaman atlatamamıştı. Hem daha geçen gün Ethan, annesinin durumunun iyiye gitmediğinden, babasının ona destek olmasının da bir işe yaramadığından bahsetmemiş miydi? Hatta doktorlar bile, onun şimdiye kadar iyileşmiş olması gerektiğini ve neden iyileşmediğini bir türlü anlayamadıklarını söylememişler miydi?

“Lanet olsun!”

“Ne gördüğünü söyler misin?” diye sordu Matt.

Matt'in sorusu beni hemen inkâr etmeye yöneltti. Elbette *sadece bir rüyaydı*, bir imge değildi. Kafamın içinin patlayacak gibi olduğu geçen seferki şeye hiç benzemiyordu. Bu kez ne öyle bir acı hissetmiştim, ne de öyle kör edici bir ışık görmüştüm. Sadece Ethan ve annesi için endişelenmem yüzünden böyle bir rüyaya dalmıştım. Bunu Ethan'a anlatırsam onu daha da endişelendirmiş olurum. Ethan zaten yeterince endişeleniyordu.

“Isabel?..”

Peki ya bu gerçekten de bir imge idiyse ve ben bunu Ethan'a söylemezsem ne olacaktı? Belki de sadece üzerimde uykunun rahatlığı olduğu için o acıyı duymamıştım. Ayrıca imgeye karşı koyacak derecede kendimde değildim.

“Isabel! Neler oluyor? Konuş benimle.”

Sorularının kafamı karıştırmasını engellemek için elimi kaldırıp Matt'e susmasını işaret ettim. Bu işi çözmek için birkaç saniye daha düşünmeye ihtiyacım vardı. En son bir imge gördüğümde olay birkaç saniye içinde gerçekleşmişti. Bu düşünceyle hemen yataktan fırladım ve karanlık koridorda güçlükle telefona doğru ilerlemeye çalıştım.

Matt peşimden gelip ışığı yaktı.

“Problemlerini her zaman tek başına çözmek zorunda olmadığını ne zaman anlayacaksın?”

Telefonun ahizesini kulağıma götürdüm.

“Ne dedin?”

“Bu dünyada bir başına değilsin Isabel. Her şeyin üstesinden tek başına gelebileceğini kanıtlamak zorunda değilsin. Onun artık geri gelmeyeceğini kabul etmenin zamanı geldi.”

Ağzım hayretle açık kaldı. Matt hiçbir zaman babamdan bahsetmemişti.

“Bence haddini aşıyorsun.”

“Öyle mi dersin? O zaman sana yardım etmek istemem seni neden bu kadar rahatsız ediyor?” Arkasını döndü.

“Dinle,” diye seslendim, “bir açıklama yapmadığım için üzgünüm. Gördüğüm rüyanın senin düşündüğün saçma sapan şeylerle hiç ilgisi yok. Ve sırf bil diye söylüyorum, kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım ben. Bu şekilde olmasını seviyorum. Hepsi bundan ibaret.” Bana inanmadığı belli oluyordu. “Senin bana yardım etmek dediğin şey, beni sürekli ilginle boğmak.”

Sözlerim canını yakmıştı, ama buna ayıracak zamanım yoktu.

“Ethan’ı aramam lazım, tamam mı?”

Saate bakmak için gözlerini koridorun duvarında gezdirdi. “Telefon görüşmeleri yapmak için biraz geç değil mi?”

Elimi havaya kaldırarak susmasını işaret ettim.

“Bu görüşmeyi yapmalıyım.”

Matt homurdandı:

“Hâlâ Ethan’la ilgili hayaller kurduğunu söyleme bana. Yoksa rüyada onu mu gördün yine?”

Neden geçmişte yaşadığım bir aşkı şimdi konuya dahil etmek zorundaydı ki?

“Git başımdan,” dedim, dişlerimi sıkarak. “Sana söyledim, Ethan meselesi kapandı.”

“Ne yazık ki sana inanmıyorum,” dedi. Sonra odasına döndü.

Telefon yedinci kez çalıyordu ki Ethan uykulu bir ses tonuyla cevap verdi:

“Alo?”

“Ethan, benim.”

“Hı?.. Isabel?.. Sorun ne? Senin, Kale’ye gitmek için uyuyor olman gerekmiyor mu?”

“Evet, ama...”

Ne olduğunu anlamıştı:

“Yoksa bir imge filan mı gördün?”

“Filan kısmı doğru.”

“Ne gördün?”

Bir an için Ethan’ı aramanın gerçekten de kötü bir fikir olduğunu düşündüm.

“Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Muhtemelen bir imge değildi zaten. Sadece bir rüyaydı. Gerçekten.”

“Gevelemeyi bırak Isabel. Söyle işte.”

Derin bir nefes aldım.

“Annemi gördüm.”

“Ve?..”

“Ethan sanırım... Sanırım annem kendini öldürüyordu.”

Sessizlik. Sadece hızlı hızlı nefes aldığımı duyabiliyordum.

“Ethan?.. İyi misin?”

“Bana gördüğün her şeyi anlat,” dedi, ciddi bir ses tonuyla.

Ona gölü, tahta iskeleyi, ördekleri ve nilüfer çiçeklerini anlattım. Beni öylece dinliyor, bir şey söylemiyordu. Fakat tam kayıktan söz edince, özellikle de kırmızı olduğunu söyleyince, Ethan atıldı:

“Kayığın üzerinde bir isim var mıydı?”

Düşünmeye çalıştım. Gözlerimi kısarak imgeyi canlandırmayı denedim. Sonra mavi bir boyayla yazılmış, usta bir elden çıktığı belli olan o kelimeleri gördüm.

“Kayığın ismi, *Lillie-Arie* ya da onun gibi bir şeydi.”

Ethan haykırdı. Telefona sıkıca yaptım.

“Ethan, ne oldu?”

“Biraz önce bana annemin ara sıra yattığı hastaneyi mükemmel bir şekilde tarif ettin. Gölde gezintiye çıktıkları bir kayak da var orada. Adı da *Lilie-Marie*.” Sanki düşüncelerini kelimelere dökmesi için fazladan oksijene ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes çekti. “Yani bu yüzden gördüğün şey bir imge olmalı Isabel. Annem o hastaneye kaydını yaptırdı.”

“Öyle mi? Ne zaman?”

Ethan duraksadı. Düşünmeye çalışıyordu. “Cumadan sonraki hafta beş günlüğüne o hastaneye yatacak.”

“Ethan, ne yapacağız?”

“Yapılması gereken ilk şey oraya gitmesine engel olmak.” İç çekti. Bitkin bir hali vardı. “Ondan sonrasını ben de bilmiyorum.”

Kalbim o sırada onunla birlikte çarpıyordu. Yitip gitmenin eşliğinde olan bir anneyle mücadele etmek onun için ne kadar da zor olmalıydı. Ethan on üç senedir bu mücadeleyi veriyordu.

“Sesin çok yorgun geliyor.”

İçini dökmesi için ona yardımcı olmaya çalışıyordum.

“Keşke olayları değiştirecek bir şey yapabilseydim. Annemin durumu iyiye gitmiyor ve ben de bazen yorgun düşünüyorum, anlıyor musun?”

Anladığımı belirtmek için ufak bir ses çıkardım. Ethan devam etti:

“Isabel, şimdi söyleyeceğim şey kötü gözükcek, ama bazen annemin bencilce davrandığını düşünüyorum. Biliyorum, onun da elinden bir şey gelmiyor. Deniyor. Hastaneye gidiyor, meditasyon yapıyor, grup terapilerine katılıyor. Her şeyi denedi. Yine de bazen, onu kaybedeceğime dair delicesine bir his doğuyor içime. Çok korkuyorum. Onun ne kadar hassas olduğunu bilmek beni korkutuyor. İşte o zamanlarda deliye dönüyorum. Neden diğer anneler gibi olamıyor? Bir kez olsun destek veren kişi neden o olmuyor?”

“Keşke yardım edebilsem.”

Ethan derin bir nefes aldı:

“O kadar kötü değil aslında. Onun için güçlü olmak bana zor gelmiyor. Özellikle de çok zor bir dönemden geçiyorsa. Mesela, Sera'nın doğum günü, ölüm yıl dönümü veya anneler gününde. En kötülerini bunlar. Her şey üst üste geldi. Sanki her gün başka bir kriz yaşıyoruz. Bu yüzden kendimi yorgun hissediyorum. Bir de şimdi senin gördüğün şu imge...”

“Evet. Bir çözüm bulmak için çok az zamanımız var.” Ethan zaten yeterince korkuyordu, bir de ben daha fazla korkutmak istemiyordum. Fakat Laura’nın hastaneye yatmasını önlemek gibi basit bir çözümün işe yarayacağından emin değildim. “Annenin hastaneye yatmasını engellesek bile, başka bir yerde kendine bunu yapmayacağını garantisini kim verebilir?”

Uzun süre cevap vermedi:

“Bilmiyorum, Isabel. Tek bildiğim, annemin hayatını kurtarmak için sadece on günümüz olduğu.”

BÖLÜM 4

Arkarian

Isabel geç kaldı. Bir şeyler onu oyalamış olmalıydı. Marcus Carter'ın, bu görevi organize ederken bir sorunla karşılaşmamış olmasını diliyordum. Bu gece benim yerime o geçmişti. Lisedeki öğretmenliğinin yanı sıra çok uzun süredir Kale'de çalışıyor olsa da benim odamdaki makineleri kullanmaya alışık değildi. Belki ona kısa bir bilgi ziyaretinde bulunmalıydım. Kanatlarımı kullanır ve birkaç dakikada geri dönebilirdim. Bu odadan çıkmanın biraz rahatlatıcı olacağını düşündüm. Özellikle de bu odadan. Kale bunu neden yaptı? Isabel'le birlikte gideceğimiz ilk görev için neden böyle bir oda seçti?

Derken birden Isabel göründü. Arkası bana dönük bir şekilde ayaklarının üzerine indi. Benim burada olduğumu fark etmesine fırsat kalmadan, bütün dikkati odaya yöneldi. Bu çok normaldi.

Sessizce ıslık çalarak arkasını döndü ve beni gördü.

“Vay be! Bu oda gerçekten de müthiş.”

“Evet, öyle. Gerçi yatak bence biraz yüksekte kalmış.”

Kalp şeklinde, pembe minderleri olan yatağa bakınca kıkırdamaya başladı. Isabel'in gülmesi, ikimizin böyle

romantik bir odaya tıkmış olmamızdan kaynaklanan gerginliği biraz olsun hafifletti.

“Burası bir balayı süiti olabilir. Şöyle lüks, daha doğrusu döküntü bir otelde,” dedi. “Sence neden bizi?..”

Yüzü, çift kişilik yatağa saçılmış bir düzine yastıktan daha pembe bir hal aldı. Sözleri havada asılı kaldı. Bu soruyu neden sorduğu çok belliydi. Omuz silktim ve gülümsedim:

“Hmm, Kale’nin veya sahiplerinin aklından geçenleri kim bilebilir ki? Gerçekten hiçbir fikrim yok.”

Ve gerçekten de yoktu. Kale sırlarla doluydu. Burada yaşıyor olduğum halde beni bile hâlâ hayrete düşürüyordu. Sanki bu yapının kendine ait bir ruhu vardı. Ana bölmenin duvarlarını kaplayan ileri teknoloji makineleri görmüştüm. Fakat sanki bazen kendi aklına, içgüdülerine ya da duygularına göre hareket ediyordu. Yine de Lorian’ın ve tabii burada yaşayan diğerlerinin Kale’nin işleyişinde parmakları olduğundan şüpheleniyordum.

Isabel’in ilgisini, Eros’un yatak odasının bir kopyası gibi gözükken bu yerden, görevimiz üzerine çekmeye karar verdim:

“Bence gitsek iyi olur. Biraz geciktin. Bunun farkında mısın?”

“Galiba,” dedi, düşünceli bir şekilde.

Bu kez daha düzgün bir dekorasyonu olan başka bir odaya geçtik ve gideceğimiz döneme ait giysilerle donatıldık. Isabel’in üzerinde uzun, dökümlü kolları olan yeşil bir

elbise belirdi. Belinin biraz üzerinde bir kemer vardı. Saçları siyaha dönmüştü. Dolgun buklelerle omuzlarına kadar sarkıyordu.

Nefesim kesilmiş bir şekilde bir süre öylece bakakaldım. Isabel bunu fark etti. Eliyle alt kısımlardaki bukleleri tutup huzursuzca parmağına dolamaya başladı. Saçını parmağıyla öyle bir çekiştirdi ki buklenin bir an için kökünden kopacağını sandım. Hatta parmağı neredeyse morarmaya başlamıştı.

Yanına gittim ve parmağına doladığı saçını yavaşça çözdüm. İlk başta ne yaptığımı anlamadan öylece yüzüme baktı.

“Parmağını koparacaksın neredeyse,” dedim.

“Ya?” dedi. Sesi düşünceli geliyordu. Sonra parmağına baktı ve irkildi. “Gerçekten!”

Biraz geri çekilerek arkasını döndü ve bir iki kere kafasını salladı. Sonra bana döndü:

“Evet, sanırım artık gitmemiz gerek. İyi de... Daha kim olduğumu bile öğrenmedim.”

“Bekle.”

Tam o sırada üzerimize parlak toz zerrecikleri döküldü ve konuşacağımız dille birlikte gereken diğer tüm bilgilerle donatıldık.

“Demek bir mürebbiyeyim.”

“Ve adın da Phillipa Monterey,” diye onayladım.

“Peki, ya benim kadar şık görünmeyen siz kimsiniz?”

Üzerimdeki yünlü pantolona, eski püskü gömleğe ve belime özensizce bağlanmış ipten kemere baktım. Başım-daki kepi çıkarınca açık kahverengi, karman çorman saçlar dökülürdü. “Görünüşe bakılırsa ben de Gascon adıyla ta-nınan bir seyisim.”

“Tamam öyleyse Gascon, mavi uzun saçlarını özleyece-ğim. Kalabalıkta seni tanımam gerçekten zor olacak.”

Neşelenmesi hoşuma gitti, gülümsedim. Aramızdaki gerginlik biraz olsun azaldı. Son zamanlarda Isabel o kadar gizemli davranmıştı ki benden bir şey sakladığından ve bu-nun görevimizi etkileyecek bir şey olmasından korkuyor-dum. Gerçi ne olduğunu az çok tahmin ediyordum. Belki de paniğe kapıldığı için bahsetmek istemiyordu. Geçmiş geçiş yapacağımız odaya gelince sormadan edemedim:

“İkinci yeteneğine dair bir işaret yok mu hâlâ Isabel?”

Duraksadı.

“Ethan senin her şeyi bildiğini söylemekte çok haklı.”

“Bilmediğim çok şey var. Mesela şu yeni gücünün nasıl bir şey olduğu.”

Düşünceli düşünceli gülümsedi. “Sanırım olacakları işa-ret eden bazı imgeler görüyorum. Buna benzer bir şey işte.”

“Bu imgeler geleceği mi gösteriyor, geçmiş mi?”

Bu soru onu şaşırtmış gibi göründü:

“Yani her ikisi de olabilir, öyle mi?”

“Evet. Bu yeteneğini geliştirdiğin zaman onunla neler yapabileceğine şaşıracaksın.”

“Nasıl yani?” diye sordu.

“Sana ait bu imgeleri koruyabilir ve uyarılarda bulunabilirsin. Belki bir gün, bu imgelerle felaketleri telafi edebilirsin.”

“Gerçekten mi? Ancak şimdilik bu imgelerin biraz korkutucu olduğunu kabul etmeliyim. Onları nasıl kontrol edebileceğimi bilmiyorum ve nasıl bir acı verdiklerini tahmin dahi edemezsin. En ufak bir uyarıda bulunmadan, öylece geliveriyorlar. Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda.”

“Şimdiye kadar kaç kere oldu?”

Geçmişe geçiş yapmamız için önümüzdeki duvarda açılan kocaman yarığın önüne gittik ve atlamaya hazır bir şekilde durduk. Isabel hafifçe bana döndü:

“Sanırım iki kere. İlki, o korkunç fırtınayla ilgiliydi. Fırtına çıkmadan birkaç dakika önce oldu. Ve dün gece de Ethan’ın annesini kendini öldürmeye çalışırken gördüm.”

Isabel tam yarıktan atlayacaktı ki kolunu tuttum.

“Göster bana.”

“Nasıl?”

“İmgeyi gözünde canlandır ve düşüncelerini bana açmaya çalış.”

Gözlerini kapattı ve imge karşımda belirdi. Bittiği zaman hiçbir şey söylemeden yarıktan atlayarak beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Hemen arkasından ben de atladım. Büyük, ahşap kapısı olan taş duvarların dışındaki çamurlu yola indim. Havaya bakılacak olursa şafak yeni sökmüştü. Bugüne kadar bunun

gibi birçok yolculuğa çıkmış olsam da hâlâ biraz heyecanlanıyordum. Bu yüzden başarılı bir iniş yapabildiğim için sevinliydim.

Üstümüzü başımızı düzelterek eşyalarımızı yerden alırken Isabel'in gösterdiği imgeyi hâlâ kafamdan atamamıştım. Dört yaşından beri benim Çırağım olan Ethan, hayatı boyunca yeterince güçlkle karşılaşmıştı zaten. Marduke, ablasını öldürdüğünden beri çok ciddi bir bunalım geçiren annesiyle yaşıyordu. Babasının da annesine yardımcı olmakta yetersiz kalması, Ethan'ın bütün sorumluluğu kendi üzerine almasına neden olmuştu. Ethan'ın çok büyük korkularla, acılarla ve bunalımlarla geçen zor bir hayatı oldu. O mücadele etti. Hem de çok iyi mücadele etti. Ama ne olursa olsun o da bir insandı sonuçta. Daha ne kadarını kaldırabilirdi ki?

Yola devam etmeden elimi Isabel'in koluna koydum.

"Ethan'ın Eğitimciliğini yaptığım onca yıl, onun gözümün önünde acı çekmesine şahit oldum, ama ona yardım edemedim."

Isabel yüzüme baktı. Bir an için zaman durdu sanki.

"Kimse yardım edemezdi Arkarian. Laura'nın bunalımının neden bir türlü tedavi edilemediğini kimse bilebiliyor mu? Veya neden bir parça bile iyileşmediğini?.."

"Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, insanın çocuğunu kaybettiğini kabullenmesi hiç kolay bir şey değil. Fakat durumunun iyiye gideceği yerde kötüye gidiyor olması, onun bütün bu acıyı atlatmasını engelleyen başka

şeyler olduğunu düşünmeme neden oluyor. Bir şeyler onu sürekli rahatsız ediyor.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Bu sadece bir fikir. Fakat beni asıl endişelendiren şey Ethan’ın bununla nasıl baş edeceği. Ethan’ın gördüğün imgeden haberi var mı?”

Bahçe kapısını ittik ve yukarıdaki şatoya giden yolda ilerlemeye başladık. Yolun sağında ve solunda, sazdan, samandan yapılmış küçük barakalar vardı.

“Evet, haberi var. Gerçekten de çok endişeleniyor.”

“Isabel, her şeyin yoluna gireceğini ona anlatmaya çalış.”

“Ethan, annesinin o hastaneye gitmesini engelleyerek hayatını kurtarabileceğine inanıyor.”

Bir insanın kendisini öldürmeye çalışırken görüldüğü o zamana, o mekâna gitmesini engelleyerek böyle bir trajediyi ters çevirmek mümkün müydü acaba?

“Bana kalırsa Laura’yı sürekli rahatsız eden şeyin kaynağını bulmamız gerek.”

“Evet, ama nasıl?”

“Endişelenme, neyin ters gittiğini öğrenene kadar bu işin peşini bırakmayacağım. Söz veriyorum.”

“Acele etmelisin Arkarian. Laura’nın oraya gitmesine yalnızca on gün kaldı.”

“Evet ve on günde çok şey yapılabilir.”

BÖLÜM 5

Isabel

Arkarian, altı yaşındaki bu Fransız kızın tarihte ne gibi bir yeri olduğunu ya da tehlikenin nereden gelebileceğini bilmiyordu. Ayrıca Ölümsüz'ü, son anda göreve Arkarian'ı da dahil etme kararına itecek kadar önemli biri olmalıydı. Bildiğimiz tek şey, bu çocuğun, on altı yaşına kadar hayatta kalması gerektiğiydi. O yıl hamile kalacak ve çocuğunu doğuracaktı. Arkarian, kızın doğacak çocuğuna dair de bir bilgi edinemedi. Bebeği sanki periler filan büyütmüşü.

Ethan'ın körü körüne inanmasının aksine ben, Arkarian'ın her şeyi bildiğini sanmıyordum. Bazen bu çok zor olsa da neyse ki düşüncelerimi ondan gizlemeyi öğrendim. Bunu başaramasaydım gerçekten çok utanç verici durumlara düşebilirdim. Arkarian'la ilgili düşüncelerim kesinlikle pek masum değildi. Fakat şu anda anlamaya çalıştığım başka bir şey vardı. Karnımın içinde bir şey düğümlemişti. Bir korku tohumu... Sanki bir saat, bizim olan zamanı tüketmek üzere hızlı bir geri sayım içindeydi.

Bu düşünceleri bir kenara bıraktım ve çocuğu en iyi nasıl koruyabileceğimize odaklanmaya çalıştım. Adı, Charlotte'tu ve bir Dükle Düşesin tek çocuğuydu. Ne yazık ki Düşes

geçen yıl ölmüştü. Teyzesi Leydi Eleanor bakıyordu ona. Beni kapıda o karşıladı ve içeri geçtik. Tepeden tırnağa beni süzdü. Sonra biraz geride duran Arkarian'a baktı. Ağır başlı bir şekilde içeri geçmemi işaret etti ve kapıyı Arkarian'ın suratına kapattı.

“Aracınıza ne oldu? Niçin size eşlik edecek o seyisten başka biri olmadan, yalnız ve yayan geldiniz?” diye sertçe sordu.

Arkamızdan Dük geldi içeriye. Alaycı bir şekilde öksürdü. Daha önce öğrendiğime göre Dük, zamanının çoğunu Kralın yanında veya kraliyet ordularının çarpıştığı savaş alanında geçiriyordu. Leydi Eleanor'un yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, Dükün yokluğunu hisseden tek kişi kızı Charlotte değildi.

“Neden benim yanımda etek giyen herkesten şüphe ediyorsun?”

Dükün sözlerine gülmemeye dikkat etmeliydim. Leydi Eleanor'un özleminin Dük de farkındaydı anlaşılan.

“At arabamıza hırsızlar tarafından el kondu,” diye açıklamaya başladım. “Üstümdeki kıyafetlerim dışında her şeyi aldılar. Az önce gördüğünüz seyis de yolu bulmama yardımcı etti. İsmi Gascon.”

Dük elini bana doğru salladı. “İşte, görüyorsun ya Eleanor. Şimdi tatmin oldun mu?”

Biraz öfkelenmiş gibi görünüyordu, ama bu beni ilgilendirmiyordu. Burada endişelenmem gereken tek şey, küçük kızdı.

“Küçük hanımla ne zaman tanışacağım?” diye sordum.

Dük, kaşlarını kaldırarak Leydi Eleanor’a işaret etti. Bunun üzerine Leydi Eleanor yan taraftaki merdivenlerden üst kata çıktı. Leydi Eleanor’un salondan ayrılmasıyla etrafa rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Dük pencereden bahçeye bakıyor, konuşmaya pek niyetli gözüküyordu.

“Affedersiniz Lordum. Nerede kalacağımı öğrenebilir miyim?”

Parmaklarıyla sürekli önündeki mermere vuruyordu. Cevap vermeye zahmet edecek mi acaba, diye düşünmeye başladım. Nihayet kafasını çevirdi:

“Eleanor senin için bir oda hazırlatmıştır muhakkak.” Elini kaldırıp bahçede bekleyen Arkarian’a gitmesini söyler gibi salladı. “Çocuk ahıra gidebilir. İhtiyar François ona nerede kalacağını gösterecek.”

Başımı tekrar uzağa çevirerek daha fazla konuşmama izin vermedi. Leydi Eleanor, yanında Dük’ün kızıyla birlikte geri geldi. Charlotte hemen bütün dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Yaşına göre oldukça ufak tefek ve zayıf görünüyordu. Bembeyaz bir cildi ve kocaman, mavi gözleri vardı. Sarı bukleleri yüzünün iki yanından omuzlarına dökülüyordu. Bu güzel çocuğu ilk gördüğüm anda ona karşı müthiş bir sevgi ve yakınlık hissettim. Bakışları hüzün doluydu ve dudaklarını bükmüştü. Yüzünü tam karşıdan görebilmek için önünde diz çöktüm.

“Merhaba Bayan Charlotte.”

Cevap vermeden başını önüne eğdi. Başparmağı ağzında duruyordu. Ayaklarının üzerinde sağa sola sallanıp uzaklara bakmaya başladı.

Bir daha dene dedim, kendi kendime. “Benim adım Phillipa ve ben senin...” Öğretmeni olacağımı söyleyecektim ki Charlotte’un tam arkasından gelen bir koşturma sesi sözlerimi yarıda kesti. Gelen kocaman bir köpekti; bir danna. Bugüne kadar gördüklerimin arasında kesinlikle en iri olanıydı.

Hemen ayağa fırladım ve içgüdüsel olarak koşmak istedim. Fakat Charlotte neşeyle köpeğe seslendi. Hayvan kuyruğunu sallayarak Charlotte’un yanında durdu. Charlotte kollarını köpeğin boynuna sardı ve dik kulağına tatlı tatlı bir şeyler mırıldandı. Köpek, kocaman kafasını yana çevirdi ve kızın suratını yalamaya başladı.

“Tanrı aşkına, bir şeyler yap Adrian!” diye söylendi Leydi Eleanor.

Dük pencereden uzaklaşarak kızla köpeğin yanına geldi ve onlara şöyle bir baktıktan sonra ellerini iki yana açtı:

“Ne yapabilirim? Bu hayvan onu mutlu ediyor. Onu buralarda mutlu eden tek şey de o zaten.”

Bana dönüp üzüntülü bir şekilde gülümsedi:

“Bu köpek, kızımın yanından hiç ayrılmaz. Charlotte’a yaklaşmak istiyorsanız önce onun kalbini kazanmalısınız.”

Birkaç dakika sonra Leydi Eleanor beni üst kattaki odama çıkardı. Charlotte ve köpek de peşimizden geliyordu:

“Eminim bu odada rahat edersiniz. Herhalde daha önce böyle müthiş bir odada kalmamışsınızdır.”

Gözlerimi odada gezdirdim. Gerçekten de çok geniş bir yerdi. Meşe ağacından yapılmış eşyalar, oldukça şıktı. İki büyük pencereden dışarıdaki bahçe görünüyordu. Pencere-lerin arasında muntazam işlemeleri olan bir masa vardı. Sağ taraftaki duvarda, Charlotte’un odasına açılan bir kapı ve boyalı, çok güzel bir bank vardı. Duvara monte edilmiş, dört tane direği olan, çift kişilik, kocaman bir yatak diğer duvarın önündeki bir yükseltinin üzerinde duruyordu. Tam üstünde çok güzel bir goblen* asılıydı. Yakından görmek için kilime doğru gittim.

“Onu annem yaptı,” dedi arkamdan minik bir ses. “Nakış işlemeyi çok severdi.”

Arkamı döndüğüm sırada Leydi Eleanor, Charlotte’la beni baş başa bırakmak üzere odadan çıkıyordu. Köpeği işaret ettim:

“Adı ne?”

“Babam ona ‘At’ dememiz gerektiğini düşünüyor.”

“Hmm, neden acaba?” diye geveledim.

Charlotte tekrar dizlerinin üstüne çöktü ve köpeğe sıkıca sarıldı. Başını, köpeğin iri göğsüne yasladı. “Ama ben ona Kral Charles diyorum. Kralımızın şerefine. Sence de bir krala benzemiyor mu?”

*Kanaviçe veya telleri sayılabilecek türde kumaş üzerine renkli iplikle yapılan özel bir işleme. [E. N.]

“Gerçekten de benziyor.” Fakat o sırada Arkarian, daha doğrusu Gascon odaya girince Kral Charles’a veya herhangi bir krala ait düşünceler uçup gitti aklımdan. Arkarian kapının yanında durup kibarca seslendi bana:

“Affedersiniz Leydim. Leydi Eleanor atla gezintiye çıkma vakti olduğunu bildirmemi istedi.”

Charlotte sevinçle başını salladı ve eldivenleriyle, binici kamçısını aramaya başladı. Köpek, bir gölge gibi peşinden gidiyordu.

“Sence köpekle nasıl başa çıkacağız?” diye fısıldadım Arkarian’a.

“Köpek içgüdüsel olarak onu korumak istiyordur. Bu pek de kötü bir şey sayılmaz.” Arkarian köpeğe doğru yürüdü, yanında diz çöktü ve dik kulaklarını okşamaya başladı. “Bence çok arkadaş canlısı.”

“Dük, Charlotte’a yaklaşmak istiyorsam önce köpeğin onayını almam gerektiğini söyledi.”

Charlotte bunu duyunca gülümsedi ve Arkarian’a baktı. Onu Gascon olarak tanıttım. Köpek aniden hareket edince elimde olmayarak bir adım geri attım.

Arkarian gülümsedi:

“Biraz gergin gözüküyorsun. Altıncı hissin sana bir şey mi anlatmaya çalışıyor, yoksa sadece hayvanlarla aran peki iyi değil mi?” diye fısıldayarak ekledi.

Aslında bunu biraz düşünmem gerekiyordu. Geçen yılki kabul edilme törenimde Mahkeme’nin efendileri bir

sürü yetenek armağan etmişti bana. Lorian, Mahkeme Heyeti'nin başkanı, altıncı hissimin aydınlığını vermişti. Arkarian'a bakıp omuz silktim. Bazen altıncı hissimi mi devreye giriyor yoksa sadece korkuyor muyum, anlayamıyordum.

“Bildığım tek şey, bu kadar keskin dişleri olan hayvanlarla aramın pek iyi olmadığı.”

Arkarian gözlerini odanın içinde gezdirdi. “Diğer taraftaki, Charlotte’un odası mı?” diye sordu sessizce.

Başımı salladım. Arkarian düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. “Onu nöbetleşe koruyacağız.” diye açıklamaya başladı, fakat o sırada dikkati, Charlotte’la birlikte arkasında oturan Kral Charles’a yöneldi. Kız, kollarını köpeğin boynuna dolamış, onu bir bebek gibi sallıyordu. Sonra eğildi ve köpeği iki gözünün arasından öpmeye çalışırken tek parmağını yanlışlıkla hayvanın gözüne soktu.

“Çok özür dilerim Charlie,” dedi şefkatle ve kulaklarını sevdikten sonra kıkırdarak oradan uzaklaştı.

Köpekle oynamayı bıraktıktan sonra Arkarian’ın yanına geldi. Beni hayrete düşürerek en ufak bir utanma belirtisi göstermeden Arkarian’ın elini tuttu.

“Benim tayımı sen götürür müsün Gascon?”

Hep beraber ahıra gittik. François tayı hazırlamış, üstüne eğerini koymuştu. Charlotte’u, en sevdiği yer olan, Dükün topraklarının içinden geçen nehirdeki şelaleye götürmemizi söyledi. Yürürken bir yandan da şüphemizi çeken her şeyi gözlerimizle tarıyorduk.

“Çok dikkatli olmamız gerekecek,” dedi Arkarian sessizce. “Hizmetkârlardan birkaçıyla konuştum. Söylediklerine göre son zamanlarda, en azından son birkaç ay içinde eve yeni biri alınmamış. Anlaşılan Düzen henüz buraya gelmiş değil. İçimden bir ses, buraya gelmek için önce bizim varmamızı beklediklerini söylüyor.”

“Sence istedikleri şey çocuk değil de *biz miyiz?*”

“Eğer çocuğun peşinde değillerse neyin peşinde olduklarını biliyorsun, değil mi?”

Ne demek istediğini bir anda anladım ve korkudan tüylerim diken diken oldu.

“Bu bir *tuzak mı yani?*”

“Olabilir.”

“Aman ne güzel!” Bir an için söyleyecek bir şey bulamadan bir süre düşündüm. Sonra fısıldayarak konuşmaya başladım: “Ethan’ın yerine son anda seni geçirdiler, öyle değil mi? Yani eğer Düzen’dekiler sonunda Ethan’ın kim olduğunu anladılarsa, bu görevde senin yerine onun olacağını zannediyorlardır.”

“Belki...”

“Ethan’ı öldürmek için kurdukları bir tuzak bu!”

“Bak, hemen bir sonuca varmamalıyız. Henüz değil. Lorian’ın, Ethan’ın yerine beni göndermesinin başka nedenleri de olabilir. Fakat neden Shaun’u veya Marcus’u değil de beni gönderdi bilmiyorum.”

Bana göre cevap çok basitti. Lorian, Arkarian’ın yeteneklerine çok güveniyordu. Ama bu düşüncemi Arkarian’a

söylemek istemedim. Arkarian bunu yalnızca inkâr ederdi. Koruyucu'nun şimdiye kadar gelmiş geçmiş en güçlü, en yetenekli üyesi olsa da bunu asla kabul etmezdi.

“Yani sence Charlotte güvende mi?”

“Tedbiri elden bırakamayız. Bir Ölümsüz'ün zihninden neler geçtiğini kim bilebilir ki?”

“Marduke'nin ölümünden beri bir sene geçti. Tanrıça'nın sabrı şimdiye kadar taşmış olmalı.”

“Evet. İşte bu yüzden de neler yapacağını kestiremeyiz. Her şeye karşı hazırlıklı olmalıyız.”

BÖLÜM 6

Arkarian

At gezintisinden sonra Isabel, çocukla çok sıkı bir bağ kurdu. Bunu yapması çok zor olmadı. Ben bile kendimi onun arkadaşı gibi hissetmeye başladım ki bu, neredeyse altı asırdır yapmaktan kaçındığım bir şeydi. Charlotte o kadar terbiyeli, sevimli ve güvenilir bir çocuktuk ki!.. Çoğu zaman ağlamaklı olacak kadar da duygusaldı.

Dük ve Leydi Eleanor'la birlikte yemek yedikten sonra, Charlotte ona bir hikâye daha anlatmam için ısrar etti. Bir seyisin, Dük'ün evine girmesi alışıldık bir şey değildi, fakat Dük sonunda razı olmuştu. Anlaşılan, kızının yüzünün tekrar güldüğünü görmek onu mutlu etmişti.

Isabel ve Charlotte, Kral Charles'la birlikte şöminenin önüne kıvrıldılar. Charlotte köpeği severken, Isabel kulağıma fısıldadı:

“Teyzesi biraz daha ılımlı davranmaya çalışsa ölür mü sanki? Kesinlikle sevecen anne tipine uymuyor.”

Isabel'e katılmak zorundaydım. Ayrıca tarihte Charlotte'la ilgili hiçbir bilgiye rastlayamasam da Leydi Eleanor'un, günün birinde Dük'le evlenerek bu evin hanımı olacağını ve Düşes unvanını kazanacağını öğrenmiştim.

Fakat Isabel'in bunu bilmesini pek istemiyordum. Leydi Eleanor'un, Charlotte'un üvey annesi olacağı fikrinden hiç hoşlanmazdı. Geçmişte koruduğumuz insanlarla aramızda duygusal bağlar kurmak kesin bir kuralla yasaklanmıştı. Hatta bu en önemli kurallardan biriydi. İnsanlarla arkadaşlık kurmak gerçekten çok kolaydı, fakat bu arkadaşlıkları geride bırakırken yaşanan zorluklar Koruyucu'nun başını bugüne kadar büyük dertlere sokmuştu. Marduke'yle olan sorunlarımızı başlatan da böyle bir şeydi. On üç yıl önce Marduke, sevdiği kadının veba salgınında ölmesini engellemek için geçmişi değiştirmeye kalkışmıştı. O görevdeki ortağı, Ethan'ın babası Shaun'du. Shaun, Marduke'yi durdurmaya çalışmıştı. Dövüşüler. Marduke, yüzünden feci halde yaralandı.

“O kadın günün birinde çocuk yapmak isterse, bunun tek nedeni mirasa konmak filan olur herhalde,” diye sözünü tamamladı Isabel.

Charlotte bir hikâye daha isteyerek kıpırdanmaya başladı. Isabel konuyu kapattı ve kızın alnını okşadı.

“Sabırlı ol Charlotte. Böyle gel.” Isabel kilimin üzerinde yer değiştirdi ve Charlotte'un başını dizlerine yatırdı. “Rahat mısın?”

Charlotte başını salladı ve sonra bana baktı.

“Hadi Gascon. Uyuyakalmadan önce bana bir hikâye daha anlat. Bir sürü hikâye biliyorsun ve dinledikçe gözlerim giderek ağırlaşıyor.”

Ağırlaşan gözlerine rağmen, uyuması için Antik Yunan'dan ve Makedonya'dan üç uzun hikâye daha anlatmam gerekti.

Isabel, kızın başını okşamaya devam ediyordu.

“Onu yatağına yatıralım mı?”

Yan tarafa açılan kapıdan Charlotte'un odasına doğru baktım. Düzen bu çocuktan ne istiyor olabilirdi? Bu zaman dilimine bir kanal açmalarının tek nedeni Ethan'ı tuzağa düşürmek miydi? Bir zaman dilimine, ancak bir kere ve çok kısa süreliğine bir kanal açılabilirdi. Kimse aynı zaman dilimine ikinci kez gidemezdi. Yoksa Charlotte'un bu kadar iyi durumda olması aldatıcı bir şey miydi? Düşmanı hafife almak büyük hata olurdu. Charlotte'un odasına baktığımda, dar pencereler, kalın perdeler, bir sürü dolap kapağı, elbise dolapları ve ahşap sandıklar görmüştüm. Biri bir anda eve girmeyi başarsa saklanabileceği çok fazla yer vardı yani.

“Charlotte'u buradan, gözümüzün önünden ayırmamak iyi olur. Ateşin önü sıcak nasıl olsa.”

Isabel söylediğime katıldı ve birkaç minderi bir araya toplayarak Charlotte'u iyice yerleştirdi. Kral Charles da kafasını patilerinin üzerine koymuş, gözleri yarı kapalı, yanında yatıyordu.

Isabel'le birlikte yatağın dibine oturduk. Bir süre sonra Isabel esnemeye başladı. Bedenini bana yasladığının farkında değildi. Bu yorucu günün ardından tamamen tükenmişti. Biraz ilerde uyuyan Charlotte'a bakarak sessizce konuştu:

“Öyle masum gözüküyor ki.”

“Ancak bir çocuk böyle masum olabilir.”

“Ona kim, neden zarar vermek istesin?”

Titriyordu. Hiç düşünmeden, içgüdüsel olarak onu kendime doğru çektim. Başını omzuma koydu. Sanki bu çok doğal bir hareketmiş gibi...

Ama bu bir hataydı. Kalp atışlarını duyabiliyordum. Göğsünün her nefes alıp verdiği inip kalkmasını ve parmaklarımın altında duran tenini hissedebiliyordum.

Hafifçe kıpırdandı. Tek elini belime sardı. Başı göğsüme düştü. Artık derin bir uykundaydı. Bu kez *kendi kalp atışlarını da duyuyordum*. Onun kalp atışlarıyla aynı hızdaydı. Biliyorum, onu biraz uzaklaştırmalıyım. Fakat hayatım buna bağlı olsa da onu kendimden uzaklaştırmak çok zordu.

Yavaşça nefes alıyordu. Uykusunda bir şeyler mırıldandı. Kendime hâkim olamadım ve başını hafifçe öptüm.

Kıpırdayıp uyanıverdi. Kolunu belime sarmış olduğunu fark edince, utanarak hemen geri çekildi. Derin bir nefes aldı ve dik oturdu.

“Uyuyakalmışım.”

“Yalnızca bir ya da iki dakikalığına.”

Yüzünü bana çevirdi.

“Bir şey kaçırdım mı?”

Başına kondurduğum öpücük gözümün önüne geldi ve fark ettirmeden hafifçe gülümsedim.

“Hayır, hiçbir şey kaçırmadın.”

“İyi o zaman. Önemli bir şeyi kaçırmak istemem. Mese-la Tanrıça'nın kendisi gelip bize bir merhaba demek ister filan.”

Söylediği şeyi gerçekten komik buldum. “Altı yüz yıldır bu hayattayım ve o kadını ben bile görmedim.”

Isabel şaşırması.

“Lathenia yalnızca çok özel durumlarda ortaya çıkar.”

Şöminenin oradan gelen tuhaf bir ses ve Kral Charles'ın hafifçe homurdanması dikkatimizi o yöne çekti. Köpek uyanmış, bacaklarını gererek kalkmaya hazırlanıyordu.

Charlotte kıpırdanmaya başladı ve eliyle köpeğine doğru uzandı. Fakat köpek biraz tuhaf görünüyordu. Sanki üzerinde bir anormallik vardı. Gözlerinin şekli değişmeye, bir hayvanın gözleri gibi gözükmemeye başlamıştı. Sanki onlar bir köpeğin değil de bir...

“Çocuğu yakala!” diye bağırdım.

“Ne oldu?” diye sordu Isabel, şaşkın bir şekilde.

“Sanırım Tanrıça'yı görme isteğin az sonra yerine gelecek.”

Hemen Charlotte'a koştu.

“Ne! Olamaz! Peki, ama nasıl?”

“Galiba Lathenia, Charlotte'a yaklaşmak için kendi köpeklerinden birini kullanmış. Düzen'in burada olduğunu anlamamız için kandırdı bizi. Bu süre içinde ikimizi de iyice incelemiş olmalı.”

“Sence Ethan'ın burada olmadığını anladı...”

Kulakları sağır eden bir gıcırıtı Isabel'in sözlerini duyulamaz hale getirdi. Charlotte'u dikkatli, fakat güçlü bir hamleyle sıkıca yakalayarak yüzünü göğsüne bastırdı.

"Ne duyarsan duy, sakın arkana dönüp bakma," diye seslendim ona.

'Sevimli' köpeğinin, arka ayakları üzerine kalkıp tavana doğru yükselirken, gerinerek acı içinde bağırdığını görmek Charlotte'u çok korkuturdu. Özellikle de köpek, gözlerimizin önünde şekil değiştirirken! Bacakları uzadıkça uzuyor, birer köpek bacağı olmaktan çıkıp insan eline ve ayaklarına dönüşüyordu.

Birkaç saniye içinde karşımızda tam anlamıyla bir kadın oluşmuştu. Birçok erkekten çok daha uzun boylu bir kadındı bu. Parlak, kırmızı saçları ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Korkunç, gümüş renginde gözleri ışıklar saçıyordu.

Kaos Tanrıçası omuzlarını iyice dikleştirip inanılmaz derecede uzun parmağıyla bana doğru işaret etti:

"Sen o değilsin."

Isabel bana bakıyordu. Bir yandan da olanları görmek için eteklerinden kafasını kaldırmaya çalışan Charlotte'a hâkim oluyordu.

Lathenia gözlerini kısarak dikkatlice beni süzdü. Çok geçmeden kim olduğumu anlayacaktı. Bugün burada her ne kadar Ethan'ı yok etmeyi umuyor olsa da, Ethan'ın yerine beni bulmak onu pek de hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Lathenia'nın bu görevde ortaya çıkması her şeye rağmen çok şaşırtıcıydı. Anlaşılan Lorian böyle bir şeyin olmasından şüphelenmişti. Artık son anda yapılan o değişikliğin nedenini anlıyordum. Koruyucu'ya kabul edildiğim günden bu yana, bir ölümsüzle baş etmek için gerekli olan bütün beceriler bana öğretilmişti. Ölümsüzler yok edilemezler, ama geçici bir şekilde yaralanabilir, tuzağa düşürülebilir ve nihayet güvenli bir yerde tutsak edilebilirlerdi. Lathenia'nın en büyük düşmanı ateşti. Bu yüzden yaşadığı dünya kristal, mermer ve buzdan yapılmıştı.

Yani odaklanmam gereken şey ateşti. Yeteneklerimden birini kullanarak bunu başarabilirdim, ama önce Isabel ve Charlotte'un güvende olmaları gerekiyordu.

“Charlotte'u al ve alt kata in.”

Isabel çabucak kapıya doğru baktı, ama buradan çıkmaları kolay olmayacaktı. Lathenia yollarını kesiyordu ve Isabel, her ne kadar daha önce denemediysem de, bu ölümsüzle baş etmek için gerekli becerilere sahip olduğumu henüz bilmiyordu. Bu yüzden kalıp bana yardım etmek isteyecekti.

“Phillipa, Charlotte'u güvenli bir yere götürmelisin.” Gözlerimle ne demek istediğimi anlatmaya çalıştım.

Isabel kapıya yöneldi, fakat Lathenia kapıyı suratlarına çarptı. Isabel kapıya yükleniyordu, ama kapı bir türlü açılmıyordu. Charlotte hıçkırmaya başlamıştı. “Charlie nerede? Bu kadın kim? Korkuyorum. Gascon, o kadını gönder buradan.”

Isabel ona sakin olmasını, her şeyin yoluna gireceğini söyledi:

“Gascon’a güven küçüğüm.”

Charlotte başını salladı, fakat gözyaşları yanaklarından boşanıyordu ve gittikçe daha çok hıçkırıyordu.

Lathenia ellerini havaya kaldırdı. O ellerde ne gibi güçlerin olduğunu çok iyi biliyordum. Hiçbir ölümlünün karşı koyamayacağı güçlerdi. Parmak uçlarında mavi ışıklar belirdi ve bana doğru fırlamaya hazır bir şekilde ellerinde toplandı. Hemen ben de ellerimi havaya kaldırdım ve odaklanmaya çalıştım. Çok güçlü bir elektrik akımı odanın diğer ucundan açık duran ellerimi hedef aldı.

Lathenia'nın gönderdiği enerji bana çarptı ve ellerim yanmaya başladı. Fakat bir şekilde buna dayanabiliyordum. Çok geçmeden, Lathenia'dan gelen enerjiyle ellerim parlamaya başladı. Bütün gücümle odaklanarak, ellerimdeki enerjiyi ikiye böldüm ve yarısını Tanrıça'ya, yarısını da şömineye doğru fırlattım. Böylelikle iki şey meydana geldi: Şöminedeki ateş öyle bir patladı ki odanın içine turuncu ve alev alev yanan bir sıcaklık yayıldı. Lathenia bir çılgılık kopardı. Acıdan değil, kendi enerjisinin ona geri dönmesi karşısında duyduğu şaşkınlıktan bağırmişti.

Kendini toparlayarak dimdik durdu. Fakat teni artık kıpkırmızıydı. Onu kendi silahıyla yakmıştım. Çok öfkelenmişti. Gözlerini benden ayırmadan tek kolunu kocaman açtı. Yapmak üzere olduğu şeyin ilk habercisi, çatırdayan

mobilyaların sesiydi. Çoktan hareket etmeye başlamış olan eşyalara baktım. “Kapıyı açmaya çalışın!” diye seslendim Isabel’e.

Fakat kapı yerinden kımıldamıyordu.

Eşyalar odanın ortasında bir çember oluşturarak hızla havada dönmeye başladı.

“Yerde veya tavanda sabit duran ne bulabiliyorsanız ona sıkıca tutunun!” diye uyarmaya çalıştım Isabel’i. “Pencere kenarını deneyin. Fazla dışarı sarkmayın ama. Burası oldukça yüksek.”

Isabel, Charlotte’u kendiyile duvarın arasında iyice sıkıştırarak pencerenin kenarına tutundu.

“Ne pahasına olursa olsun bu çocuğu koru Isabel!”

O sırada Lathenia havalanarak tek eli önde, dönmeye başladı. Artık o kadar hızlı dönüyordu ki vücudunun hangi kısmının nerede olduğunu anlamak mümkün değildi. Onun dönmesiyle eşyalar da gittikçe yükseliyordu. Yanımda yatağın direği vardı. Yeterince sağlam gözüküyordu. Tek kolumu ona dolayarak dirseğimin içinde sıkıştırdım. Ellerimi kullanmıyordum, çünkü hâlâ Lathenia’dan gelen enerjiyle yanıyorlardı.

Çok geçmeden her şey o kadar hızla dönmeye başladı ki odanın içinde göz gözü görmez oldu.

Isabel’e bakmaya çalıştım. Elbisesi, oluşan kasırgaya yakalanmıştı. Charlotte’u ve kendisini tamamen içine almak isteyen bu güce karşı koyan tek şey, parmaklarının ucuyla

tutunduğu pencere kenarıydı. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordum. Ben de kendi adıma pek fazla dayanamayacaktım. Ayrıca etrafta dönen eşyalar yüzünden artık ateşin olduğu yeri de göremiyordum.

Kasırga iyice şiddetlenince Isabel bağırırmaya başladı. Vücudu artık neredeyse yatay bir hale gelmişti. Charlotte güçlkle Isabel'in beline tutunuyordu. Kendimi toparlamalıydım ve şöinenin yerini belirlemeliydim. O sırada Lathenia'nın yavaşlayarak dönmeyi bıraktığını gördüm. Yüzü normal, parlak rengine dönmüştü yine. Gözlerini gözlerimin içine dikti ve kibirli bir şekilde gülümsedi. Hiçbir şey söylemesine gerek kalmadan ne olduğunu anladım: Artık kim olduğumu biliyordu.

Lathenia durduğu sırada, sağ tarafında parlayan şöinenin turuncu ışığını gördüm. Bugüne kadar öğrendiğim her şeyi bir bir düşünerek bütün gücümle ateşe odaklanmaya çalıştım ve Lathenia'dan arta kalan enerjiyi ellerimde biriktirdim. Ateş tekrar parladı ve dalga dalga odanın içine yayılarak eşyaların dönme hızını kesti. Rüzgâr kesildikçe eşyalar bir bir yere düşüp tehlikeli bir şekilde parçalara ayrıldı. Isabel, çocuğu eteklerinin altına saklayarak yere yattı.

Birileri dışarıdan kapıyı vuruyordu. Dük ve diğerleri neler olduğunu öğrenmek için bağırıyorlardı. Dük, kapıyı açmamızı emretti. Isabel endişeli gözlerle bana baktı. Fakat endişelenmemiz gereken en önemli konu Lathenia ve bir sonraki hareketinin ne olacağıydı. Yere atladım ve bütün

dikkatimi ateşe verdim. Tanrıça'yı bu zaman diliminden çıkarmak için odayı baştan aşağı ateşe vermek zorunday-sam eğer, bu riski göze alacaktım.

Lathenia kafamdan geçenleri gördü. Uzun parmakla-rından birini şömineye doğru uzattı ve ateş anında söndü. Sonra yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle tek elini bana doğru uzattı. Elimden geldiğince ona aldırılmama ve dik-katimi şöminede kalan kıvılcımlara vermeye çalıştım.

“O kadar yetenekli değilsin... *Arkarian!*”

Sözlerinin ilgimi dağıtmasına izin vermeyerek kıvılcımlara odaklandım. Alaycı kahkahaları kulaklarımda yankıla-nıyordu. Fakat kıvılcımlar nihayet bir araya toplanıp alev alev yanan bir ateşe dönüşünce kahkahaları da kesildi. Şö-minenin içinden ateşler fırlamaya ve odanın her yerine da-ğılmaya başladı.

Lathenia'dan bu kez acı dolu bir haykırış duyuldu. Alev-ler bütün odayı kapladığında, Lathenia havaya yükseldi ve öfkeyle parlayan gümüşten gözlerini suratıma dikti.

“Beni yendiğini sanma *Arkarian!* Çok yakında tekrar görüşeceğiz. Hem de bu kez benim seçtiğim bir yerde!” Bu sözlerle birlikte ortadan kayboldu.

Alevleri tekrar bir araya toplayıp şöminenin içine hap-settim. Kapı hızla açıldı. Dük, beraberinde Leydi Eleanor ve sayısız uşakla içeri daldı. Odadan yayılan sıcaklık ve yanmış eşyaların kokusuyla bir an için irkilip geri çekil-diler. Sonraysa etrafın ne halde olduğunu görünce öylece bakakaldılar.

Charlotte'un hıçkırıkları sessizliği dağıttı.

"Burada neler oldu böyle?" diye bağırdı Dük.

"O kadın benim köpeğimi aldı," diye ağlamaya başladı Charlotte.

"Şey..." Isabel makul bir açıklama bulmaya çalışıyordu. "Şey... Köpek... O köpek..."

"Evet?.. Söyle hadi!" dedi Dük.

"Ateşe çok yakın uyuyakalmış," diye araya girdim. Isabel'e yardım etmeliydim.

Isabel hikâyenin devamını getirdi:

"Evet, çok yakındaymış. Kıvılcım üzerine sıçrayınca köpek deliye döndü efendim. Etrafta koşuşturmaya başladı ve alevler her yere sıçradı. Tüpleri yanıyordu ve her şeyi devirdi. Alevler her yana dağıldı. Onu yakalamaya çalıştık, ama hiçbir işe yaramadı."

Lady Eleanor dehşete düşmüştü:

"Kapıyı neden açmadınız?"

Isabel kapıya baktı. Kapının yanında paramparça olmuş, yana devrilmiş bir eşya vardı.

"Masa yüzünden," dedi. "Masa kapının arkasında kalmış. Ateşi söndürmeye ve köpeği yakalamaya çalıştığımız için masayı oradan çekmeye fırsatımız olmadı."

Dük kızına baktı. Hâlâ ağlıyordu, ama yaralanmamıştı.

"Pekâlâ. Görünüşe bakılırsa kızımı korumayı başarmışsınız. Bu yüzden size müteşekkirim. Charlotte'un bahsettiği kadın kimdi peki?"

“Yangın çıktığında Charlotte uykundaydı, efendim. Bahsettiği ‘kadın’ rüyasında gördüğü biri olmalı.”

“Köpek nerede şimdi?”

Açık duran pencereye doğru bir bakış attım. Isabel hemen atıldı:

“Pencereden dışarı atladı, efendim. Şu taraftaki pencereden. Gascon, ormana doğru kaçtığına görmüş.”

Hikâyemize inanmış gibi görünen Dük, uşaklarına odayı temizlemelerini ve onarılamayacak eşyaları dışarı çıkarmalarını emretti. Leydi Eleanor, Charlotte için başka bir oda hazırlamalarını söyledi:

“Acele edin. Çocuğun bir an önce uyutulması gerek.”

Isabel, Leydi Eleanor’un beceriksizce seçtiği kelimelere dikkat kesilmeden edemedi. Gözlerimle ona sakin olmasını söylemeye çalıştım. Isabel, çok sevdiği köpeğini kaybettiği için hâlâ üzgün olan Charlotte’u yatıştırmaya çalıştı.

“Sana söylemiştim Adrian. O köpek başımıza iş açacaktı,” dedi Leydi Eleanor, Dük’e. “Topraklarımıza girdiği an ondan kurtulmalıydın. Başımıza dert açacağı konusunda seni uyarmıştım.”

Charlotte daha çok ağlamaya başladı. Isabel, Leydi Eleanor’un düşüncesizce ettiği bu laflara öfkeleniyordu. Charlotte bu kadar acı çektiği için ben de çok üzülmiş-tüm, ama ne Isabel’in ne de benim, köpek hakkında yapabileceğimiz bir şey vardı. O köpeğin bu zaman dilimine ait olmadığı ortadaydı. Belli ki Lathenia onu kendi amaçları

için göndermişti. Ve bir daha bu zaman dilimine gelmesi imkânsızdı. Isabel'le birlikte Marcus'la irtibat kurabileceğimiz ıssız bir yer bulduğumuz anda bu zaman dilimine açılan kanal kapanacaktı. Tek yapmamız gereken Marcus'un adını, büyük bir inançla seslenmekti. O zaman bizi duyacak ve hemen Kale'ye geri getirecekti.

Isabel'in koluna hafifçe dokunup fısıldadım:

“Burada işimiz bitti.”

Dalgınlıkla başını salladı. Sonra Leydi Eleanor'a döndü: “Charlotte'un odası hazırsa onu yatağına yatırayım.”

Dük yanımıza geldi ve Charlotte'u kucağına alıp sıkıca sarıldı.

“Kızıma karşı bu kadar iyi olduğunuz için teşekkür ederim, fakat bu gece onu yatağına ben yatırmak istiyorum.”

Leydi Eleanor aceleyle geldi ve Dük'ün koluna yapıştı:

“Ben de seninle geleyim. Çocuk uyuduktan sonra sinirlerimizi yatıştıracak bir çay hazırlarım.”

Leydi Eleanor ve Dük gittikten sonra, uşaklar da parçalanmış eşyaları dışarıya taşıdılar ve sonunda Isabel'le yalnız kaldık.

“O şeyi nasıl yaptın?” diye sordu.

Odadan son olarak çıkan uşağın ardından gidip kapıyı kapattım.

“Efendim?”

Isabel elleriyle, Lathenia'nın enerjisini geri gönderirken yaptığım hareketi taklit etti:

“Şu ellerinle yaptığın şey,” dedi. Yanıma geldi ve ellerimi ellerine aldı. Sonra hafif bir çığlık attı. “Hâlâ çok sıcaklar! Canın acıyor mu?”

Ellerimi çektim. Biraz yanıyorlardı, ama eminim kısa sürede hiçbir şeyleri kalmayacaktı.

“Ellerim iyi. Endişelenme.”

Bir açıklama yapmamı istiyordu.

“Bir ölümsüzle karşılaştığım zaman kullanmam için öğretilen bir yeteneği sadece. Hepsi bu.”

Gözlerini kısarak yüzüme baktı. Gerçekten merak ediyordu. “Öyle mi?” dedi. Dudaklarını sağa sola kaydırdı. Düşüncelerini benden gizlemekte her ne kadar başarılı olsa da benimle ilgili bazı müthiş fikirlere kapıldığı ortadaydı.

“Asırlar önce de olsa, bir zamanlar sen de bir Çıraktın. Senin Eğitimcinin kimdi peki?”

Sanki bu sorunun cevabı bu gece sergilediğim güçlerin gizemini çözecekmiş gibi sormuştu. Yanlış bir yargıya varmasına neden olacak bilgiler vermek istemiyordum ona. Annemle babamın kim olduklarını bilmiyordum. Birçok evde yaşamıştım. Köylüler veya askerler büyütmişti beni. Bazı evlerdeyse sadece bir köleydim. Ancak on sekiz yaşım gelip Koruyucu'ya dahil edilince huzurlu bir hayatım oldu. Bir soyadım yoktu. Sahip olduğum tek gerçek aile Koruyucu'dakilerdi.

“Dinle Isabel, Charlotte artık güvende. Görevimizi yaptık. Şimdi gerçekten gitmeliyiz.”

Hafifçe kolumu yakalamaya çalıştı, ama arkamı döndüm.

“Bana Eğitimcinin kim olduğunu söyleyene kadar bir yere gitmiyoruz.”

“Ne fark eder ki?”

“O zaman neden söylemiyorsun?”

“Çünkü yanlış fikirlere kapılırsın. Hatta çılgınca fikir-
lere.”

“Öyle mi? İzin ver de buna ben karar vereyim.”

“Isabel, gitmemiz gerek. Geri döndüğümüzde yapacak çok işimiz var.”

“Anlıyorum, ama bana Eğitimcinin kim olduğunu söyleyene kadar gidemeyiz.”

Kafamı sallayıp homurdandım. Ne kadar ısrarcıydı. İki elini beline koymuş, bana bakıyordu ve belli ki fikrini kesinlikle değiştirmeyecekti. “Pekâlâ. Ben Lorian’ın Çırağıydım. Merakımı giderebildim mi?”

“Tabi ya! Ben de böyle düşünmüştüm.” Kim olsa, bu haberin hayatı boyunca duyduğu en heyecan verici şey olduğunu düşünürdü, fakat Isabel’in aklına çoktan bir şey daha gelmişti. Elinde rengârenk kurdeleler olan bir çocuk gibi coşkulanmıştı. “Bir şeye daha cevap ver. Ondan sonra seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim.”

Bundan şüpheliydim, ama teslim olmaktan başka çarem yoktu. Bir an önce kendi zamanımıza dönmemiz gerektiğine dair tuhaf bir his vardı içimde.

“Geçmişimle ilgili soracağın tek soru olacak bu. Artık Kale’ye dönmeliyiz. Zaman hızla geçiyor.”

“Kaç seneydi, söyle?”

“Anlamadım?”

“Kaç sene boyunca Lorian’ın Çırağı oldun?”

Bu soru kafa karıştırıcıydı. Çıraklığımın neden o kadar uzun sürdüğünü gerçekten ben de bilmiyordum. Belki de biraz yavaş bir öğrenciydim.

“Evet?..” diye yineledi.

“Neden bu kadar merak ettiğini bilmiyorum, ama madem öyle, söyleyeyim. Tam iki yüz yıl boyunca Lorian’ın Çırağı oldum.”

BÖLÜM 7

Isabel

İki yüz yıl! Arkarian tam iki yüz yıl boyunca Ölümsüz tarafından eğitilmişti. Tam iki yüz yıl süren bir eğitim almıştı! Arkarian'la ilgili bilmediğim, öğrenmek istediğim o kadar çok şey vardı ki... Charlotte'un, Arkarian'a kendini bir anda yakın hissetmesi çok tuhaftı. Neden böyle hissetmişti? Ayrıca, Lorian tarafından eğitildiğini öğrenmek beni şaşkına uğratmıştı.

Sonra bir de şu 'an' yaşanmıştı. Onun kollarında geçirdiğim an.

Arkarian bir an önce kendi zamanımıza dönmemiz konusunda haklıydı. Gecikmek tehlikeli olabilirdi. Lathenia'nın tehdidi kulaklarımda çınlıyordu. Ayrıca hâlâ Laura'nın canına kıymasını engellemenin bir yolunu bulamamıştık.

Kale'ye geçiş yaptık ve ne o ne de ben doğru düzgün bir iniş yapabildik. Hareket ediyor gibi görünen bir odanın içinde yere düşüp yuvarlandık. Arkarian ayağa kalkmama yardım etti.

"Bir terslik var."

"Bana da öyle geliyor. Şu odaya baksana."

Birden yamuk yumuk bir giriş açıldı. Giriş sanki açık durabilmek için mücadele veriyordu. Arkarian gözlerini kocaman açtı.

“Hadi gidelim!”

Kapı girişi tamamen şeklini almamıştı. Geçebilmek için itip kakmamız gerekti. Bir koridordan aşağı koşmaya başladık. Arkarian öne geçti. Hızla kaybolan merdiven basamaklarını atlayarak aşağı inmeye devam ediyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye bağırdım.

“Vücudumu geri almaya!”

Sağ tarafımızda bir kapı açıldı. Bu da diğeri gibi şekilsiz bir haldeydi. Zorla içeri girdik. İçeri girdiğimiz anda Arkarian kayboldu. Kendi eksenimde döndüm ve paniğe kapılmaya başladım. Sonra onu gördüm. Bir sandalyeden ayağa kalkıyordu. Mavi saçlarını ve eflatun gözlerini tekrar görebilmek muhteşemdi.

“Burada duramayız,” dedi. “Şimdi seni geri göndermeliyiz. Marcus neden bu kadar geç kaldı bilmiyorum. Senin geri gönderilmeni benim odamdan o sağlayacaktı. Yoksa kendim de yapardım. Fakat bir şeyler ters gitmiş olmalı ki hâlâ buradasın. Önce benim gidip Marcus’a yardım etmem gerekebilir.” Ona nasıl baktığımı gördü. “Önce senin için güvenli bir oda bulalım.”

“Kale’deki bütün odaların güvenli olduğunu sanıyordum.”

“Öyleler, normalde. Ama ‘güvenli oda’ çok özel bir maddeyle çevrilidir. Hiçbir yaratık tarafından işgal edilemez.”

Kapıya doğru baktık, fakat kapıdan eser kalmamıştı. “Hadi,” diye söylendi Arkarian, duvara doğru. İçeri girdiğimiz yere doğru elini kaldırıp havada salladı. “Açılsana!”

Odanın içindeki ışık birden değişmeye başladı. Gözlerimi birkaç kere kırpıştırıp ovaladım.

“Arkarian?..”

Arkarian hâlâ bir çıkış kapısı arıyordu ve ışığın değiştiğini fark etmemişti. Omzuna dokundum ve odanın ortasını işaret ettim. Odanın tam ortasında, hayatımda gördüğüm en garip şey oluyordu. Bütün ışık tek bir noktada toplanmış dönerek yukarı doğru yükseliyordu.

“Isabel! Acele et!” Arkarian’ın sesi çok telaşlıydı. Elimi yakalayıp sıkıca tuttu. Birkaç saniye içinde ışık tamamen kayboldu. “Ne olursa olsun, sakın elimi bırakma.”

“Neler oluyor? Hiçbir şey göremiyorum!”

“Işık tamamen çekildi. Marcus! Çıkar bizi buradan!”

Fakat hiçbir şey olmadı. Bir patlamayla beraber oda sarıldı. İçerisi parlak mavi ve mor ışıklarla doldu. Yalnızca bir saniyeliğine Arkarian’ı görebildim. Zarif yüzü korku içindeydi. Mavi saçları sanki şiddetli bir elektrik akımına kapılmış gibi darmadağın olmuştu. Uzanıp ona erişmeye çalıştım, fakat patlamanın gücüyle her ikimiz de aksi yönlere savrulduk. Sırtımı duvara çarpınca düştüm ve kafamı büyük bir şiddetle yere çarptım.

Tekrar gözlerimi açtığımda, kafam beton gibiydi ve etrafı tamamen bulanık görüyordum. Yine de tam tepemde

duran o dev gibi adamı seçebildim. Sırtı öyle kambur, vücudu öyle yamuk duruyordu ki parçalar halinde etrafa yıkılıverecek gibiydi. Üzerinde kocaman, bordo bir pelerin vardı. Yüzü kapüşonunun altına gizlenmişti. Kafasını yana eğdi ve bana bakıp hırladı. Bu bir hayvan sesiydi. Üzerime tükürükleri yağdı. Geriye sıçrayıp duvara kadar yapıştım. Neler oluyordu böyle!

Adam kafasını çevirdi ve boğuk bir sesle odanın öbür tarafına doğru emirler yağdırmaya başladı. Gözlerimle adamın baktığı yere döndüm ve çok yaşlı, cılız, kambur bir adam gördüm. Fakat emirler bu adam için değildi. Adamın etrafında dört tane yaratık vardı. Bu dünya üzerinde gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorlardı. İlk başta havada uçuyor gibi duruyorlardı. Sanki kanatları vardı. İçlerinden biri küt diye, tuhaf bir şekilde yere düşüp insan ayağı gibi görünen ayaklarının üzerine indi.

“Bu kadarı yeter!” diye bağırdı, uzun boylu adam. “Anahtarını ver de bu iyilik dolu, rezil yerden gidelim.”

Ayağa kalkıp Arkarian’ı görmeye çalıştım. Yaratıklardan biri hareket etti. Sırtına yapışık kanatlarını görebiliyordum. Kanatlarını çırpınca altından elleri gözüksü. Başka bir tanesi bu yaratığı, hırlayarak kenara itti. Yaratık yere devrildi ve o anda ufak, yuvarlak gözlerini görmek ödümü kopardı.

Pelerini dalga dalga uçuşan adam, eldivenli eliyle yaratığı tek kanadından yakalayıp havaya kaldırdı.

“Kalk!”

Yaratık cırtlak bir ses çıkararak, sendeleyerek ayağa kalkarken yerde gözüme bir şey ilişti. Bu Arkarian'dı! Fakat bir terslik vardı. Bir tümseğin üzerinde yatıyordu ve hiç hareket etmiyordu. Sonra ayaklarının ve ellerinin zincirlerle bağlanmış olduğunu gördüm. Onu bir yere götürüyorlardı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu; özellikle de yaşlı adamın, Arkarian'ın üzerine bir çeşit kül yağdırdığını görünce. Yaşlı adamı durdurmak için ileri doğru bir adım attım, fakat bir uyuşukluk dalgası bütün gücümü aldı, beni yere düşürdü.

“Etrafına kafesi koyun. Acele edin!” diye emir verdi, bordo pelerinli adam.

Bir parça dengemi bulunca odanın öbür ucuna doğru yürüdüm ve dev gibi adamın kolundan çekiştirmeye başladım:

“Ne yaptığını sanıyorsun? Onu rahat bırak!”

Adam yüzünü bana çevirdi. Kapüşonunun altından kıpkırmızı bir ışık parladı. Sanki gözlerinden ateş çıkıyordu. Cevap vermedi.

Bunun olduğuna inanamıyordum! İçim öfkeyle doldu ve ihtiyacım olan gücü böylece bulmuş oldum. Adamın gözlerine saldırmak için havaya sıçradım. Fakat adam o kadar uzun boyluydu ki tek yapabildiğim, yumruklarımı kaya gibi göğsüne vurmak oldu. Beni itti. Yere düştüm. Tekrar ayağa kalktım ve karnına bir omuz attım.

Beni odanın öbür tarafına fırlattı. Ayağa kalkacaktım ki elini bana doğru kaldırdı. Parmaklarının ucunda çizgi çizgi ışıklar belirdi. Tam o anda güçlü bir sarsıntı hissettim. Sanki vücudumun içinden fırtına gibi bir elektrik akımı geçti. Ayağa kalkmaya çalıştım, ama yapamadım. Bacaklarım tutmuyordu.

“Onu nereye götürüyorsunuz?”

Cevap vermedi. Yüzüme baktığında bütün gücümle kapüşonunun altına görmeye çalıştım. Nihayet konuştu:

“Her günün gece yarısı olduğu ve çiçeklerin, kanayan bir ayın altında açtığı bir yere.”

Sözleri bir yerden tanıdık geliyordu.

“O yer nerede?”

Duvarların titremeye başlamasıyla dikkati dağıldı ve soruma cevap vermedi. Telaşlanmıştı. Yanındaki yaratığa elinin tersiyle vurdu. Yaratık, kanatlarını çırparak ciyak ciyak sesler çıkardı. “Acele et, seni beş para etmez!” Yaşlı adama dönüp işinin bitip bitmediğini sordu.

“Bitti,” dedi yaşlı adam, öksürüklere boğularak.

Duvarlar daha çok sallanmaya başladı. Sanki oda, içinde meydana gelmekte olan bütün bu olaya isyan ediyordu. Her yeri titreten bir gök gürültüsü havayı deldi. Duvarlar yarılmaya başladı. Çatlaklardan içeri kör edici bir ışık doluyordu. Ayağımın dibinde kocaman bir yarık açıldı. Diğer tarafa geçebilmem için atlamam gerekiyordu. Adam tekrar ‘mahluklarına’ bağırdı:

“Kale, Keziah’ın büyüünü kırmanın bir yolunu buldu. Gidiyoruz. Hem de hemen!”

Bu sözlerle birlikte, Arkarian’ın etrafında altından bir kafes oluştu ve kilitlendi.

“Çabuk!”

Ortadan öylece kaybolacaklardı. Bunun olduğuna inanmıyordum! Onları durdurmalıydım. Fakat oda, gözümün önünde bir ileri bir geri gidiyordu. Gözlerimi açık tutmaya çalıştım ve sürünerek onlara doğru ilerledim. Parlak bir ışık patlamasıyla bir an için kör oldum. Işık ortadan kaybolup gözlerimi açtığımda, o iki adama, dört tuhaf yardımcıya ve Arkarian’a dair hiçbir iz kalmadığını gördüm.

BÖLÜM 8

Isabel

Bacaklarımın dayanabildiği kadar hızla koştum. Fakat nereye gidecektim ki? Kale benim için tam bir bilmeceydi. Buraya her geldiğimde, merdivenler ve koridorlar değişmiş oluyordu. Bir oda asla olduğu gibi kalmazdı. Öyle ki, sanki bu yerin kendine ait bir hayatı vardı. Sürekli şekil değiştiriyordu. Etrafımda yüzlerce kapı beliriyor, koridorlar beni havada yok olan merdivenlere götürüyordu. Birkaç kere bu tuhaf bağlantılardan geçtikten sonra kendimi, hareket eden bir yükseltinin üzerinde buldum. Görebildiğim kadarıyla aşağıda hiçbir şey yoktu. Arkarian'ın kaçırılmasından beri ilk defa sabit bir şekilde duruyordum. Nefes alışlarımı normal bir düzene sokmaya çalıştım. Sarsıntularıyla yükseltinin yönünü değiştirmek istemiyordum.

Karşıda, beni içeri davet eder gibi, bir kapı açıldı. İleri doğru atlayarak, açılan koridora girdim. Burası belki başka bir dünyaya gidiyor olabilirdi. Duvarların çoğu bembeyazdı ve mermer gibi bir kayadan inşa edilmişti. Ve bu kez merdivenler ayaklarımın altında kaybolmuyor, yılmadan bana rehberlik ediyordu.

Bir odanın içine yuvarlandım. İçerde bugüne kadar gördüğüm en tuhaf ışık ve en muhteşem tavan vardı. Muntazam oymalarla süslenmiş sekiz ayrı tavan kaplaması yukarı doğru çıkıyor ve en tepede, tek bir noktada birleşiyordu. Her bir kaplama vitraylarla veya kristalle süslenmişti. Renğârenkti ve ışıllı parlıyordu.

Gözlerimi tavandan çektim ve karşıda, yine çok güçlü bir ışık kümesinin olduğu yere doğru yürüdüm. Karşımdaki bu duvar tamamen camdan yapılmıştı. Dışarı bakınca yerden en az yüz kat yüksekte olduğumu gördüm. Yükseklik bir an için başımı döndürdü. Sonra aşağıda egzotik çiçeklerle, çalılarla dolu bir bahçenin olduğunu ve içinde insanların toplandığını gördüm. Bu insanlar biraz tuhaf gözüküyorlardı. Kıyafetleri bile çok farklıydı. Angel Falls'ta, sokakta yürürken görebileceğiniz türden olmadıkları ke-sindi. Ufak tefek gruplar halinde ayakta duruyorlar, kimileri bir şeyleri işaret ediyor, kimileri kafalarını sağa sola sallıyor, kimileriye açıkça acı içinde bağıriyordu. Bu manzara oldukça rahatsız ediciydi. Kimdi bu insanlar? Neden bu kadar acı çekiyorlardı? Arkarian'ın başına ne geldiğini biliyorlar mıydı?

O bahçeye gidebilmenin yolunu bir bulabilseydim! Eminim içlerinden biri bana yardım ederdi.

Bir anda paniğe kapılarak, acilen bir şeyler yapmam gerektiği hissiyle arkamı döndüm. Koşmaya başladım. Art arda kapıları açıyor; bir o yöne, bir bu yöne gidiyordum. Kaybolduğumu kendime bile itiraf edemiyordum.

O sırada bir adama çarptım. Kolumdan yakaladı ve beni sıkıca sarstı. “Sakin ol!” dedi, tanıdık bir ses tonuyla.

Bu, Bay Carter’dı; okuldaki tarih öğretmenim. Ayrıca görevlerimizi o düzenliyordu. Fakat bu kez, eve dönüşümüzü, Arkarian’ın yerine o ayarlayacaktı. Bu işin hep Arkarian’ın yerinden yapıldığını sanırdım. Fakat Bay Carter tam karşımda, Kale’nin orta yerinde, buradaydı.

Ne kafamın içinde dönen soruları sormam, ne de Kale’nin bu bölgesinde ne işim olduğunu açıklamam için zaman verdi bana. Beni görünce telaşla bağırdı sadece:

“Burada olmaman gerekirdi! Çok fazla zaman geçiyor! Kıpırdama Isabel, seni geri göndermem gerek.”

“Fakat Bay Carter...”

Hemen orada yere oturttu beni. Elleriyle sıkıca tutuyordu.

“Biliyorum Isabel. Arkarian’ın başına gelenleri biliyorum.”

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Bir anda kendimi öyle bitkin hissettim ki...

“Söyleyin, onu geri getirmek için ne yapabilirim?”

“Şu anda yapmamız gereken şey, seni kendi zamanına, kendi yatağına, kendi vücuduna götürmek.”

“Ama...”

“Ve geri gittiğin zaman,” diye açıklamaya devam etti, “diğerlerine haber vermeni istiyorum. Arkarian’ın yerinde toplanacağız. Orası güvenli. Bu işi çözmeye çalışacağız.”

“Lütfen, önce bir şeye cevap verin. Aşağıda, bahçede gördüğüm o insanlar kim?”

Gözlerini gözlerime dikti ve sessizce ağzını açtı. Cevap vermeyecekti. Bir şeyler onu engelliyordu. Belki de Kale'de sessizliğini korumak zorundaydı. Öyle de olsa, daha çok şey öğrenmeliydim:

“En azından neden bu kadar acı çektiklerini söyleyin.”

Yalnızca bir anlığına uzaklara baktı.

“Arkarian'ı kaybettikleri için acı çekiyorlar.”

Her şeyin bundan ibaret olmadığı gibi bir his vardı içimde. Biraz daha konuşması için kaşlarımı kaldırıp merakla baktım.

“Bir de aramızda bir hainin dolaşıyor olma ihtimali çok yüksek.”

Söylediği şeyin ne demek olduğunu ve ne kadar önem taşıdığını idrak etmeme fırsat bırakmadan, ellerini yüzüme doğru kaldırıp gözlerimi kapattı.

“Daha fazla soru yok Isabel. Burada olmaz.”

Gözlerimi tekrar açtığımda kendimi, yatağımda uyanmış buldum. Güneşin parlak ışığı bir an için beni kör etti. Yanımda bir şeyin kıpırdadığını hissedince telaşla doğrulup hafif bir çığlık attım. Yalnızca Matt'ti. Her zamanki gibi, şişme minderimin üzerinde keyif çatıyordu.

Uyandığımı fark edince hemen söylendi:

“En azından geri gelebildin. Annem bugün işe erken gittiği için çok şanslısın.”

Sözleri tepemi attırdı. Arkarian kaçırılmışken, nasıl böyle önemsiz şeyleri düşünerek vakit kaybedebilirdik?

Çılgınlar gibi yataktan fırladım ve Matt'i omuzlarından yakalayıp sarsmaya başladım. Bu arada üzerindeki kazağı da yırtmışım.

“Korkunç bir şey oldu!”

Onu kenara ittim ve gardırobuma koşup hemen üzerime kotumu ve tişörtümü geçirdim.

“Arkarian'ı kaçırdılar.”

“Ne?”

“Diğerlerine haber ver. Bir kurtarma planı yapmalıyız.”

Hâlâ ağzı beş karış açık, suratıma bakıyordu.

“Acele etsene!”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

Olduğum yerde durup kafamı toparlamaya çalıştım.

“Pekâlâ. Dokuz kişilik grubumuzun kimlerden oluştuğunu hatırlıyor musun?”

Başını salladı ve parmaklarıyla saymaya başladı:

“Sen, ben ve Ethan. Ethan'ın babası. Bay Carter. Tabi ki bir de Jimmy. Onu unutmayı tercih ederim ya, neyse.”

Matt'in, Jimmy'ye olan düşmanlığını görmezlikten gelmeye çalıştım. Şu son on iki ayda, benim yaptığım gibi Jimmy'yi tanımak için kendine izin vermedi.

“Rochelle'i unutma. O da artık Koruyucu'dan.” Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, pişman oldum. Eski kız arkadaşının adını duymak muhtemelen onu hâlâ üzüyordu. “Affeder-sin Matt. Sanki böyle bir şeyi becerebilirmişsin gibi.”

Yüzüme boş boş baktı.

“Yani Rochelle’i unutmayı...”

Sol omzunu hafifçe havaya kaldırdı. Rochelle’i düşünmenin onu artık üzmediği gibi bir izlenim bırakmaya çalışıyordu. “Rochelle artık canımı acıtmıyor.” Tabii ki yalan söylüyordu. “O meseleyi kapattım ben. Sadece... Unutmak biraz zor, hepsi bu.”

Bir süre konuşmadık. Kahverengi çizmelerimi aramaya koyuldum. Oralarda bir yerde olduklarını biliyordum. Nihayet yatağın altında bir tanesinin burnunu gördüm.

“Sadece yedi etti,” dedi Matt, ölü bir ses tonuyla. Sesindeki hüznün ve boş vermişliği duygularımı etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Duygularım yeterince karmaşıktı zaten.

“Arkarian,” dedim. “Bir de o kız...”

Matt’in gözleri parladı ve hayaller içinde uzaklara daldı.

“Sanırım, şimdi hatırladım onu. Marduke’yi yenmek için Ethan, o kızın imgesini kullanmıştı, değil mi?”

“Evet, ama Ethan’ın yarattığı illüzyondayken, kız gerçektir. Ayrıca adı Neriah. Marduke’nin kızı. Marduke, hain ilan edildiğinde, Neriah bir süre saklandı. Bu tip şeyler önemlidir Matt. Bunları unutmamalısın.”

“Evet,” dedi, tek eliyle çenesini tutarak, hafif mahcup bir şekilde.

Gülümseyerek ona cesaret vermeye çalıştım. Matt, bu Koruyucu işini bir gün tamamen halledecekti. Buna mecburdu. Arkarian ona güveniyordu.

“Peki, şunu açıklığa kavuşturalım,” dedi. “Bütün bu insanları benim toplamamı mı istiyorsun?”

Ümidimi kaybetmemeye çalıştım:

“Herhalde ki Matt, Rochelle’i bulacak değilsin. Rochelle şu anda güvenli bir yerde Koruyucu’ya kazandırılmak için tekrar eğitiliyor.” Matt başını salladı. Açıklamaya devam ettim. “Neriah henüz Koruyucu’ya dahil edilmedi. Zamanı geldiğinde katılacak. Bu durumda onu da bulamazsın. Diğerlerini toplamak için de ayrılabiliriz. Ethan muhtemelen okuldadır zaten.”

“Jimmy’yi birkaç gündür ortalarda görmedim. Çok meraklı da değilim zaten,” diye ekledi, alaycı bir ses tonuyla.

“Çünkü şu anda Veridian’da görev başında. Şehrin güvenliğini arttırmaya çalışıyor. Ama Shaun’a ulaşabilirsin.”

Ethan ve Shaun, onları sabırsızlıkla beklediğimiz Arkarian’ın odasına geldiğinde, sadece yarım saat geçmiş olmasına rağmen, bana asırlar gibi geldi.

Ethan’ı görür görmez yerimden fırlayıp ona doğru koştum. Ethan bir saniye kadar sarıldı bana, sonra hafifçe geri itti ve yüzüme baktı.

“Kötü bir şey oldu, değil mi? Söyle, nedir?”

“Kaçırıldı.”

“Kim?” diye sordu, Shaun hafifçe kolumdan çekerek. Yüzümdeki korkuyu görünce, gözlerinin etrafındaki çizgiler büzüldü.

Sonunda fısıldayabildim:

“Arkarian.”

Shaun gözlerimin içine bakarak öylece donakaldı. Ethan parmaklarıyla kollarımı sıkıca tuttu.

“Bu nasıl oldu?”

Kollarımı ellerinin kısılcacından güçlükle kurtardım. “Görev için gittiğimiz Fransa’dan dönüyorduk. Kale’deydik. İki adam tarafından pusuya düşürüldük. Biri yaşlıydı. Diğeri kocaman biriydi. Dört tane de yaratık vardı. Onları nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum. Çok çirkindiler.”

“Onu nereye götürdüklerini söylediler mi?” diye sordu Shaun.

“İri yarı olan adam şey dedi...” Sustum. Bir anda, o sözleri daha önce nerede duyduğumu hatırladım. Zaman zaman Ethan’ın, ablasının cinayetini tekrar tekrar yaşadığı o kâbuslarda duyduğu sözlerdi.

Adamın ne dediğini onlara söyleyince Matt, oturması için Ethan’a yardım etmek zorunda kaldı.

“Nerde bu yer? Kanayan ayın altındaki çiçeklerin... Neydi?”

Ethan kafasını kaldırıp kıpkırmızı gözlerle Matt’e baktı.

“Marduke’nin, dev gibi eliyle kafasına dokunup, ablamı gücüyle öldürmesinden birkaç saniye önce, onu götüreceğini söylediği yer.”

“Lanet olsun!” diye bağırdı Matt, korkuyla Shaun’a bakarak. “Bu ne anlama geliyor? Arkarian... öldü mü?”

Shaun açıkça kendini toparlamaya çalışıyordu. Omuzlarını silkeleyip kollarını ovuşturdu.

“Hemen en kötüsünü düşünmeyin. Tanrıça’nın nasıl bir amacı olduğunu kim bilebilir? Sonuçta, Tanrıça yalnızca kaos yaratmak amacıyla hareket eder.”

“Bu geceki görevimiz bir tuzaktı.”

Hepsinin dikkati benim üzerime döndü.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Ethan.

“Lathenia geldi. Lathenia orada *senin* olacağını sanıyordu.”

Sessizlik oldu. Sonra hepsi aynı anda konuşmaya başladı. Fakat sözcükler o sırada ihtiyaç duyduğum son şeydi.

“Onu kurtaracağım.”

Shaun kolumdan tuttu. “Şunu bir kere daha düşünelim.”

Geri çekildim.

“Düşünecek bir şey yok. Tek ihtiyacım olan bir plan yapmak.”

“Ve biraz da bilgi,” dedi, bir ses kapının oradan.

“Bay Carter. Sonunda geldiniz!”

“Nerelerde kaldın?” diye atıldı Ethan, şüpheli bir ses tonuyla. Bu ikisi hiçbir zaman anlaşamadılar. Bay Carter’ı bir öğretmen olarak okulda tanıdığım seneler içinde, Ethan’a karşı özellikle çok sert olduğunu düşünürdüm. Bazen buna anlam veremezdim. Bazense sadece Ethan’ın potansiyelini kullanabilmesi için disipline ve çok çalışmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğünden böyle yapıyor gibi gelirdi.

“Dün gece görevi Bay Carter kontrol ediyordu. Kale’deki koridorlardan birinde karşılaştık.”

“Yani Arkarian kaçırıldığında sen de oradaydın?” dedi Ethan. Hemen suçlamaya başlamıştı.

Shaun, oğluna bakıp kafasını salladı:

“Sessiz ol Ethan. Çok fazla varsayımda bulunuyorsun.”

Fakat Ethan’ın sessiz kalmaya niyeti yoktu:

“Belki de öyledir, ama nedense Bay Carter’ın doğru zamanda, yanlış yerde olmak gibi bir alışkanlığı var. Hatırladığım kadarıyla geçen yıl Marduke’nin Matt’i götürdüğü haberini de ondan duymuştuk.”

“Ethan, böyle bir şey ayarlamak için Marcus’un yetenekleri bile yetmez.”

Bütün bu tartışmalar Arkarian’ı geri getirmeyecekti. Ve o anda tek düşündüğüm buydu.

“Kapa çeneni Ethan! Bırak da Bay Carter bize bildiklerini anlatsın.”

Ethan söylenileni yaptı ve Bay Carter da anlatmaya başladı:

“Arkarian’ı bir çeşit hapisaneye götürdüler.”

“Nasıl bir hapisane? Nerede?”

Üzüntüyle yüzüme baktı.

“Çok karanlık bir yer Isabel. Hiçbir ölümlünün, güvenlik önlemleri almadan asla girmemesi gereken bir yer. Oraya Yeraltı Dünyası deniyor.”

Bir adım atarak yüzüne iyice yaklaştım.

“Ben oraya gideceğim. Güvenlik önlemleri olsun olmasın. Bay Carter, karanlık beni ürkütmüyor. Leydi Arabella'nın bana armağan ettiği yetenek var.”

“Oradaki karanlık çok koyu, Isabel.”

“Bir meşale alırım yanıma.”

“Ya o meşaleyi yere düşürürsen?”

“Bütünüyle kapkaranlık bir yer Isabel, sen bile göremezsin,” diyerek hatırlattı bana Ethan.

Bay Carter tekrar anlatmaya çalıştığı konuya döndü:

“Anlamanız gerekiyor. Yeraltı Dünyası'na girmek de, çıkmak da imkânsızdır.”

“Arkarian'ı kaçıranlar oraya girmeyi başardılar. Biz neden yapamayalım?”

“Oraya bir kanal açmak için bir ölümsüzün gücü gerek. Bunu onlara Lathenia sağladı.”

“Biz de Lorian'dan yardım isteriz.”

“Lorian... Lorian buna pek sıcak bakmıyor.”

“Neden ama?” Resmen bağırıştım.

“Çünkü bu çok tehlikeli. Oraya girmek, oradan bir çıkış yolu bulabilmek, o dünyada hayatta kalabilmek; bunlar kesinlikle imkânsız şeyler. Koruyucu'nun her bir üyesine ihtiyacımız var. Bir de dünyaların birleşmesi gibi bir risk söz konusu; türlerin birbirine karışması...” Titredi. “Isabel, anlamıyorsun, Yeraltı Dünyası'nda yaşayan yaratıkların ruhları yok.”

Sonra sessizliğe büründü ve bakışları uzaklara daldı.

Yüzüne bakarken ve söylediklerini düşünürken bir şeyi fark ettim.

“Dahası var, değil mi?”

Başını salladı.

“Lathenia, Arkarian’ı bizim dünyamızdan silmek istiyor.” Sanki başına korkunç bir ağrı saplanmış gibi şakaklarını ovuşturmaya başladı. “Arkarian’ın doğduğu zaman dilimine bir kanal açmaya çalışıyor.”

“Arkarian’ı bebekken öldürmeyi mi planlıyor?” diye sordum.

“Ondan önce veya ondan sonra. Fakat o dönemlerde...” Hepimiz söyleyecek bir şey bulamadan birbirimize bakıyorduk. Bay Carter devam etti: “Arkarian’ı Yeraltı Dünyası’nda esir tutacak. Bu arada adamları onu yok etmeye çalışacaklar. Bedenini ve hatta belki ruhunu bile dünya üzerinden silecekler.”

Matt üçümüze döndü:

“Ne yapacağız? Bunun olmasını nasıl engelleyebiliriz?”

Ne düşündüğümü söyledim:

“İlk önce zamanda geriye gidip Tanrıça’nın ve adamlarının, Arkarian’ı bebekliğinde öldürmesini engellemeliyiz. Sonra da ne kadar mantıklı nedenler öne sürseniz de, ben gidip o dünyaya girmenin bir yolunu bulacağım ve Arkarian’ı geri getireceğim.”

Ethan tek elini omzuma koydu:

“Ben de geleceğim.”

Matt ekledi:

“Ve ben de...”

Hepimiz aynı anda konuşmaya başladık. Herkes aynı şeyden bahsediyordu. Kimse Matt’in gelmesini onaylamıyordu.

“Üstesinden gelemezsin,” dedi Ethan. Tamamen iyi niyetliydi. Ethan için, Arkarian’ı kurtarmak, herhangi birinin kalbini kırmaktan önce geliyordu. Fakat Matt’in yüzünün nasıl asıldığını gördüm. Ethan da fark etmişti:

“Sadece yeterince tecrübeli değilsin. Yeteneklerin oluşmaya başladığı zaman...”

Matt hızla elini havaya kaldırarak onu susturdu:

“Boş versene Ethan. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki benim yeteneklerim hiçbir zaman ortaya çıkmayabilir. O yüzden şimdi, Arkarian’ı kurtarma planımız üzerinde çalışmaya devam edelim.”

Tanrıça’nın, Arkarian’a doğru ellerini kaldırdığında etrafa yaydığı güç gözlerimin önüne geldi. Matt bir yana, ne kadar yetenekli olursa olsun, Ethan bile buna karşı koyamazdı.

“Kimse benimle gelmeyecek,” dedim.

Sözlerim tam bir kargaşaya yol açtı. Hepsi tek başıma gitmem konusunda fikirlerini söylemeye başladı.

Bay Carter hızla ellerini çırpıtı havada.

“Herkes sessiz olsun! Kimse birbirini dinlemiyor! Her şey sırayla. Arkarian’ı doğduğu zamanda koruyamazsak,

Arkarian diye biri hiç var olmamış olacak!” Hepimiz durduk ve ona baktık. “Mahkeme Heyeti ne yapılacağına çoktan karar verdi. İlk olarak Isabel, tek başına hiçbir yere gitmiyorsun. Ethan da seninle geliyor. Fransa’daki göreve gitmenizi Arkarian’ın odasından ben ayarlayacağım. Sen Shaun, gidip şehirden Jimmy’yi alacaksın.”

“Peki, ben ne yapacağım?” diye sessizliği yırttı Matt’in öfkeli sesi. “Hepiniz hayatlarınızı tehlikeye atarken bir köşede oturup parmağımı mı emeyeceğim?”

Bir süre kimse cevap vermedi. Matt’in kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu.

Bay Carter bakışlarını yere çevirdi. Mahkeme Heyeti’nin onun için bir görev belirlemediği ortadaydı.

Sonunda duruma el koyan Shaun oldu:

“Şöyle söyleyelim Matt. Sen bu işe dahil edilmiyorsun, çünkü başına bir şey gelmesini göze alamayız. Güçlerinin gelişmiş olup olmamasının Heyet’in kararıyla hiçbir ilgisi yok. Sadece herkes için çok önemlisin.”

BÖLÜM 9

Arkarian

Beni uyandıran buz gibi bir havaydı. Parmaklarım uyuşmuştu. Ayaklarım buzlu topraktan çıkarılmış, iki taş parçası gibiydi. Biraz ısınmak için kıpırdamaya çalıştım, ama ellerim arkamdan, zincirlerle sıkıca bağlanmıştı. Yüzümde buz gibi soğuk, metal örgüden bir şey vardı. Hiçbir şey göremiyordum. Çok karanlıktı. Sonra hareket etmeye çalışınca, metal örgünün bütün bedenimi saran bir kafes olduğunu anladım. Nerede olduğumu bilmiyordum, ama bu konuda çok güçlü tahminlerim vardı. Engebeli bir yoldan aşağı doğru gittiğimi, bir aracın arkasında bir sağa, bir sola sallandığımı hissediyordum. Buraya nasıl gelmişim acaba? Tahminlerimde yanılmıyorsam, iki dünya arasında açılan bir kanalda ilerlerken, bilincimin yerinde olması gerçekten ilginç bir deneyim olacaktı. Alışkın olduğum diğer zaman yolculukları gibi değildi.

Aklımda kalan son şey, patlama olup da birbirimizden ayrı düşerken Isabel'in bana bakışıydı. Gerisi boşluk... Ve şimdi, havanın bile çürük yosun ya da bataklık gibi koktuğu bu tuhaf yerdeydim. Burada çok fazla kalmayacağımı

umuyordum. Sonsuza kadar burada kalmak zorunda olsam bu karanlıkla nasıl başa çıkardım, bilmiyordum.

İlerde iki tane meşale, işaret feneri gibi parlıyordu. Bir tanesi, dengede durabilmek için bir sopaya yaslanan yaşlı bir adamın elindeydi. Diğerini daha iyi görebilmek için hafifçe kafamı kıpırdatmaya çalıştım. Bu meşalenin de alevi göz alıcıydı. Geniş omuzlu ve üzerinde dalgalanan peleriniyle, çok daha iri bir adamın elindeydi. Adam sert ve boğuk bir ses tonuyla bir şeyler geveledi. Sesi bir parça tanıdık geliyordu. Sesin kime ait olduğunu çıkarmaya çalışırken bir an için dondurucu soğuğu unuttuverdim.

İri yarı adam, yanında duran ufak bir şeikle eliyle vurdu. Darbenin şiddeti ufak yaratığı yere serdi. Pelerinli adam sonra yaratığa bir de tekme attı. Bu sırada yaşlı adam olanları izliyordu. Araba aniden durdu. Aynı boyutlarda olan üç yaratık daha, koşarak ya da zıplayarak yere düşen arkadaşlarının yanına gittiler. Genç olan adam onlara küfür ederek bağırmağa başladı. İçlerinden bir tanesi tiz bir ses çıkararak hantal kanatlarını çırpı ve yerden hafifçe yükseldi. Bir diğeri, benim bulunduğum bölmeğe geldi ve parlayan, kırmızı gözlerle beni süzmeye başladı. “Uyanmış,” diye seslendi; sanki dili, ağzı için fazlasıyla büyükmüş gibi kalın bir ses tonuyla.

Pelerinli adam kükredi:

“İcabına bakın. Size ne emrettiysem onu yapın. Yakında varmış olacağız.”

Bu sözlerle, yaratıklardan ikisi, sadece bir kere kanat çırparak arabanın arkasına sıçradı. Üzerime eğilip meşalelerden gelen ışığı tamamen kapattılar. Neye benzediklerini tam olarak görmesem de ne yapmak üzere olduklarını anlamıştım. Güçlerimi kullanarak üzerimdeki zincirleri koparmaya ve kendimi kurtarmaya çalıştım. Ama fayda etmedi. Zincirlerle bağlanmış olan ayaklarımla çelimsiz tekmeler atmaya çalıştım. Tekmelerimin en ufak bir etkisi olmamıştı. Çok geçmeden diğer ikisi de yanıma geldi, tekme yumruk beni dövmeye başladılar.

Bir süre böyle devam etti. İç organlarımı, alabilecekleri hasarlardan korumak için, içgüdüsel olarak dizlerimi karnıma çekmeye çalıştım, ama sırtıma gelebilecek herhangi bir darbe de ölümcül olabilirdi. Sonunda amaçlarının ne olduğunu anladım. Bilincimi kaybedene kadar beni dövceklerdi. Muhtemelen yolu hatırlamamı istemiyorlardı. Sanki hatırlamam mümkünmüş gibi. Vücudumu serbest bırakmaya çalıştım. Zaten bilincimi kaybetmeye çok da uzak sayılmazdım. Nihayet beni bırakıp uzaklaştılar ve araba tekrar hareket etti.

Kendime gelmek için yavaş ve derin bir nefes almaya çalıştım. Bu berbat durumdan kurtulabilmem için güçlerime ihtiyacım vardı. Kanatlarımı bir kullanabilseydim! Ancak burası tahmin ettiğim gibi Yeraltı Dünyası'ysa kanatlarımı kullanmamın hiçbir anlamı olmazdı. Neticede yalnızca bir ölümsüz başka bir dünyaya kanal açabilirdi. Kanatlarım

sayesinde buranın içinde bir yerlere gidebilsem de, sonuçta nereye kaçacaktım ki?

Zincirleri ve metal örgüyü çözmeye çalıştım, ama beni çok sağlam bağlamışlardı. Kendimi çözmek için yapmam gereken şeyleri gözümde canlandırarak gücümü kullanmayı denedim, hiçbir şey olmadı. Bu yaratıkların nasıl bir gücü vardı böyle? Sanki bir çeşit büyü tarafından esir alınmış gibiydim. Büyü mü?.. Bu nasıl olabilirdi?

Hayatım boyunca kazandığım bütün güçleri teker teker kullanmayı deneyip başarısız olduktan sonra kendimi serbest bıraktım ve acı içindeki bedenimi rahatlatmaya çalıştım. Aldığım yaraları iyileştiremesem de ağrımı biraz olsun hafifletebilirdim.

Nihayet araba durdu. Yaratıklar tekrar yanıma geliyorlardı. Mümkün olduğunca kıpırdamamaya çalıştım, gözlerimi açmadım. İki tanesi kafamdan, iki tanesi de ayaklarımdan tutarak beni kaldırdılar. Anlaşılan tek başlarına o kadar da güçlü değillerdi. Neredeyse yarı insan boyunda, ufak bedenleri onları engelliyor olmalıydı. Ayrıca kanatları da işe yarar organlar olmaktan çok, birer karın ağrısı gibi gözüküyordu.

Bir sürü kapıdan geçtik. Hepsinin menteşeleri gıcırıyordu. Sonra daha büyük, sanırım demir bir kapıya geldik. Kapı büyük bir gürültüyle açıldı. İçeri girince yaratıklar beni yere bıraktı. Yaşlı adam da onların yanındaydı. Öksürüyordu ve göğsünden hırıltılar geliyordu.

Pelerinli adam içeri girdi. "Zincirleri çözü'n," dedi, önlerine bir anahtar atarak. Bu kez çok yakından duyduğum bu sözler, kalbimi korkuyla doldurdu. Adamın sesi, Marduke'nin sesine çok fazla benziyordu. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Marduke ölmüştü. O sırada, Marduke'nin ölürken hâlâ geçmişte olduğu geldi aklıma. Orta Dünya'da kayıp bir ruh olarak amaçsızca dolanıyor olmalıydı; burada değil. Tabii ancak... ancak Lathenia peşinden o sisli dünyaya gidip onu geri getirmediyse!

Etrafımdaki kafes çıkarılınca yana döndüm ve kendimi Marduke'nin oradan kurtarılmış olma ihtimaline hazırlamaya çalıştım. Çok geçmeden şüphelerimde haklı olduğumu gördüm. Tepeden bana bakan adam, Marduke'den başkası değildi. Nefes alıyor, yaşıyordu. Yine de karşımda duran bu adam, benim hatırladığım Marduke değildi. Artık bir insan bile sayılmazdı. Orta Dünya'da geçirdiği zaman, üzerinde korkunç etkiler bırakmış, onu gözle görülür derecede değiştirmişti.

Koruyucu'yu bir şekilde uyarmalıydım. Ama nasıl? Hem de güçlerim olmadan...

Zorlukla yutkunup konuşmaya çalıştım, ancak ne diyeceğimi bilmiyordum. Marduke meşaleyi bana doğru yaklaştırdı. Şimdi, suratı kırış kırış, beyaz saçlı, yaşlı adamı ve yarı insan, yarı kuş, kısmen de başka hayvanların karışımı olan o dört yaratığı netlikle görebiliyordum. Kolları ve bacakları insan gibiydi. Gövdeleriye yara içinde, bir kısmı dökülmüş hayvan tüyleriyle kaplıydı.

İçlerinden bir tanesi bana doğru eğildi. “Uyanmış,” dedi. Ağzı, bir kuş gagasından veya insan çenesinden çok, bir domuzunki gibi kareydi.

Marduke’ye –ya da artık her neye dönüştüyse ona– baktım. Yaratıklarla veya bu dünyada askerleri olarak yanında tuttuğu başka canavarlarla arasında tuhaf bir benzerlik vardı. Bu yaratıklar da bir zamanlar insan mıydı acaba, diye düşünmeden edemedim ve baştan aşağı ürperdim.

Marduke kapüşonunu aşağı indirdi. Gözlerimi çekmek için büyük bir çaba sarf ettim. Yüzünde kalan tek göz eski halinden iki kat daha büyüktü ve artık kıpkırmızı parlıyordu. Bir zamanlar sarı olan saçları ise bembeyazdı ve öne çıkık alnına dökülüyordu.

“Evet, eski dostum. İşte yine karşılaştık,” dedim sonunda.

Selamıma, kaşlarını çatarak ve karnıma, beni iki büküm kıvrandıran bir tekme savurarak karşılık verdi. Tekrar bir sohbet açmaya çalıştım:

“Orta Dünya seni biraz... değiştirmiş doğrusu.”

Homurdandı. Bu kez çıkardığı ses, tıpkı bir domuzunki gibiydi. Eksik olan tek şey toynaklarıyla eşleyeceği bir topraktı.

“Beni nereye getirdiniz?”

Sadece yarısı olan ağzı aşağı doğru sarkmış durumdayken, bana cevap vereceğini hiç sanmıyordum.

“Artık benim dünyamdasın.”

Etrafımdaki taş duvarlara, demir kapıya ve içeriyi kaplayan zifiri karanlığa baktım:

“Burası senin dünyansa Marduke, itiraf etmeliyim ki çok iç karartıcı bir yerde yaşıyorsun. Pek bir ilerleme kaydettiğin söylenemez eski dostum.”

Çizmesini hızla karnıma indirdi. Midemdekiler boğazıma kadar çıktı, kusacak gibi oldum. Bir tekme de kasıklarımın üzerine attı. Bütün kaslarım kramplar içinde, kıvrılmaya başladım. Marduke'deki değişim, sadece fiziksel değildi. Ayrıca eleştiriye katlanamayan, fazla alingan biri olmuştu. Eminim Lathenia bundan büyük zevk alıyordu! Ne olursa olsun, hayatta kalmak istiyorsam kelimelerimi daha dikkatli seçmeliydim.

“Kayışları bağlayın!” diye emir verip arkasını döndü ve odanın etrafında dizili olan meşaleleri yakmaya başladı. Bu arada yaşlı adama da bir şeyler mırıldanıyordu.

Artık odanın geri kalanı da aydınlandığı için Marduke'nin ne yapmayı planladığını tamamen görebiliyordum. Bana işkence yapmak için hazırlanmış bir germe aleti vardı. Üzerindeki örümcek ağlarına bakılacak olursa yüzlerce yıldır ilk defa kullanılacaktı.

“Biraz modası geçmiş yöntemler kullanıyorsun,” diye seslendim, kanatlı yaratıklar bana doğru harekete geçerken. Onlara bir tekme savurdum. Beni bu antika işkence aletine bağlamak için dördü birden epey uğraşmak zorunda kaldı.

“Ortaçağ efendileri, işkence yapmak ve itiraf ettirmek konularında uzmandılar,” dedi Marduke.

“Senden iyi kim bilir bunu Marduke.”

“Evet, elbette. Ben de payıma düşeni aldım. O zamanlarda güçlerime gereken saygıyı göstermiyorlardı.”

“Ve seni kurtaran şey Koruyucu’ydu.”

Marduke homurdandı. Tükürükleri suratıma sıçradı. Yarısı olmayan suratına kaldırdı parmağını:

“Koruyucu yüzünden acı da çekmedim mi sanıyorsun?”

Shaun’la dövüşmesinin kendi suçu olduğu konusunda tartışabilirdim, ama yüzündeki ifadenin sertliğine bakınca, bu adamın artık mantıklı konuşmalar yapmayı geride bırakmış olduğunu anladım.

Burnundan soluyor, burun delikleri kocaman şişip iniyordu.

“Sana şu kadarını söyleyeyim Arkarian, burada yalnızca geçici bir süre kalacaksın. Tanrıça, işlerine burnunu sokmanı engelleyecek. Ayrıca senden bazı cevaplar bekliyor. Ondan sonra da seni...”

Yaşlı adam öksürmeye başladı. Kasten yapılmış bir hareket gibi geldi bana. Sonra yine göğsündeki hırıltılı koro ötmeye başladı.

Marduke öksürük krizinin geçmesini bekledi. Bu süre içinde de kıstığı tek gözünü üzerimden ayırmadı. Bana, bildiği şeyi söylesin mi, söylemesin mi diye düşünüyor olmalıydı. Bir karara varmış gibi geniş omuzlarını öne doğru itti:

“Dünya üzerinden silinmeden hemen önce Lathenia buraya gelecek.”

Seçtiği kelime gerçekten tüyler ürperticiydi.

“Silinmek mi? Yani ...”

“Yani hiçbir zaman var olmamışsın gibi.”

“İyi ama bu, beni doğumumda öldürmek anlamına gelir. Ya da beni doğurmadan önce annemi öldürmek...”

“Şu anda biz konuşurken, doğduğun zamana bir kanal açılıyor. Askerlerimizin amaçlarına ulaşması birkaç saat bile sürmeyecek. Yani sorularımızı cevaplamana yetecek kadar zamanın var. Gurur duymalısın. Lathenia seni bire bir sorgulamak konusunda ısrar ediyor. Ondan sonra, *eski dostum*, bu dünyada artık var olmayacaksın.”

Söylediklerinden umutsuzluğa kapılmamalıydım. Bu sefil yerde ölmeye niyetim yoktu! Kayışları test etmek için kollarımı kıpırdattım. Çok sıkı bağlanmışlardı. Hatta bileklerimi kesiyorlardı. Bir hışırtı duydum ve kafamı tekrar Marduke'ye çevirmemle birlikte göğsüme bir kırbaç indi. Kıyafetimi boydan boya yırttığı yerden, yavaş yavaş kanlar süzölmeye başladı.

“Şimdi!” diye kükredi Marduke. “Efendim gelmeden benim de soracak bir sorum var.”

“İstediyini sor. Tek bir cevap alamayacaksın!”

Kırbaç bir kez daha havada şakladı ve bir önceki yerin tam üstüne indi. Bir bıçak kullansa da aynı zararı verirdi herhalde.

“Gerin onu!” diye emir verdi. İki yaratık, tekerlekleri çevirmeye başladı.

Vücudumun her yeri, bütün eklemlerim ateşler içinde yanıyor gibi acımaya başladı. Marduke elini kaldırdı ve tekerlekler durdu.

“Kızımı nerede tutuyorsunuz?”

Gözümün ucuyla yüzüne bakmaya çalıştım. Bu, duymayı en son beklediğim soruydu.

“Senden uzakta, güvenli bir yerde.”

Elini aşağı indirdi ve tekerlekler tekrar dönmeye başladı. O kadar acı veriyordu ki bağırılmamak elde değildi. Ama ben bağırmadım. Bağırıyorsa ölümden daha iyi. Elini havaya kaldırdı ve tekerlekler durdu.

“Onun da bir *Anılan* olduğu doğru mu?”

“Evet, bir zamanlar senin de olduğu gibi.”

Bakışlarımda bir şey görmüş olmalı ki kafasını diğer tarafa çevirirken sanki pişmanmış gibi gözüküyordu. Sonra sessizce mırıldandı:

“Onunla düşman olacağız.”

“Bu şekilde olmak zorunda değil.”

Bana döndü:

“Evet, değil; çünkü onun nerede olduğunu söyleyeceksin bana.”

Tekrar elini kaldırmak üzereydi ki hemen araya girdim ve emir vermesine engel oldum.

“Beni öldürmek istiyorsan öldür Marduke. Hemen şimdi. Ama kızının nerede olduğunu asla söylemeyeceğim.

Yalnız önce Lathenia'ya, sorularını sorma fırsatı vermeden beni öldürdüğünü nasıl açıklayacağını düşünsen iyi olur.”

“Endişelenmene gerek yok, sevgili kölem.” Lathenia'nın sesi odanın içinde yankılandı ve birkaç saniye sonra da kendisi belirdi. “Ben buradayım. İşim bittiğinde onunla istediğin gibi eğlenebilirsin.”

Marduke başını salladı ve benden bir adım uzaklaştı.

Lathenia tamamen belirmişti. Uzun, beyaz bir elbise vardı üzerinde. Beline, dudaklarıyla aynı renkte mor bir kemer bağlamıştı. Yanında ölümlü bir insan vardı. Genç bir erkek. Bir yerlerden tanıdık geliyordu. Fakat hemen kenara çekildi ve onu yeterince göremedim.

Lathenia karşımda dikilirken onu incelemeye başladım. Bu kadar yakınında durduğum tek ölümsüz, Lorian'dı. İki yüz yıl boyunca onun Çırağı olmuştum ve onu çok iyi tanıyordum. Lorian ve Lathenia birbirinden çok farklıydı. Hatta birbirlerinin tam zıttıydı. Lorian, yarı saydam teni, karşı konulması çok güç bir enerji yayan gözleriyle, genellikle çok daha merhametli biriyken, Lathenia'nın görüntüsü daha çok bir ölümlüyü andırıyordu. Güzelliği inkâr edilemezdi. Ruh eşinin –Marduke onun ruh eşi olmalıydı, yoksa onu Orta Dünya'dan nasıl kurtarmış olabilirdi?– bu kadar... bu kadar çirkin biri olması gerçekten ironikti.

Lathenia kafamdan geçenleri okudu. Gerçeği görme gücüm elimden alınmış olsa da, kendi düşüncelerini de bana açtı. Artık öfkesinin nedenini anlıyordum. Marduke

hayatta olabilirdi, ama korkunç bir şekilde değişime uğramıştı. Her birimiz yalnızca bir ruh eşine sahip olabilirdik. Şimdi Lathenia'nın ruh eşi değişmiş, tamamen farklı bir tür haline gelmişti. Ve bu, Lathenia'nın hiç hoşuna gitmemişti.

Başını yanında duran çocuğa çevirdi ve kötü bir bakış attı. Davranışları kesinlikle çok kabaydı. Çocuk, gözlerini Lathenia'dan Marduke'ye çevirdi. Elleri titriyordu. Lathenia tekerleği işaret etti. Çocuk fazla güç sarf etmesine gerek kalmadan tekerleği kolaylıkla döndürmeye başladı.

Marduke etkilenmiş benziyordu.

"Çitkuşlarının ikisi ancak yapabildiler." Sonra çocuğa döndü. "Seni her gördüğümde daha da güçlenmiş oluyorsun."

Çocuk duyduğu övgünün heyecanı ile daha hızlı çevirmeye başladı. Germe aleti kollarımı ve bacaklarımı daha fazla dayanamayacağım kadar fazla çekiştiriyordu.

"Dur!" diye emretti Lathenia. "Şimdi Arkarian, bana bildiğin her şeyi anlatacaksın."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim!"

"Öyle mi?"

İğne gibi sivri tırnaklarıyla gözlerimden çeneme kadar bütün yüzümü çizdi. Suratımda yarıklar açılırken duyduğum acı gözlerimin arkasına kadar yayıldı. Başımı yana çevirdim. Çenemden yakalayıp kendine doğru çekti.

"Antik şehre giden geçiş nerede?"

"Bilmiyorum."

“Yalan söyleme!” Çocuğa dönüp başını salladı. Çocuk, tekerleği bir santim kadar daha ileri itti. Bağırılmamak için mücadele ediyordum. Karşısında zayıf gözükmeyecektim!

“Geçiş, Arkarian!”

Dudaklarımı kıpırdatmadım bile.

Dişlerinin arasından tıslamaya başlamıştı. Çocuk, tekerleği biraz daha itti. Vücudumun her yeri tepeden tırnağa acıyordu.

“Silahların nerede gizlendiğini söyle bana!”

Tekerleğin her dönüşüyle, düşüncelerimi Lathenia'dan gizli tutmak daha da zorlaşıyordu. Acı, konsantre olma yeteneğimi elimden alıyordu. Sorularının cevabını gözümde canlandırmamak artık çok güçtü.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Veridian'daki mahzende mi tutuluyorlar?”

“Bilmiyorum dedim sana!”

Arkasını döndü. Kendimi toparlamam için çok değerli bir an yakalamıştım. Fakat Lathenia tekrar bana döndüğünde elinde demir bir çubuk vardı. Çubuğun ucunu duvarda asılı duran meşalelerden birinde kızdırdı. Sonra tekrar bana döndü ve çubuğu iki gözümün tam ortasına getirdi.

“Silahlarla ilgili bildiğin her şeyi anlat, her şeyi!”

Bildiklerimi, daha doğrusu Lorian'dan öğrendiklerimi düşündüm. Silahların ne kadar güçlü oldukları, ruhu olmayanları bile katledebildikleri geçti kafamdan. ‘Hayır!’

Hemen kendimi durdurdum. ‘Düşünme!’ Silahların güvenli bir şekilde içinde durduğu sandık, sandığın üzerindeki muazzam altın işleme gözümün önüne geldi. ‘Hayır! Yapma!’

Lathenia neler olduğunu fark etti ve bağırırmaya başladı:

“Benden bilgi saklamaya mı cüret ediyorsun?”

“Sandığından daha güçlüyümdür belki de.”

Gümüş rengi gözleri bir saniye için parladı ve bir adım geri attı. Verdiğim karşılık ne kadar basit olsa da onu huzursuz etmiş gibi gözüküyordu. Peki, ama neden? Herhalde... şeyden daha güçlü olduğumu düşünüyor olamazdı.

“Kendini o kadar zeki sanma Arkarian. Bana istediğim şeyi ver, yoksa bu kızgın çubuğu tam kalbinin ortasına saplayacağım.”

Bunu yapacağından en ufak bir şüphem bile yoktu. Fakat beni buraya getirmek için onca zahmete katlandıktan sonra, eline geçen ilk fırsatta beni öldüreceğini sanmıyordum. En azından, benden işe yarar bir iki şey öğrenmeden bunu yapmayacaktı.

“Hiç durma, sapla.”

Elini kaldırdı ve çubuğu kalbimin üzerine yaklaştırdı.

“Anahtar nerede?”

Bu soru beni havaya sıçratacaktı neredeyse. Bildiğim kadarıyla Lorian, anahtarın Lathenia’da olduğunu sanıyordu. Düşünceleri kafamdan kovdum ve aptalı oynamaya karar verdim.

“Ne anahtarı? Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Bu oyun onu sadece daha çok öfkelen-dirmişti:

“Silahların sandığını açan anahtar! İnsan eliyle dokunulamayacak olan anahtar!”

Demek anahtar her iki tarafta da değildi ve her iki taraf da nerede olduğunu bilmiyordu! İnanılmaz! Buradan kurtulduğum zaman, bu bilgi Mahkeme Heyeti'nin pek hoşuna gidecekti. Kafam karışmış gibi kaşlarımı çatarak Lathenia'ya baktım.

“Gerçekten bilmiyorum.”

Çubuğu yere attı. Kıvılcımlar ve metal parçaları sağa sola saçıldılar. Kafasını yana çevirip öylece durdu. Sanki duygularına hâkim olmak için zamana ihtiyacı var gibiydi. Sonra bana baktı:

“Ruhun var olduğu sürece Arkarian, işime yarayabilirsin.”

Sözleri bir felaket uyarısı gibiydi.

“Nasıl yarayacakmışım?”

“Hâlâ çözememiş olman çok şaşırtıcı Arkarian.” Bir şey söylememe fırsat vermeden alaycı bir kahkaha patlattı. “Herhangi bir şey yüzünden seni doğumunda yok etme planlarım işe yaramazsa, arkadaşların buraya gelecektir. Ve buraya girmeyi başarsalar bile çıkmayı asla başaramayacaklar. O zaman Koruyucu'nun çok büyük bir kaybı olmayacak mı? Lorian gelip artıklarımla beslenecek, üzerine bastığım toprağı öpecek. Tıpkı olması gerektiği gibi. Tıpkı, başından beri olması gerektiği gibi...”

“Arkadaşlarım sandığın kadar aptal değiller. Buraya gelirlerse, buradan nasıl çıkılacağını bildikleri için geleceklere dir.”

Tekrar güldü:

“Buraya açılan kanaldaki zayıf noktayı bir tek ben biliyorum.”

“Bir tek sen mi? Bundan şüpheliyim.”

Kendimden bu kadar emin konuştuğumu görünce biraz şaşırıldı.

“Dağın tepesindeki o fırtınayı başlattığın zaman, yolu onlara kendi ellerinle gösterdin.”

“Tabi ya, şu fırtına. Ne yazık ki Arkarian, şöhretinin bizi inandırdığı kadar akıllı değilmişsin. O fırtınayı, her şeyi planlamadan yaratmış olabileceğimi aklın alıyor mu? Sadık dostların bu dünyaya girerlerse Arkarian, inan bana burada sonsuza kadar esir kalacaklar. Hiçbir zaman seni bulamayacaklar. Hayatlarının geri kalanını bu karanlık topraklarda seni arayarak geçirecekler. Akıllarını yitirmeleri çok sürmeyecek. Hatta belki ruhlarını bile kaybedecekler.”

En kötü ihtimali göz önünde bulundurmalıydım. Ethan, Isabel veya diğerleri, üzerlerine beni kurtarmak gibi bir görev alıp buraya gelirlerse diye, Lathenia'dan elimden geldiğince bilgi koparmalıydım.

“Buraya bir kere girdikten sonra, girdikleri yere geri dönemeyeceklerini nereden çıkarıyorsun?”

“Kendini çok akıllı sanıyorsun herhalde. Sana kanalın nasıl bulunacağını söyler miyim hiç?” Gözlerini kıstı. Mor dudaklarında incecik bir gülümseme belirdi. “Fakat sana şunu söyleyeyim. Kanalın içerden, ışık olmadan bulunması imkânsız ve tabii senin de gördüğün gibi, burada ışığa dair pek bir şey yok.”

“Gökyüzünde renkli bir patlama yeterli olur bence.”

“Patlamanın rengi içerdeyken siyah oluyor.”

Sustu ve dişlerini sıktı.

Siyah bir patlamayı, siyah bir gökyüzünde görebilmek imkânsız olurdu. Umutsuzca, Ethan’ın ve Isabel’in asla bir kurtarma operasyonuna girişmemesini dilemeye başladım. Lathenia’nın beni doğumumda öldürme planı başarılı olsa daha iyiydi. Koruyucu, üçümüzü birden kaybetmektense tek bir üyesini kaybetmiş olurdu.

Tanrıca bir şeyler arıyormuş gibi gözlerini etrafta gezdirdi. Sonra genç askerine döndü.

“Çitkuşları nereye kayboldular? Topla onları.”

Çocuk dışarı çıkmadan önce bir an için tereddüt edip telaşlı gözlerle bana baktı. Çocuğun tereddüt ettiğini Lathenia da görmüştü ve huzursuzlaşmıştı.

Çitkuşu denen kanatlı dört yaratık, odanın içine dalıp zıplamaya başladı. Bana bakarlarırken gözleri daha da kırmızı parlıyordu. Kanatlarını bir iki defa çırpıldılar. Domuz gibi, ağızlarından salyalar akıyor, tüylü gövdelerine bulaşıyordu.

Gözlerimi Tanrıça'ya çevirdim. Bu yaratıklar ne yapmayı planlıyor olabilirdi? Gözlerini benden ayırmadan genç askerine seslendi:

“Onu serbest bırak. Çitkuşları onu öldüresiye dövsünler. Sonra onu götürüp Obsidyen Adası'na hapsedin. Gelen olursa onu boşuna arayacaktır.”

Arkasını döndü ve yanına Marduke'yle yaşlı adamı da alarak ortadan kayboldu. Genç asker geride kalıp beni germe aletinden çözdü. Yere düştüm. Bir saniye içinde çitkuşları başıma üşüştü. Vurmaya başladıkları zaman, çocuk dayanamayıp gözlerini başka yöne çevirdi.

BÖLÜM 10

Isabel

Arkarian'ın daha doğarken öldürülmesini engellemek için çıkacağımız görevi, Bay Carter organize ediyordu. Hiçbir aksilik çıkmadan Kale'den çabucak geçtik. Bize yeni kimlikler verildi. Ben yine, en son Fransa'ya geldiğim zaman taşıdığım adı taşıyordum. Lathenia'nın, geçen sefer Ethan'dan intikam almak dışında, başka amaçlarının da olduğu çıktı ortaya: Henüz altı yaşında bir çocuk bile olsa, Arkarian'ın annesini görmek istemişti. Şimdi Arkarian'la Charlotte arasındaki o yakın bağın nedenini anlıyordum.

Böylece, tekrar Phillipa Monterey olarak Fransa'daydım. Ethan da Jean-Claude olarak bana eşlik ediyordu. Fakat bu kez, Charlotte on altı yaşındaydı ve doğum yapmasına çok az kalmıştı.

"Bu da ne!" diye bağırdı Ethan, bir İngiliz askerinin fırlattığı oktan kaçmak için aşağı eğilerek.

Başka bir ok, şans eseri, kulağımı ıskalayarak kafamın yanından geçti!

"Yere yat!" diye bağırdı Ethan, kolumdan çekiştirerek.

Anlaşılan bizi güvenli bir şekilde Fransa'ya göndermek Bay Carter'ın yapmakta biraz güçlük çektiği bir şeydi.

“Dikkat et! Arkanda!”

Tam zamanında arkamı döndüm ve üzerime yönelmiş bir kılıçtan son anda kurtuldum. Ethan yerde sürünerek askerin dibine kadar gitti ve ayağından yere çekerek kılıcını aldı. Anlaşılan Bay Carter bizi, Fransız ve İngiliz orduları arasında ateşli bir savaşın tam ortasına göndermişti. Yakınlardaki bir Fransız askeri bizi fark etti:

“Hey, siz ikiniz, nereden geliyorsunuz?”

Uzun, yeşil bir elbise ve kahverengi terliklerle bir savaş meydanının ortasında neden dikiliyor olduğumu açıklamakta güçlü çektim ve tek omzumu hafifçe havaya kaldırarak zavallı bir gülümseme sergiledim.

Asker ikimizi birden tepeden tırnağa süzdü.

“Zırhınız olmadan fazla hayatta kalamazsınız.” Etraftaki, ölmüş askerlerden zırh ve kılıç alarak bize birer tane verdi. Benim kılıcımı verirken durdu. “Bu aleti nasıl kullanacağınızı biliyor musunuz Leydim? Yanımdan uzaklaşmazsanız sizi korurum.”

Ethan kaşlarını kaldırıp gülümsedi.

O sırada atlı bir İngiliz askeri Ethan'a doğru geldi. Ethan son anda bir hamle yaparak kurtuldu. “Bu çok tehlikeli!” diye bağırdı. “Bunun için hiç zamanımız yok, hem ölebiliriz, hem de kendimizi savunmak adına bugün ölmemesi gereken birinin hayatına son verebiliriz.”

Güçlkle ilerleyip savaş meydanından çıkmaya çalıştık. Sonunda bir ormanlığa geldik. “Haydi” diyerek, kolumdan çekti Ethan.

Kılıcımla zırhımı yere attım ve ağaçların arasına koştum. Ormanın derinliklerine gelince savaş sesleri kayboldu. Olduğumuz yerde durup soluklanmaya çalıştık ve eşyalarımızı topladık.

“Tanıdık gelen bir şey var mı?” diye sordu Ethan. Bu bölgeye son gelişimden beri çok zaman geçmediğini biliyordu. “Yoksa bu da mı Carter’ın işi? Bizi Tanrı’nın unuttuğu bu yere fırlatmak?”

“Bay Carter elinden geleni yapıyor.”

“Gerçekten yapıyor mu? Yoksa özellikle mi bizi savaş alanının orta yerine gönderdi?”

Kafamı salladım.

“Bay Carter’la derdin ne?”

Homurdandı.

“Biliyorum, sınıfta senin üzerine geliyor. Belki de yapabileceğinin en iyisini yapman için böyle davranıyordur?”

Homurdaması bu kez boğuk öksürüklere dönüştü. Birkaç kere sırtına vurdum. Beni uzaklaştırdı.

“İyiyim.” Sonunda nefesini topladı. “Okulda hiçbir zaman anlaşıyoruz, orası kesin. Ama benim bu adamla derdimin ne olduğunu bilmek istiyorsan... Biliyorum bu biraz zayıf bir sebep gibi gelecek, ama sadece içgüdü.”

Bu kez homurdaması gereken kişi bendim, ama o kadar ciddi görünüyordu ki... Ayrıca Ethan’ın içgüdüleri oldukça güvenilirdi.

“Bak, tek bildiğim şu; Bay Carter hakkında kötü şeyler söylemek Arkarian’ın hayatını kurtarmamıza yardımcı olmayacak.”

“Haklısın,” dedi ve etrafına bakındı. “Hadi buradan çıkmanın bir yolunu bulalım.”

Yolu bulmamız biraz uzun sürdü, ama sonunda tanıdık gözükten bir çiftlik arazisine gelmeyi başardık. İleride bir yol vardı ve kürede bize gösterilen yere benzeyen o alana gidiyordu.

Nihayet, samandan yapılmış ufak barakaların ve bahçe duvarlarının ardındaki şatoyu gördüm. Yine on yıl önce olduğu kadar görkemliydi. Fakat o son gelişimde, yanımda Arkarian da vardı. Bunu hatırlayınca boğulacak gibi oldum, göğsüme bir ağı saplandı.

Ethan, ahşap bahçe kapısını iterken bana döndü:

“Arkarian’a bir şey olmayacak Isabel. Buna asla izin vermeyeceğiz.”

İyimserliği için Ethan’a gerçekten müteşekkirdim. Peşinden ben de bahçeye girdim. Şatonun girişine yaklaştığımızda Ethan beni kolumdan tutup çalıkların arkasına çekti.

“Önce etrafı kolaçan etmeliyiz.”

Hayır anlamında başımı iki yana salladım. Kilometrelerce uzaktaki bir savaş alanının orta yerinde kalarak yeterince zaman kaybetmiştik.

“Charlotte’un doğum yapması gereken gün, bugün. Geç bile kalmış olabiliriz.”

“Peki, ne öneriyorsun? Hemen içeri mi dalalım?”

Bunun bir şaka olduğunu sanıyordu, ama tam da söylemek istediğim şeye parmak basmıştı.

“Aynen öyle. Çok dikkatli olmamız gerek. O yüzden ben tek başıma gitsem nasıl olur?”

“Ne?”

“Sen burada durup uzaktan bizi gözleyebilirsin. Tuhaf bir şey olursa gözüne çarpar.”

Önerimden hoşlanmamıştı, ama sonunda ikna oldu. Et-han fikrini değiştirmeden, hemen şatoya doğru yürüdüm ve kapıdaki demir tokmağı birkaç defa vurdum.

Birkaç dakika sonra hizmetçi kadın kapıyı açtı:

“Nasıl yardımcı olabilirim, bayan?”

“Leydi Charlotte evde mi acaba?”

“Kim arıyordu diyeyim?”

“Phillipa Monterey. Dük’ün ve kızının eski bir dostuyum.”

Hizmetçi kuşkulu bakışlarla kaşlarını çattı.

“Miss Charlotte evde değil. Dük’e gelince... Toprağı bol olsun, birkaç sene önce vefat etti.”

“Ya!..”

Bu korkunç bir haberdi. Zavallı Charlotte babasının ölümüyle nasıl başa çıkmıştı acaba? Ama şimdi bunları düşünerek zaman kaybetmemeliydim.

“Lütfen, Charlotte’un nerede olduğunu bana hemen söylemelisiniz.”

Hizmetçinin kaşları daha çok çatıldı. Cümlemi baştan kurlmalıydım. Ona emir verir gibi olmuştum.

“Yani şey... Acaba nehir kenarına gitmiş olabilir mi?”

Nehrin olduğu tarafı az çok hatırlıyordum. Elimle o yönü işaret ettim. Hizmetçinin suratı biraz gevşedi.

“Leydi Charlotte’un durumunu biliyorsunuz herhalde...”

“Hamile olduğunu mu? Evet, hem de uzun zamandır.”

Bu kez hizmetçi tamamen rahatlamıştı.

“Bu sabah bir beyefendi Leydi Charlotte’u almaya geldi. Birlikte gittiler.”

“Nasıl olur!”

Hizmetçinin kaşları yine çatıldı.

“Yani şey... Doğum yapmasına bu kadar az zaman kalmışken dolaşmaya çıkması biraz tehlikeli değil mi?”

Hizmetçi omuz silkti:

“Kızcağızın dolaşmaya çok ihtiyacı vardı. Savaş da bu kadar yakınımızda olunca... Düşes biraz hava almasının ona iyi geleceğini düşündü.”

Artık yerimde duramayacaktım. Adrenalin vücudumu ele geçirmişti.

“Lütfen söyleyin, nereye gittiler?”

Fakat hizmetçinin koruma içgüdüğü devreye girdi:

“Neden söyleyeyim? Seni hayatımda hiç görmedim. Buraya gelen beyefendi, Leydi Charlotte’a karşı oldukça samimi gözüküyordu.” Sesi bir parça alçaldı. “Son birkaç gündür Leydi Charlotte onu büyülemiş gibiydi.”

Bundan hiç şüphem yoktu. Fakat düşüncelerimi kendime saklamalıyım. Bir şekilde bu kadının bana güvenmesini sağlamam gerekiyordu. Paniğe kapılmaya başlıyordum.

Zaman geçiyordu ve bu kadın, ihtiyacım olan bilgiyi benden saklayarak bana işkence ediyordu.

“Bakın, Leydi Charlotte’un bana ihtiyacı var. Doğum yapmasına az kaldı ve benim yardımım olmazsa ölebilir.”

Yanlış bir şey söylemiştim. Charlotte her şekilde ölecekti. Doğum yaptıktan sonra veya doğum sırasında. Çok uzun zaman önce bunlar yaşanmıştı ve ben bugün bunları değiştiremezdim.

Ancak hizmetçi, yalvarışlarımda bir şey sezmiş olmalıydı.

“Yanlarına bir sepet dolusu yiyecek aldılar ve şelalenin oraya piknik yapmaya gittiler. Nereden bahsettiğimi biliyor musunuz? Tam nehrin kenarında.”

Nasıl unutulabilirdim ki? Arkarian’ın, Charlotte’u Antik Yunan tanrıları hakkındaki hikâyelerle büyülediği yer orasıydı. Fakat yürüyerek yol çok uzun sürerdi.

“Neresi olduğunu biliyorum, teşekkür ederim. Ancak atlara ihtiyacımız olacak.”

“İhtiyacınız mı? Kaç kişisiniz? Geri kalanlar nerede? Neden ortaya çıkmıyorsunuz? Hem, adınız ne demiştiniz?”

Kafamı duvarlara vurmak istedim. Artık bu kadından yardım alma şansım yoktu. Bu kadarını bile öğrenebildiğim için kendimi şanslı saymalıyım. Hemen Ethan’ın yanına koştum ve kolundan çektim:

“Acele etmeliyiz.”

Yol boyunca koştuk. Oraya varmamız sanki yıllar sürdü. Tam gelmek üzereydik ki Ethan aniden durdu.

“Ne oldu?” diye sordum, nefes nefese.

O sırada ben de duymaya başladım. Bir kadının acı dolu çığlıkları kulakları parçalıyordu.

“Lanet olsun, Charlotte’u öldüresiye dövüyor olmalı,” dedi Ethan, tiksinierek.

“Bekle biraz. Tamam, bu bir kadın çığılığı. Doğum sancularıyla kıvranan bir kadının çığılığı ama.” Zor bir doğum geçiriyor olmalı, diye düşündüm. “O katil askeri bir şekilde şaşırtmamız gerek. En azından Charlotte’un hayatta olduğunu biliyoruz. Çığılıklarına bakılacak olursa da, bebek dışarı çıkmak için sabırsızlanıyor.”

Fakat çok dikkatli olmamız gerekiyordu. Orada Düzen’den birden fazla asker olabilirdi. Son bir uyarı geldi aklıma:

“Bir köpek olabilir,” dedim Ethan’a. “Büyük bir köpek. Başka bir şeye dönüşebilir. O yüzden dikkatli ol.”

Yakındaki şelalenin sesini duyacak kadar ilerlemiştik ki Charlotte bağırdı:

“Bir terslik var! Beni eve götürmelisiniz bayım. Lütfen beni eve götürün!”

Artık onu görebiliyordum. Bir ağacın altında yatıyordu. Tekrar başlayan bir sancıyla belini havaya kaldırdı ve iki eliyle birden altındaki battaniyeye asıldı.

İki adam yanında durmuş, olanları izliyordu. Biri huzursuzca kıpırdanıyor, ağırlığını bir o ayağına bir öteki ayağına veriyor, ara sıra kafasını kaşıyor veya gözlerini kaldırıp gökyüzüne ve uzaklara bakıyordu.

“Acısını hafifletebilmek için yapabileceğimiz bir şey yok mu?”

Daha uzun boylu olan ikinci adam, kızıl saçlıydı ve bıyıkları vardı. Yüzünü buruşturarak gözlerini Charlotte’a dikmişti:

“Nasıl olsa ölecek. Bir bebeği öldürmek hiç hoşuma gitmiyor. Kim olursa olsun, emirler *ondan* gelmiş olsa bile. Dua edelim de bebek, annesinin rahminde, onunla birlikte ölsün de bizi bu zahmetten kurtarsın.”

İşte bu kadardı! İhtiyacım olan tek şey bunları duymaktı. ‘Dikkatli olmak’ sözü, dağarcığımdan uçup gitti ve kemerimdeki bıçağı çekip bağırarak saklandığım yerden fırladım. İki adamın da tepki vermek için yalnızca birer saniyeleri vardı. Hemen, umarsızca bebeğin ölmesini dileyen adamın sırtına atladım. O sırada Charlotte, normalde çekmesi gerekenden çok daha fazla acı çekmeye devam ediyordu.

“Seni korkak pislik!” diye hırladım, adamın kulağına. Bıçağımı boğazına dayamıştım.

Gözümün ucuyla Ethan’ın da peşimden geldiğini gördüm. Fazla seçme şansı yoktu zaten, ama diğer askerle epey mücadele edeceğe benziyordu.

Altıma aldığım adam, omuzlarımı geriye itti ve beni arkaüstü yere düşürdü. Sonra gelip bileğimden yakaladı. Bıçağı elimden bırakmamak için çaba sarf ediyordum. Bileğimi daha güçlü sıkmaya başladı. Çektiğim acı dayanılmazdı.

“Pes etmeyeceğim,” dedim ve bu sözlerle dizimi kaldırıp bacaklarının arasına bir tekme attım.

Adamın gözleri yaşardı ve kaskatı kesildi. Bir saniyeligi-ne gözlerinde tanıdık bir şeyler gördüğümü sandım. Sanki bunu fark etmiş gibi üzerimden zıpladı ve elimi tutup arkamdan bükmeye çalıştı. Kolundan yakalayarak onu üzerimden yere fırlattım. İnledi, ama hızla ayağa kalktı, karnıma bir tekme indirdi. Ciğerlerim kasıldı, nefessiz kaldım. Ben nefes almak için çabalarken bana doğru fırladı. Hemen eğildim ve yolundan çekildim. Benim yerime boşlukla karşılaşınca dengesini kaybederek sendeledi. Fakat dengesini hemen sağladı ve tekrar üzerime atıldı. Bu asker iflah olmuyordu.

Bu arada Ethan rakibini yere serip benim yardımımıza koştu. Yerde duran bıçağımı görünce onu düşünce gücüyle hareket ettirip avucuna kadar getirdi. Adamı üzerimden çekip bıçağı boğazına dayadı. Hemen Charlotte’un yanına koştum.

Yerdeki öbür adam da kendine gelmeye başlamıştı. Fakat o sırada bütün dikkatim Charlotte’un yüreğimi parçalayan haykırışlarındaydı. Çektiği acıyı hafifletmek için derhal işe koyuldum. Kaslarını yumuşatıp gevşetmeyi ve rahminin açılmasını sağlamayı denedim. Kanaması gittikçe artıyordu. Bebeğin hayatı için endişelenmeye başlamıştım, fakat kalp atışlarını ellerimin altında hissediyordum. Sadece olması gerekenden biraz hızlı atıyordu kalbi.

Yerdeki asker sendeleyerek ayağa kalktı ve bana döndü:
 “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Ağrısını geçiriyorum, domuz herif!”

“Bunu başaramazsın.”

Beni sürüklemeye çalıştı, ama Charlotte’a dönüp işime devam ettim.

Onu başımdan savacak bir şeyler söylemeyi düşündüm, bu hiç de kolay olmayacaktı. Yine de denemek zorundaydım:

“Siz ikiniz, çok geç kaldınız biliyorsunuz.”

“Ne? Ne demek istiyorsun?”

“Ben bir *Şifacıyım!* Görmüyor musunuz?” Gözlerimi suratına diktim. “İşimi çoktan bitirdim bile. Bu bebek canlı doğacak. Ve eğer mecbur kalırsam, bebeği korumak için onu alıp yanımda götürürüm.”

Adamın tavrı anında değişti. Yenilgiye uğradıklarını hissediyordu. Ortağına baktı. Ethan’ın bıçağı hâlâ onun boğazındaydı. “Bu kızı dinleme,” diyebildi ancak. “Görevi başaramazsak kaderimizin ne olacağını biliyorsun.”

İlk askerin gözleri korkuyla, kocaman açıldı. Histeri krizi geçiriyor gibi görünüyordu: “Ne yapacağız?” Basba-yağı tıslamıştı.

Boğazında bıçak dayalı olan, aniden geriye, Ethan’ın karnına doğru bir tekme attı. Ethan iki büklüm oldu. Asker, bıçağı kapıp ormana doğru fırlattı. Ortağının yanına gitti.

“Ne yapacağımızı bilmek istiyorsun, ha! Hepsini öldüreceğiz. O hariç.” Ethan’ı gösteriyordu. “Efendimizi bıçaklamış olan kişi, bu çocuk olabilir bence.”

Ethan, Charlotte’un yanında diz çöktüğüm yere doğru yaklaştı. Endişeli gözlerle birbirimize baktık. Charlotte bitkin düşmüştü. Kendi yatağında ve bakıcı kadının yanında olamamasından kaynaklanan güvensizlik etkisini gösteriyordu.

“Bir şeyler düşün,” dedim Ethan’a. “Benim Charlotte’a yardım etmem gerek. Bebek zor durumda.”

Ethan’ın cevap vermesine fırsat kalmadan etrafımızı saran hava tuhaf bir şekilde ısınmaya başladı. Charlotte’un gölgesinde yattığı ağaçtan ve yakınlardaki çalılardan tuhaf çatırtılar çıkıyordu. Ağacın yaprakları sallanmaya başlamıştı. Kafamı kaldırıncaya iki askerin bütün güçleriyle konsantre olduklarını gördüm.

“Ethan, başımız dertte. Eğer çok sıcak olursa...”

Cümlemi bitirmeme fırsat kalmadan, iki taraftaki çalılar, tepemizdeki ağaçla birlikte bir anda alev aldılar.

Ethan ceketini çıkardı, tepemizdeki alevlerin üzerine vurmaya başladı. Ancak hava çok ısınmıştı ve Ethan bir süre sonra yorgun düştü.

“Bu yangını söndürebilmek için yağmura ihtiyacımız var,” dedim.

“Yağmur yağdırabileceğimi sanmıyorum, yani gerçek bir yağmur.”

Kafamı kaldırdım.

“Hiç denedin mi? Illüzyonlarınla, yaşayan gerçek insanları getirdiğini gördüm, zihnini kullanarak yarattığın somut köprülerin üzerinde yürüdüm.”

Hava artık dayanılmayacak kadar sıcak olmuştu. Charlotte bağılıyor ve alnındaki ter damlacıklarını silmeye çalışıyordu. Kafasını sağa sola çevirirken anlaşılmaz şeyler sayıklamaya başlamıştı.

Ethan gökyüzüne baktı.

“Yağmur tek başına sorunlarımızı çözmez. Askerlerden kurtulmamızı sağlamaz.”

Haklıydı. Şimdi ne yapacaktık? Askerler yüzlerinde hoşnut bir ifadeyle, gittikçe büyüyen alevlerin arkasından bize bakıyorlardı. Bir tanesi yumruğunu havada salladı:

“Tanrıça bizden çok memnun kalacak! Bizi daha önce hiç yapmadığı gibi ödüllendirecek!” Ethan’ı işaret etti. “Sarımla haklısın, biliyor musun? Efendimizi bıçaklayan kişi o olabilir.”

Diğeri yanıt verdi:

“Evet, o yüzden fazla heveslenme. Unutma, onu öldürme zevkini Tanrıça kendine saklamak istiyor.”

Onlar bizi izlemeye devam ederken, Ethan da işe koyuldu. “Charlotte’u ve kendini koruyabildiğin kadar koru. Bir fikrim var.”

Dediğini yaptım ve Charlotte’un üzerine kapanarak kolumla yüzünü kapattım. Göz ucuyla, Ethan’ın gözlerini

yummuş, derin derin nefes alışını izliyordum. Nefesini iyice tuttuktan sonra Charlotte'la benim üzerime atladı. Tam o sırada büyük bir patlama oldu ve Düzen'in iki askerinden feryatlar yankılandı.

Ethan'ın vücudunun altından gözlerimi açıp bakmaya çalıştım ve yangının dışı doğru parladığını gördüm. İki askerın vücutlarını kocaman alevler sarmıştı. Her taraflarından ateşler saçarak ıglık ıglığa koşmaya başladılar ve ormana dalıp "Bastian!" diye bağırsa bağırsa gözden kayboldular. Hiç şüphesiz karargâhlarına döneceklerdi ve uzun bir süre tedavi odasında kalacaklardı.

Ethan sağa sola koşup etrafımızdaki alevleri söndürdü.

"Sence Tanrıça, görevi başaramadıkları için o ikisine ne yapacak?"

Kafamı salladım. Dikkatimi tekrar Charlotte'a verdim.

"Kim bilir?"

"En azından artık gittiklerine göre bir daha aynı zaman dilimine gelemezler ve Arkarian da güvenli bir şekilde dünyaya gelebilir."

Charlotte eliyle kolumu tuttu. Daha yakından bakabilmek için yapabildiğince kafasını kaldırdı.

"Seni tanıyor muyum?"

Hayatının bu anında ona gerçeği söylemekte bir sakınca görmedim:

"Bir zamanlar bir köpeğın vardı, hatırlıyor musun? Charlie adını verdiğın, büyük bir köpek?"

Gözlerini uzaklara çevirdi ve hafifçe gülümsedi. Tekrar bir sancı girince kafasını yere indirdi. Ethan yeleşini çıkarıp katladı ve başının altına koydu.

“Phillipa,” dedi Charlotte, adımı hatırlayarak. İkinci nefesinde coşkuyla konuşmaya başladı. “Gascon’u da getirdin mi?”

Arkarian’ı öyle büyük bir sevinçle hatırlamıştı ki gülümsedim.

“Çok yakında burada olacak.”

Charlotte iç çekti. Muhtemelen saatlerdir ilk kez kendini güvende hissediyordu. Bebeğin doğmak için sabırsızlanarak aşağı doğru baskı yaptığını hissediyordum. Gözlerimle Ethan’ı aradım. Hâlâ yanmakta olan çimenleri, üzerlerine basarak söndürdükten sonra yanıma geldi. Başımı Charlotte’un bacaklarına doğru uzattım.

“Hazır ol, geliyor.”

Ethan şaşkınlık içinde kafasını geri çekti. Gözlerini kısararak yüzüme baktı.

“Ne? Sana yardım mı edeyim?..”

“Hı, hı... Ve acele etsen iyi olur. Bebek çok hızlı geliyor.” Başımı Charlotte’a çevirdim. “Az kaldı, ağrın birazdan dönecek.”

Charlotte inledi ve şiddetli bir sancıyla kasılarak parmaklarını altındaki battaniyeye geçirdi. Ethan yerini aldı ve Charlotte’un eteklerini dizlerinin üzerine sıyırdı.

“Aman Tanrım! Sanırım, sanırım şeyi gördüm, şeyi... yani bebeği!”

Ethan'ın kekeleyesine elimde olmadan gülümsedim. Ne yapması gerektiğini söyledim. Devam eden üç dakika boyunca üçümüz de bütün gücümüzle çabaladık. Önce bebeğin kafası çıktı ve hemen ardından da vücudunun geri kalan kısmı.

Ethan, elinde bebeğin göbek bağı, yüzüme baktı. Yapması gereken şeyi açıkladım. İşini bitirince bebeği bana verdi. Bebeği çabucak kontrolden geçirdim ve küçük bedeninde hiçbir sorun olmadığını gördüm. Sonra onu yavaşça annesinin kollarına bıraktım.

Ethan yüksek sesle bir şey söylemeden, bana battaniyenin üzerinde biriken aşırı miktardaki kanı işaret etti:

“Yapabileceğin bir şey var mı?”

Bu güzel, genç kızın, gözlerimin önünde öleceğini, hem de çok yakında öleceğini düşünmek yüreğimi parçalıyordu. Onu iyileştirecek güce sahiptim, ancak yapamazdım. Arkarian'a, hiçbir zaman tanımadığı annesini verecek gücüm vardı, ancak yapmamalıydım. Eğer Arkarian, Dük'ün şatosunda, şefkatli annesinin koruyucu kanatları altında büyüseydi, hayatı ne kadar farklı olurdu?

Gözlerim anneye bebeğinin üzerine takılıp kalmıştı. Annenin gözleri de yaşla dolmuştu. “O kadar güzel ki...” diye fisildadı. Dudaklarını bebeğin alnında şefkatle gezdiriyordu.

Sanki annesinin sözlerinin ve dudaklarının dokunuşunun farkındaymış gibi, bebek gözlerini açtı ve doğrudan

annesinin yüzüne baktı. Anne, hafifçe nefes aldı ve dudaklarında sevecen bir gülümseme belirdi:

“Sen gerçeksin. Bütün bunlar bir rüya değilmiş.”

Aniden, engebeli toprağın üzerinde yalpalayarak ilerleyen bir at arabasının ve yere çarpan nalların sesini işittim. Çok geçmeden atlar görüldü. Birkaç atlı bizi görünce durdu ve arabayı da durdurdu. Arabadan inen hizmetçiler, Charlotte’a doğru koşuşturmaya başladılar. Her birinden endişeli bağırlar yükseldi; özellikle de yangından geriye kalanları ve ortadaki kan gölünü gördükleri zaman.

Ethan ve ben biraz uzaklaştık, dikkat çekmemek için gizlendik. Düşes at arabasından indi, kan içindeki battaniyeyi görünce kafasını diğer tarafa çevirdi. “Onu arabaya taşıyın!” diye emretti. Herkes verilen emri yerine getirmek için koşuşturmaya başladı.

Ethan yavaşça kolumdan çekti:

“Gel Isabel. Artık burada bize ihtiyaçları yok.”

Kaya gibi kocaman bir kütle boğazıma takıldı. Güçlkle yutkundum. Fakat Charlotte’u iyileştirmek artık benim elimde değildi. Artık onunla, ailesi ve ev halkı ilgilenenecekti. Yine de onu hiçbir şey, Ortaçağ Fransasındaki hiçbir şey kurtaramayacaktı.

Ethan, Bay Carter’in adını seslendi ve önümüzdeki dehşet verici manzara yavaş yavaş kayboldu.

BÖLÜM 11

Isabel

Buna inanamıyordum! Bay Carter, okula devam etmemiz gerektiğini söylüyordu. Okulu öylece bırakmamız çok tehlikeli olurmuş. Şüphe uyandırırılmış. Bazıları, yani Düzen'den birileri, ne olup bittiğini anlayabilirmiş.

Tamam, bunu içime sindirdim. Gizlilik, Koruyucu'nun yaşamını devam ettirmesi için o kadar önemli bir şeydi ki, düşünülmeden söylenmiş bir kelime bile şüphe uyandırmaya yeterdi.

Matt'le beraber servisten indiğimizde, Ethan'ın bizi beklediğini gördük. Suratı endişeli bir asıklık içindeydi.

“Sorun ne?”

Gözlerini yerdeki taşlardan kaldırmadan omuz silkti. Yüzlerce öğrenci etrafımızdan geçiyor, sabah derslerine yetişmeye çalışıyordu.

“Annemin hastaneye yatmak konusunda ısrarını saymazsak, sorunun ne olduğundan gerçekten emin değilim. Sadece, bugün burada farklı bir şey var. Farklı bir şey olduğunu *hissediyorum*.” Sonra sessizce kulağıma fısıldayarak ekledi: “Arkarian gittiğinden beri, Koruyucu'nun birçok

görevde bugüne dek hiç olmadığı kadar başarısız olduğunu biliyor musun? Dün gece gerçekten şanslıydık. Mahkeme Heyeti'ndekiler, birlikleri için çok endişeleniyorlar. Bazıları askerlerini bile kaybetmiş. Ayrıca babam, Jimmy'ye yardım edeceği için bütün gece dışarıda olacak.”

“Annen için mi endişeleniyorsun?”

“Annem artık hemen hemen hiç uyumuyor. İlaçlarını almayı reddediyor. Bütün bunların zamanlaması çok kötü. Annemin sürekli bakıma ihtiyacı var.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?” Aptalca bir soruydu. Laura, hastaneye yatmaya her geçen gün bir adım daha yaklaşıyordu.

Ethan omuz silkti:

“Anneme elimden geldiğince bakmaya çalışıyorum. Teyzem Jenny bu geceyi bizde geçirmek için gelecek. Babam, gitmeden önce ayarlamış.”

Bir süre konuşmadan durduk. Ethan'ın gözleri bir çocuğa takılmıştı. Çocuk, kesinlikle okul formasına uygun olmayan, tuhaf görünümlü bir çift çorap giymişti. Ethan kaşlarını çattı:

“Şuna bak.”

Çoraplar gerçekten de garip görünüyordu. Fakat sonra 8. sınıftan bir kız gördüm. Kızın kulaklarında, neredeyse omuzlarına kadar sarkan küpeler vardı.

“Okulda serbest kıyafet giyilmesine kim izin verdi?”

“Biliyorsun işte, babamın dediğine göre, birçok görevi kaybettiğimiz için bazı değişikliklere karşı hazırlıklı olmalıymışız. Geçmişte çok fazla şey değişince bu, şimdiki zamanı da etkilermiş.”

Ethan'ın arkadaşı Dillon, bizi görünce yanımıza geldi ve böylece konuşmamız bölünmüş oldu. Gözleriyle merdivenlerden inip bahçeden geçen kızları takip ediyordu.

Matt de bize katıldı:

“Hey, neden öyle sırtıyorsun?”

Dillon kaşlarını kaldırdı ve kafasıyla kızların kısacık eteklerini işaret etti.

İkisi de kızlar köşeyi dönüp kaybolana kadar onlardan gözlerini alamadılar. Gerçekten de bu, bizim okulda normalde göremeyeceğiniz bir manzaraydı. Özellikle de Müdür Baker, iki yıl önce Angel Falls'a gelip, çok sıkı bir forma uygulaması başlattığından beri: Dizlerimize kadar çekilen uzun çoraplar, okul kravatı, beyaz gömlek, ceket ve kızlar için de dizlere kadar uzun, mavi etek. Deminki kızların ve şimdi etrafımda gördüğüm bir sürü kızın, bacaklarının diz altlarından çok diz üstleri ortadaydı!

Ethan kimseye fark ettirmeden kolumdan tutup beni kenara çekti:

“Bence bütün bunlar ne demek oluyor, biliyor musun?” Kravatını çekiştirmeye başladı. “Değişiklikler baş gösteriyor artık. Bana kalırsa hemen sen de eteğini kısaltmalısın, yoksa çok dikkat çekersin.”

Eteğimin belini birkaç defa kıvırdım.

“Bu iş gerçekten acayipleşmeye başladı Ethan.”

Dillon ve Matt yanımıza geldiler.

“Siz ikiniz, çok gergin gözüküyorsunuz,” dedi Dillon. “Tatile filan gitmelisiniz bence.”

Harika bir fikirdi. Keşke yapabilseydik.

“Tatil demişken,” diye devam etti Dillon, Matt’e dönerek, “Rochelle tatile filan mı gitti? Bazı arkadaşlar okulu bıraktığını söylüyor. O kadar uzun zamandır ortalıkta yok ki taşınmış olabileceğini düşünüyorlar. Nerelerde acaba?”

Matt homurdandı:

“O soruyu Ethan’a sormalısın belki de. Rochelle nereye gittiğini birine söylemişse bu kişi kesinlikle Ethan’dır.”

Sonunda Matt, bu iğneleyici tavrının yanlış yorumlanabileceğini fark edip ekledi: “Rochelle’in ne yaptığının kaydını tutmuyorum ben.”

Dillon gözleriyle önce Matt’i, sonra Ethan’ı inceledi ve tekrar Matt’e baktı:

“İyi ama siz ikiniz... ikiniz birlikte değil miydiniz? Ne oldu?”

Matt bir anda patladı:

“Rochelle beni kullandı yalnızca. Ben de o meseleyi kapattım artık. Başka bir konuya geçelim!”

Dillon sustu ve sağ kulağını kaşımaya başladı. Sonra tırnaklarını inceliyor gibi yaptı ve sanki ayağının altında karıncalar varmış gibi bir o tarafa, bir bu tarafa verdi ağırlığını.

“Şey, kız arkadaşlar demişken...” dedi ve durdu. Ethan ve Matt birbirlerine bakıp kıs kıs gülmeye başladılar.

“Patlamadan şu baklayı çıkar ağzından,” dedi Ethan.

Dillon kendi ekseninde bir kere döndü ve sonra yeşil gözleriyle derin derin baktı:

“Hayatımın kadını buldum.” Sonra bana dönüp ekledi. “Isabel, benim için o kızla bir buluşma ayarlamalısın.”

“Ben mi? Kimden bahsettiğini bile bilmiyorum.”

Dillon’ın hülyalı ses tonu herkesi güldürmüştü. Matt omzuna vurdu:

“Sen her hafta hayatının kadınıyla tanışıyorsun.”

“Yemin ederim ki,” dedi, tek elini kalbinin üzerine götürerek. “Bu, o. Onu görmelisiniz. Çok çekici! Hem o kadar seksi ki inanamazsınız.”

“Peki, nerdeymiş bu mükemmel kadın?” diye sordu Ethan. “Onu tanıyor muyuz?”

“Okula yeni gelmiş. Şey... ayrıca ben de henüz onunla tanışmadım.”

Ethan ve Matt, kafalarını sallayarak homurdanmaya başladılar. O sırada Ethan, ön kapıdan gelmekte olan Bay Carter’ı gördü.

“Bay Carter’la hemen konuşmam gerek.”

“Hadi ya? Ne için? Carter’dan nefret ettiğini sanıyordum.” Dillon konuyu yakalamakta hızlı davranmıştı; özellikle de bir saniye önce henüz tanımadığı bir kızla rüyalar âleminde olduğunu düşünecek olursak.

Ethan sadece bir an için tereddüt etti:

“Ha, şey, şu tarih ödeviyle ilgili. Yetiştiremiyorum da.”

“Ne ödevi? Ben de tarih dersi alıyorum. Bu yakınlar-
da teslim etmemiz gereken bir ödev olduğunu bilmiyor-
dum.”

Dillon’ın bitmez tükenmez soruları yine başlamıştı ve
içimde, huzursuzluk veren tuhaf bir his vardı.

“Geçen sene yaptığım bir ödev. A almıştım. Carter di-
ğer sınıflardan birine o ödevi göstermek istiyor. Vermeden
önce üzerinde bir iki düzeltme yapmam gerekiyordu.”

“Bana kalırsa düzeltilmeye pek ihtiyacı yokmuş. Keşke
ben de bir dersten A alabil...” Dillon bir anda sustu. Hepi-
miz onu böyle şaşkına çeviren şeyin ne olduğunu görmek
için gözlerimizi, baktığı yöne çevirdik. “Bu, o!” Heyecanla
Ethan’ın omzuna vurdu. Ethan öne doğru sendeledi.

“Hey!”

“Affedersin. Ama ona bir baksana. O kız yalnızca be-
nim, dostum,” diye ekledi, hayran bir ses tonuyla.

Gözlerimizi kısıp Bay Carter’la beraber bize doğru gel-
mekte olan kıza baktık. Fakat kıızı görünce tuhaf tepkiler
veren tek kişi Dillon değildi. Ağabeyimin bile ağzı bir karış
açık kalmış, gözlerini Bay Carter’la beraber yürüyen kız-
dan alamıyordu.

Hem Dillon’ın hem de Matt’in gözlerini kendi üzerine
çivileyen şu kıızı incelemeye başladım. Evet, tamam, kesin-
likle güzel bir kızdı. Ceylan gibi oval gözleri ve pürüzsüz

bir cildi vardı. Koyu renk saçları; küçük, kalp şeklindeki suratını sarıyordu ve kiraz gibi dudakları vardı.

İyice yaklaştıklarında kalbim hızla atmaya başladı. Bu, sıradan bir kız değildi! Onu gayet iyi tanıyordum. Bu kızı daha önce görmüştüm. Geçen yıl, Ethan'ın illüzyonundaki kızdı. Marduke'nin dikkatini dağıtmak için, Ethan'ın kullandığı görüntü, bu kızın görüntüsüydü. Bu kız, Neriah idi; Marduke'nin kızı. Gerçi eminim o, ne bu olayla ne de Marduke'yle ilgili bir şey biliyordu. Ve yine eminim ki ne Korumacı, ne de bizim kim olduğumuz hakkında bir fikri vardı; en azından şimdilik...

Bizim yaslandığımız parmaklıklara doğru geldiler ve Bay Carter, kızı bizimle tanıştırdı. Neriah sıcak bir şekilde gülümsedi ve bu, bana huzur verdi. Tam olarak ne olduğunu bilmesem de bu kızda, düşündüğümünden fazlasının olduğuna dair bir his doğdu içime. Belki de düşündüğümünden fazlasını biliyordu. Ne olursa olsun, henüz birbirimizi birkaç dakikadır tanıyor olsak da aramızda güven dolu bir bağın oluşmaya başladığını hissettim.

“Birkaç gün Neriah’la ilgilenebilir misin Isabel?” diye sordu Bay Carter.

Cevap vermeme fırsat kalmadan, Dillon araya girdi:

“Ben ilgilenirim, efendim.”

Bay Carter sertçe çıkıştı:

“Sana söylemedim, Dillon.” Sonra, bu sert çıkışından pişman olmuş gibi daha yumuşak bir ses tonuyla ekledi:

“Neriah, Isabel’le aynı dersleri alıyor. 10. sınıf öğrencisi; senin gibi 11. sınıfta değil. Bu durumda ona, Isabel’in kılavuzluk etmesi daha uygun olur.”

Bay Carter bir süre hiçbir şey söylemeden Dillon’a baktı. Dillon’ın kocaman açılmış gözleri, başı öne eğik duran Neriah’a bakıyordu. Bay Carter yavaşça ekledi:

“Sakin ol Dillon, çok belli ediyorsun.”

Ethan ve Matt, Dillon’ın gittikçe artan utancına kıs kıs gülerken ben, Neriah’a bakıp gülümsedim ve hemen aramızda güzel bir arkadaşlık başladı. Bay Carter’a, Neriah’a birkaç gün boyunca eşlik etmemin sorun olmayacağını söyledim.

“Sana güvenebileceğimi biliyordum Isabel,” dedi Bay Carter. Ve tek bir kelime dahi etmeden, aslında benden daha fazla şey beklediğini de anlattı. Ne demek istediğini anladığımı göstermek için başımı salladım.

“Güzel!” dedi. “Şimdi derslerinize gitseniz iyi olur.”

Ve sabah dersinin zili tam zamanında çaldı. Çantalarımızı almaya koyulduk.

“Çantam Bay Carter’ın odasında kaldı,” dedi Neriah.

Dillon ve Matt, çantayı getiren ilk kişi olmak için aceleyle koşuşturmaya başladılar.

Dillon arkasını döndü ve elini Matt’in göğsüne koyarak onu durdurdu:

“Ben getiririm!”

Neriah rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Yüzünde utanç bir gülümseme belirdi. Bu kadar ilgi görmeye alışkın

olmadığı belliydi. Dillon aceleyle koşup giderken beni neredeyse deviriyordu. Dillon geçip gidince, Neriah'ın gözleri Matt'inkilerle kesişti ve kilitlenip kaldı. Öylece durup birbirlerine baktılar. Ethan ve ben yer yarılıp içine girsek bizi fark etmezlerdi.

Neriah yavaşça gözlerini çekti ve komik hareketlerle yuvarlak çizen sol ayağına verdi dikkatini. Matt sanki daha önce hiç ufuk çizgisi görmemiş ya da en azından daha önce hiç böyle nefes kesici bir ufuk çizgisi görmemiş gibi uzaktaki dağları incelemeye başladı. Matt'in nesi vardı böyle? Bu kızdaki bir şey, Matt'in, ilk kez şişe çevirmece oynayan on yaşında bir çocuk gibi davranmasına neden oluyordu. Bir yandan onun başka bir kızla ilgilenmeye başlaması iyi bir şey gibi gözükse de Rochelle'i unutmasının yolunun bu olduğundan emin değildim.

Ethan eğleniyormuş gibi gözükerek yanımda kıkırdıyordu. Fakat nedenini anlamadığım bir şekilde, içim bir anda ürperdi. Neden sonra anladım ki bu ürpertinin nedeni devreye giren altıncı hissimdi.

BÖLÜM 12

Isabel

Bir dersten ötekine girip çıkarken gün bir türlü geçmek bilmedi. Aklımda hep Arkarian ve şu anda nerede olabileceği düşüncesi vardı. Ona ne yapıyorlardı? Onu kaçıran, kırmızı pelerinli, dev gibi adam kimdi? O adamı düşünmek tüylerimi ürpertiyordu. Gözümün önünde Marduke canlandı. Fakat böyle bir şeyin olması mümkün değildi. Yoksa mümkün müydü? Hayır, kimse öldükten sonra geri gelemezdi.

Neriah'ın bütün gün yanımda olması da odaklanmama hiç yardımcı olmuyordu. Gerçi bu sayede onu tanımaya başlamıştım. Akıllıydı. Sanatçı ruhluydu ve kapalı bir hayat yaşadığı için biraz utangaçtı. Bugüne kadar hiç gerçek bir okula gitmemişti. Onu evde, annesi ve özel hocalar eğitmişti. Güvenliğine çok dikkat edilmişti. Hâlâ da ediliyordu. Okula özel bir arabayla getirilip götürülüyordu. Okuldayken de benim aldığım derslerin aynalarına giriyordu. Bay Carter da gözünü ondan ayırmıyordu.

Lafını etmediğimiz, onun da bahsetmeye pek istekli olmadığı tek konu, Angel Falls'a taşınmadan önce nerede yaşadığıydı. Bu konu muhtemelen geçmişi ya da babasının

kim olduğunu kapsıyordu. Tahminimce, Neriah ve annesi başka bir ülkede saklanarak yaşamışlardı, fakat Mahkeme artık Neriah'ın ortaya çıkmasını ve görevini yerine getirmesini gerekli görmüş olmalıydı. Sonuçta o da bir Anılan'dı ve Kehanet'teki yeri çok yakında ortaya çıkacaktı.

Nihayet son dersin bittiğini işaret eden zil çaldı. Bir an önce fırlayıp gitmek için can atıyordum, ama Neriah'la okulun otoparkına kadar birlikte yürüdüm ve şoförünün gelmesini beklemek için hazırlandım. Ama araba çoktan oradaydı. İki tane büyük, beyaz köpek, ön kapının yanında oturmuş, bekçi gibi duruyorlardı. Üniformalı bir şoför Neriah için kapıyı açtı. Köpekler Neriah'ı görünce kuyruklarını sallayıp heyecanla kıpırdanmaya başladılar. Fakat Neriah onlara seslenene kadar pozisyonlarını değiştirmediler.

Köpekler Neriah'ın peşinden arka koltuğa atladılar. Neriah bana el salladı ve siyah camlı araba uzaklaştı.

Sonunda bütün gün yapmayı beklediğim şeyi yapmakta özgür kalmıştım: Arkarian'ı kurtarmak. Geçirdiğimiz günün bütün tuhaflığını üzerimden silkelemeye çalışarak Ethan'ı bulmaya gittim. Artık bir yerden başlamalıydık. Fakat ben Ethan'ı bulmadan önce Matt beni buldu. Daha da kötüsü, Dillon da onunla birlikteydi.

“O giden Neriah mıydı?” diye sordu Dillon, gözleriyle siyah arabayı takip ederek. “Okula, şoförü olan bir Mercedes'le mi geliyor?”

“Arabanın ne marka olduğu konusunda hiçbir fikrim yok Dillon. Ethan'ı gördün mü?”

Gözlerini, arabanın kaybolmakta olan stop lambalarından alarak sonunda yüzünü bana çevirdi. “Ah, evet. Seni arka kapıda bekleyeceğini söyledi.”

Matt ve ben hemen harekete geçtik. Sonunda yapmamız gereken işle ilgilenebilecektik. Fakat Dillon da peşimize takılmıştı. Kuruntu mu yapıyordum bilmiyorum, ama bugün Dillon beni boğuyormuş gibi hissediyordum. Muhtemelen sınırlarım fazlasıyla gergin olduğu içindi.

Kabalık etmeden Dillon’dan nasıl kurtulabilirdim? Aklıma bir fikir geldi. Doğal gözükme adına sorumu önce Matt’e yönelttim. Ancak Dillon’ın da duyması için yüksek sesle konuşuyordum:

“Neriah’ın bugün yaptığı resim çalışmasını gördün mü?”

Matt kaşlarını çattı:

“Biliyorsun, ben resimle ilgilenmiyorum. Resim sınıflarının yanından bile geçmem. Senin neyin var Isabel?”

Gözlerimle Dillon’ı işaret etmeye çalıştım ve sessizce fı-sıldadım:

“Kapa çeneni.”

Devam ettim. “Demek öyle Matt. Çok yazık. Peki ya sen gördün mü Dillon?”

“Yok canım. Ben de resimden anlamam.”

“Neriah çok yetenekli,” diye gevezelik yapmaya devam ettim. “Bugün bir resim yaptı. Soyut bir orman resmi, ama öyle büyüleyici olmuştu ki... Yemin ederim, gözlerimi alamadım. Bütün sınıf hayran oldu.”

“Hadi ya?” Dillon etkilenmişe benziyordu. “Hem güzel hem de yetenekli.”

Yemi yutmuştu. Gülümsedim:

“Ya, evet. Bugün okuldan sonra resim dersine kalacağını duydum da, oradan aklıma geldi.”

“Bugün mü dedin?”

Çabucak saatime bir göz attım:

“Yirmi dakika sonra filan. Dersten önce Falls Café’de bir kapuçino içeceğini söylemişti.”

Dillon saatine baktı.

“Oraya gitmem beş dakika bile sürmez.”

Tam Dillon dönüp gittiği sırada karşımızda Ethan’ı gördük. Dillon yeterince uzaklaşınca Matt bana döndü:

“Bu da neydi?”

“Ne yapayım, yanımızdan bir türlü ayrılmıyor.”

“Çünkü o da bizim arkadaşımız,” dedi Matt.

“Biliyorum. Sadece ondan kurtulmam gerekiyordu. Planlamak zorunda olduğumuz şeyler var ve Dillon tepemizde dikilirken bunu yapamazdık.”

Ethan bir süre Dillon’ın arkasından baktı.

“Onu göndermen iyi oldu. Carter hemen Arkarian’ın yerinde buluşmamızı istiyor.”

Matt hızla atıldı:

“Gidelim o zaman.”

Ethan eliyle Matt’i durdurdu:

“Yo, yalnızca Isabel ve ben.”

Matt homurdanıp gökyüzüne baktı:

“Peki, ben ne yapacağım?”

“Egzersiz...” dedi Ethan. “Fiziksel güçlerin seni koruyacak, ta ki...”

Matt biraz sinirlenerek kaşlarını kaldırdı. “Anladım. Hepimiz anladık, tamam mı?”

“Kendini çok sıkıyorsun. Sadece rahatla biraz.”

“Herkes benden onca şey beklerken rahatlamak biraz zor.”

“Sen sadece fiziksel konulara odaklan. Gerisi kendiliğinden gelir.”

“İyi ama Eğitimcim ortadan kaybolup gidiyor.”

Ethan hemen bir çözüm buldu:

“Jimmy geri geldi.”

“Asla olmaz! Onunla egzersiz yapmam.”

“Çok yazık. Jimmy’den öğrenecek çok şeyin olabilirdi. O tam bir oyun ustası, biliyorsun. Veridian’daki bubi tuzaklarını o yaptı.”

Matt kafasını bir aşağı bir yukarı salladı:

“Bu da başka bir mesele. Madem Veridian bizim için o kadar önemli bir yer, ben neden orayı hâlâ görmedim?”

Sonunda sabrım taşı:

“Tanrı aşkına Matt! Neden çeneni kapatıp sızlanmayı bırakmıyorsun? Sen kendinle bu kadar uğraşmasan güçlerin sonunda kendiliklerinden ortaya çıkar!”

Matt tek bir kelime daha etmeden çekip gitti. Böyle patladığım için daha o anda pişman oldum. Peşinden gidecektim, ama Ethan beni geri çekti.

“Merak etme, düzelecektir.”

Başımı sallayarak geri dönüyordum ki, gözümün ucuyla ön kapının orada birinin durup bizi izlediğini fark ettim. Bu kişi her kimse, onu gördüğümü fark edince hemen duvarın arkasına saklandı.

“Ne oldu?” diye sordu Ethan, acele etmem için kolumdan çekiştirerek.

“Dillon’a güveniyor musun?”

Ethan düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak yüzüme baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Sadece içimde bir his var.”

“Ne gibi bir his?”

“Sana hiç garip sorular soruyor mu?”

“Dillon mı? Elbette, her zaman. Dillon böyle bir adamdır. Paranoyaklaşma Isabel. Dillon... şey... Dillon benim en iyi arkadaşımdır.”

Gözlerimi suratına diktim ve kaşlarımı kaldırdım.

“Senden sonra tabi ki...” diye toparlardı hemen gülümseyerek. “Gerçekten Isabel, Dillon’ı benim tanıdığım kadar iyi tanıyorsun. O iyi biridir.”

“Bir iyilik yap, tamam mı? Arkadaşlığınıza fazla güvenme. Gözün Dillon’ın üstünde olsun.”

“Ciddi olamazsın! Dillon Düzen için çalışmıyor!”

Arka kapıdan çıkıp devam ettik.

“Ethan, bundan emin olamazsın. Mesela hiçbirimiz Rochelle’in Düzen için çalıştığını bilmiyorduk. Ya Dillon da Rochelle gibi bir Gerçeği Gören’s’e? Hepimizin beynini okuyor olabilir ve hiçbirimizin bundan haberi olmaz.”

“Pekâlâ,” diye kabul etti yavaşça. “Onun yanında daha dikkatli olacağım.”

Şimdilik bu konuyu hallettiğimiz için şüphelerimi bir kenara bırakmaya çalıştım. Aceleyle dağdan yukarı yol aldık ve çok geçmeden Arkarian’ın yerine vardık. Gizli kapı, önümüzde açılarak geçmemize izin verdi. Arkarian’ın orada olmayacağını bilip de, yine de orada olmasını bekleyerek bu tünelde yürümek garip bir duyguydu. İki tarafta da bir sürü kapı vardı. Her birini açıp bakmak isteğine karşı koyuyordum. Bu kapıların birçoğu egzersiz odalarına açılıyordu. Bazılarının arkasında ne olduğunu hiç bilmiyordum. Fakat Arkarian’ı onların birinde bulamayacağım için hepsine bakmak boş bir çaba olurdu.

Sekizgen ana salona geldik ve Bay Carter’ı gördük. Geçmiş görünümlü, üç boyutlu, holografik küreye bakıyordu. Öyle dalmıştı ki, Ethan eliyle hafifçe duvara vurunca yerinden sıçradı.

“Neden bu kadar geciktiniz?”

Küreden uzaklaşarak oturmamız için bize birer sandalye getirdi. Arkarian’ın kullandığı iskemlelere kesinlikle benzemeyen bu sandalyeleri görünce gözlerimde yaşlar

birikmeye başladı. Kimse fark etmeden hemen gözlerimi kırıştırdım ve sandalyeye çöküp en son ne zaman uyduğumu hatırlamaya çalıştım.

Bay Carter, daha yerine bile oturmadan bize yeni emirleri iletmeye başladı:

“Mahkeme Heyeti derhal sizi görmek istiyor.”

“İyi ama bunun için zamanımız yok!” diye atıldım. Bay Carter’ın, gerekirse bu konuda, Mahkeme’ye karşı beni desteklemesini umuyordum. Bütün gün, bu geceki kurtarma operasyonunu düşünmüştüm. Şimdi bana gelmiş, Atina’ya gitmem gerektiği söyleniyordu. “Öncelikle Arkarian’ı kurtarmamız gerek. Sonra da Ethan’ın...” ‘Ethan’ın annesi’ sözünü kullanmamaya karar verdim. Laura’nın depresyonda olmasının nedeni geçmişteki olaylarla bağlantılı olsa da bu, Koruyucu’yu ilgilendiren bir konu sayılmazdı. Ayrıca Bay Carter’ı da ilgilendirmediği kesindi. Ethan, Bay Carter’a bundan bahsetmemi istemezdi.

Fakat ne söylersek söyleyelim, Bay Carter kulaklarını tıkıyordu. Aklına koyduğunu yapacaktı.

“Siz ikiniz, beni iyice dinleyin. Arkarian’ı kurtarmak için Mahkeme’nin yardımı olmadan göreve gidemezsiniz nasıl olsa. Bu durumda, Mahkeme sizi her ne için çağırmış olursa olsun, oraya gidin ve bunu onlardan yardım istemek için bir fırsat olarak görün. Arkarian’ın nerede esir tutulduğuna dair bir fikriniz var mı? Nereye gideceğinizi biliyor musunuz? Oraya nasıl ulaşacağınızı?.. Hatta nereden başlamanız gerektiğini?.. Hı?..”

Söyledikleri gerçekten de düşündürücüydü. Oldukça geçerli nedenler sunuyordu. Fakat bir gece daha kaybetmeye dayanamazdım. Ayrıca bir de Laura hakkında endişeleniyorduk. Muhtemel intiharına doğru geri sayım başlamıştı. Dürüst olmak gerekirse bunu nasıl engelleyebileceğimizi bilmiyordum. Arkarian yardım edeceğini söylemişti. Ona inanıyordum. Kafasında düşündüğü bir çözüm, bir plan ya da başka bir şey olduğuna emindim. O olmadan her şekilde mahvolurduk.

Ethan homurdandı:

“Haklısın. Atina’ya gitmemiz gerek.”

Madem gitmek zorundaydık, o zaman bu ziyaretimizden faydalanmalıydık.

“Bize yardım etmek konusunda kime güvenebiliriz? Mahkeme üyelerinden hangisiyle konuşalım?”

Bay Carter bunu düşünürken, Ethan bir öneride bulundu:

“Lord Penbarin. O daha önce bana yardım etmişti. Bence tekrar yardım eder.”

Ethan ve Bay Carter ilk kez bir konuda tartışmadılar. Birkaç ayrıntıyı daha gözden geçirdikten sonra, Ethan’la birlikte dağdan aşağı yürümeye başladık. Hava artık kararmıştı. Yine de ışık yeteneğimi kullanmama yetecek kadar alacakaranlık mevcuttu. Benim görüş alanım loş ışıkta Ethan’inkinden bin kat daha iyi olduğu için önden ben gidiyordum. Aniden başıma keskin bir ağrı saplandı. İki

büklüm oldum. Bu şeylere bir gün alışabilecek miydim, merak ediyordum doğrusu. Derin derin nefes alıp gevşemeye çalıştım, ama artık ağrıya bir de çok yoğun, beyaz bir ışık eşlik ediyordu. Başım kurşun gibi ağırlaştı ve dengemi kaybederek tökezledim.

Ethan beni omuzlarımdan yakaladı ve yere oturttu. Zihnim hâlâ parlamının etkisinde, kafamı kaldırıp şaşkınlık içinde Ethan'a baktım. Ethan ne gördüğümü duymak için sabırsızlanıyordu. Muhtemelen kafasında annesi vardı. Bu kez gördüğüm kişi annesi olmasa da yine Ethan'a çok yakın biriydi.

"İyi misin? Yeni bir imge mi?"

Hâlâ şoku atlatamamıştım. Kelimeleri bulmaya çalıştım. Sessizliğim Ethan'ı korkutuyordu:

"Isabel, söyle! Yine annemi mi gördün?"

Derin bir nefes aldım ve anlatmaya çalıştım:

"Bu kez bana geçmişten bir şeyler gösterildi."

"Eee?"

"Arkarian bunun da olabileceğini söylemişti."

"Peki, ne gördün?"

"Ablanın öldüğü ormanı gördüm ve... Marduke'nin onu nasıl öldürdüğünü."

Kaşlarını çattı, sonra havaya kaldırıp bana baktı.

"Evet, anlıyorum. Ben de gördüm; hem de milyonlarca kez; rüyalarımda..."

“Fakat ben başka bir şey daha gördüm Ethan.” Açıklamam için bekliyordu. “Ablanı öldükten sonra da gördüm.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sera yuvarlak, kırmızı bir ayın altında büyüyen, tuhaf çiçeklerin olduğu bir tarlada koşuyordu. Sonra onu çok yüksek bir yapının içinde gördüm. Orası onun evi sanırım, ama orada olmamalı.”

“Sera’nın bir yerlerde yaşıyor olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

Bir süre düşündüm. Gözümde Sera’nın o cılız, ruh gibi hali canlanınca kafamı salladım:

“Sanmıyorum Ethan. Benim gördüğüm Sera...”

Nasıl söyleseydim? Vücudunun ne kadar şeffaf görün­düğünü, teninin bir parça parlaklık dışında hiçbir renginin olmadığını, gözlerindeki dalgın bakışları ve çiçeklerin içinden geçiyor gibi gözük­tüğünü nasıl açıklayabilirdim? Bunu yapmanın tek bir yolu vardı; olduğu gibi söylemek:

“Ethan, ablan bir hayalet.”

BÖLÜM 13

Arkarian

Beni biraz dövdükten sonra bıraktılar. Uzun süre dövmelerine gerek de yoktu zaten. Kollarıma, sırtıma, başıma birkaç dakika boyunca tekme ve yumruklarla vurduktan sonra biraz daha devam etselerdi işim biterdi. Burada çok hızlı bir şekilde öğrendiğim bir şey var: kimse, Tanrıça'nın emirlerine ve isteklerine karşı gelmeye cesaret edemiyor. Lathenia ölmemi istemiyordu; şimdilik... Bu yüzden çitkuşları geri çekildiler.

Derin bir nefes almaya çalıştım, ama sanırım bir ya da iki kaburga kemiğim kırılmıştı. Şüphesiz, iç kanamam da vardı. Ağzıma kan geldi. Öksürdüm. Öksürmek öyle bir acı verdi ki, sırf bu acı bile beni öldürmeye yeterdi. Ağzımdan boşanan kanlar, taş zemine aktı.

Çitkuşlarından biri, ayağının dibine biriken kandan kaçmak için geri çekildi. Kanatlarını bir kez çırpı ve havalandı:

“Ah! Bence ölecek! Senin, göğsüne attığın tekme yüzünden ölecek.”

Birbirlerini ölümcül darbeyi vurmakla suçlayarak bir süre kavga ettiler. Çocuk, susmaları için her ikisine de bağırdı

ve ilk kez bana bakmak için yaklaştı. Gözlerim bulandığı için yüzünün ifadesini göremiyordum, ama hızla nefes aldığı ve tiksinti, utanç karışımı bir tepkiyle tuhaf bir ses çıkardığını duydum. Gerçi çocuğun bu olanlar yüzünden utanç duyduğunu düşünmek, muhtemelen başıma aldığım darbelerin etkisiyle abarttığım bir şeydi.

“Arabanın arkasına taşıyın onu. Yaralarına dikkat edin. Duydunuz mu beni? Dikkat edin!”

Bunu duymak cesaret vericiydi. Ayrıca yanılmıyorsam ses tonunda şefkate dair bir iz bile vardı. Yine de çocuğun, benim için bir arkadaşına dönüşmesi gibi bir ihtimalden söz etmek zordu.

Çitkuşları beni kaldırıp dışarı taşıdılar. Arabaya kadar süren bu kısa yolculuk gerçekten acı verici oldu. Çitkuşlarından biri, beni diğerinden daha yüksekte tutarken, diğeri neredeyse yere düşürecekti. Bütün düşünceler kafamdan uçup gitti. Bir süre baygın kalmış olmalıyım. Uyandığımda araba hareket halindeydi. Çitkuşları sızlanıyor, ne kadar yorgun olduklarını konuşuyorlardı. Güneş olmayan bu yerde, yolculuğun ne kadar sürdüğünü tahmin etmek zordu. Yeni bir günün ne zaman başladığını, ne zaman bittiğini anlamak olanaksızdı.

Çoğu kez bilincimi kaybettim. Yarı uyanık geçen dakikalarda, anılar üşüşüyordu beynime. Çok derinlere gömdüğümü sandığım anılar. Beni korumakla görevli insanlardan, bana bir evlattan çok bir köle gibi davranan üvey anne

ve babalardan yediğim dayaklara dair hatıralar canlanıyordu gözümde. Ve ne zaman bu hatıralar bilincime doğru yol alsın, her zaman olduğu gibi içimde bir öfke kabarıyordu. Neden başka insanlara vermişlerdi beni? Annem öldükten sonra, babam neden gelip beni almamıştı da bir yetim olarak büyümeye terk etmişti?

Araba durunca sarsıntıyla tamamen uyandım. Ve ani den illet ağrılar vücudumun her tarafına geri döndü. Bacaklarımı germeye çalışarak kırık kemik olup olmadığını anlamaya çalıştım. Kalçalarımıdaki ve bileklerimdeki eklemeler uyuşmuştu ve yerlerinden oynamışlardı, ama kırık olduğunu sanmıyordum. Bildiğim tek bir şey vardı ki o da, elime bir fırsat geçse bile bu halde hiçbir yere kaçamayacak olduğumdu. Hem nereye kaçacaktım ki? Zifiri karanlığın hâkim olduğu bu yerde, amaçsızca koşmanın hiçbir anlamı olmazdı.

Çitkuşları beni, kıyıda bekleyen bir kayığın içine taşıyıp yere bıraktılar. Vücudum, buz gibi metal zemine çarptı. Dört çitkuşunun her biri kayığa binince çocuk, ipi çözdü ve o da kayığa bindi. Çitkuşları yerleşmeye çalışırken kayık sağa sola sallandı. Oldukça korkmuş gözüküyorlardı ve her biri kayığın ortasına yakın bir yerde durmaya özen gösteriyordu.

“Siz ikiniz,” diye emir vermeye başladı çocuk, “kürekleri alın ve çekmeye başlayın.”

Çitkuşları söylenerek kürek çekmeye başladılar. Zahmetli bir iş yapıyorlardı ve bu yüzden durmadan sızlandılar.

Sert bir Şeye çarptık, kayak tehlikeli bir Şekilde sallanmaya başladı. Dört itkuŐu da ıŐlık ıŐlıŐa baŐrıŐtı ve kırmızı bir ışık kısa bir an için suyun yzeyini aydınlattı. İŞte o zaman suyun üzerindeki kocaman buz kütlelerini gördüm. itkuŐları buz kütlelerinin arasından manevra yaparak geçmeye çalıştılar. Bir kütleye çok yaklaşınca birbirlerini uyarıp yn deŐiŐtiriyorlardı. KayıŐın içine bir parça su sıçrayınca daha çok baŐırmaya başladılar.

Ne kadar korktukları ortadaydı. Ben, altımdaki metalin buz gibi soğuğundan kurtulabilmek için biraz yan dönmeye çalıştım. ocuk bunu fark etti ve zlümŐ gibi ceketini çıkarıp zzerime sardı. Sonra su matarasını uzattı bana. Bir yudum su içtim.

Bana yardım etmiş gibi gözüktüğü için pişman olmuştu:

“ok heveslenme, ben sadece görevini yapan bir askerim.”

Dayaktan tükenmiş Şu halimle bile, Kaos’un askerlerinden birinin bir parça vicdanı olduğunu görünce umutlanmadan edemedim doğrusu.

“Sen...” Soluklanmaya alıŐtım. “Sen diğerlerinden farklısın.”

“Ben de en az senin kadar insanım.”

“Ve benim kadar korkuyorsun.”

ocuk alındı:

“Korkmuyorum. Senden korkmuyorum.”

Sesindeki titreme bütün kelimelerinden daha çok Şey anlatıyordu. Bir parça umutlanmıŐtım.

“Ben korkuyorum.”

Bu basit sözler gözlerimi şaşkınlık içinde yukarı çevirmeme neden oldu; çünkü konuşan bir çitkuşuydu. Diğer üçü homurdanıp arkadaşlarına katılıyormuş gibi sesler çıkardı.

Çocuk, çitkuşunun kalın, kıvrık omzuna vurdu.

“Neden korkuyormuşsun? Siz bu toprakların krallarsınız.”

Çitkuşu tersledi:

“Sana neden korktuğumu söyleyeyim. Ondan korkuyorum.”

Gözlerimi, eliyle işaret ettiği yöne çevirdim. Karanlıkta görmek ne kadar zor da olsa çitkuşunun, gitmekte olduğumuz yönü gösterdiğini anladım.

“O ada hakkında bazı şeyler duydum,” dedi çocuk.

“Sorun ada değil; oradaki tapınak.”

Diğer çitkuşuları da homurdanıp kafalarını salladılar.

“O tapınağı gördüm ben,” dedi çocuk. “Çok büyük bir yer. Bundan emin olun. Daha önce bu kadar büyüğünü görmemiştim. Ama korkutucu bir yer değil kesinlikle... Bence huzur veren bir havası var.”

Çitkuşuları, çocuğun sözlerini gözle görülür bir titremeyle karşıladı.

“Söylesenize,” dedi çocuk, “bu tapınakla ilgili iliklerinize kadar titremenize neden olan şey ne?”

Dördü birden hemen cevap vermeye başladılar. Birinin sesi diğerini bastırıyor, söylediklerinden hiçbir şey anlaşılıyordu.

“Oranın kutsal topraklarında,” dedi bir tanesi, “onlardan biri var.”

“Orada dolaşan hayaletten mi bahsediyorsunuz?” diye sordu çocuk.

Çitkuşları kendi aralarında bir şeyler geveleyip lanetler yağdırdı.

Biri kafasını kaldırıp çocuğa baktı.

“Biz oraya gitmeyeceğiz.”

Diğeri ekledi:

“Bir adım bile yaklaşmayacağız.”

Çocuk kaşlarını çattı:

“İyi ama onu kıyıda bırakamayız.”

Dördü birden tıslayıp kafalarını sallamaya başladılar:

“Onu nereye bıraktığımızın ne önemi var? Eninde sonunda ölecek. Ha tapınakta ölmüş, ha sular yükselince kıyıda ölmüş.”

“Dinleyin, Tanrıça henüz bu adamın ölmesini istemiyor. Tanrıça’yı bir kez daha hayal kırıklığına uğratamam. Bana...” Bir an için tereddüt etti ve gözlerini bana çevirdi. Bu kadarını bile söylemiş olmaktan pişman gibiydi. “Bana, hizmetlerimin karşılığında bir sürü şey vermeyi vaat etti.”

Kayık karaya oturdu ve çocuk kıyıya atlamak üzere kayığın kenarına çıktı. Çitkuşlarından biri çocuğu bileğinden tuttu.

“Göle dikkat et!”

Çocuk kafasını salladı ve kıyıya çıkıp kayığı bağladı. Çok geçmeden beni kıyıya taşıyıp yere attılar. Vücudum kayalıklara değer değmez, çitkuşları koştura koştura kayığa geri döndüler.

Çocuk suya ne kadar yakında durduğumu gözden geçirdi ve sonra çitkuşlarına seslendi:

“Sular yükselecek. Bu adam tek başına tapınağa yürüemeyecek kadar bitkin düşmüş durumda.”

“Unut gitsin. Seni almadan da gidebiliriz, bilmiş ol. Kayığa gel! Çabuk ol, göl kabarıyor.”

Çocuk, çitkuşlarının tehditlerine aldırış etmedi ve yetkisini kullanarak yanıma gelip beni kıyıdan uzağa, daha yüksek bir yere taşıdı.

“Artık tapınaktan çok uzakta sayılmazsın. Yolun en zor kısmını geride bıraktık.” Arkasını döndü ve yerlerde bir şey aranmaya başladı. Elinde kırık bir ağaç dalıyla geri geldi. Dalı bana uzattı. “Al, buna yaslanarak yürü ve gölden uzaklaşmaya devam et.”

“Çok iyi kalplisin,” dedim.

“Bunu senin için yapmıyorum. Benim kalbim Tanrıça’ya ait,” dedi. Belki de kendisiyle ilgili çok şey ele verdiği için rahatsız olmuştu. Hemen arkasını döndü.

“Bekle!” diye seslendim. “Adımı bile bilmiyorum.”

Bir an için kararsız kaldığını hissettim.

“Tanrıça bana Bastian der.”

“Tamam, ama gerçek adın ne?”

Omzunun üstünden geriye doğru bana baktı, ama cevap vermedi. Sonra konuştu:

“Sana adımı söylerim; eğer sen de bir soruya cevap verirsen.”

“İstediyini sorabilirsin.”

“Neden beni de bir Anılan olarak seçmedin?”

Öyle beklenmedik bir soru sormuştu ki ne diyeceğimi bilemedim. Bir karış açık kalmış ağzıma baktı, sonra arkasını döndü ve kayığa doğru yürümeye başladı. Meşalesi karanlıkta iğne deliği gibi küçülene kadar onu izledim. Sonra parıltı tamamen kayboldu.

Artık yapayalnızdım. ‘Hayaletli’ de olsa, barınacak bir yer bulmalıydım. Gölün sularının yükselmesi, sıfırın altına düşen sıcaklıktan daha tehlikeli gözüküyordu. Fakat görünürlerde karanlıktan başka bir şey yoktu. Elimde tuttuğum dal parçasından destek almama rağmen defalarca sendeleyip yere düştüm. Tekrar ayağa kalkmak için sarf ettiğim çabaysa beni her seferinde tüketiyordu. Neredeyse bilincimi kaybedecektim. Fakat altı yüz yıl boyunca, son nefesimi, kimsenin olmadığı, izbe bir kıyıda vermek için yaşamamıştım.

Zihnimi ayık tutmaya çalıştım ve Isabel’in başını göğsüme koyup uyuyakaldığı Fransa’daki o geceyi düşündüm. O gece onun alnını öpmüştüm. Uyanık olsaydı ne düşünürdü acaba? Yüzünü kaldırıp bana yaklaştırır mıydı? Isabel’in

gözümde canlanan yüzü, vücudumdaki bütün yaralardan daha çok acı verdi bana. Zamanının çoğunu Ethan'la geçiriyordu ve bir kurtarma operasyonu düzenlemeye çalışıyordu. Daha çok kısa bir süre önce, Ethan'a âşık değil miydi? Hâlâ da olamaz mıydı? Isabel ve Ethan'ı birlikte düşünmek beni buz gibi kayaların içine gömüyordu.

Karanlığın içinde hafif bir ışık belirdi. Uyanık mıydım, yoksa kendimden geçmişim ve hayaller mi görüyordum? Daha iyi görebilmek için gözlerimi kırıştırdım. Bana doğru yaklaşmakta olan biri ya da bir şey vardı. İlerledikçe onun bir kız olduğunu gördüm. Baldırlarına kadar uzanan, beyaz bir elbise vardı üzerinde. Fakat en tuhafı, cildinin parlak gözüküyor olmasıydı. Daha da garibi, sanırım şeffaftı, bakışlarım içinden geçiyordu!

Tam tepeme gelip kafasını yana eğdi.

“Sen Arkarian’sın.”

Bu bir soru değildi. Bu kız, benim kim olduğumu biliyordu. Şimdi melek gibi yüzüne daha yakından bakıp beyaz elbisesinin üzerinde salınan siyah buklelerini ve parlak cildini görünce ben de onu tanıdım.

“Sevgili, küçük Sera. Gerçekten sen misin? Bu, kâbus gibi yerde ne işin var?”

Sera kıkırdayarak yumruklarını sıkıp havada salladı ve zıplayarak kendi etrafında dönmeye başladı. Sonunda sakinleşti ve çatık kaşları; çocuksu, masum suratını değiştirdi.

“Ayağa kalkmalısın. Benimle gelmelisin. Buz suları kabarıyor. Ayrıca yağmur yağacak. Bak!”

Yukarı baktım ama bir şey görmek mümkün değildi.

“Sen bu karanlıkta nasıl görüyorsun?”

“Göremiyorum, ama anlayabiliyorum.” Eliyle kafasını işaret etti. “Beynim bana söylüyor. Bu yüzden, acele et Arkarian. Barınacak bir yer bulmalısın.”

Elleriyle beni ayağa kalkmam için çekiştirdi.

Aklıma bir şey gelmişti:

“Sen bir melek misin?”

Kahkahalarla gülerek iki büklüm oldu.

“Bu korkunç yerde melek bulamazsın.”

Dala tutunarak ayağa kalktım. Sera yürümeme yardım etti.

“Beni nereye götürüyorsun?”

“Tapınağa tabi. Ne kadar safsın. Başka nereye götürebilirim ki?”

Hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden bir şey söylemedim.

“Tapınak güvenlidir. Orada ısınırsın. Ben de sana bakarım.”

“Yatıştırıcı merhemim var mı?”

“Benim hiçbir şeyim yok!” diyerek suratını astı. “Bastian’ın bana getirdiği sudan başka hiçbir şeyim yok.”

“Bastian seni kolluyor mu?”

Zayıf omuzlarını havaya kaldırdı. Galiba dikkati dağılmıştı.

“Bazen beni ziyaret eder. Ama Marduke buralardayken asla! Aaahh!” diye bağırdı tiz bir ses tonuyla. “Ondan ne çok nefret ediyorum! Ve onun çirkin yaratıklarından!”

“Çitkuşları senden korkuyor Sera.”

Titredi.

“Ben de onlardan korkuyorum. Onların korktuğu şey tapınak, biliyorum. Tapınak beni onlara karşı koruyor. Çok eskiden burada insanlar yaşarmış, biliyor musun? Çok eski bir hikâye.”

“Bana anlatır mısın?”

“Çok güzel bir dünyaymış burası. Tapınakta ibadet ederlermiş. İnsanlar burada tanrılarıyla konuşurlarmış, tanrıları da onları ziyaret edermiş. Fakat sonra karanlık gelip bütün bu toprakların üzerine çökmüş. Tapınağı koruyabilmek için insanlar etrafını gölle çevirmişler.”

“Peki, o insanlara ne olmuş?”

Omuz silkti.

“Varlıklarını sürdürebilmek için güneşe ihtiyaçları varmış. Karanlık tamamen çökünce her şey ölmeye başlamış. Bir süre sonra yiyecekleri kalmamış. Zayıf düşmüşler. Kötülük güçlenmeye başlamış. Sonunda hepsi yok olmuş. Uzun bir süre boyunca insansız kalan bu yeri başka türlü yaratıklar istila etmeye başlamış.”

“Çitkuşları mı?”

“Evet, onlar ve başkaları. Sonra çiçekler büyümeye başlamış.”

“Çiçekler mi?”

“Siyah çiçekler...”

Omzunun üzerinden bir yeri işaret ediyordu. Fakat bu karanlıkta nereyi gösterdiği hakkında tahmin yürütmek dahi olanaksızdı.

“Sen nereden duydun bu hikâyeyi?”

“Çiçekler söyledi bana. Bana bir sürü eski hikâyeye anlattılar.”

Çiçeklerin ‘bir şeyler söylemeleri’ fikri oldukça tuhaf gözükse de ben kim oluyordum ki bundan şüphe ediyordum? Bu dünyanın sakinleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yalnızca çitkuşlarını görmüştüm ki onlar da kesinlikle alışılmadık yaratıklardı.

“Burada güvende miydin Sera?”

“Biraz yalnızlık çektim. Fakat o çirkin yaratıklarla yaşamak yerine yalnız kalmayı tercih ederim. Bir hayalet olduğumu düşündükleri sürece beni rahat bırakıyorlar.”

Bu sözlere içimden güldüm ve bedelini de acıyan kaburga kemiklerimle ödedim.

“Kusura bakma Sera, ama sen zaten bir *hayalet*sin.” Hüzünlü suratına bakınca, Sera’nın Marduke tarafından öldürüldüğünde daha on yaşında bir çocuk olduğunu hatırladım. Önceki yaşamına dair neler hatırlıyordu acaba? Burada geçirdiği zaman, ruh sağlığını nasıl etkilemişti? “On üç yıl önce kendi dünyanda öldüğünü biliyorsun, değil mi?”

İç çekti. Dudaklarının kenarları aşağı sarktı.

“Öldüğümü biliyorum. Ama üstünden bu kadar zaman geçtiğini bilmiyordum! Şimdi çok yaşlıyım!”

Sera'nın üzüntüsünün kaynağını anlamaya başlıyordum.

“Sen burada hapsolmuşsun. Ruhun, gitmesi gereken yere gidemiyor.”

Bir anda gülümsedi. Gözleri kısa bir süre için teni kadar parlak bir hal aldı.

“Ama artık her şey yoluna girecek!”

Bir taşa takıldım ve neredeyse yere yuvarlanacaktım. Sera dengemi korumama yardım etti. Bunu nasıl becerdiğine hayret ettim. Bana dokunduğunu hissedebiliyordum; ama elleri, hatta kolları basbayağı öylece içimden geçiyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Benim bu adaya gelmiş olmamın sana ne gibi bir faydası olabilir ki? Şimdi ben de burada hapsoldüm.”

Tekrar yavaş yavaş yürümeye başladık.

“Seni kurtarmaya geldikleri zaman, beni de kurtaracaklar.”

Bu sözler üzerine bir süre sustum. Beni kurtarmak için ne Isabel'in, ne Ethan'ın, ne de başka birinin buraya gelmesini istiyordum. Bu, onların ölmeleri veya sonsuza kadar burada hapsolmaları anlamına gelebilirdi. Fakat bir de Sera vardı. Çok uzun süredir bu yerde sıkışıp kalmıştı. Özgür olmayı hak etmiyor muydu?

Düşünceli olduğumu görünce, gözlerini küçücük olana dek kıstı ve kaşlarını çatıp bana baktı.

“Gelecekler Arkarian. Kardeşim gelecek. Ve yanında kızı da getirecek.”

Hızla ilerlemeye başladı. Keşke ben de onun coşkusuna ortak olabilseydim. Kafam şu anda tam bir savaş meydanı gibiydi.

“Ethan ve Isabel’in buraya geleceklerinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Koşarak geri dönüp yanıma geldi.

“Ah, o işi ayarladım. Onca sene çalışıp didindikten sonra nihayet birine ulaşmayı başarabildim.”

“Kime ulaştın Sera?”

“Kıza, zihinsel ve ruhsal güçleri olan kıza.”

“Yani Isabel’e mi?”

Küçük omuzlarını silkti:

“Kardeşıme ulaşmayı denedim. Anneme ulaşmayı da denedim. Hem de defalarca... Fakat bir işe yaramadı. Ethan sanki onu kırbaçlamışım gibi çılgınlık atıp ona ulaşmamı engelledi. Annemse sadece ağlayıp durdu. Ama o kız, kardeşime âşık olan, Isabel dediğin o kız, o gelecek. Ona her şeyi gösterdim. Ona tapınağı gösterdim ve ona...”

Sera konuşmaya devam ediyordu, ama benim aklımda iki şey vardı: Artık bir bağlantı kurulmuş olduğu için, Isabel buraya gelmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ve Sera’nın söylediklerine bakılacak olursa, hâlâ Ethan’a âşıktı.

BÖLÜM 14

Isabel

Atina'ya en son gelişim, Ethan'ın mahkemesinin yapıldığı gündü. İnsanın içini huzurla dolduran bu bahçede beklemiştim. Ethan o gün Koruyucu'dan çıkarılacağını düşünürken, aksine Koruyucu'nun en onur verici güçlerinden biriyle ödüllendirilip kanatlarını kazanmıştı. Hayatım boyunca asla unutmayacağım bir gündü. Öyle duygusal, öyle coşku dolu geçmişti ki... İçimden bir ses, bugünün de sürprizlerle dolu olacağını söylüyordu. Fakat bu sürprizler pek de hoş olmayacaktı. Ne Ethan ne de ben herhangi bir şey yüzünden yargılanacaktık. Yine de bu toplantıyla ilgili tuhaf bir his vardı içimde.

Bir süre öylece durduk ve ne tarafa gitmemiz gerektiğine dair bir işaret gelmesini bekledik. İşaret bizzat Samartyne Lordu, Lord Penbarin olarak çıktı karşımıza. Dev gibi bir adamdı. Bugün, üzerinde yerlere kadar sarkan kırmızı bir pelerin vardı. Onun cüssesindeki biri için kesinlikle uygun bir renk veya kumaş değildi. Hemen bunu düşünmekten vazgeçtim. Mahkeme Heyeti'nin bütün üyelerinin birer Gerçeği Gören olduklarını bazen unutupordum. Onlardan düşüncelerimizi saklamamızın mümkün olacağını da sanmıyordum.

“Hoş geldiniz,” diye selamladı bizi, Lord Penbarin. “Buyurun, sizi çok güzel yemekler bekliyor.”

“Aç değiliz,” diye yanıtladım, Ethan’ın konuşmasına fırsat bırakmayarak. Yemek düşüncesi, şu anda sadece midemi bulandırıyordu. “Lordum, izin vererseniz hemen toplantıya başlayabilir miyiz?”

“Bu ne acele tatlım? Korkarım bugün hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Lorian’ın bugün sınırları tepesinde. Zaten o günden beri...” Duraksadı. Sonra lafını tamamlamadan devam etti. “Gelin, Mahkeme toplanırken en azından bir şeyler içelim.”

Mermer hole girer girmez sıcaklık ferahlatıcı bir şekilde düştü. Lord Penbarin bizi, üzeri sıcak ve soğuk yemeklerle dolu bir masaya götürdü. Bir yudum şarap içtim, fakat yutkunmakta güçlük çekiyordum. İçimdeki huzursuzluk yüzünden kalbim hızla atıyordu. Şu işi hemen halletmek istiyordum.

Nihayet mahkeme salonuna geçtik. İçerisi aynı hatırladığım gibiydi. Yuvarlak mermer sütunlar, Mahkeme Heyeti’nin dokuz üyesinden sekizinin yetkiyle oturduğu koltuklar. İlki, Kutsal Hanedanlık’tan Leydi Devine’ydi. Hemen Ölümsüz’un sol tarafında oturuyordu. Onun yanında da, Kavannah Hanedanlığı’ndan Lord Meridian ve Averil Hanedanlığı’ndan, altın işlemeli elbisesinin içinde Kraliçe Brystianne vardı. Yuvarlağın diğer tarafında Sör Syford, Ada Hanedanlığı’ndan Leydi Elenna, Yakarış Hanedanlığı’ndan Lord

Alexandon ve narin duruşuyla Leydi Arabella yer alıyordu. Son olarak Lord Penbarin de yerini aldı. Fakat bugün, bir koltuk boş bırakılmıştı; Veridian'ın kralı Richard için. Anlaşılan hâlâ tedavi odasında bakımdaydı. Zamanın içinden, vücudu ve ruhuyla buraya getirilirken yaralanmıştı.

Ethan ve bana önümüzdeki sandalyelere oturmamız söylendi. Biz yerleşirken, Lorian toplantıyı başlattı:

“Bugün buraya iki nedenden dolayı getirildiniz.”

İçim rahatlayarak derin bir nefes aldım. En azından birileri konuya giriyordu!

Lorian'ın teni bir an için parladı. Hemen düşüncelerime hâkim olmam gerektiğini hatırladım.

“Birincisi, size Mahkeme Heyeti'nin ne kadar zor bir durumla karşı karşıya olduğunu söylemek istedik. Sizin de bildiğiniz gibi Arkarian, Yeraltı Dünyası'na götürüldü. Arkarian'ı doğumunda yok etme planı başarısız olduğu için, Lathenia şimdi ondan en iyi şekilde nasıl yararlanacağına karar vermeye çalışıyor.”

Lorian sustu. Ya söylediği şeyleri iyice idrak etmemiz için zaman veriyor ya da korkarım birazdan söyleyeceği şeye kendimizi hazırlamamızı bekliyordu.

Çok geçmeden devam etti:

“İkinci konuya gelince... Şimdi söyleyeceklerimi çok net ifade edeceğim ki hiçbir karışıklık olmadan emirlerimi iyice anlayın. Arkarian... Arkarian ne kadar talihsiz bir duruma düştüğünün farkında. Mahkeme Heyeti'nin yaşadığı ikilemi de çok iyi anlıyor.”

“Nasıl bir ikilem bu?” diye sordum, göz göze gelmeye dikkat ederek. En son ona baktığımda, Ölümsüz’ün bakışlarındaki güç beni sandalyemden yere düşürmüştü.

Lorian sorumu duymazlıktan gelerek devam etti:

“Arkarian olmadan Koruyucu, düşman karşısında savunmasız kalacak.”

Bu kadarını ben de biliyordum.

Lorian durdu ve bana baktı. Düşüncelerime dikkat etmem gerektiğini kendime tekrar hatırlatarak güçlükle yutkundum. Rahatsız edici bir sessizlikten sonra devam etti:

“Fakat kurtarma operasyonu düzenlemek, Koruyucu’nun diğer üyelerinin hayatlarını da tehlikeye atmak anlamına gelir. Muhtemelen onları sonsuza kadar kaybederiz ve Koruyucu, Tanrıça’nın olmasını beklediği kadar güçsüz düşmüş olur. Elimizdeki en önemli şey tehlikeye düşer. Unutmayın, Veridian şehrini korumak, başarıya ulaşmamız için hayati önem taşıyor. Şehrin güvenliğini sağlamakla görevli olan kişiler, Anılanlardır. Şehrin içinde parayla ölçülemeyecek kadar değerli birtakım zenginlikler var. Eğer Lathenia şehri ele geçirirse, sonsuza kadar güç kazanmış olur. Bunun olmasına izin veremeyiz.”

Ölümsüz’ün ne demek istediği yavaş yavaş anlaşılıyordu, fakat duyduklarımdan ve varmak istediği noktadan hiç hoşlanmamıştım. Korkumu bastırmaya çalıştım:

“Tam olarak söylemeye çalıştığınız şey nedir Lordum?”

Bu kez Lorian kesin bir cevap verdi. “Arkarian’ı kurtarma operasyonu *düzenlenmeyecek.*”

Ethan'la beraber ayağa fırladık. İlk konuşan Ethan oldu:

“Ama...”

Ne yazık ki Lorian'ın bir bakışı onu yerine çiviledi.

Benim için her şey siyahla beyaz arasındaki fark kadar basitti.

“Nasıl olur da rahat koltuğunuzda oturup Arkarian'ın ölüm fermanını yazarsınız? Onu kurtarmaya gitmemizi yasaklayarak tam olarak bunu yaptığınızı biliyorsunuz. Şu an bile her şey için çok geç olabilir.”

Söylediklerim yüzünden bütün salon ölüm sessizliğine bürünmüştü. Lorian gözlerini üzerime dikmişti. Bakışlarına karşılık vermemeye çalıştım. Şu anda bakışları, eminim kafamda delikler açardı.

“Bu kararı vermenin benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?”

Başımı hayır anlamında salladım. Sözcükler beynimden uçup gitmişti. Gözlerimi kaldırıp bakmama gerek olmadan, Lorian'ın bakışlarındaki gücü hissedebiliyordum.

“Isabel, bunun bana nasıl acı verdiği hakkında hiçbir fikrin yok. Bu kararı vermenin *benden* neler götürdüğünü bilmiyorsun.”

Boğazım kupkuru olmuştu. Yutkunup dudaklarımı ıslatmaya çalıştım ki ağzımdan tekrar kelimeler çıkabilsin.

“O zaman yalvarırım söyleyin, neden?”

Lorian açıklamaya başladı:

“Lathenia öfkeden deliye dönmüş durumda. Farkında olmadan, yapacağımız nihai karşılaşmanın süresini kısaltarak savaşı kızıştırıyor. Kendi orduları için bile bir parça endişelenip korkmuyor gibi. Bu yeni bir taktik. İşte biz şu anda böyle bir şeyle karşı karşıyayız: Her şeyi, hem de her şeyi riske atmaya hazır, korkusuz bir düşmanla...” Bir süre duraksadı. “Ben her şeyi riske atmam istemiyorum.” Sonra devam etti: “Siz bütün bunları düşünmediniz. Eğer Yeraltı Dünyası’na giderseniz orada başka bir kılıkla dolaşamazsınız.”

“Lordum!” diye araya girdim çabucak. Sözcükler, Ölüm-süz’ün bakışları karşısında kuruyup yok olmadan konuşmalıydım. “Arkarian da maskesiz ve Lathenia da öyle. Ayrıca Düzen’in, Ethan’ın kim olduğunu anlaması zaten çok uzun sürmeyecek.”

“Olabilir ama sandığından daha çok şey tehlikede. Lathenia öyle hamleler yapıyor ki, hem kendi dünyasını hem de bizim dünyamızı yok edebilir. Yeraltında yaşamıyor. Orası, insanların acınası yaratıklara dönüştüğü, korkunç bir yer.”

Lorian derin bir nefes aldı. Gümüş pelerininin altındaki omuzları yükselip alçalarak etrafa bir güç yaydılar.

El yordamıyla arkamdaki iskemleyi buldum ve yerime oturdum. Ethan da sinirli sinirli nefes alıp vererek yanıma oturdu. Astımı olsaydı, kriz geçiriyor zannederdim.

Lorian sözlerine devam etti:

“Ölümlü dünyanızda meydana gelen birtakım değişiklikleri fark ettiniz mi?”

İkimiz de okuldaki o tuhaf günü, formalardaki değişiklikleri düşünmeye başladık.

“Kuzeyden esen rüzgârda karanlık bir şeyler olduğunu sezdiğiniz mi?”

Bu sözler ikimizi de şaşırttı. Lorian’ın gözlerinin içine bakıp ne demek istediğine dair bir ipucu bulmaya çalışmak için kendimi zor tutuyordum. Karanlıkla ilgili hiçbir şey dikkatimi çekmemişti; en azından şimdilik.

“Dikkatinizi çekecek,” diye düşüncelerimin arasına girdi Lorian. Yine düşüncelerim konusunda ne kadar dikkatli olmam gerektiğini hatırladım. “Mahkeme Heyeti’nin üyeleri kendi yönetimlerindeki birçok görevin başarısızlıkla sonuçlandığını bildirdiler. Birçoğu askerlerini kaybetti. Dünyamızın onarılmaz bir şekilde değişime uğramasına ramak kaldı. Durum o kadar umutsuz ki şimdiki zaman, Kaos’un askerlerinin ilerlemeleri için uygun bir zemin oluşturmaya başladı bile. Bunun devam etmesine izin veremeyiz. Koruyucu’nun çok önemli iki üyesini daha kaybetmeyi göze alamayız. Rochelle çok yakında bize katılacak. Henüz eğitimden geçmemiş olan Neriah da şimdiden sizin korumanda Isabel. Bu yüzden sözlerime kulak verin.” Lorian’ın sesi kafamın içinde yankılandı. “Lathenia’nın öfkesi geçene ve kendimizi tekrar güçlendirene kadar, Arkarian olduğu yerde kalacak. Kurtarma operasyonu diye bir şey olmayacak. Yasaklıyorum!”

Ölümsüz'e göre toplantı burada bitmişti. Fakat kalbim çığlık çığlığa haykırmak istiyordu. Arkarian olmadan geçecek bir günü dahi düşünmek içimi üzüntüyle dolduruyordu. Bu yüzden sözcükler ağızımdan dökülüyordu:

“Emrinize itaat edemeyeceğim Lordum.”

Ethan şaşkınlıkla nefesini tuttu ve eliyle sertçe kolumu sıktı:

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

Kolumu parmaklarının arasından çektim ve ayağa kalktım. Altımdaki iskemle geriye doğru sarsılıp yere devrilerek salondaki ölüm sessizliğinde korkunç bir gürültü çıkardı.

“Size itaat edemem!” diye bir kez daha sertçe tekrarladım. “Görüyorsunuz ya, hayatımın büyük bir kısmını kendi başımın çaresine bakarak geçirdim. Bir sorun olduğunda onunla hemen başa çıktım. Kendi başıma. Ben böyle yaşamaya alışkınım. Benim küçük dünyamda karşılaştığım meseleler önemsiz ve masum olabilir belki, belki asla gerçekten tehlikeye düşmedim, ama şu anda, başı deritte olan biri var; benim için çok önemli biri –hepimiz için çok önemli biri– ve yüreğimin derinliklerinde biliyorum ki bu sorunla başa çıkabilirim. Leydi Arabella'nın bana verdiği görme yeteneği sayesinde, ihtiyacım olan tek şey yalnızca bir parça ışık. Ve her şeyden önemlisi, kimsenin bana yardımcı olmasını talep etmiyorum. Bu sayede Koruyucu'nun alacağı risk en aza inmiş olur. Eğer denememe izin verirseniz, Arkarian'ı size geri getiririm.”

Ethan yanımda söylenmeye başladı ve ayağa kalktı:

“Eee, şey, bu işte ben de Isabel’le birlikteyim. Ayrıca Isabel alınmasın, ama bence ikimizin birlikte Arkarian’ı kurtarma ihtimali daha yüksek.”

Ethan’a dönüp gülümsedim. O da yüreklendi ve daha coşkulu bir şekilde konuşmaya başladı:

“Arkarian benim Eğitimcimdim. Neredeyse bütün hayatım boyunca benim öğretmenim oldu. Ben daha küçük bir çocukken, aklımı yitirmemi önledi. Bir kardeş ve bir arkadaş olarak ona borçluyum. Lütfen kararınızı tekrar gözden geçirin Lordum.”

Lorian sessizce duruyordu. Ölümsüz belki de daha mantıklı gerekçelerle ikna olabilir, diye düşündüm. Kollarımı havaya kaldırdım ve Mahkeme Heyeti’nin diğer üyelerine baktım. Onlardan bir tepki ya da biraz destek görebilmeyi umuyordum.

“Dinleyin, Tanrıça savaş boyalarını sürmüşken, attığımız her adım daha da tehlikeli olacak. Arkarian, Veridian için hayatı önem taşıyor. Buradaki herkes bu gerçeğin farkında. Kehanet’te yazarların başarıyla yerine getirilmesi için oyuncularımızın her birine ihtiyacımız var. Bu yüzden, Arkarian’ı kurtarma riskine girmek zorundayız. Yoksa zaten her şeyi baştan kaybetmiş oluruz, görmüyor musunuz?”

Yine de salon sessizliğini bozmadı. Artık gittikçe umutsuzluğa kapılıyordum.

“Niçin bana cevap vermiyorsunuz? Sizin her şeyi bildiğinizi sanıyordum! Nasıl olur da Arkarian’ı geri getirmenin bir yolunu bulamazsınız?”

Lorian aniden ayağa kalktı. Salondaki herkes nefesini tutup öylece kalakaldı. Çizgiyi aşmıştım. Bunu anlamam için bir saniye bile yetti.

Kollarını kocaman açarak hızla odanın etrafında çevirdi. Ellerinden, içimizi donduran, mavi renkli bir ateş yayıldı ve havada hortum gibi savrulup bir roket hızıyla üzerimize geldi. Herkes; Lord, Kraliçe, Kral da dâhil olmak üzere yere yatıp kafalarını kollarıyla kapattılar. Zangır zangır titreyen mavi ateş kümesi birkaç dakika boyunca tam tepemizde korkunç bir şekilde durdu. Sıcaklığın aniden düşmesiyle, Ethan da, ben de tepeden tırnağa titremeye başladık. Vücudumuzun içinden öyle bir güç akımı geçiyordu ki bir süre öylece sarsıldık. O zaman anladım ki bu gösteri, Ölüm-süz'ün gücünü yalnızca görmemiz için değil, aynı zamanda hissetmemiz için de düzenlenmişti.

Ani bir parlamayla, ateş geri çekilip kaybolunca herkes yeniden nefes alabildi ve salonda mırıltılar yükseldi. Lorian, o anda yüksek sesle konuşamayacak durumdaymış gibi, beyinlerimizin içine doğru düşüncelerini gönderdi.

Lorian'ın mesajı herkese ulaşmıştı. Salon büyük bir sessizliğe büründü. Ölüm-süz'ün emrinin ne kadar kesin olduğu konusunda kimsenin hiçbir şüphesi kalmamıştı artık:

Arkarian Yeraltı Dünyası'nda kalacak. Konu kapanmıştır. Şimdi hepimiz gidin ve beni yalnız bırakın. Gidin!

BÖLÜM 15

Isabel

Kalbim sıkışarak yatağında uyandım. Lorian'ın gücü hâlâ vücudumdaki her hücrede dolaşıyordu. Koltuğumda oturmuş kitap okumakta olan Matt'i görünce bir kez daha irkildim. Geri geldiğimi fark edip kitabı kenara bıraktı.

"Evet, ne oldu? Mezardan çıkmış gibi görünüyorsun."

Soluklanmam bir iki dakika sürdü. Atina'ya yaptığım ziyareti ve Lorian'ın, Koruyucu'nun şu anda içinde bulunduğu tehlikeli durumdan söz ettiğini anlattım:

"Lorian, Arkarian'ı kurtarmak için yapılacak herhangi bir girişimi yasakladı ve..."

"Ve?.."

"Ve ben elimde olmadan bir ölümsüzün öfkesini tetikledim."

"Ne!"

"Lorian bütün salonu inanılmaz, mavi bir ateşe verdi. Ateş, buza benziyordu. Sanki içimizden geçti."

Ellerimi kaldırdım. Hâlâ titriyorlardı.

Matt yüzüme baktı:

"Seni aptal!"

“Çok teşekkürler, beni umursadığımı görüyorum.”

“Sen şimdi... O üstün varlığı mı kızdırdın? Çıldırması olmalısın. Aklından ne geçiyordu?”

“Yeter, anladık. Endişelenme, bir daha böyle bir şey yapmayacağım.”

“Bunu duyduğuma sevindim Isabel.”

Alaycılığı beni çileden çıkardı.

“Çok sağ ol! En azından ben bir şeyler yapmayı becerebiliyorum.”

Yanıt vermedi. Ona bu kadar ucuz bir saldırıda bulunduğum için kalleslik etmişim. “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Unut gitsin.”

Bir süre konuşmadık.

“Öfkeden deliye dönmeden önce, Lorian bize Rochelle’in geri geleceğini söyledi. Bu senin için sorun olacak mı?”

Başını kapıya çevirdi, sonra bakışlarını çıplak ayaklarına döndürdü ve bitmez tükenmez bir süre boyunca ayak parmaklarını inceledi. Nihayet kafasını kaldırıp bana baktı. “Eğer kararı vermek sadece bana kalsaydı ve şu Koruyucu meselesine karışmamış olsaydım, onu yeniden kazanmak için her şeyimle savaşırdım.”

Sözleri mideme oturdu.

“Peki, ya şimdi?”

Ayağa kalktı ve pencereden yıldızlı gökyüzüne baktı.

“Senin aksine, ben geri zekâlı değilim.”

“Aptal.”

Hafifçe gülümsedi. Çenesi önce sağa, sonra sola kaydı.

“Marduke ya da başka biri tarafından kullanılmış olduğum fikri hiç hoşuma gitmiyor, ama...” İç çekti. “Bak, belki de Rochelle’in gerçekten de başka şansı yoktu.”

“Bana kalırsa sadece iki seçeneği vardı: Ya sana âşıkmiş gibi davranacaktı ya da Marduke’nin işkencelerine maruz kalacaktı. Belki de ona karşı koymak için yeterince güçlü değildi. Belki Marduke onu başka şeylerle de tehdit ediyordu. Bunu bilemezsin; en azından Rochelle eğitimden çıkana ve onunla konuşma fırsatın olana kadar.”

Başını salladı.

“Eminim seçim yapmak onun için de çok zor olmuştur.”

Gerçi, Marduke için casusluk yapmamak en doğru karar olurdu.

Yine de Rochelle’in hikâyesinde çok önemli bir nokta vardı. Ethan da ona karşı bir şeyler hissediyordu. En azından bir zamanlar hissetmişti. İlk tanıştıklarında Ethan, ikisinin arasında bir bağ, tuhaf bir etkileşim olduğuna yemin ediyordu. Ama ikisi de bu his doğrultusunda hareket etmedi. Ve hayatları aksi yönlere doğru kaymaya başladı.

Matt odadan çıktı. Gecenin geri kalanını uyanık bir şekilde, yatakta yatarak geçirdim. Güneş doğduğunda tam bir enkaz halindeydim. O gün okula gitmeyebilirdim, ama Neriah’a göz kulak olmalıydım ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etmeliydim. Fakat nasıl her şey

yolundaymış gibi davranabilirdim? Kafamın içi öyle çok şeyle doluydu ki...

Ethan, bu sabah perişan bir halde olacağını bildiği için bizim eve geldi ve Matt'i de yanımıza alarak hep beraber servise bindik. Ve her ne kadar Rochelle'in yakında geri geleceğini biliyor olsak da onu okulda görünce hepimiz şaşkına döndük. Çoktan gelmiş, okul bahçesindeki banklardan birine oturmuştu.

Matt'in kolunu tuttum.

"Bu işi halletmek istiyor musun?"

İlk önce cevap vermedi. Öylece Rochelle'e bakıyordu.

"Sanmıyorum," dedi sonunda. "Belki başka bir gün."

Matt yürüyüp uzaklaşınca Ethan'ın da Rochelle'e bakıyor olduğunu fark ettim. O da Rochelle'e karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olabilir miydi? Aşk; insanın istediğinde açıp istediğinde kapatabileceği bir düğme değildir. Bu yüzden durumu test etmeye karar verdim. "Acaba şu anda ne düşünüyorsun, merak ediyorum."

"Ne hakkında?"

"Yani, Matt ve Rochelle'in arasındakiiler artık bitmiş olduğuna göre düşündüm de belki..."

Kafasını şaşırması gibi iki yana salladı ve gözlerini kırpmadan yüzüme baktı.

"Sen neyin peşindesin? O kıza katlanamıyorum, biliyorsun."

Yaklaşım fısıldadım:

"O da artık bizden biri."

“Olabilir, ama bu ona güvenebileceğim anlamına gelmiyor.”

Gözümün içine baka baka yalan söylüyordu. Belki kendi kalbini bile kandırmaya çalışıyordu.

“Bir kere Rochelle için bütün Mahkeme Heyeti’ni karşına almıştın.”

Ethan beni duymazdan gelmeye niyetliydi. Aslında bu iyi bir şeydi, çünkü tam o sırada Dillon, yanında Neriah’la birlikte kapıda görüldü. Neriah’la otoparkta buluşmam gerektiğini o zaman hatırladım. Fakat bugünlerde yapmam gereken birçok şeyi hatırlamak konusunda sorunlar yaşıyordum. Bir şekilde kendimi toparlamalıyım.

Bay Carter ofisinden çıktı ve Neriah’ı yanına çağırarak ona elinde tuttuğu birtakım kitapları göstermeye başladı. Dillon beni görünce yanımıza geldi. Gözlerinin ne kadar parlak yeşil olduğunu ilk kez o an fark ettim.

“Hey,” dedi, “dün Falls Caf e’ye gittim, ama Neriah orada değildi.”

“Ya?..”

“Sonra sanat bölümüne gittim, ama oradaki görevliler bana Neriah Gabriel’in okul sonrası resim dersine kayıtlı olmadığını söylediler.”

“Eh, okula yeni geldi. Adı henüz oradaki kayıtlara geçmemiş olabilir.”

“Onu bulamayınca ormanın içinden yürümeye karar verdim ve evine rastladım. Daha doğrusu malik nesine

demeliyim! Her neyse, neticede onunla konuşma fırsatım oldu ve bana hiçbir resim dersine kayıtlı olmadığını söyledi. Bu fikre nereden kapıldığını bilmiyormuş.” Bir an için Dillon’ın bana kızmış olduğunu düşündüm. Hangi erkek olsa kızardı. Fakat yüzündeki sert ifade, alaycı bir sırıtmaya dönüştü. “Bana kalırsa sen dün beni başından savmaya çalışıyordun.”

Omuz silktim ve mahcup mahcup gülümsedim:

“Üzgünüm Dillon. Dün çok zor bir gün geçirdim.”

“Evet, tamam. Benim için de garip bir gündü. Fakat dinle Isabel, Neriah’dan gerçekten hoşlanıyorum. İkimizin bir şansı olmasını istiyorum ve bu konuda benim yanımda olmana ihtiyacım var.”

Belki de Ethan, Dillon’ın iyi bir çocuk olduğu konusunda haklıydı. Belki de onu, Ethan’ın tanıdığı kadar iyi tanıımıyordum. Hatta Matt’in tanıdığı kadar bile tanıımıyordum.

Neriah yanımıza geldi ve böylece konu kapanmış oldu. Dakika dakikayı kovaladı ve gün bir şekilde geçti. Fakat bana o gün hangi derslerin olduğunu sorsalar, cevap vermezdim. Tarih dersi hariç. Onda da Bay Carter, bir boşluk yakalayıp bana geceleyin bir göreve gideceğimizi söyledi.

Eve gittiğimde akşam yemeği için konuklarımızın olacağını öğrendim. Bu pek sorun değildi. Çünkü gelenler, Ethan’ın annesiyle babası ve bir süre Angel Falls’da kalacak olan Jenny teyzesiydi. Anlaşılan bu yemek, Laura’yı hastaneye gitmekten vazgeçirmek için yapılmış bir plandı.

Fakat işe yarayacak gibi görünmüyordu. En azından bu gece, Laura'nın ne durumda olduğunu kendi gözlerimle görme fırsatım olacaktı.

Ve onu gördüğümde öyle şaşırdım ki kabalık etmemek için çaba göstermem gerekti. Gözümü ondan alamıyordum. Ne zaman bu kadar zayıflamıştı? Kolları, bacakları bilardo sopalarına dönmüştü. Ve gözleri, normalde ışıltılı parlayan sevecen gözleri, şimdi soluk ve çökmüş bir yüzde kocaman duruyordu. Shaun bile süzölmüş görünüyordu. Karısı için nasıl endişeleniyordu, kim bilir...

Ethan masada annesinin yanında oturuyor ve ara sıra elini uzatıp annesinin kolunu tutuyordu. Bu hareketi her yaptığında gözlerime yaşlar hücum ediyordu. Ethan da bunu hissediyor ve bana bakıp şefkatli bakışlarıma karşılık veriyordu. Onu yüreklendirmek için hafifçe gülümsemeye çalıştım. Yanında olduğumu ve annesini iyileştirmenin bir yolunu bulacağımızı bilmesini istiyordum.

Annem yemekleri dağıttı; kızarmış tavuk ve dört çeşit sebze. Tabaklarımız iştah açıcı görünüyordu. Fakat bu manzara bir şekilde midemi bulandırıyor. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamıyordum. Artık yemekle ilgili hiçbir şey düşünemiyor gibiydim. Yine de annem endişelenmesin diye bir şeyler yemeye çalıştım. Jimmy yanımda sessizce beni izliyordu. Ne kadar endişeli olduğumun farkındaydı. Yokluğunda olanları konuşma fırsatı bulamamıştık henüz. Annem yanıma geldi ve omuzlarımı

sıvazladı. Gözü tabağımdakilere takıldı. Yemekler tanımlanamayacak bir karışıma dönüşmüş, yığın halinde duruyordu.

“Bunu ben mi pişirmişim?” Şakacı bir ses tonuyla konuşmuştu, ama çok iyi biliyordum ki bu, endişelendiğini gizlemek için kullandığı bir maskeydi yalnızca. “Aç değil misin canım?”

Midemin bozuk olmasıyla ilgili bir şeyler geveledim hemen. Ethan bir iki kere öksürerek, görev gecesi yatağa gitmeden önce endişe uyandıracak şeyler söylemememiz gerektiğini hatırlatmaya çalıştı. Yoksa annem iyi olup olmadığını kontrol etmek için gece odama gelirdi. Sonuçta yalnızca yatağımda uyuyor gibi gözükecek olsam da vücudum hiç kıpırdamayacak ve uyanamayacaktım. Yani beni uyandırmaya çalışıp yapamayınca annem çok endişelenecekti.

Birkaç kaşık dolusu yemeği güçlükle boğazıma tıktırdım ve yutmaya çalıştım.

“Böyle karıştırınca tadı çok daha güzel oluyor.”

Jimmy ve Ethan gülümseyerek birbirlerine baktılar. Masanın altından Ethan'ın bacağına bir tekme attım. Yalnız, düşündüğümünden daha yakınımdaymış. Bu yüzden tekmem biraz sert oldu. Ethan hafifçe yerinden sıçradı ve bacağı masanın altına çarptı. Tabaklar ve kaşıklar şangırdaydı. Neyse ki Jimmy hemen alaycı bir iki laf etti ve masadaki herkes gülmeye başladı.

Ethan ve ailesi gittiklerinde yorgunluktan ölüyordum, hemen yatağa girdim. Başımı yastığa koyduktan bir iki saniye sonra uykuya daldım.

Kale'de, rengârenk bir sisle kaplı olan o garip odanın içine düştüm. Çok geçmeden Ethan da geldi. Etrafına baktı, fakat henüz hiçbir kapı açılmamıştı. Sisin içinden bana doğru yürüdü ve omuz silkti.

Hafif bir hışırtı duyunca ikimiz de kafamızı odanın ortasına çevirdik. Isli bir toz bulutunun içinde Rochelle belirdi. Duman yüzünden öksürmeye başladı ve eliyle etrafındaki dumanı biraz dağıtmaya çalıştı. Ethan'a doğru endişeli bir bakış fırlattım. Anlaşılan Rochelle, Koruyucu'daki ilk görevine bizimle gidecekti. Aslında böyle olması çok mantıklıydı. Henüz tek başına bırakacak kadar ona güvenmemiz söz konusu değildi.

Kaşlarını kaldırarak Ethan'la bana baktı.

"Sizce bu ne anlama geliyor?"

"Ne?.."

Neden bahsettiğini anlamamıştım.

"Bir odanın sizi seçmesinin mutlaka bir nedeni vardır."

Ethan ve Rochelle göz göze geldiler ve aralarında tanıdık bir pırıltı belirdi. Elektrik yüklü bir pırıltıydı bu.

"Sis genellikle yetersiz görüş açısına işaret eder. Belki de bu sis bizim için bir çeşit uyarıdır."

Rochelle başını geri attı ve çenesini yukarı kaldırdı. Gergin olduğunu hissediyordum, ama her şeyin yolunda

gideceğine dair ona garanti vermek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu gerçekten. Aslında Rochelle bu işlerde yeni sayılmazdı. Bu, onun ilk görevi değildi kesinlikle. Fakat bizim tarafımızda olduğu ilk görevdi. Ve işte şimdi, burada bizimle yan yana olmak zorundaydı. Ethan, yani Marduke'nin emri üzerine terk ettiği çocuk ve ben, yani eski erkek arkadaşının kız kardeşi. Ayrıca Tanrıça'nın, dört gözle Rochelle'in geri gelmesini bekliyor olabileceği gibi bir endişe de söz konusuydu.

"Kimseye görevin özeti verildi mi?" diye sordum, etrafa tuhaf bir sessizlik çökünce.

Anlaşılan ikisine de verilmemişti. Ethan hemen fikrini belirtti:

"Buna şaşmamak gerek. Belli ki Carter yine işleri çorbaya çeviriyor."

Ethan'ın sözünün üstüne, odada Bay Carter belirdi. İç çekti ve elini saçlarına götürdü. Bir an için ona karşı bir sempati hissettim. Hem Arkarian'ın yerini doldurmaya çalışıyor, hem kendi görevlerine devam ediyor, gündüzleri de okulda ders veriyordu.

Huzursuzca, uzun uzun Rochelle'e baktıktan sonra hemen konuya girdi:

"Size, Antik Roma'da ihtiyaç var. MÖ I. yüzyılın sonlarında, Octavius'un, imparatorluğun kontrolünü ele geçirdiği zamana gideceksiniz."

Şimdiye kadar hiç oraya gitmemiştim ve bunun düşüncesi bile ağzımın beş karış açık kalmasına yetmişti. "Vay be!"

Bir an için geçmişe yolculuk yapmadan önce hissettiğim o eski heyecanı hissettim yine. Fakat sonra, daha birkaç saniye bile geçmeden Arkarian'la ilgili düşünceler üşüştü beynime. Arkarian'la beraber, Marduke'yle savaşmaya gitmeden önceki o zamanı hatırladım. Arkarian bana, Kral Arthur'un şövalyelerinden Gawain'ın kendisine verdiği bir kılıcı hediye etmişti. Marduke'yle savaşmak ve Matt'in hayatını kurtaramamak konusunda ne kadar endişeli olduğumu biliyordu. Bir anda bana dönüp şöyle demişti:

“Senin için ölebilirim.”

O zaman ona cevap vermemiştim. Sözleri beni şaşırtmıştı. Fakat şimdi, sesi kulaklarımda tekrar yankılanırken ben de ona vereceğim cevabı biliyordum:

“Ben de senin için ölürüm!..” diye fısıldadım.

Odadaki herkes durup bana bakınca bu sözleri pek de sessiz söylememiş olduğumu fark ettim. Rochelle gözlerini devirdi. Bay Carter sempatik bir şekilde bana baktı. Ethan yanıma gelip kolumu sıvazladı.

“Sen iyi misin?”

Yüzüne bakıp başımı salladım. Gözlerim dolu doluydu.

Tekrar sordu:

“Emin misin?”

“Evet, iyiyim.”

Bay Carter'a döndü ve rollerimizin ne olduğunu sordu.

“Ayrıca bu kez işleri düzgün bir şekilde yapmaya dikkat et de bizi bir savaş meydanının orta yerine gönderme.” diye de ekledi.

Bay Carter'ın gözleri öfkeyle parladı, ama artık okulda değildik, bu yüzden Ethan'ın üzerindeki yetkisi oradaki kadar değildi. Ethan'ın bu adama güvenmemesinin elle tutulur bir nedeni yoktu aslında. Yine de, onun içgüdülerinin gücünü asla hafife alamazdım.

Bay Carter derin bir nefes aldı:

Ben elimden geleni yapıyorum Ethan. Bu odada güven konusunda endişe edilecek biri varsa, o ben değilim.”

Bu sözleri söylerken gözlerini yavaşça Rochelle'e çevirdi. Bay Carter'ın, Rochelle'in bizim tarafımızda olması konusunda çok ciddi şüpheleri olduğu bir sır değildi. Fakat belli ki Mahkeme Heyeti onun bize katılmaya hazır olduğuna karar vermişti ve Bay Carter'ın bunu açıkça onaylamıyor oluşu görevimizi hiç de kolaylaştırmayacaktı.

Rochelle homurdandı:

“Şu işi bitirelim artık. Size ne gibi şeyler öğrettiler bilmiyorum, ama bana Kale'de zamanın nasıl geçtiğinin anlaşılmadığı öğretildi.”

“Öyle mi? Daha başka neler öğretildi?” diye sordu Bay Carter. “Bu ilginç bir sohbet konusu olabilir.”

Rochelle çenesiyle yine o tuhaf hareketi yaptı, önce aşağı indirdi, sonra yukarı kaldırdı.

“Mahkeme Heyeti bana bilinmesi gereken her şeyi anlattı. Bu yüzden size hiçbir şey söylemek zorunda değilim.”

Havadaki gerginlik artıyordu. Sis bile artık daha koyuydu. Sanki odanın kendisi ortamdaki gerginliği sezmişti.

“Artık gitmemiz gerekmiyor mu?” diye araya girdim. “Şu sisin içinde birbirimizi tamamen kaybetmeden ve burada bulunma amacımızı unutmadan gitsek diyorum.”

Bay Carter nihayet kendini topladı. Tekrar bir öğretmen edasına büründü ve bilgili, otoriter bir tavırla konuşmaya başladı:

“Döneme açılan kanal şöyle bir zamana denk geliyor: Octavius, daha doğrusu Jül Sezar Octavius, Mark Antony ile yaptığı savaşlara ara vermiş. Bir süreliğine evinde dinleniyor ve eşi Livia’yla, önceki evliliğinden olan iki oğlu, Tiberius ve Drusus’la vakit geçiriyor. Roma’nın ilk imparatoru unvanını almak için düzenlediği kampanya, parlak politik stratejileri sayesinde çok iyi gidiyor. Fakat görülen o ki bu günlerde, Düzen’den bir ya da daha fazla insan tarafından suikasta uğrayabilir. Eğer onu öldürürlerse, bunun tarih ve günümüz üzerinde ne gibi etkileri olacağının hepiniz farkındasınızdır. Roma ve Octavius’un, modern dünyamızın gelişmesi üzerinde çok büyük etkileri olmuştur. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

Bu kadar aşağılayıcı olması gerekmiyordu. Her görev kendince çok önemliydi. Ve özellikle bu seferkinin, Korumacı ve Düzen arasındaki güç dengeleri bakımından hayati önem taşıdığını hepimiz anlıyorduk herhalde.

“Sizleri oraya Romalı doktorlar kılığında gönderebilmemiz gibi bir şans doğdu. Ethan doktor olacak, siz ikiniz de onun yardımcıları. Böylelikle hep birlikte eve girmenizde ve vatandaşlık bilgilerinizde bir sorun çıkmayacak. Ve

herhangi bir neden yüzünden, Octavius'un yaralanmasına engel olamasanız da doktor pozisyonunuz, onu iyileştirmemiz için çok elverişli olacak.”

Görevimiz iyice anlaşılınca Bay Carter önünde açılan kapıya doğru yöneldi. Fakat tam gidecekken arkasını dönüp bize baktı.

“Düzen her ne planladıysa bunun çok büyük bir şey olacağından şüphemiz yok. Bunu sakın unutmayın.”

Sesinde öyle bir ciddiyet vardı ki içim ürperdi.

“Çok büyük zararlar vermek niyetindedeler,” diye ekledi. “Bu yüzden üçünüzü birden gönderiyoruz. Lütfen, dikkatli olun!”

Bay Carter bunu söyledikten sonra gitti. Yanımızda, bize sessizlikten ve korkulu düşüncelerimizden başka eşlik edecek hiçbir şey olmadan kıyafet dolaplarının olduğu odaya geçtik. Burada her birimiz, yeni kimliğimize büründük. Üçümüz de tanınmayacak hale gelmiştik.

Benim üzerimde beyaz, uzun bir elbise belirdi. Etrafı mavi bir kumaşla sarılmıştı. Saçlarım altın sarısı rengindeydi ve iplerle yukarı doğru bağlanarak arkada topuz yapılmıştı. Rochelle'in saçları, gür ve kıvılcık-kahverengiydi. Onunkiler de sıkıca arkada bağlanmıştı. Ön tarafta ise kısa, kıvrıkcık bukleler vardı. Rochelle aynaya baktı ve yeşil tuniğiyle, somon rengi elbisesini inceledi.

Ethan'ın kıyafeti tamamen bembeyazdı. Saçları siyah-tı ve kısacık kesilmişti, yalnızca alnında kısa perçemler

vardı. Tavandan üzerimize parlak toz zerrecikleri döküldü ve böylece bu görevi tamamlamamız için gereken bütün bilgilerle donatılmış olduk. Ellerimde, mendile sarılmış tıbbi aletler belirdi. Anlaşılan Ethan iç hastalıklarında ve yaralanmalarda uzman olan bir doktordu.

Ethan bana döndü ve eğildi.

“Asistanım Claudia.”

Sonra Rochelle’e baktı ve fısıldadı: “Sempronia.”

Rochelle aynadan uzaklaştı ve başını eğerek selam verdi: “Petronius.”

Birbirlerine bakarken gözlerinde resmen bir elektrik oluştu. Bunu hissetmemeleri için ikisinin de aptal olması gerekirdi. İkisi de transa geçmiş gibi tuhaf duruyorlardı. Benim odada olduğumun farkında bile değillerdi! Gözlerini ilk çeken Ethan oldu. Sanki kendine sinir olmuş gibi kaşları çatıldı. Alelacele odadan çıkardı bizi. Merdivenler bizi, yukarıda bulunan bir geçiş odasına götürdü. Karşı duvarda bir kapı açıldı ve üçümüz birlikte dışarı atladık.

BÖLÜM 16

Isabel

Roma inanılmaz bir yerdi. Her yer insan doluydu. Yüzlercesi sokaklarda koşturuyor, işlerini yapıyorlardı. Açık bir pazar yeri vardı. İçinden baharatlı, sıcak yemeklerin buharları yükseliyordu. Sokaklar dümdüzdü ve Arnavut kaldırımı taşlardan yapılmıştı. Binalar üç katlıydı.

“Ağzımı beş karış açmayı bırak!” diye tısladı bana Rochelle. “Dikkat çekeceksin. Hepimizi tehlikeye atıyorsun.”

Bakışlarımı uzağa çevirdim. Bu kızı yiyip bitiren şeyin ne olduğunu çok merak ediyordum doğrusu. Yine de düşününce, ona hak verdim. Muhtemelen dışarıdan tam bir turist gibi görünüyordum. Ethan bıyık altından sırıtıyordu. Dirseğimle göğsüne vurdum.

“Baksanıza, bu manzara sizin de ayaklarınızı yerden kesmiyor mu?” Kollarımı açıp etrafımızdaki insan kalabalığını işaret ettim. Benim gözüme çarpan şey beyaz kumaştan elbiseleri içindeki erkek kalabalığıydı. Zenginler ve şöhretli olanlar için fedai olarak satılan kölelerdi. “Burası öyle hareketli ki!”

Rochelle yoldan geçen seyyar sebze satıcısının arabasına çarpmamak için kenara çekildi.

“Tam bir hayalperestsin. Bir gün, içinde bulunduğun o balon sönmüverecek ve kendini yüzünde çamurla yerde bulacaksın. Hayat güzel bir şey değil. Kokuyor. Kokla bak.”

Burun deliklerini şişirip havaya kaldırdı. Bütün bu negatif enerjinin kaynağını çok merak ediyordum. Tamam, son on iki ay içinde çok büyük değişiklikler yaşamıştı, fakat saldırganlığı özellikle beni ya da Ethan’ı hedef alıyormuş gibi geliyordu. Muhtemelen yalnızca karamsarlığa kapılıyor, Ethan’ın ona karşı ne hissettiğinden emin olamıyordu.

“Bu kokuya inanabiliyor musunuz?”

O ana kadar fark etmemiştim, burada olmanın heyecanına fazla kaptırmıştım kendimi. Fakat şimdi Rochelle söyleyince...

“Pöf, bu koku da ne?”

“Çöpler,” dedi Ethan, “ve lağım.”

“Ve sanki bir yanık kokusu... Sanki günlerdir yanmakta olan bir bina varmış gibi,” diye ekledi Rochelle.

En az bir kilometre daha yürümeye devam ettik.

“Nereye gittiğimizi bileniniz var mı?”

Ethan tepede, etrafında bir sürü sütunu olan büyük, beyaz bir yapıyı işaret etti:

“Orada, tapınağın sol tarafında. Octavius, oradaki kısacık yolun aşağısındaki villada yaşıyor olmalı.”

Fakat sonunda yolun o kadar da kısacık olmadığı anlaşıldı. Yine de hiçbirimiz şikâyet etmedik. Ayrıca bir daha Rochelle’e ne düşündüğünü sormaya pek hevesli değildim.

Sonunda bir villanın önüne geldik. Ethan doğru yere geldiğimizi düşünüyordu. Kocaman villalarla dolu bu sokakta, bu ev en büyük olanıydı. Ethan'ın çalmasıyla, kapıyı dev gibi bir adam açtı. Muhtemelen bir köleydi. Üzerindeki bembeyaz kıyafet, Afrikalı kara derisiyle büyük bir tezat oluşturuyordu.

Ethan kendini takdim etti.

“Doktor geldi,” diye anons etti köle, hem sert hem de bezgin bir ses tonuyla. Bizi serin bir avluya götürdü. Etrafta çok az eşya vardı ve olanların birçoğu da aynı zemin gibi, mermerden yapılmıştı. Orada durup beklerken, köle dikkatle bizi inceliyor, kaşlarını gittikçe daha çok çatıyordu. Elimde tuttuğum aletleri görünce biraz şaşırdı, ama bir şey söyleyemedi. Bir dakika sonra tekrar seslendi. “Doktor kimi var kimi yoksa getirmiş anlaşılın. Üçü bir arada.”

Kölenin sesinde sıcaklıktan eser yoktu; yine de buraya geleceğimizden haberleri olması iyi bir şeydi. Sadece Ethan'ı bekliyor olsalar bile. Sonunda bir kadın bizi karşılamaya geldi. Meğer, Octavius'un karısı Leydi Livia'nın ta kendisiymiş. Oldukça çekici bir kadındı. Omuzları kırmızı bir kumaşla sarılmış olan uzun, siyah elbisesinin içinde çok narin görünüyordu. Bizi sıcak bir şekilde karşıladı. Anlaşılın, bir önceki aile doktorları yeni emekliye ayrılmış ve babası öldüğü için burada kalan büyük oğlu, on yaşındaki Tiberius, ani bir hastalığa yakalanmıştı.

Midemde tuhaf bir kıpırdanma oldu. Yoksa yine altıncı hissim devreye giriyor ve bana bu işin içinde kötü bir

oyunun olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? Ya da belki de yalnızca iyileştirme gücüm tetiklenmişti:

“Çocuğu görebilir miyiz?” diye sordum. Livia, sanki bana söz hakkı verilmeden konuşmuşum gibi tuhaf tuhaf baktı yüzüme. “Ciddi bir hastalıksa efendim, muayeneyi geciktirmek doğru olmaz,” diye açıklamaya çalıştım. Bakışları karşısında yüzüm kızarmaya başlamıştı.

Livia gözlerini, elimde tuttuğum mendile sarılı aletlere çevirdi. Sonra Rochelle’in boş ellerine baktı. Belli ki kafasını kurcalayan bir şeyler vardı ve huzursuzdu. Ethan’a döndü:

“Bu kadınların ikisi de asistanınız mı?”

“Bu, Claudia,” diye açıkladı, beni göstererek. Sonra Rochelle’e döndü, fakat bir şey söylemesine fırsat kalmadan Afrikalı köle araya girip önümüzde durdu.

“Biz iki kişi bekliyorduk.” Kocaman kaslı kollarını, yine kocaman kaslı olan göğsünde kavuşturdu. “Doktor ve bir asistan.”

Anlaşılan Bay Carter bir şeyleri yanlış hesaplayarak güvenilirliğimizin tehlikeye düşmesine neden olmuştu. Sağımda dikilmekte olan Ethan’ın sinirden yumruğunu sıkıştırdığımı hissediyordum. Rochelle’in burada bulunması için inanılır bir sebep uydurmalıydı hemen. Neyse ki aklına parlak bir fikir gelmesi çok uzun sürmedi. Gerçi Rochelle bu fikirden ne kadar memnun kalacaktı, emin değildim.

“Bu, Sempronia, benim... benim kölem. Şey konusunda çok yeteneklidir. Şey... ellerini kullanmak konusunda.”

Ethan donup kaldı. Hepimiz donup kaldık. Gerçeği görmek dışında, Rochelle'in diğer özelliği dokunma yeteneğiydi. Elleriyle dokunarak hemen hemen her şeyin ne olduğunu anlayabilirdi, özellikle bitkilerin, toz halindeki maddelerin ve kimyasalların. Elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu anlamak için koklamaya, ışığa veya herhangi bir duyu organına ihtiyacı yoktu. Zehir hazırlamak, uzmanlık alanına giriyordu. En azından Marduke için çalışırken öyleydi.

Takip eden sessizlikte yalnızca Rochelle'in nefes sesini duyabildim. Nedense solukları bir anda gürültülü olmaya başlamıştı.

İlk konuşan Livia oldu:

“Pekâlâ. O da diğer kölelerle birlikte ayrı bir bölmede kalabilir. Wanjala ona bir yatak ayarlar.”

Aman ne iyi! Bu işin içinden nasıl çıkacaktık şimdi? Bizden ayrı kalması Rochelle'i savunmasız bir konuma sokacaktı. Kim olduğu bir anlaşılırsa, hiç şüphe yok ki Düzen onu yakalar ve yok ederdi.

Ethan'ın gözleri Rochelle'in üzerine kaydı. Rochelle'in ellerini 'özel' olarak tasvir etmek bir yana, kölesi olarak tanıtmak Rochelle'i gerçekten çok savunmasız bir duruma düşürmüştü. Artık kesinlikle alt sınıf bir insan gibi davranmak zorundaydı. Hele öfkesini belli etmeye asla hakkı yoktu. Gözlerini yere dikmiş, odanın zeminini baştan başa inceleyerek başı önünde, bu tuhaf olayın çözülmesini bekliyordu.

Ethan omuzlarını kaldırdı ve Livia'ya döndü:

“Eğer sakıncası yoksa Leydim, onun da benimle birlikte kalmasını istiyorum. Tıbbi ilaçlar hazırlamak konusunda eğitim aldı. Bana yardım edeceği çok şey var.”

Livia önce Ethan'a, sonra Rochelle'e baktı. Ethan'ın kolunu sıvazlayarak alaycı bir şekilde gülümsedi:

“Eminim vardır Petronius. İstediyin gibi olsun. Üçünüz birlikte misafir bölümünde kalacaksınız,” dedi ve kölesine döndü. “Hazırlıkları yap Wanjala.”

Neyse ki bu karışıklık da böylece çözülmüş oldu. Livia, avluda toplanmış olan kadın kölelerden birine, oğlunu nerede bulabileceğini sordu.

Ufak tefek, genç bir kız olan Cornelia cevap verdi:

“Wanjala onu bahçedeki bir yatağa yatırdı Leydim. Julia'nın pazara gitmesi gerekiyordu.”

Bahçe, evin merkezinde yer alıyordu. Oraya yürürken Livia, Julia'nın, çocuğun dadısı olduğunu söyledi bize.

Tiberius'u bahçede, gölgelik bir yerde uyurken bulduk. Kardeşi Drusus, yatağın etrafında sessizce oynuyordu. Tiberius'un kızarmış yanaklarına bakılacak olursa, ateşi olduğunu anlamam için onu muayene etmeme gerek yoktu. Burada, yalnızca Ethan'ın asistanı olarak bulunduğumu ve bir doktor gibi davranmamam gerektiğini aklımda buldurmalydım. Zaten şimdiye kadar haddim olmadan söze girmiştim bir kere. Bu yüzden muayene etmesi için Ethan'ı beklemeye karar verdim. Neyse ki Ethan, muayeneyi bir

yere kadar sürdürebilecek tecrübeye sahipti. Sonunda beni yardım etmem için yanına çağırdı ve çocuğun göğsünün içten bir ateşle yandığını, bu yüzden dışardan sıcak tutulması gerektiğini açıkladı. Bir yandan da ciğerlerini dinliyordu.

“Ellerini şuraya koy,” dedi, ellerimi çocuğun ciğerlerinin üzerine götürerek.

Birkaç saniye içinde neler olduğunu net bir şekilde görebildim kafamda. Çocuk zatürre olmuştu. Ciğerleri büyük bir mücadele veriyordu. Özellikle bir tanesi neredeyse tamamen iflas etmek üzereydi.

“Çocuk oturursa daha rahat muayene edebiliriz,” dedim.

Ethan amacımın, ellerimi çocuğun sırtına koymak olduğunu anlamıştı. Çocuğu oturtup ellerimi sırtına koyarak, ciğerlerindeki hastalığı tedavi etmeye koyuldum. Ethan da o sırada ev halkının dikkatini dağıtmaya çalışıyordu:

“Çocuğun ilaçlarını hazırlamak için çok çeşitli bitkilere ihtiyacımız olacak.”

Livia hemen yardım etmeye hazırdı:

“Evimizde her türlü bitki mevcut. Fakat özellikle istediğiniz başka bir şey varsa alması için kölelerden birini hemen gönderebilirim.”

Ethan, Rochelle’e evdeki bitkilere bakmasını söyledi. Bu sayede Rochelle evde şüpheli herhangi bir şeyin olup olmadığını anlayabilecekti. Sonra bana döndü ve elbisesinin cebinden, ufak bir şişe içindeki renkli sıvıyı uzattı:

“Bu arada bu ilaçla tedavi etmeye başlayalım.”

Köle Cornelia, Rochelle’e yolu gösterirken ben de çocuğa içmesi için renkli sıvıyı verdim. Bu gerçekten iyi bir fikirdi. Gerçi şişenin içindeki şey muhtemelen yalnızca su veya şerbetti. Ethan, çocuğu iyileştirmemin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Ne olursa olsun, en azından çocuk sihirli bir şekilde iyileşmiş gibi gözükmeyecekti. Ayrıca onu anında tamamen iyileştirmek de hata olurdu. Sonuçta bizler doktorduk, mucizeler yaratan insanlar değil. Gerçek bir bitkisel karışım birkaç gün içinde sağlığını tamamen kazanmasına yeterdi.

Ateşi düşünce Tiberius hareketlenmeye başladı. Kardeşiyle birlikte oynamak istiyordu, ama Livia dinlenmeye devam etmesini söyledi. Livia, bir anda enerji dolan çocuğuyla meşgul olurken, Ethan kulağıma eğilip fısıldadı:

“Çocuk zehirlenmiş miydi?”

Ethan bunu sorunca mideme rahatsız edici bir his oturdu. Tiberius’un hastalığında *hile yoktu*. Yalnızca basit bir akciğer enfeksiyonu geçiriyordu. Gözlerimi çocuğa çevirdim ve yanlış bir şey yapmış olduğum hissinden kurtulmaya çalıştım. Eninde sonunda üstesinden geleceği bir hastalığı. Bu yüzden onu iyileştirmem ne kadar yanlış olabilirdi ki? Yaptığım şey, geçmişini değiştirmek anlamına mı gelecekti? Bir anda kafam allak bullak oldu. Bay Carter’in emirlerinin ne olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Çok geçmeden evin içinde birtakım gürültüler yankılanmaya başladı. Köleler oradan oraya koşuşturuyordu. Livia,

çocuğu iyileşmiş olduğu için mutluluktan uçuyordu. Eve gelenin, kocası Octavius olduğunu bile fark etmemişti.

Octavius bahçeye doğru yürüdü. Livia sonunda onu fark etti ve bizlere onu tam ismiyle, Gaius Jül Sezar olarak tanıttı. Sezar kıpırdamadan durdu ve ciddi bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Gözlerimi ondan alamadım. Bütün varlığı mıknaş gibi çekiyordu insanı. Uzun boylu denemezdi, ama beyaz tuniğı ve elbisesi içinde öyle gözüküyordu. Duruşunda soğukkanlı, fakat sert bir tavır vardı. Saçlarının rengi tahminimden daha açıktı. Ve gözlerinde öyle bir şey vardı ki... Sanki gözleri ilahlarınki gibiydi. Hem de kelimenin tam anlamıyla.

Rochelle, elinde birtakım bitkilerle geri geldi. Octavius'u görünce ağzı açık, olduğu yerde durdu. Octavius hafifçe gülümsedi. Belli ki böyle tepkiler görmeye alışkındı. Livia koluna girdi ve bizimle tanıştırmak için yanımıza getirdi. Ethan'ı ve beni tanıttıktan sonra, Tiberius'un, Petronius sayesinde nasıl çabucak iyileştiğini anlattı.

Rochelle'in, artık ortalıkta atlayıp zıplayan çocuğu göz ucuyla incelemekte olduğunu gördüm.

Octavius ellerini üç defa çarptı.

"Harika!" dedi. "Muhteşem bir iş çıkarmışsınız. Bu yüzden ikinizi bu gece bizimle birlikte görkemli bir yemeğe katılmaya davet ediyorum."

Rochelle bu davete dahil değildi. Bir köle olduğu için böyle bir şey mümkün değildi. Bu konuda Ethan'ın da

yapabileceği bir şey yoktu. Birkaç dakika sonra Rochelle ve ben odamızda baş başa kalmıştık.

“Ee, Tiberius’un nesi varmış?” diye sordu Rochelle, yataklardaki battanileri açarken.

“Nasıl yani?”

Kaşlarını çattı:

“Onu iyileştirdin, öyle değil mi?”

Ses tonu fazlasıyla suçlayıcıydı.

“Biraz soğuk algınlığı kapmış. Hastalığın hafiflemesine yardım ettim. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, tamam mı?”

Elindeki battanileyi yatağa attı.

“Evet, ne demezsin.”

Tavırları gerçekten sinir bozucuydu.

“Kendiliğinden oldu işte. Tedavi etmek son zamanlarda doğal bir davranışa dönüştü.”

Battanileyi aldı ve yatağın üzerine serdi.

“İçgüdülerini kontrol etmeyi öğrensen iyi olur. Bazen ufacık bir hata bile çok büyük bir etki yaratabilir.”

“Çok sağ ol. Şimdi kendimi gerçekten daha iyi hissediyorum.”

Homurdanarak yatağı düzeltmeyi tamamladı. Bu arada ben de düşüncelere daldım. Bu görevi Arkarian düzenlemiş olsaydı Tiberius konusunda öyle bir hata yapmazdım. Ne kadar büyük ya da küçük bir hata olursa olsun. Arkarian’ın görevle ilgili emirleri her zaman için çok net olurdu. Gerçi bu konuda Bay Carter’ı da suçlayamazdım. Benim daha

dikkatli olmam gerekiyordu. Sadece yaptığım şeyin çok kötü bir sonucu olmamasını ve boşu boşuna endişeleniyor olmayı umuyordum.

Tiberius'un sağlığını daha fazla düşünmemeye çalışarak Rochelle'e döndüm ve bu gece Ethan'la ben, Octavius ve ailesiyle yemekten, yalnız kalmasının onun için sorun olup olmayacağını sordum.

Rochelle cevap vermekte gecikmedi. Hatta sert bir çıkış yaptı:

“Kendi başımın çaresine bakarım.”

“Bunu ben de biliyorum,” dedim. “Ben yalnızca birbirimizin ayrı kalmasından hoşlanmıyorum. İçimde tuhaf bir his var. Sanki sürekli birileri bizi gözetliyor.”

“Evet, ne demek istediğini anlıyorum.”

“Tanıdık gelen birileri var mı?” diye sordum, pek emin olmadan. Geçmişe ait olmayan birini tanıması için, iyice gözlerinin içine bakması gerekirdi ki bu da kendi kimliğinin ortaya çıkmasına neden olabilirdi.

Kafasını salladı:

“Kimsenin yüzüne bir saniyeden fazla bakacak değilim.”

“Sadece dikkatli ol!” diye uyardım onu. “Altıncı hislerim bu ara dörtünelere gidiyor. Bir titreşimin ardından bir başkasını alıyorum.”

O sırada Tiberius, son sürat odamıza daldı ve eteklerimize sarılarak bacaklarımızın arasında dönmeye başladı. Yanakları yine kırmızı olmuştu, ama bu kez hastalıktan değil, çok oynamaktandı sanırım.

Yüzüne bakmak için kollarından tutup karşımda durdurdum.

“Ne oluyor bakayım? Annen sana yataktan çıkma dememiş miydi?”

Kapıya doğru baktı. Gözlerinde muzip bir gülümseme vardı, dudaklarında da afacan bir sırıtış.

“Ama artık çok iyiyim!”

Rochelle onu nasıl avlayacağını anlamıştı:

“Eminim annenin haberi yoktur burada olduğundan.”

“Drusus’u ve o şeytan kadını beni aramaları için gönderdi.”

“Hangi şeytan kadın?” diye sordu Rochelle.

Kardeşi koşarak kapının önünden geçerken Tiberius kıkırdadı.

“Onu bulamıyorum Julia!” diye bağırdı Drusus, dadısına. Dadı da tükenmiş bir şekilde kapının önünden geçip gitti.

Tiberius, dadıyı görünce hemen odada etrafına bakındı.

“Ne olur beni saklayın. O kadın bir cadı.”

Rochelle bana baktı ve sonra çocuğa döndü:

“Peki, seni dadından saklayacağız, ama bize yatağına yatacağına söz verersen.”

Tiberius kabul etti. İçine kirli çamaşırlarımızın konması için kullanılacak olan hasır bir sepeti işaret ettim.

Sepetin kapağını Tiberius’un üzerine tam kapatmışım ki odaya Drusus ve peşinden Julia daldı.

“Benim ufaklığı gördünüz mü?” diye sordu, otoriter bir ses tonuyla. “Öğle uykusuna yatması gerekiyordu! Madem etrafta koşuşturacak kadar iyileşti, o zaman biraz iş yapsın ya da derslerine çalışsın.”

Rochelle’le gizlice birbirimize baktık. Drusus odanın etrafında koşturup yatakların ve yerdeki kıyafetlerin altına bakmaya başladı. Tam hasır sepete gitmiş, kapağını kaldırmak üzereyken onu kıyafetinden yakaladım. “Ağabeyini bu odada bulamazsın,” dedim ve onu dadısına doğru yolladım.

Kadın, çocuğu sıkıca kolundan yakaladı, kapıya yöneldi.

“Görürseniz o küçük canavara deyin ki, hemen yatağına dönmezse bir sonraki dersini ikiye katlayacağım.”

“Elbette, emin olun bu sözünüzü harfi harfine duyacak.”

Kapıdan çıkmadan önce bir an gözlerime tehditkâr bir bakış attı. Tiberius sepetin kapağını hafifçe kaldırıp etrafına baktı.

“Çıkayım mı? Cadı gitti mi?”

Kapağı kaldırdım.

“Çıkabilirsin.”

Ağzı kulaklarında, sepetten dışarı tırmandı.

“Çok teşekkür ederim,” dedi, derin bir nefes alarak. “Karşılığında sizin için yapabileceğim bir şey varsa...”

Rochelle çocuğu kendine doğru çekti.

“Bize dadının neden bir cadı olduğunu söylemekle başlayabilirsiniz.”

Ufak bedeni tepeden tırnağa bir titremeyle sarsıldı.

“Tozlarla ve bitkilerle garip şeyler yapıyor.”

Bu bilgi hemen ikimizin de dikkatini çekti.

“Sempronia da bitkilerle bir şeyler yapıyor, ama onun yaptığı şeyler iyi ilaçlar. Neden Julia'nın kötü şeyler yaptığını düşünüyorsun?”

“Çünkü onları gece yarısı, o dev gibi adamla beraber yapıyor.”

Rochelle'le kaşlarımızı çatarak endişeli endişeli birbirimize baktık.

“Wanjala'dan mı bahsediyorsun?” diye sordu Rochelle.

Tiberius'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Hı, hı...”

“Annene söyledin mi bunu? Belki de annenden onların işine son vermesini isteyebilirsin.”

Eğer o ikisi gerçekten Düzen için çalışıyorsa, onları kovmak bir süre için çözüm olabilirdi. En azından bu zaman dilimine açılan kanal kapanana kadar evden uzak kalmış olurlardı.

“Annem, Julia'yı, bize karşı disiplinli davranıyor diye sevmediğimi sanıyor. Bugüne kadar çok dadım oldu.”

“Gerçekten mi? Yani Julia bu eve geleli çok olmadı, öyle mi?”

“Daha geçen hafta geldi. Wanjala’yla aynı günde.”

Rochelle kaşlarını çattı.

“Wanjala’nın pek otoriter bir tavrı var. Uzun süredir buradadır herhalde diye düşünmüştüm.”

Tiberius bize boş boş bakıyordu. Sırtını sıvazladım.

“Neyse, şimdi sen doğru yatağına git. Tekrar hasta olmak istemezsin, değil mi?”

“Evet Leydim. Yani, hayır Leydim...” diye kekeleyi kapiya doğru giderken. “Tekrar teşekkür ederim,” dedi ve abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi. Kafasını kaldırdığında yeşil gözleri sevinçle parlıyordu.

Çocuk koşarak giderken arkasından gülümsemeden edemedim.

Rochelle de anlaşılan benimle aynı duyguları paylaşıyordu:

“Bu ufaklık çok sevimli.”

Ethan odaya geldi. Ona biraz önce, Julia ve Wanjala’yla ilgili neler öğrendiğimizi anlattık.

“Birlikte ne işler karıştırıyorlar çok merak ediyorum doğrusu,” dedi.

“Ama her ne ise, eğer onları durdurmak istiyorsak bunu bir an önce öğrenmeliyiz.”

“Bizden şüphelenirlerse,” dedi Rochelle, “ki şimdiye kadar çoktan kuşkulanmışlardır, o zaman yaptıkları şey her ne ise bunun için daha hızlı çalışmaya başlayacaklar

demektir. Biz daha neyin peşinde olduklarını anlamadan onlar işlerini bitirmeye çalışacaklar.” Ethan’a döndü. “Sen nerede kaldın? İşe yarar bir şeyler bulabildin mi?”

Ethan omuz silkti:

“Sezar’la beraberdim. Mark Antony’le aralarındaki sorunların son durumunu tartıştık. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki... Mesela sonunda Mark Antony’i nasıl başarıyla alt edeceği gibi.”

“Böyle şeyleri söylemek bize düşmez,” diye hatırlattı Rochelle, ki bunu yapması çok gereksizdi. Octavius’un ne kadar başarılı olacağını ona söylemek, çok çekici ve kolay olsa da yanlış seçilmiş bir sözcük veya hatalı bir davranış, tarihin ve sonunda da geleceğin tamamen değişmesine neden olabilirdi. Ve Ethan bunu herkesten daha iyi biliyordu.

“Unutmayın, bir yemin etik!” dedi Rochelle, iyice aşağılayıcı davranarak.

Ethan patladı:

“Sen beni ne sanıyorsun, ha? Geri zekâlı mı? Geleceği tehlikeye atacak en ufak bir şey yapmam ben. Bunu babamın Marduke’yle yaşadığı sorunlardan çok iyi öğrendim.” Sonra gözlerini Rochelle’in gözlerine dikti. “Ben kolay kolay irademi kaybetmem.”

Gerginliği dağıtmak için öksürdüm, ama faydası yoktu. Birbirlerine öyle bakıyorlardı ki sanki gözlerinin yerinde birer mızrak vardı.

“Siz ikiniz, beni iyi dinleyin, kavga etmenin bize bir faydası yok.”

“Bunu *ona* söyle!” dedi Ethan, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Rochelle kapıya doğru yöneldi ve derin derin nefes aldı.

“Neden dağılmıyoruz?”

Ethan, Rochelle’in yanından hızla geçerek kapıdan çıkıp gitti. Giderken homurdanıyordu:

“Çok iyi bir fikir.”

Öğleden sonra çok çabuk geçti. Rochelle mutfağa gidip birkaç kanıt bulmaya çalıştı. Ethan, Octavius’un yanından ayrılmayarak tam bir fedai görevi gördü. Ben de etrafta genel olarak şüphe uyandıracak bir şey var mı diye sağa sola bakındım. Fakat olağan dışı hiçbir şey olmadı. Drusus bahçede benimle biraz sohbet etti. Ağabeyi de yatağından bizi izliyordu. Sonunda hava karardı ve köleler evin dört bir yanında koşuşturarak Octavius’un bize söz verdiği muhtemem yemeği hazırlamaya başladılar. Sonra içeri girdik.

Çocuklar beni büyük bir salona götürdüler. İçeride üç tane, yüksek ayaklı divan ve bir de uzun bir masa vardı. Divanların üzeri minderlerle doluydu. Ethan ve bana, Tiberius’un ve üvey babası Octavius’un karşısındaki divana oturmamız söylendi. Livia ve küçük kardeş diğer divanı paylaşıyordu. Köleler etrafımızda dört dönerek ellerinde tepsilerle yemek servisine başladılar.

Bu şekilde yemek yemek çok tuhaftı; divanların üzerinde uzanarak! Fakat rahatmışım, hayatım boyunca böyle yemek yemişim gibi gözükmeye dikkat ettim. Rochelle, bir köle olarak yemeklerin yapılmasına yardım etmeyi önermişti. Livia, Octavius ve Ethan'ın arasındaki sohbeti dinlerken aklım, Tiberius'un bahsettiği, Wanjala ve Julia tarafından hazırlanan karışımlara takıldı. Acaba ne yapıyor olabilirlerdi, çok merak ediyordum. Bay Carter'ın sözleri geldi aklıma. Bu seferkinin çok büyük bir plan olduğunu söylemişti.

Rochelle elinde balık, zeytin ve ekmek dolu bir tepsiyle yaklaşıp bana doğru eğildi:

“Wanjala saatlerdir deliler gibi tuhaf bir ana yemek üzerinde çalışıyor; bir domuz kafası. İçine tahıllardan, sebzelerden oluşan tuhaf bir karışım doldurdu. Kokusu hiç tekin gelmedi. Yemeği Sezar'a sunacak. İlk önce kesin zehirlidir diye düşündüm, ama zehir gibi de kokmuyor.” Burnunu kıpırdattı. “Keşke yemeğe dokunabilmek için bir fırsat geçse elime.”

“Bu çok riskli olur,” diye mırıldandım. “Kendini ele vermiş olursun.”

Başını salladı.

“Bu yemek her ne ise, Sezar'ın veya bir başkasının onun tadına bakmasına asla izin verme.”

Sözleri üzerimde soğuk duş etkisi yaratmıştı. Zehir, Rochelle'in uzmanlık alanıydı. Eğer Düzen onun burada

olduğundan şüphelendiyse, o zaman zehrin kokusunu gizlemenin bir yolunu da bulmuş olabilirlerdi. Bu bilgiyi çabucak Ethan'a ileterek domuz kafası konusunda onu uyardım.

Düşünmek için bir saniye bile fırsatım olmadan, Wanjala elinde gümüş bir tepsiyle içeri girdi. Tabağın üzerinde de gümüş yuvarlak bir kapak vardı.

"Efendimiz, Gaius Jül Sezar için özel bir yemek," dedi, havalı bir şekilde. "Ve çok özel konukları için."

Tepsiyi masanın üzerine koyarak geri çekildi ve duvara yaslandı. Bu hareketi bana tuhaf gözüktü. Wanjala kadar kibirli bir adam, eserini kendi elleriyle açıp göstermek istedi. Bay Carter'ın 'büyük bir şey olacak' deyişi kulaklarımda yankılanıyordu.

Octavius tam gümüş kapağı açmak üzere uzanmışken Tiberius yerinden zıpladı:

"Ben açayım, lütfen!" dedi, o sevimli ses tonuyla.

Octavius çocuğa gülümsedi.

"Kolunun masaya yetişmesi için iki kat daha uzun olması gerek."

"İzle de gör," dedi Tiberius, kapağa uzanmak için büyük bir çaba sarf ederek.

Hem Octavius hem de Tiberius kapağa doğru kollarını uzatırken ne olduğu kafama dank etti. O kapağın altındaki şey zehirli bir domuz kafası değildi; çok daha ölümcül bir şeydi.

İkisinin de parmakları kapaktaydı artık.

“Hayır! Açmayın!” diye bağırdım.

Fakat çok geçti. Kapak açılırken Octavius yüzüme bakıp şaşkın bir şekilde gülümsedi. Bir saniye için bana neden diye soracak oldu, ama buna fırsatı kalmadan tepsi, içindekilerle beraber patladı.

Patlayan bombanın gücüyle Octavius ve Tiberius havaya uçtular. Masa, parçalara ayrılıp her tarafa saçıldı. Yemekler havalarda uçuşuyordu. Livia çığlık çığlığa oğluna ve kocasına koştu. Her ikisi de bilincini kaybetmiş, duvarın dibinde yatıyordu.

Her taraftan telaşla koşuşturan kölelerin arasından Ethan ve ben, ters dönmüş divandan güçlükle kalktık. Gözümün ucuyla Julia ve Wanjala'nın, kan gölüne dönmüş manzarayı görünce, yıkımlarının başarıyla sonuçlandığını düşünüp yakında imparator olacak, kanlar içindeki adandan uzaklaşmaya başladıklarını gördüm.

“Görev tamamlandı,” dedi Wanjala. Sesinde önceki ki-birden eser yoktu. “Birkaç dakika içinde ölmüş olur. Hadi gidelim buradan.”

“Hayır, bekle,” dedi Julia. “Emin olalım.”

Rochelle, Julia'nın sözünü duyunca deliye döndü. Yerde duran sivri uçlu bir kalas parçasını kaptı ve ona saplamak için harekete geçti. Fakat Wanjala yolunu kesti. Bluzunun içinden bir bıçak çıkararak Rochelle'in boğazına dayadı.

“Aklından bile geçirme. Seni öldürmekte hiç tereddüt etmem.”

Ethan, başı deritte olan Rochelle'i fark etti ve eşyaları hareket ettirme gücünü devreye soktu. Minderler, kırık parçalar, tepsiler ve hatta yemekler bile havada uçuşup Wanjala'nın kafasına çarpmaya başladılar. Bu kargaşadan faydalanarak Julia'yı kenara itti ve Rochelle'i Wanjala'nın kollarından çekip aldı.

“Burada, geçmişte ölmeyeceksin! Beni anlıyor musun?”

Etraftaki patırtı yavaşlayınca ve köleler de koşturmaya bırakınca, Octavius'la Tiberius'un tedavisine başlamak için harekete geçtim. Her ikisinin de durumu kritikti. Çok kötü yaralanmışlardı. Bir anda Wanjala tepemde dikildi. Kafamı kaldırdığımda onu her zamanki kibirli ifadeyle, tatmin olmuş bir şekilde yüzüme bakarken bulmayı bekliyordum, ama öyle durmuyordu. Ayaklarının dibinde yatmakta olan adamla çocuğa bakıyordu. Dudakları acıyla kıvrılmıştı. Gözlerini çocuğun üzerinden bir türlü çekemiyordu. Benim ona baktığımı fark edince geri çekildi. Tek bir kelime etmeden Julia'yı elinden çekti ve Düzen'in iki üyesi koşarak salondan çıktılar.

Ethan hâlâ Rochelle'i sıkıca tutuyordu. Rochelle umutsuzca tısladı dişlerinin arasından:

“Bırak beni!”

“Hayır! Burada lazımsın. Kanamayı durdurmaya çalış.”

Livia feryat feryada bir kocasına, bir oğluna bakıyordu. İkisini birden sonsuza dek kaybediyor olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Fakat kimin yaşayacağına, kimin öleceğine karar vermek inanılmaz da olsa sadece bana kalmıştı. İyileştirme gücüne sahiptim, ama bir kerede yalnızca birini iyileştirebilirdim. Tiberius'a bakarken kalbim parçalanıyordu. Bu çocuğun şu anda, burada ölmek üzere olmasının nedeni bendim. Bu sabah onu iyileştirmemiş olsaydım belki hâlâ yatağında yatıyor olacaktı. Yemeğin kapağına onun eli değmeyecekti. Kafamda bu düşüncelerle üzerine eğildim ve elimi kanlar içindeki kafasında gezdirerek ne gibi iç hasarlar aldığını görmeye çalıştım. Onu iyileştirmeye nereden başlayacağıma karar verecektim.

Fakat Ethan beni kolumdan yakalayıp geri çekti.

“Hayır!”

Kafamı kaldırıp ona baktım. Gözyaşlarımdan tam olarak etrafımı göremiyordum. Ne anlatmaya çalıştığının farkındaydım, ama bunu bir türlü kabul edemiyordum.

“Çocuğu iyileştirmem gerek! Ölüyor!” diye fısıldadım.

Ethan güçlükle yutkundu:

“Önce Sezar'ı kurtarman gerek. O da ölmek üzere. Bura onu korumak için geldik.”

“Ama çocuk,” diye anlatmaya çalıştım. Ne demek istediğimi biliyordu oysa. “O da büyüyünce imparator olacaktı.”

“Gaius Jül Sezar ilk imparator olacak. O ve meşhur Augustus Sezar şekil verecek modern dünyamıza. Önce onu iyileştirmelisin. Ve acele et. Çok kan kaybediyor.”

Livia çocuğunu kollarına almış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bu arada Rochelle derin bir yaradan akan kanların Octavius'un kafatasına sızmasını engellemeye çalışıyordu.

"Acele et!" diye bağırdı.

Octavius'un yanına koştum. Çok kötü durumdaydı. Kafasındaki yaralanmanın dışında, iç organları da büyük ölçüde zarar görmüştü ve bir kolu da berbat durumdaydı. Açılmış damarlarını, zarar görmüş iç organlarını onararak kanamayı durdurmaya çalıştım. Sonra yırtılmış bağların, kasların ve kırık kemiklerin üzerinde çalıştım.

İşim bitmek üzereyken Livia acı dolu bir feryat kopardı. Bu çığlık hepimize çocuğu kaybettiğimizi haber vermiş oldu. Kalbim sıkıştı. Nefes alamıyordum. Ben ne yapmıştım?

Kendime hâkim olup bakmamaya ve Octavius'u iyileştirmeye devam etmeye çalıştım, fakat gözlerim elimde olmadan o tarafa kaydı. Gördüğüm şeyi hayatım boyunca unutamayacaktım: Cansız yavrusunu kucağında sallayan, acı dolu bir anne.

Tedavisi bitince Octavius yerinde doğruldu. Etraftaki korkunç yıkımı görünce şaşkına döndü.

"Burada neler oldu?"

Hıçkıra hıçkıra ağlayarak cansız çocuğunu tutan karısının yanına gitti sürüklenerek.

"Yapabileceğin bir şey yok mu?" diye sordu sessizce Rochelle.

"Ölüyü geri getiremem. Durumu çok kritikti. Hemen müdahale edilmediği takdirde kurtulamayacaktı."

Ethan ikimizi de kollarımızdan yakaladı.

“Hemen buradan gitmeliyiz. Sezar bazı cevaplar isteyecek ve ona verecek cevabımız yok.”

Ona hak vererek hep beraber odadan çıktık. Issız bir köşe bulunca Ethan, Bay Carter’a seslendi. Bir iki saniye içinde, zamanda başlamak üzere olan yolculuğun ağırlığını hissettim üzerimde. Bu kez her şeyi nasıl berbat ettiğimizi düşünmeden edemiyordum. Her şeyi nasıl *berbat ettiğimi!* Sonra gözümde bir şey canlandı. Gözünün önündeki yıkıma bakan Wanjala’nın suratı. O sırada kafamda bir şeyler aydınlandı. Kendi kendime düşündüm: Kapkara teni olan bir Afrikalının gözleri nasıl o kadar yeşil olabilirdi?

BÖLÜM 17

Arkarian

Tapınak, piramit şeklinde kocaman bir yapıydı. Sivri ucu karanlıkta, gözden kaybolana dek gökyüzüne kadar uzanıyordu. Sera kapıdan içeri girerken, bana buranın tamamen kristal ve cam tuğlalarla mermerden yapıldığını söyledi. Anlaşılan cam, dondurucu soğuğa ve yakıcı sıcaklara dayanıklı bir maddeyle güçlendirilmişti. İçerde, duvarlar mükemmel bir sekizgen, oluşturacak şekildeydi. Aynı şekil Kale'deki odalardan birinde de mevcuttu. İçerde daha küçük bir sekizgen yükseklere uzanan tavanı oluşturuyordu. Odanın her bir kenarı, rengârenk oymalarla doluydu. Yine de duvarların yukarıda bittikleri yeri göremiyordum. İçerdeki tek ışık, uzaktaki duvara gömülü şöminenin ateşinden gelen ışıktı. Tabi bu koca yapıyı ısıtmasının imkânı yoktu. Fakat bir şekilde, havanın soğuk olması burada ikinci derecede önem taşıyordu. İnsana hâkim olan çok daha farklı bir şey vardı; daha çok bir duygu, teselli gibi. Ağrılarımı hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Şömineye doğru ilerledim. Buranın uzun zamandır, belki de asırlardır kullanılmıyor olduğu çok belliydi. Boşluk ve

ıssızlık hissiyle doluydu. Az sayıdaki eşyaların üzeri tozla kaplıydı. Bir sandalye, bir tabure, bir yatak, taş bir bank, bir masa ve şöminenin önünde bir kilim...

Sera şöminenin yanındaki sandalyeye gitmeme yardım etti. Oturabildiğim için ona minnettarım. Bana su getireceğini, ama önce üzerimdeki ceketi çıkarmama yardım edeceğini söyledi. Ceketi üzerimden alırken kaşları çatıldı ve ceketi suratına götürdü.

“Bu ceket Bastian gibi kokuyor.”

“Doğru. Ceket onun üzerindeydi. Söylesene Sera, onu ne kadar iyi tanıyorsun?”

“Bazen beni ziyarete gelir.” Aynı anda hem yüzünü astı hem de gülümsedi. “Bastian benim kafamı karıştırıyor.”

“Bence Bastian’ın kendi kafası karışık,” dedim.

“Marduke’nin bahçelerinde amaçsızca dolaşıyordum. Beni buraya Bastian getirdi. Bahçeler o kadar güzeldi ki, o mis kokulu çiçek yapraklarının arasında sonsuza kadar yaşayabilirdim.” Sera çok sevdiği bir şeyin özlemine duyan biri gibi iç çekti. Sonra omuzlarını silkti. “Bastian beni neden onlardan uzaklaştırıp buraya sürükledi bilmiyorum. Hâlâ buradalar, biliyor musun? Adanın öbür tarafındalar, ama Bastian artık oraya gitmeme izin vermiyor.”

Sera beni orada, Marduke’nin bir bahçesi ve hatta güzel bir bahçesi olması gibi tuhaf düşüncelerle baş başa bırakıp su getirmek için yanımdan ayrıldı. Koruyucu’dayken beraber çalıştığımız onca yıl boyunca, Marduke’nin çiçek

sevgisinden hiç haberim olmamıştı. Gerçi o zamanlar da güzelliğe önem verirdi. Sonunda bir haine dönüşmesine neden olan şey, güzel bir kadına duyduğu aşkı ne de olsa.

Çok geçmeden Sera elinde bir bardak suyla geri geldi. Yavaşça bir yudum alarak ağızımdaki kan tadından kurtulmaya çalıştım. Gözlerimiz, insanın içini huzurla dolduran ateşte, bir süre öylece oturduk. Sessizlikle geçen bu birkaç dakika içinde kafamı toparlayıp ağrılarımı kontrol etmeye odaklanmaya çalıştım. Fakat güçlerim yoktu, yapabildiğim en fazla şey acıyı bir parça hafifletmek oldu yalnızca. Sonuçta ben bir Şifacı değildim. Bu yüzden kaburgalarım kırık kalmaya devam edecek, bazı kemiklerim ezilmiş ve yerlerinden çıkmış olarak kalacaktı. Fakat bu yaraların içinde en kötüsü böbreklerimdeki hasardı. Korkarım ikisinde de kanama vardı.

Ani bir gök gürültüsü beni yerimden sıçrattı. Bu hareket yüzünden bütün eklemelerime ve ciğerlerime ağrı saplandı.

Sera elleriyle yüzünü kapatıp kıkırdamaya başladı. Şöminenin karşısındaki kilimin bir köşesine oturmuştu.

“Yağmur yağacağını söylemişim sana.”

Hiç bu kadar şiddetli bir yağmura tanık olmamıştım. O sırada fark ettim ki, tapınağın tavanına ve duvarlarına çarpan şeyler kalın buz parçacıklarıydı. Hayatımda hiç bu kadar soğuk bir hava hissetmemiştim. Kapalı bir yerde

olduğuma şükrettim. Hâlâ o kayalık kıyıda olabiliyordum ve üzerime yağan buzlar beni yere çiviliyor olabiliyordu.

Gürültü ve dondurucu soğuk Sera'yı pek etkiliyormuş gibi görünmüyordu. Artık gülmeyi bırakmış, dizlerini karnına çekmiş, dalgın dalgın ateşe bakıyordu. Nihayet dolu, şiddetini azalttı ve Sera başını kaldırıp bana baktı.

“Bana annemle babamdan bahsetsene Arkarian. Marduke beni öldürdükten sonra ne yaptılar?”

Marduke intikam almak için başka yakınlarına da zarar vermesin diye babasının Koruyucu'dan ayrıldığını, hatta kendini hayattan soyutladığını anlattım ona. Sonra kardeşinin, henüz dört yaşındayken, benim Çırağım olduğunu ve yeteneklerinin ne kadar geliştiğini söyledim.

“Hayran olunacak bir yeteneği var. Zihninde canlandırdığı görüntüleri gerçek hayata taşımak gibi.”

“Ama hiç ruhsal yeteneği yok. Yıllardır ona ulaşmaya çalışıyorum.”

“Rüyalarına girerek, değil mi? Tamam, bunu yapan kişinin sen olduğunu şimdi anlıyorum. Ethan'ın aklına hiç gelmemişti böyle bir şey. Seni ve öldürülmeni kafasından tamamen attı ve doktorlar ona ne söyledilerse inandı. Yani senin tıbbi bir hastalık yüzünden öldüğüne...”

Sera iç çekti.

“Peki ya annem? O nasıl Arkarian?”

Ona ne kadarını anlatmam gerektiğinden emin değilim. Hâlâ o son gördüğüm, on yaşındaki küçük kız gibi

görünüyordu. Onu son kez, öldürülmeden bir gün önce görmüş, Koruyucu'yu anlatmış ve Koruyucu'da onun da bir rolü olduğunu söylemişim. Fakat o an, çok eskilerde kalmıştı. Burada geçen on üç sene onu nasıl etkilemiş olabilirdi?

“Anneme de ulaşmaya çalıştım,” dedi sessizce. “Bazen beni duyuyor ya da en azından hissediyo sanıyordum. Yüzlerce kez uykusunda adımlı haykırdığını duydum. Hatta bazen uyanırken bile...” Kucağında birleştirdiği ellerine baktı. “Onunla birlikte ben de ağlardım.” Başını kaldırdı ve gözlerini kocaman açarak yüzüme baktı. “Ethan beni kurtardığında, sonsuzluğa gitmeden önce annemi son bir kez görebilir miyim sence?”

“Bilmiyorum,” dedim, dürüstçe.

Fakat cevabım yeterli olmamıştı. Ayağa kalktı ve odanın etrafında tepinmeye başladı.

“Ethan gelecek! Biliyorum! Sonunda Isabel denen o kıza ulaşmayı başardım. O buraya nasıl gelineceğini biliyor. Gelirken kardeşimi de getirecek. Sonunda özgür olacağım!”

Kurtarılmaktan ve özgür olmaktan, sanki kesinlikle olacak şeyler gibi bahsediyordu. Bir parçam bunun gerçek olmasını diliyordu; hem de çok büyük bir parçam! Fakat bu özgürlüğü kazanmak için girilecek riskler çok büyüktü. Ne olursa olsun, Sera'nın hevesini kırmaya ne hakkım vardı ki? Sonunda bu felaket yerden kurtulmak için bir umut doğmuştu ona. En azından artık Laura'nın sorununun ne

olduğunu anlayabiliyordum. Tek yapabileceğim Sera'nın, annesine ulaşmaya çalışmasını durdurmak olabilirdi.

"Beni dinle Sera... Annenin bazı sorunları var."

"Ne? Nasıl sorunlar? Sanki benim suçummuş gibi söylüyorsun."

Anlaması için çabalamak zorundaydım.

"Sera, annen seni duyuyor ve seni hiss ediyor. Ama o bizim gibi değil. O özel güçleri olmayan, normal bir insan. Senin çektiğin acı, ona işkence ediyor. Buna bir son vermelisin. Buna bir son ver ki annen de iyileşip hayatına devam edebilsin."

"Ama *ben* devam edemiyorum."

Anlamıyordu. Ben de onu kızdırmak istemiyordum.

Laura'ya yardım etmek için zaten çok geç kalmış olabirdik. Kızının esaretini ve acısını hissetmeye o kadar alışmıştı ki Sera ona ulaşmayı bıraksa dahi Laura, acısından kaçmak için yollar aramaya devam edebilirdi. Laura'yı kurtarmanın tek yolu, muhtemelen önce Sera'yı kurtarmaktı. Sera'nın ruhunun serbest kalması ve yoluna devam etmesi, Laura'nın zihnini de serbest bırakırdı.

İşte buydu! Laura'nın hayatını kurtarmanın yolu buydu!

Fakat bir kurtarma operasyonu yapılırsa ve Sera'nın ruhu serbest kalsa bile çok geç kalmış olmayacak mıydık? Dü-rüst olmak gerekirse bunu bilemiyordum. Yine de şu an için yapabileceğim tek bir şey vardı; o da Sera'nın anlamasını sağlamak.

“Annene ulaşmak için çabalamayı bırakmalısın Sera. Şu anda zaten Isabel’le bağlantı kuruyorsun. Ve senin de bildiğin gibi, Ethan’a ulaşmaya çalışmak sadece zaman kaybı olur. Fakat annenle her bağlantı kurduğunda, o biraz daha yıpranıyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Buna bir son vermelisin Sera. Hem de hemen.”

BÖLÜM 18

Isabel

Tam yirmi dört saat boyunca gözüme uyku girmedi. Fakat Ethan çok iyi davranıyordu. Bütün öğleden sonra onunla oturup Roma'da olan şey hakkında konuştuk. Bir keresinde kendisinin de nasıl bir görevi berbat ettiğini ve kurtarması gereken kadının nasıl öldüğünü hatırlattı bana.

“Mahkeme Heyeti seni suçlamıyor Isabel. O gümüş kapağın altına bombayı sen koymadın.” Defalarca tekrar etti. “Bunu unutma yeter.”

Saat geç oluyordu ve Ethan, annesi için endişeleniyordu. Bu yüzden evine gitti. Laura her zamankinden daha kötüydü artık ve kimse bunun nedenini anlayamıyordu. Ethan'ın onca sorunu varken bir de benimkilerle kafasını şişirdiğim için pişmandım. Odama çıktım ve kendimi yatağa attım. Sonunda uykuya dalmışım.

Rüyamda Arkarian'ı gördüm. Suratı, şefkat dolu gözleri ve parlak mavi saçları içimi her zamanki gibi huzurla doldurdu. Yavaş yavaş uyandığımı hissettim. Aslında tuhaf bir haldeydim. Ne uyanık ne de uyuyor olduğumuz, o yarı bilinçli durumlardan biriydi. Arkarian aynen hatırladığım

gibi görünüyordu: Zayıf, uzun boylu, sakin, güçlü, kendine hâkim ve ağırbaşlı... Gözleri beni içine çekiyordu. Anında gözlerinde kaybolup gittim. Fakat içinde kaybolduğum şey, tatlı bir sıcaklık ve güven duygusuydu. Bana doğru bir adım atıp gülümsedi. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. Saçlarıyla ilgili beni büyüleyen tek şey sıra dışı rengi değildi; aynı zamanda ipek gibi yumuşak olmalarıydı. Uzun geçen bugün içinde, kendimi ilk kez rahat bıraktığımı hissediyordum.

Fakat rüya değişti ve eski düşmanım Marduke karşımda belirdi. Bu adamın, o eski Marduke'yle ilgisi yoktu. Çok değişmişti. Tuhaf bir hayvan gibi görünüyordu. Vücudunun neredeyse tamamı tüylerle kaplanmıştı. Tüyler alnına ve suratının yarısına kadar yayılıyordu. Tiksintiyle karışık bir ürperti kapladı içimi.

Marduke'nin meydana çıkmasıyla Arkarian ve ben birbirimizden koptuk. Başım pis bir kokunun etkisiyle dönüyordu. Bu koku; Marduke, Tanrıça için çalışmayı seçtiğinden beri içine işlemiş olan kötülüğün kokusuydu. Marduke sadece tek bir parmağının ucunu kullanarak Arkarian'ı havaya kaldırdı. Parmağından Arkarian'a doğru sert, yeşil bir enerji yayılmaya başladı. Marduke sırıtıyor, o yarım ağzı ve parlayan tek gözüyle sanki kelimelerin tarif edemeyeceği kadar yüksek sesli kahkahalar atıyordu.

Bir sonraki nefesimden ne kadar eminsem, birazdan olacıklardan da o kadar emindim ve beni ele geçiren korku

o kadar şiddetliydi ki dizlerimi karnıma çekip ufacık bir top gibi büzüldüm. Kendimi uyandırmaya, bağırmaya çalıştım. Matt hemen bitişikteki odada uyuyordu ve Jimmy de koridorun karşısındaki odada annemle beraberdi. Fakat çıkan tek ses rüyamdaki seslerdi. İşkenceye uğrayan Arkarian'ın dehşet verici çığlıkları. Şimdi onu görebiliyordum. Meşalelerle aydınlatılmış karanlık bir odada, bir ortaçağ germe aletine bağlanmıştı. Kollarımı ona doğru uzattım. "Arkarian!" Fakat aramızdaki mesafe gittikçe artıyordu.

Marduke kahkaha attı. Hem kalbimde hem de kafamın içinde yankılanıyordu gülmesi. Sonra neden gülüyor olduğunu anladım. Arkarian'ı Kale'den kaçıran o dört yaratık çıktı ortaya. Bir tanesi başımı kaldırıp bana baktı. Gözlerinde tuhaf, kırmızı bir ışık parlıyordu. Kanatlarını çırpı ve hafifçe havalandıktan sonra mutlu olmuş bir domuz gibi sesler çıkarmaya başladı.

Marduke emir verdi ve yaratıklardan iki tanesi aleti çevirerek Arkarian'ın kollarını, bacaklarını kırılacak kadar germeye başladı. "Hayır!" diye bağırdım ve yatağımda dönmeye başladım. Bu kâbustan uyanmam gerekiyordu. Aslında bunun bir kâbus olmadığını, diğer dünyadan kısacık bir görüntü olduğunu saçımın teline kadar hissediyordum.

"Arkarian'ı bırakın!"

Marduke konuştu ve sözcükleri, sanki dili, ağzı için fazlasıyla büyükmüş gibi yayık yayık çıktı. Fakat ne dediği çok net bir şekilde anlaşılıyordu. Bunun üzerine ellerimle ona vurmaya çalışarak daha çok, daha çok bağırdım.

Birileri beni sarsıyordu. Bu sayede kâbustan yavaş yavaş uyandım. Gözlerimi açtığımda beni omuzlarımdan sarsanın Jimmy olduğunu gördüm. Matt uyanmam için burnumun dibinde bağıırıyordu. Annem çok korkmuş görünüyordu. Elleriyle pijamasının üstünü çekiştirmişti, yumruklarını sıkıyordu.

“Tanrım, onun nesi var? Son zamanlarda sürekli kâbus görüyor.”

Annem daha fazla şüphelenmesin diye sakinleşmeye çalıştım. Sürdürdüğüm bu ikili yaşamdan onun haberi yoktu. Kendi güvenliği için de bilmemesi gerekiyordu. Fakat kalbim hâlâ hızla atıyordu. Biraz önce olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bu kişi her kimse rüyalarım da bana daha önce de ulaşmaya çalışmıştı.

Bundan Jimmy’yle Matt’e bahsetmeliydim; ama özellikle de Jimmy’ye. O, ne yapılması gerektiğini, kime anlatılması gerektiğini bilirdi. Jimmy geri döndüğü için çok mutluydum. Kriz anlarında hiçbir şey onun mizah anlayışı kadar iyi gelemezdi.

Fakat önce annemi rahatlatmalıydım. Doğrularak kendimi Jimmy’nin kollarından çektim.

“Herkes sakin olsun. Artık iyiyim. Sadece kötü bir rüya gördüm, hepsi bu.”

Gözlerimle Jimmy’ye konuşmamız gerektiğini anlatmaya çalıştım.

Jimmy anneme döndü:

“Bir fincan sıcak çikolata iyi olmaz mıydı canım? Uykusuz geceler için birebirdir. Ne dersin hayatım?”

Annem, tek eli boğazında bana bakıyordu:

“İster misin canım? Biraz sıcak ikolata?..”

“Evet anne, harika olur.”

Fakat gitmeye pek istekli değildi. Matt’in kolunu tuttu.

“Sen git Matt. Hepimize birer sıcak çikolata yap.”

Ama benim Jimmy’yle konuşmam gerekiyordu. Annemin uyumasını bekleyemezdim.

“Ama anne, Matt senin gibi yapmayı bilmiyor. O şimdi gidip mikrodalgada yapar.” Söylediklerime inanamıyordum. Şımarık bir velet gibi görünüyormalıydım. “Annecim, lütfen!”

Annem neyse ki bana acıdı. Odadan çıkar çıkmaz Jimmy’ye döndüm ve onu tişörtünden yakaladım.

“O ölmemiş!”

“Kim ölmemiş?” diye sordu Matt. “Sen neden bahsediyorsun?”

Bu sözcüğü fısıldamam gerekiyordu:

“*Marduke.*”

“Ama Isabel, hepimiz onun öldüğünü gördük. Sen sadece bir rüya gördün canım.”

“Biliyorum, uyurken gördüm, ama bir rüya değildi. O yaşıyor, size söylüyorum. Sizin gibi, benim gibi canlı.” Tekrar düşündüm. “Gerçi pek sizin gibi, benim gibi değil.

O çok değişmiş. Sanki yarı canavar bir Şeye dđnüşmüş. Ya da bir hayvana.” Inanlır olmaktan çok histeri krizi geçiren biri gibi gđrünüyor olmalıydım. “Bakın, geçen yıl da aynı Şeyi yaptı. Bana rüyalar yoluyla ulaştı.” Başıımı salladım. “Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Belki bu da güçlerinden bir tanesidir. Fakat onu hemen tanıdım. Bana bir Şeyler söylemek istiyordu.”

Matt’ın yüzü endişeli gözüküyordu. Gözlerini kıstı.

“Ne dedi? Tehlikede değilsin ya?”

Endişesinin nedeni anlaşılmıştı işte, ama bununla uğraşacak zamanım yoktu. Alt katta annemin ışıkları kapattığını duymuştum bile. Hayatının en çabuk sıcak çikolatasını hazırlamıştı.

“Bence beni çağırıyordu.”

Jimmy konuyu yakaladı:

“Seni Yeraltı Dünyası’na çağırıyor.”

Matt kararını vermişti:

“Bu bir tuzak! Lorian haklı. Arkarian’ı geri getirmek için hayatınızı tehlikeye atmamalısınız.”

Matt’e öyle bir döndüm ki, sanki ben bir yılandım ve ağızımdan çıkanlar da zehirdi:

“Lorian bu kez haklı değil!”

Annemin ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu, ama işimizi henüz bitirmemiştik. Annem tam merdivenleri çıkmıştı ki Jimmy kapıya baktı ve kapı kendiliğinden kapanıverdi.

“Acele et Isabel. Annenin suratına gerekli olmadıkça kapı kapatamam. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Beni o dünyaya göndermelisin Jimmy.”

“Hayatta olmaz!” diye bağırdı Matt.

Onu duymazlıktan gelerek gözlerimi Jimmy’den ayırmadım. Fakat Jimmy’nin tek yaptığı kafasını sallamaktı:

“Bende öyle bir güç yok, Isabel. Bu iş için bir ölümsüz gerekli.”

Fakat bu cevap, duymak istediğim şey değildi. Bir kez daha tişörtüne yapıştım ve suratını suratıma yaklaştırdım.

“Bana bu zırvallıkları yutturmaya çalışma Jimmy. Seni antik şehirde çalışırken gördüm. Güçlerin olduğunu biliyorum.”

“Hepimizin güçleri var Isabel. Bu yüzden Koruyucu’dayız.”

Matt homurdandı. Jimmy de, ben de bunu görmezden geldik. Matt yalnızca sabırsızlanıyordu. Ben de sabırsızlanıyordum; Jimmy’nin veya herhangi birinin yardımını almak için.

Jimmy parmaklarımı tişörtünden uzaklaştırdı.

“İhtiyacın olan güçlere sahip değilim ben.”

Annem ayağıyla kapıya vurdu.

“Tatlım?.. Matt?.. Biri lütfen kapıyı açsın.”

Matt ayağa kalktı.

“Geliyorum anne.” Yavaşça kapıya yürüdü.

Son bir kez Jimmy'ye baktım.

“O zaman kanaldan geçmeme yardım edebilecek birini bul.”

“Ve Lorian'ın öfkelerini mi çekeyim üzerime?”

“Evet, gerekirse bunu da yap.”

İstedğim şeyi düşünerek gözlerini kıstı. Arkarian onun uzun zamandır güvendiği bir dostuydu. Jimmy ona çok saygı duyuyordu. O da muhakkak Lorian'ın verdiği emir yüzünden üzgündü. Matt kapıyı açtı ve annem üzerinde dört fincan sıcak çikolata olan bir tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi komodinin üzerine bırakırken Jimmy kulağıma fısıldadı:

“İhtiyacın olan kişi Lord Penbarin. Belki bir görüşme ayarlayabilirim. Fakat davranışlarının ne gibi sonuçları olacağını bilmelisin. Yapmayı planladığın şey ihanete girer. Açıkça belirtilmiş bir emre itaat etmemek anlamına gelir. Isabel, bu yüzden hayatın sona erebilir.”

Annem yanıma gelip fincanın birini bana uzattı. Oldukça endişeli görünüyordu. Muhtemelen uyuşturucu kullandığımı filan düşünüyor olmalıydı. Fincanı aldım ve içimde çok büyük bir üzüntü hissettim. Elbette ki ölmeyi ve ailemi bir daha görememeyi istemiyordum. Fakat Arkarian'ı nasıl o tuhaf yerde, deli bir adamın ellerinde öylece bıraktırdım? Yardım etmeyi denemeden hem de? Cevap çok basitti: Bırakamazdım. Eğer ölüm bir riskse bu riski göze alacaktım. Onun için. Yalnızca onun için.

Yatağımın ucuna oturmakta olan anneme baktım ve glkle glsemeye alıştıım. Fakat glsemem, beynimi saran şphelerle beraber titremeye dnşt. şphe-leri kafamdan uzaklaştırmaya alıştıım. ş anda tereddt etmek iin iyi bir zaman değildi. Kafamı Jimmy'ye evire-
rek fısıldadım:

“Eğer leceksem, o zaman leyim Jimmy...”

BÖLÜM 19

Isabel

Ethan benimle gelmek istedi. Arkarian'ın yerine açılan gizli kapının dışında durduk ve tartışmaya başladık. Neden Ethan'ın da hayatını tehlikeye atması gerektiğini bir türlü anlayamıyordum. Bir anda, riske atılan şeylerin değeri çok fazla yükselmiş oldu. Keşke Lorian o kadar kesin bir emir vermiş olmasaydı. Ama bizim bir kurtarma operasyonu düzenlemek isteyeceğimizi biliyordu ve bu yüzden verdiği emri çok net bir şekilde belirtmişti.

“Şu haline bak,” dedi Ethan, beni baştan aşağı süzerek.

Tavrındaki bu değişikliğe anlam veremiyordum. Üstümdeki kıyafetlere baktım. Tuhaf bir şey yoktu. Her zamanki eski kot pantolonum ve gri kazağım. Bilinçsizce elimle saçlarımı düzelttim.

“Eee, ne var halimde?”

“Ben Lord Penbarin'i tanıyorum. Bana daha önce de yardım etti. Şimdi senin tek başına orada boy göstermen, gerçekten sınırlarını tepesine çıkartır. Biz bir takımız Isabel. Mahkeme Heyeti bizi bir takım olarak bir araya getirdi. Ne kadar uyumlu çalıştığımızı biliyorlar. Ama sen bunu hiçbir

zaman anlayamadın. Sürekli, görevlere yalnız gönderilmekten yakınıp durdun. Şimdi de Arkarian'ı, kimsenin yardımı olmadan, tek başına kurtarmak meselesini saplantı haline getirmeye başladın. Bence sen tamamen kontrolden çıkmışsın Isabel.”

Ona karşı çıkardım, ama Ethan bu kez haklıydı. Gerçekten de Arkarian kaçırıldığından beri kontrolden çıkmış durumdaydım. Sanki içimde sürekli bir kasırğa çalkalanıyor ve bir türlü dinmek bilmiyordu. Tamamen tepetaklak olmuşum gibi hissediyordum. Ve bunun nedeninin ne olduğundan da emin değildim. Bildiğim tek şey, Arkarian'ın olmadığı bir dünyada benim de yaşamak istemediğimdi.

Aniden kafamın içi kurşun kadar ağırlaştı. Düşünmem gereken o kadar çok şey vardı ki... Özellikle de bu kurtarma operasyonu ile ilgili. Çok riskli olacaktı. İşte bu yüzden yanıma kimseyi almadan, tek başıma gitmek istiyordum.

“Bak Ethan, birimizin hayatını tehlikeye atması sence de yeterli değil mi?”

Gözlerimin içine bakarak beni omuzlarımdan yakaladı. “O zaman söyler misin, bir kişinin gitmesi gerekiyorsa neden bu kişi sen olmak zorundasın?”

“Çünkü ben...”

“Onu seviyorsun?..”

Kafamı aşağı eğdim ve yavaşça geri çekildim. Gözlerine bakacak cesaretim yoktu.

“Isabel, onu ben de seviyorum. O benim için bir baba, bir kardeş, bir arkadaş gibi. Benim için her şey demek.”

Aslında giden kişinin ben olmam gerektiğini düşünmemin nedeni belki de bu iş için başkasına güvenmiyor olmamdı. Ama bu düşünceyi hemen kafamdan attım. Ethan'a hayatımı teslim edecek kadar güveniyordum. Yine de Ethan'ın güçleri ve yetenekleri benimkilerden fazla olsa bile, görme yeteneği olan kişi bendim. Yeraltında bu yetenek bana büyük bir avantaj sağlayacaktı.

"Ethan, mesele gitmeye kimin daha çok hakkı olduğu değil. Ben sadece tek başıma üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum."

"Senin derdin ne?" diye çıkıştı bana. "Neden her şeyi tek başına yapmaya bu kadar takıyorsun kafayı? Böyle yaparak durumu kendin için daha da zorlaştırdığını biliyorsun, değil mi? Hiçbir şey ispatlamak zorunda değilsin Isabel. Neler yapabileceğini herkese binlerce kez ispatladın şimdiye kadar."

"Sen neden bahsediyorsun? Hiç kimseye bir şey ispatlamak gibi bir derdim yok benim!"

"Yalan söylüyorsun!"

"Saçmalama!"

"Kendini kandırıyorsun Isabel. Bunu bir düşün!" Arkasını döndü ve gizli kapıdan içeri girdi.

Bir süre öylece durdum ve Ethan'ın beni neyle suçladığını düşündüm. Gerçekten de sürekli kendimi mi ispatlamaya çalışıyordum? Ethan beni böyle mi görüyordu? Peki ama

gerçekte neyi ispatlama derdindeydim? Ne kadar güçlü olduğumu mu? Kendi başıma mücadele edebileceğimi mi?

Başıma aniden bıçak gibi bir ağrı saplandı ve parlak bir ışık belirdi. Acıdan dizlerimin üzerine düştüm. Rahatlamaya çalıştım ve nefes alışlarını yavaşlatmayı denedim. Nihayet ışık biraz yumuşadı ve karşımda bir imge belirdi. Hemen, gördüğüm şeyin benim geçmişime ait olduğunu fark ettim. Karşımdaki babamdı. Yüzünü çok net görebiliyordum. Aslında, babamın bizi terk ettiği akşam, annem makasla babamın yüzünü fotoğraflardan kesip atmıştı. Ona ait hiçbir resim görmemiştim, ama yine de karşımdakinin o olduğunu biliyordum. Bunu hissetmiştim.

Tam o sırada karşımda duran imgede kendimi de görmeye başladım. En fazla üç yaşlarında olmalıydım. Ahşap merdivenlerden aşağı koşuyordum, açık sarı saçlarım arkamda uçuşuyordu. Yüzüm ıslaktı, kızarmıştı ve şişmişti. Kalbim göğsümden dışarı fırlayacak gibi hızla atıyordu. Babamın elinde bir bavul vardı ve dışarıda duran, mavi bir arabaya doğru yürüyordu. Beni duyunca arkasına döndü ve bavulu yere bıraktı. Kollarını bana doğru açtı.

“Gel benim küçük Isabel'im.” Sesi çok üzgün geliyordu. “Çok sevdiğim kızıma hoşça kal demeden, asla bir yere gitmem.”

Koşa koşa kucağına atladım ve bacaklarımı beline sardım. Boynumda yüzünün ıslaklığını duydum.

“Babacım, sen de ağlıyorsun!”

Sanki çok acelesi varmış gibi, beni hemen yere bırakmaya çalıştı, ama ben kollarımla sıkıca tutunuyordum. Annemden yardım istercesine yüzüne baktı. Annem yalnızca kafasını yukarı kaldırıp bakışlarını uzaklara çevirdi. O da benim gibi babamın gitmesini istemiyordu. Bunu bütün kalbimle hissettiğim için, babama daha da sıkı sarıldım. Sonra annem hiçkırı hiçkırı eve girdi. Matt de onun peşinden gitti. Babam bütün gücüyle kollarımı açtı ve ben yavaşça yere kaydım. Bu kez bacağına sarıldım.

“Gitmem gerek tatlım,” dedi. “Bu yalanla daha fazla yaşayamam. Sen anlayamazsın. Geçen hafta piknik yaparken sana açıklamaya çalıştım, ama henüz çok küçüksün. Sözlerim sana bir şey ifade etmiyor. Muhtemelen hiçbir zaman da etmeyecek; günün birinde büyüüp dediklerimi hatırlasan bile.”

“Babacım, ne oldu?”

Beni havaya kaldırdı ve yüzümü yüzüne yaklaştırdı.

“Isabel, elinden geleni yap. Her zaman elinden gelenin en iyisini yap. Söz mü?”

Bu imge, ortaya çıktığı gibi hızla kayboldu. Nefessiz bir şekilde yere kapanıp kalmıştım. Arkamdan Ethan geldi.

“Isabel, iyi misin? Arkamı döndüğümde yoktun. Burada ne yapıyorsun?”

Ayağa kalktım. Yüzümdeki ifadeyi görünce telaşlandı. Bana sarılıp sırtımı okşamaya başladı.

“Yine bir imge gördün.” Bu bir soru değildi. “Neydi?”

Ellerimle onu geri itip biraz hava almaya çalıştım. Babamı görmek beni sarsmıştı. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Bunun anlamı neydi? Artık bu yalanla yaşayamam derken neyi kastetmişti?

Ethan'ın endişesi gitgide artıyordu. Kendimi toplama-
lıydım.

“Hiçbir şey. Ne Arkarian'la ne de annenle ilgisi vardı, tamam mı?”

Ethan bir adım geri çekildi, kafasını hafifçe eğerek yüzüme baktı ve bir şey söylemeden öylece durdu.

“Pekâlâ,” dedim. “Yeraltına birlikte gideceğiz.”

BÖLÜM 20

Isabel

Bay Carter'a, kendisini bu işe bulaştırmayacağımıza dair söz verdik. Lord Penbarin veya Mahkeme'nin herhangi bir üyesi Atina'daki saraya nasıl gittiğimizi soracak olursa asla Bay Carter'ın adını vermeyecektik. Gerçi bana kalırsa bu işi kimin yaptığı çok belli olacaktı. Ne Ethan ne de ben, zamanda yolculuğa çıkma işlemini kendi kendimize gerçekleştirebilecek kadar bilgiliydik. Bu konuda eğitilmemiştik ve buna yetkimiz yoktu. Birçok kişinin de öyle. Sadece Mahkeme Heyeti'nin üyeleri ve Arkarian böyle bir şeyi yapabiliirdi. Ve tabi bir de Bay Carter. Bu sözü vermek çok kolay olmuştu. Ethan bıyık altından gülüyordu. Ayrıca gece yarısı sarayın bahçesinde olacağımıza da söz verdik. Bu sayede Bay Carter, Arkarian'ın yerinden ayrılmadan bizi buraya geri getirebilecek ve bugünlerde başına kalan fazladan işlerin peşinde koşabilecekti.

Bay Carter bizi sarayın altın bahçesine gönderdi. Fakat şu anda pek de altından gibi görünmüyordu. Saat geç olmuştu. Çiçek bahçesini ve mermer bir bankı aydınlatmak için özellikle konmuş ışıkların dışında kalan her yer karanlığa gömülmüştü.

“Burada mı yaşıyorlar?” diye sordum ani bir merakla. “Yani Heyet’in bütün üyeleri ve tabi Lorian?..”

“Anlaşılan öyle. Burası güvenli bir liman gibi. Arkarian bir keresinde bu sarayın, dünyaların arasında bir yerde olduğunu söylemişti. Burası işgal edilemezmiş; hatta buranın yeri dahi tespit edilemezmiş.”

“Arkarian, Kale’nin de güvenli olduğunu düşünüyordu, ama bak orada neler geldi başımıza. Belki de hiçbir yer güvenli değildir.”

Ethan beni kolumdan tuttu ve bahçenin diğer tarafına doğru çekti.

“Haydi gel ve ayak seslerine dikkat et,” diye fısıldadı. “Lorian’ın, burada olduğumuzu fark etmesini istemeyiz.”

Bence Ethan biraz safça davranıyordu. Lorian muhtemelen varlığımızın çoktan farkına varmıştı. Bana kalırsa Ölümsüz’ün gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Ama önsezim, Lorian’ın bir şey yapmadan önce bizi izleyeceğini söylüyordu. Eğer Ethan’la hainlik gibi bir nedenle yargılanacaksak Mahkeme Heyeti önce bu konuda delil toplama-lydı ve burada olmamız tek başına hiçbir şey ifade etmiyordu. Şimdilik...

Ethan beni geniş bir hole götürdü.

“Buradan gidiliyor,” dedi. “Sakin unutma, Bay Carter gece yarısı bahçede olmamızı istiyor.”

Ethan’ın peşinden giderken, attığım her adımda etrafımdaki heybetli manzaraya hayran kalıyordum. Çevremizde,

koridorlara açılan bir sürü mermer merdiven vardı. Her birinin üzerine, işlemeli halılar serilmişti. Heykellerin üzerlerinde altın çerçeveli, binlerce yıllık tablolar asılıydı.

Sonunda oymalı süslemeleri olan çift kapılı bir girişin önüne gelip durduk. Hemen kapıyı açıp geliş nedenimizi anlatarak Lord Penbarin'in değerli desteğini almak ve bu işi halletmek için büyük bir istek duyuyordum. Fakat midem sanki artık kaburgalarımın altında durmaya dayanamıyormuş gibi fokur fokur kaynıyordu. Her an ağzımdan dışarı fırlayabilirdi.

“Sen iyi misin?” diye sordu Ethan.

“Hı hı... Yani, sanırım iyiyim. Neden sen önden gidip kapıyı çalmıyorsun?”

Ethan alaycı bir şekilde baktı yüzüme.

“Her şeyi kendi başına yapma isteğine ne oldu?”

“Madem buradasın, o zaman işe yaramanda sakınca yok.”

Kıkırdadı. Neyse ki gerginliğim biraz olsun azalmıştı. Tam elini kaldırıp kapıyı çalmak üzereydi ki kapı kendiliğinden iki yana açıldı ve karşımızda, beyaz şalvarlı bir adam belirdi. Ona isimlerimizi söyledik ve Lord Penbarin'i görmek istediğimizi belirttik. Adam başını sallayarak bizi içeri davet etti.

Lord Penbarin bizi görünce homurdanmaya başladı. Hem de yüksek sesle. Bir sürü kadın –sayınca anladım ki

altı tane– iştah kabartan yiyeceklerle dolu bir masada, Lord Penbarin’e eşlik ediyordu.

“Kapıma dayanmakta gecikmeyeceğinizi tahmin etmiştim,” diye söylendi, altın işlemeli bir mendille ağzını silerken. Suratı asık bir şekilde mendili masaya bıraktı ve ellerini açarak kadınlara gitmelerini işaret etti. “şu yemekleri de kaldırın,” dedi, bize kapıyı açan adama. “Aslında karnım çok açtı, ama bu ikisini görünce nedense iştahım kaçtı birden.”

Ethan da, ben de öylece duruyorduk. Lord Penbarin’in buraya gelmemizden duyduğu hoşnutsuzluk karşısında ikimiz de tek kelime edemiyorduk. Lord Penbarin bizi, değişik şekillerdeki birçok yüzme havuzuna bakan bir kanepeye davet etti ve oturmamızı söyledi.

“Ne istediğinizi biliyorum. Dünyalar arasında geçiş sağlayan bir kanal amamı istiyorsunuz. Boşuna geldiniz buraya. Size yardım etmeyeceğim. Edebileceğimden de şüpheliyim zaten. Bu konuda en ufak bir şans yakalayabilmem için dahi, şimdi sahip olduğumun üç katı gler gerek bana.”

Vurdumduymaz tavırları, bizi çabucak başından savmayı amaçlayan sözleri o kadar sinir bozucuydu ki ne kadar gergin olduğumu unutuverdim bir anda. Ethan fkelendiğimi sezmişti. Koluyla drtt beni. Anlaşılan koluma aldığım bu darbenin, mesajımı kesin ve net bir şekilde bana ulaştırmasını diliyordu.

“Bu işi bana bırak,” diye fısıldadı, onu tam olarak anladığımdan emin olarak. Sonra Lord Penbarin’e döndü. “Arkarian’ın hayatta kalması size bağlı. Söyleyin, o hayatı boyunca kaç kere sizin yardımınıza koştu?”

Lord Penbarin, gözlerini aşağıdaki yüzme havuzlarına çevirdi. Üzerinde, mavi, incecik kumaştan bir elbiseyle, genç bir kadın zarafetle havuza atladı. Lord Penbarin istemeye istemeye gözlerini kadından çekti. Ethan önemli bir konuya değinmişti, ama bakalım bu yeterli olacak mıydı?

“Arkarian’ın çok değerli biri olduğuna hiç şüphe yok. Bana soracak olursanız, onun değerine ne ölümlü ne de ölümsüz ölçeklerle paha biçilebilir. Mesele bu değil. Benden istediğiniz şey itaatsizlik. Heyet üyelerinin akıllarını çelebilecek durumda olsam bile, yine de benden istediğiniz şey hainlik.”

“Daha önce bir kere bana yardım etmek için Lorian’ın gazabına uğramayı göze almıştınız,” dedi Ethan.

“Hımm... O zamanki durum farklıydı. Şu anda risk çok daha büyük. Dünyalar arasındaki kanal, olması gerekenden bir iki saniye daha fazla açık kalırsa bunun ne gibi sonuçları olacağına dair bir fikriniz var mı?” Cevap vermemizi beklemedi. “Yeraltında yaşayan o yaratıklardan biri bile bizim dünyamıza giden yolu bulursa, bugüne kadar sahip olduğumuz, korumak için uğrunda mücadele ettiğimiz ne varsa yok olur. Üzerinize böyle bir sorumluluk almak ister misiniz?”

“Ama çok dikkat edersek... ” diye başladım.

Elini havaya kaldırıp beni susturdu.

“Bilinmeyen karşısında ne kadar dikkatli olunabilir ki?”

“Sormamda bir sakınca yoksa Lordum, siz bu dünyayı kendi gözlerinizle gördünüz mü acaba? Hiç gören olmuş mu? Orada ne tür yaratıkların yaşadığını ve bizim dünyamız için ne gibi tehlikeler oluşturduğunu nereden biliyorsunuz? Sormaya çalıştığım şey, gösterebilecek kanıtınız var mı?”

Siyah gözleri önce parladı, sonra kısılarak üzerime dikildi.

“Tatlım, bazı durumlarda kanıtı gerek yoktur. Koruyucu’da geçirdiğin bunca zamanda hiç mi bir şey öğrenmedin?”

Beni çok başarılı bir şekilde alt etmişti. Boynumdan yüzüme doğru bir kırmızılığın yayıldığını hissediyordum, ama birinin yardımını almadan buradan gitmeyecektim.

“Yani bize yardım etmeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?”

Kati bir şekilde başını iki yana salladı.

“Evet, doğru! Size yardım etmeyeceğim.”

Öfkeyle ayağa kalktım.

“Ve size bir hanedanlığın liderliği verildi bir de, öyle mi? Emirlerinize itaat eden bir dolu asker ve korumanız gereken bir dünya verildi size, öyle mi? Bana kalırsa unvanınız size kazayla verilmiş.”

“Isabel, ne yaptığını sanıyorsun?” Ethan yerime oturmam için beni çekiştiriyordu. Ona aldırmadım. Öfkeden deliye dönmüştüm.

“Pekâlâ, Lordum. Bence siz bir korkaktan başka bir şey değilsiniz.”

“Isabel!” Ethan tam önüme geçerek Lord Penbarin’in gözlerinden beni sakladı. Vücudumun hiçbir yerinin görünmediğinden emin olarak kollarını iki yana açıp arkasını döndü. “Biz de tam gidiyorduk.”

Ethan haklıydı. Penbarin işimize yaramayacaktı nasıl olsa. Gitmeliydik. Arkamı dönüp kapıya doğru ilerliyordum ki Penbarin seslendi. Tekrar geri döndük.

“Bana, güçlerini kullanmaya istekli iki mahkeme üyesi daha bulun,” dedi ve kibirli kibirli ekledi, “ve bizim dünyamızın gökyüzünden, o dünyaya açılan kanalın kesin koordinatlarını bulun. Eğer bunları yapabilirseniz, yarın sizin zamanınıza göre günün ilk ışıklarında orada olacağım.”

Yapamayacağımızı sanıyordu ve yüzünde bu yüzden kocaman, aşağılayıcı bir gülümseme vardı. Bizi yeterince tanımıyordu anlaşılır.

“Bu konuda sözünüze güvenebilir miyiz Lordum?”

“Sözümden şüphen mi var?”

Yüzünde bir anda beliren öfke karşısında dudaklarım kupkuru oldu.

“Elbette hayır, sadece...”

“Sözüm sözdür!” diye çıkıştı, odadan çıkmamızı işaret ederek.

Kapının dışına çıkınca, kafamızda, bize başka kimin yardım edebileceği sorusuyla Ethan'la birbirimize baktık.

Yardıma başvuracağımız ilk lider Leydi Arabella'ydı. Fakat hizmetkârları, Leydi Arabella'nın, bir iş için kendi topraklarına gittiğini ve ne zaman döneceğini bilmediklerini söylediler. Bunun üzerine, Lord Alexandon'u denedik, fakat onun cevabı kesin bir hayır oldu. Sonraki birkaç saati, bulabildiğimiz bütün lordları, kralları ve kraliçeleri dolaşarak geçirdik. Fakat kimse, ne dersek diyelim, bize yardım ederek Lorian'a karşı gelmeye gönüllü değildi. Moralimiz sığra inmiş bir şekilde, yorgunluktan sürünerek bahçeye gidip oturduk ve planımızı baştan düşünmeye başladık.

Ethan dirseklerini dizlerine koydu.

“Sanırım durum ümitsiz.”

Bunu yaptığına inanamıyordum. Pes ediyordu! Yüzüne baktım.

“Böyle konuşma. Bir yolunu bulacağız.”

Yavaşça iç çekti.

“Gece yarısına on dakika kaldı ve bütün lordları, kraları, kraliçeleri gezdik. Bize kimse yardım etmeyecek. Lord Penbarin'in öne sürdüğü koşulu aşmak imkânsız hale geliyor. Ve biliyor musun? Başaramayacağımızı biliyordu. Kimse Lorian'a karşı gelmek istemez. Bizim de bunu yapmamamız gerektiğini düşünmeye başlıyorum artık.”

Kabul etmek istemesem de bir parçam Ethan'ın haklı olabileceğini söylüyordu. Bize yardım etmelerini sağlamak belki de gerçekten imkânsızdı.

“Yardım edecek biri olmalı. Düşün Ethan. Görmediğimiz kim kaldı?”

“Sanırım beni arıyordunuz?”

İkimiz de Leydi Arabella'nın sesiyle kafalarımızı kaldırdık. Geri gelmişti! Bize yardım edecek miydi acaba?

Leydi Arabella, aynı hatırladığım gibi narin ve güzel görünüyordu. Önümüzde durdu. Şeffaf derisinin altında mavi damarları hafifçe belli oluyordu.

Elimi alıp Ethan'ın elinin üzerine koydu ve sonra kendi elini bizim ellerimize sardı. Kafamı kaldırıp mavi gözlerine, üzerinde ufak buz zerrecikleri olan kirpiklerine baktım ve güzelliği karşısında dilim tutuldu. Parmağını ağzına götürdü:

“Bir şey söylemek zorunda değilsiniz. Size her konuda yardım etmeye hazırım.”

Ethan elimi sıktı.

“Hâlâ bir eksikimiz var Leydim. Lord Penbarin dedi ki, eğer iki...”

Leydi Arabella gülümsedi.

“Bir kişiyi daha ikna edebilirim. Endişelenmeyin. Şimdi çabuk olun. Sevgili Lord Penbarin'le bir görüşmemiz var.”

Odasına gittiğimizde Lord Penbarin çoktan uyumuştı. Ama Leydi Arabella, şalvarlı adamın yanından geçip içeri girdi.

“Efendini uyandır Elsepth. Bizi gördüğüne çok sevineceğinden hiç şüphelenmesin.”

Leydi Arabella'nın kendine duyduğu güven sayesinde ve burada, Lord Penbarin'in odasında, Arkarian'ı kurtarmaya bir adım daha yaklaşmış olmanın verdiği mutlulukla içim kıpır kıpır olmuştu. Etrafa histerik kahkahalar atmamak için tüm vücuduma hâkim olmaya çalışmalıyım.

Lord Penbarin yatağından çıktı ve kırmızı sabahlığını kollarına geçirirken mırıldandı:

“Kimleri görüyorum? Aman Tanrım, yoksa siz mi Leydim?”

“Anlaşılan iyi yürekli bu iki insanla bir anlaşma yapmışsınız. Şimdi anlaşmanın şartlarını yerine getirmelisiniz Lordum.”

“İyi ama üçüncü kişi kim?”

“Onu bana bırakın. Sabaha üçüncü kişi bulunmuş olacak.”

Lord Penbarin, Leydi Arabella'nın üçüncü bir kişi daha bulacağına dair verdiği sözü isteksizce kabul etti ve sonra Ethan'la bana döndü:

“Yanlış hatırlamıyorsam, bu fiyaskodaki rolümü yerine getirmeden önce bana kanalın kesin koordinatlarını vermeniz gerekiyordu, hım?”

Dudaklarında ukala bir gülümsemeyle beklemeye başladı. Bizi alt ettiğini düşünüyordu. Biz iki ölümlü, kanalın yerini nereden bilebilirdik ki?

Fakat Lord Penbarin, Tanrıça'nın yeraltından dünyaya fırtınayı gönderdiği o gün, o açık alanda olduğumuzu

bilmiyordu. Derin bir nefes aldım ve Ethan'la daha önceden düşünüp taşınıp bulduğumuz koordinatları söyledim. Kesin olmasa bile, en azından o civarlarda bir yerlerde olmasını umuyorduk. "36° güney enlem ve 148° doğu boylam."

Lord Penbarin'in ağız beş karış açık kaldı. Bizden hem etkilenmiş hem de etkilenmemişti. Fakat kesin olan bir şey vardı. Bir anlaşma yapmıştı ve Samartyne Lordu olarak geri adım atma olanağı yoktu.

BÖLÜM 21

Isabel

Şafak vakti Arkarian'ın yerindeki açık alanda buluştuk. Matt oraya kadar bize eşlik etmişti. Bir ara Ethan, sırt çantalarımızdaki eşyaları gözden geçirmekle meşgul olurken Matt'e, seneler önce babamızın neden gittiğini bilip bilmediğini sormak istedim. Babamla ilgili gördüğüm son imge kafamın içinde hâlâ çok canlıydı. O yalanla artık daha fazla yaşayamayacağını söylemişti ve o yalanın ne olduğunu, o yalana kimin neden olduğunu bilememek içimi kemiriyordu.

Fakat Ethan'ın eşyaları kontrol etmesi çok uzun sürmedi ve yanımıza geldi. Bu yüzden babamla ilgili düşüncelerimi şimdilik bir kenara bırakmak zorunda kaldım.

"Tecrübesizsin," dedi Ethan, Matt'e. Düşüncelere daldığım için konuşmanın öncesini kaçırmıştım. Fakat yakalamam çok zor olmadı. Anlaşılan Matt bizimle gelmeyi kafasına koymuştu.

"Beni olası tehlikelerden sürekli korursanız nasıl bir şey öğrenebilirim ki?" Ağabeyim burada bana gönderme yapıyordu. "Isabel'in dövüşmek konusunda hiçbir gücü yok.

Tamam, her konuda onun başarılı olduğunu biliyorum, ama ben de bu yolculukların üstesinden gelebilirim. Yapabileceğimi biliyorum.”

“Bu, sıradan bir yolculuk olmayacak,” dedi Ethan.

“Biliyorum... sadece... Isabel’e göz kulak olmam gerek.”

“Ne!” Buna bağırmeden duramadım. “Biraz önce benim, her konuda başarılı olduğumu kendin söyledin. Şimdi oturup büyük ağabey rolünü yutturmaya çalışma bana.”

“Sana göz kulak olmak istediğim için özür dileyecek değilim. Ben bunu her zaman yaptım, sen de biliyorsun. Ben bir söz vermiştim...”

Sözünü tamamlamadı. Tuhaf bir sessizlik çöktü.

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Matt?..”

“Hiçbir şey!”

Ethan’ın sabrı tükenmişti. Ellerini havada sallamaya başladı. “Bak Matt, onca şeyin yanında, Isabel bir Şifacı da. Ve iyileştirme gücü, Koruyucu’daki en etkili güçlerden biri. Arkarian’ı ne halde bulacağımızı veya ne gibi tehlikelerle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Ve Isabel’in gücü, ölümle yaşam arasındaki o ince çizgiyi belirleyecek tek şey olabilir.”

Matt tartışmaya devam ediyor, bizimle gelmesi gerektiği konusunda gerekçeler sunuyordu:

“O Yeraltı Dünyası denilen yerde, yeteneklerinizin işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorsunuz.”

“Bilmiyor olabiliriz, ama bu Isabel’i durdurabileceğim anlamına gelmiyor. Kollarını ve bacaklarını zincirlerle bağlasam bile...”

Ethan’ın sözleri, Arkarian’ın kaçırıldığı o anı hatırlattı bana. Elleri ve kolları zincirlerle bağlanmış, altın bir kafesin içindeydi. Gözlerim dolu dolu oldu. Görmesinler diye hemen başımı çevirdim. Özellikle de Matt görmesin diye. Zaten beni koruması gerektiği hissiyle doluydu. Gereçlerini güçlendirmek için eline koz vermek istemezdim. Böylece, etrafa bakınıp Lord Penbarin’i, Leydi Arabella’yi ve üçüncü kişiyi arıyormuş gibi yaptım. Neyse ki yakında burada olacaklardı. Güneş şimdiden doğmaya başlamıştı.

“Seni *durdurabilirim* Matt. Hoşuna gitsin gitmesin, ben senin üstünüm.” Devreye rütbe sokmak Ethan’ın son çaresi olmuştu anlaşılın. “Çırağım olarak sen, benim sorumluluğumdasın ve *sırf sen hazır olduğun*u düşünüyorsun diye seni korumaktan vazgeçecek değilim.”

“Tam bir yıldır senin Çırağınım!” Matt artık resmen bağırıyordu. “Bana hazır olmadığımı söyleme!”

“Arkarian tam iki yüz yıl boyunca Lorian’ın Çırağı olmuştu,” dedim yavaşça.

İki kafa da bana çevrildi.

Ethan, Matt’e döndü, ‘Al işte!’ der gibi baktı, ama konuşurken çok daha yumuşak bir ses tonu kullandı:

“Dinle, bu işe kalkışarak zaten kendi geleceğimi yeterince tehlikeye atıyorum. Eğer Isabel için endişeleniyorsan,

şunu bil ki ne olursa olsun ben onun yanında olacağım ve onu sonuna kadar koruyacağım.”

Ethan'ın sözleri sinirimi bozdu. “Çok kibarsın,” diye homurdandım.

Kabarık egolarıyla uğraşmaktan usanmış bir şekilde saatime baktım. Heyet üyeleri korkarım gelmeyeceklerdi. Etraf çok aydınlanmıştı. Ya Leydi Arabella yardım etmesi için kimseyi ikna edememişse? “Nerede kaldılar?” diye sordum, ortaya. Gözlerimle açık alanın etrafını tarıyordum.

Matt ve Ethan da sağa sola bakınmaya başladılar. Fakat bir şeyi ilk fark eden kişi Matt oldu:

“Buna inanmıyorum!”

Neye baktığımı görmek için parmak uçlarımla üzerine çıktım. Ethan dişlerini sıkmış söyleniyordu:

“Bu gerçekten harika!” diyerek ters ters Matt'e baktı. “Onu buraya sen mi çağırdın? Bu bir piknik değil, haberin var mı? Başına bir şey gelebilir.”

“Ben çağırmadım. Yemin ederim!”

Onları bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu nihayet görebildim. Gelen Rochelle'di. Sırtında bir çantayla tepeyi koşa koşa tırmanarak yanımıza geliyordu. Onu gördüğümüzü fark edince durup el salladı. Çok geçmeden yanımızdaydı.

“Burada ne işin var?” diye çıkıştı Ethan.

Ethan'ın öfkeli tavrı karşısında bir an için dili tutuldu sanki. Yeşil gözlerini havaya kaldırıp dağın tepesinde şimdiden oluşmaya başlayan buz parçalarına baktı bir süre.

“Bu kadar üzgün durma Ethan. Ben de sizinle geliyorum.”

Herkesin tepkisi aynıydı.

“Hiç sanmıyorum.”

“Asla olmaz.”

“Unut gitsin. Bizimle gelmiyorsun.”

Rochelle direniyordu. Elleri belinde, ısrar etmeye devam etti:

“Benim yeteneklerim işinize yarayabilir.”

Gerçeği görme ve dokunma yeteneklerinin ne kadar güçlü olduğu konusunda haksız sayılmazdı, ama yine de bu bir şey değiştirmezdi.

“Daha fazla üyeyi tehlikeye atamayız. Lorian şimdi bile bizi Koruyucu’dan çıkartacak,” diye açıklamaya çalıştım.

“Ya, öyle mi? Demek benim daha önce kendimi hiç riske atmadığımı sanıyorsunuz? Düzen’e ihanet etmek sizce ne kadar cesaret gerektiren bir şeydi? Bu hiç kolay bir şey değildir; siz de biliyorsunuz. Marduke ve Lathenia benim peşimdeler artık. Arkarian’ın yardımı olmadan bütün bunları başaramazdım. O bana inandı, bana güvendi. Hem daha geçenlerde Roma’ya gittiğimizde bana güvenebileceğinizi size kanıtlamadım mı?”

Bizimle gelmesini ona güvenmediğimiz için istemediğimizi sanıyordu. Belki de bir parça haklıydı. Eski bir casus nasıl güvenebilirdik ki? Roma’daki görevde sergilediği sadakat mükemmel olsa bile orada yalnızca rol yapmadığını nereden bilebilirdik?

Bir an için Rochelle'in düşünce okuyabildiğini unutmuştum. Tabii düşüncelerimi ondan saklamayı da...

"Yapma Isabel, inancın ne kadar zayıf? Hafızan ne kadar kısa süreli?"

Muhtemelen Matt'i, o yanan kütüklerden kurtardığı zamanı hatırlatmaya çalışıyordu. Unutmamıştım, ama güvenmek, daha doğrusu güvensizlik, asıl sorunumuz bu değildi.

"Bak Rochelle, mesele yalnızca güvenmek değil. Matt de gelmek istiyor."

Gözlerini fal taşı gibi açarak Matt'e baktı.

"Ne! Aptallık etme Matt. Senin hiç..."

Bu kez söz kesme sırası Matt'teydi:

"Güçlerimin olmaması tamamen işe yaramaz olduğum anlamına gelmiyor."

Bir süre için dördümüz de hiçbir şey söylemedik. Sessizliği bölen şey Rochelle'in içten yalvarışı oldu:

"Anlamıyorsunuz. Bunu yapmam gerek."

"Neden?" diye sordu Ethan.

"Hepinizin içinde, en ufak bir şüphe duymadan bana inanmış olan tek kişi oydu. Eğer Arkarian'ı kaybedersek benim geleceğim de biter. O olmadan, ben... ben kendime inanacak gücü bulamam."

Herkes nefes dahi almadan susuverdi. Rochelle her zaman kendinden emin biri olmuştu. Şimdi bunun aksini

görmek herkes için tam bir şok oldu. Gözlerini uzaklara çevirdi. Ağlamak üzereydi. Ethan bir şey söyleyecek oldu, ama Rochelle elini kaldırıp onu durdurdu. Ethan kolundan tutarak diretti.

“Anlaman gereken başka bir şey daha var.” Rochelle kafasını kaldırıp Ethan’a baktı. “Yeraltı Dünyası’na maskemiz olmadan gideceğiz. Eğer Düzen’den seni tanıyabilecek biriyle karşılaşsak...” Başını iki yana salladı. “Bu çok büyük bir risk.”

Rochelle bu sözlerin anlamını sindirmeye çalışıyordu. Rochelle için maskesi olmadan oraya gitmek ölümcül olabilirdi.

“Pekâlâ. Fakat beni aranıza almak istemediğinizi bu kadar belli etmek zorunda değilsiniz. Beni kabul etmeniz için daha ne kadar zaman geçmesi gerekiyor?”

Bu sözlerle koşarak uzaklaştı. Üçümüz, rahatsız edici bir sessizlikle birbirimizin yüzüne bakarak öylece kaldık. Fakat Rochelle’in bu kısa ziyareti bir şekilde içimi burkmuştu.

İlk konuşan Ethan oldu:

“Eh, oldukça aydınlatıcıydı.”

“Kesinlikle...” dedi Matt.

“Peki, ne yaptığımızı, bizi tam olarak nerede bulacağını nereden biliyordu sizce?”

Matt yine çabucak savunmaya geçti. Ellerini havaya kaldırıp hızla konuşuyordu:

“Hiç bana bakmayın. Rochelle geri geldiğinden beri onun yakınından bile geçmedim.”

“O zaman nasıl öğrendi?”

“Belki içinizden biri farkında olmadan düşüncelerini okumasına izin verdi.”

Matt’in suçlamasını üzerime alındım:

“*İçimizden biri mi?*”

Omuz silkti.

“Siz ikiniz onunla bu ara birlikte göreve gitmediniz mi?”

Ethan benimle aynı şaşkın bakışı paylaşıyordu. Gerçekten de Rochelle’in yanında ne kadar dikkatli oluyorduk? Hepimiz biliyorduk ki insanlar bazen hata yapar.

Ayrıca Rochelle’in, Arkarian’ın kendisine inanmasıyla ilgili söylediği şey gerçek olabilirdi. Eğer bu doğruysa, o zaman ben de ona inanmalıydım. Hatta hepimiz ona inanmalıydık.

Yumuşak bir hışırtı sesi, kalbimin hızla atmaya başlamasına ve Rochelle’le ilgili bütün düşüncelerin aklımdan uçup gitmesine neden oldu. Hepimiz sesin geldiği yöne baktık. Lord Penbarin ve Leydi Arabella tam önümüzde yavaşça belirdiler. Yanlarında da Kraliçe Brystianne vardı! İki yaşında hiperaktif bir çocuk gibi sırtarak hoplayıp zıplamaya başladım. Artık liderlerin üçü birden buradaydı ve sonunda başlayabilecektik.

Lord Penbarin’in bedeni belirir belirmez, kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Rengârenk bir ışık gökyüzünde zikzaklar çizdi ve yalnızca bir saniye içinde kayboldu. Eğer

doğru tarafa bakmıyor olsaydık hiçbirimiz bu manzarayı yakalayamazdık.

“Şuna bakın hele! Anlaşılan siz, iki ölümlüyü hafife almışım,” dedi ve Matt’e baktı. Tek kaşını kaldırarak şöyle bir inceledikten sonra sanki tanıdık bir şey görmüş gibi hafifçe kafasını eğdi. “Sanırım sizinle tanışmadık henüz.”

Ethan, Matt’i takdim etti:

“Size Çırağımı tanıtayım, Matt Becket.”

Lord Penbarin, gözlerini Matt’ten alamıyor gibi görünüyordu. Nihayet Ethan’a döndü:

“Eminim, kısa bir süre içindir.”

Garip bir laf etmişti. Ethan gözlerini kısarak bana baktı. Omuz silkti.

Leydi Arabella yanımıza yaklaştı ve Matt’i görünce hafifçe ağzını açıp olduğu yerde durdu. Sonra çok tuhaf bir şey yaptı. Beyaz eteklerini iki eliyle yanlarından tutarak önünde yerlere kadar eğildi. Başını kaldırdığında kirpikleri heyecanla titriyor, bembeyaz yanakları kızarmaya başlıyordu.

“Seninle tanışmak büyük bir zevk.”

Sırada Kraliçe Brystianne vardı. Matt’in tek elini eline aldı, nezaket kurallarını aşacak kadar uzun bir süre yüzüne baktıktan sonra omuzlarını kabarttı ve derin bir nefes verdi. Bu hareket beni yerime çivilemişti. O kadar gergindi ki nefes almakta bile güçlük çekiyordu! Nihayet Matt’in elini bıraktı ve utangaç bir şekilde gülümsedi.

Buna inanamıyordum! Kadın açıkça kızarıyordu!

Liderlerin, ağabeyimin karşısında sergiledikleri bu tuhaf tavırlar beni şaşkına çevirmişti. Neler oluyordu? Bunu onlara soramazdım. Aptal gibi görünürdüm. Lord Penbarin'e gelince, artık burada olduğu için durumun aciliyetini nedense bir anda kavrayıvermişti:

"Birileri ne yaptığımızı anlamadan artık işe koyulsak iyi olur."

Sözleri içime bir telaş saldı, ama her zamanki gibi görev hazırım.

"Nerede durmamızı istiyorsunuz?"

Açıklamaya başladı:

"Evet güzelim, bu işi en iyi şekilde halletmek için, aynı senin gibi ben de yeterince araştırma yaptım. Leydi Arabella'nın yardımlarıyla, bütün gece eski kitapları okudum."

"Dünyalar arasında geçiş yapma işi nasıl yürüyecek?" diye sordu Matt.

Belki ben hayal görüyordum, ama yemin ederim, Matt'in sesini işiten Lord Penbarin, sanki en iyi toprak lordu ödülüne layık görülüş gibi omuzlarını dikleştirip konuşmaya başladı:

"Tanrıların kendi güç jeneratörlerini kullanacağız." Boş boş baktığımızı görünce devam etti. "Sekizgen bir zeminin içinde kendi vücutlarımızı kullanarak bir piramit oluşturacağız. Bu çok eski bir güç aracıdır."

"Bizim de bu şeklin bir parçası olmamız gerekiyor mu?" diye sordum. Hâlâ tam olarak anlayamıyordum.

Lord Penbarin açıklamaya devam etti:

“Sen ve Ethan, bizim bedenlerimizden oluşan piramidin ortasında duracaksınız.”

“İyi ama yalnızca üç kişisiniz. Nasıl oluşturacaksınız bu şekli?”

Leydi Arabella'nın elini kaldırmasıyla ortaya, örülerek birleştirilmiş, upuzun beyaz bir ip çıktı.

“Bunu, sekizgenin kenarlarını oluşturmak için kullanacağız. Sonra ortasında duracak ve vücutlarımızla piramit şeklini alacağız.”

“Amaç şu,” diye Matt'e açıklamaya başladı Lord Penbarin, bu yolculuğa çıkacak tek kişi Matt'miş gibi. Halbuki gitmeyen tek kişi oydu. “Üçümüzün güçlerini birleştirerek bir dünyadan diğerine, eşik gibi bir kanal açmak için bir çeşit enerji yaratmak.”

Leydi Arabella daha yumuşak bir ses tonuyla Ethan ve bana dönerek açıklamaya devam etti:

“İkiniz geçici bir süre için bir çeşit girdabın içinde sürükleneceksiniz. Ondan sonra olacakları kimse bilmiyor. Doğanın ve yerçekiminin sizi Yeraltı Dünyası'na iteceği kanısındayız. Aynı yerçekimi kuvveti hemen ardından kanalı kapatacak.”

“Sorun şu ki,” diye çok daha telaşlı bir ses tonuyla devam etti Lord Penbarin, “güçlerimizi daha önce hiç bu yoğunlukta bir şey için birleştirmedığımızdan olacakların garantisini veremiyoruz. Eğer kanal, tahmin ettiğimizden

daha uzun süre açık kalırsa yeraltından bir yaratığın kanaldan geçerek dünyamıza sıçraması gibi bir ihtimal doğar.”

“Bu, neden o kadar kötü olsun ki?” diye sordum.

Üç lider de aynı anda derin bir nefes aldı.

“Çünkü güzelim,” diye söze başladı Lord Penbarin, “işler böyle yürümüyor. Hayatın düzeni. Ruhların gelişmeleri. Sonsuzluk.”

“Anlamıyorum.”

Leydi Arabella açıklamaya çalıştı:

“Lord Penbarin’in söylemeye çalıştığı şey şu: Şu anda Yeraltı Dünyası’nda bulunan yaratıklar, dünyamızın doğal dengesini bozabilir.”

Lord Penbarin elini havaya kaldırdı:

“İşte bu kadar. Hadi bakalım, anlamaları için bir şans verdik. Artık kapatalım konuyu.”

“Onların varlıkları... doğaya aykırı görünüşleri, bu dünyanın şimdiye dek eşine benzerine tanık olmadığı bir panik ve kargaşaya yol açar.”

Yine aynı anda tepeden tırnağa titrediler.

“Peki ya biz?” diye sordu Ethan. “Bizim varlığımız, onların dünyasının doğal dengesini bozmayacak mı?”

Leydi Arabella belli belirsiz omuz silkti. “Ziyaretinizin ne gibi etkileri olacağını bilmiyoruz. Ancak onların dünyası, zaten kaosla yönetildiği için varlığınızın etkisi minimum olacaktır diye tahmin ediyoruz.”

Yapmakta olduğumuz şeyin –benim başlattığım bu şeyin– ne anlama geldiği bir anda kafama dank etti. Kafamı toparlamaya çalıştım. Şimdi anlıyordum ki, yaptığımız şey sadece bu dünya için değil, diğer dünya için de risk taşıyordu. Paniklemeye başlıyordum.

Gözlerimin önüne Arkarian’ın şefkatli suratı geldi ve biraz olsun sakinleştim:

“Çok büyük risklere giriyoruz. Ama oraya gidip Arkarian’ı geri getirmeyi en azından denemek zorundayız. Sadece umuyorum ki bize yardım ettiğiniz için başınız belaya girmez.”

Leydi Arabella tek elimi eline aldı:

“Sevgili çocuğum, kimse bizi bir şey yapmaya zorlamıyor. Hatta dostum Lord Penbarin’i bile...” diye ekledi kıkırdayarak. “Hepimiz o ya da bu şekilde Arkarian’ın varlığından nasibimizi aldık bir kere. Onun için aldığımız bütün risklerin sorumluluğu bize ait, bizim kalbimizde.”

Söylediklerini anlıyordum, ama yine de kendimi bir parça suçlu hissetmeden edemiyordum. İki insanın gökyüzünde açılan bir kanaldan geçmeleri elbette ki dikkat çekecekti ve elbette ki bir Ölümsüz’ün gözünden kaçmayacaktı. Fakat şimdiye kadar Lorian’a dair hiçbir belirti yoktu. Lorian buraya gelmeden bu işi halledebilmeyi umuyordum. Henüz Koruyucu’ya karşı gelen bir şey yapmış sayılmazdık. Hainlik planlamak dışında! Şimdi biri bizi görecektir olsa gayet tabii güneşin doğuşunu izliyoruz diyebilirdik. Ancak

diğer dünyaya geçince itaatsizlikle suçlanabilirdik. Bir kere oraya varınca da kurtarma operasyonuna devam etmemize Lorian bile engel olamazdı. Geri döndüğümüzde, karşımıza çıkan bütün ciddi suçlamalarla uğraşmak için bol bol vaktimiz olacaktı.

Ben bunları düşünürken Leydi Arabella, ipi sekizgen şeklinde yere yaydı ve bize bir son dakika tavsiyesi verdi:

“Sizden bir işaret görebilmek için bu alanı izliyor olacağız, fakat sizi geri getirmek kolay olmayacak. Muhtemelen kendi yolunuzu kendiniz bulmak zorunda kalacaksınız. Ümit edelim ki bu konuda, Arkarian’ın bir fikri olsun.”

İple işini bitirince Ethan’a döndü. Ethan, bir kez daha eşyalarımızı gözden geçiriyordu. Çantaları tek tek karıştırıyor ve eşyaların adını mırıldanıyordu: Fener, piller, kuru yiyecek, su, kibritler, ipler... Leydi Arabella, Ethan’ın yanına gitti ve ona iki tane uzun, kürklü pelerinle iki çift deri eldiven verdi.

“Gittiğiniz yerde bunlara ihtiyacınız olacak. Çantanıza koyun. Biraz büyük gözüküyorlar ama çok yer tutmazlar. Bana güvenin.”

Sonra sanki bir konuda karar vermeye çalışıyormuş gibi Lord Penbarin’le Kraliçe Brystianne’ın yüzüne baktı. Lord Penbarin hafifçe başını sallayınca Leydi Arabella konuşmaya devam etti:

“Karşınıza ne gibi engellerin çıkacağını bilmiyoruz ve işte bu yüzden de zor durumda kalırsanız, size buradan

yardım edemeyeceğimiz için birkaç konuda tavsiye vermek istiyoruz. Dikkatle dinleyin.”

Bütün dikkatimizi ona verdik.

“Cesur olun, inançlı olun ve kendinize karşı dürüst olun.”

Ethan’la, kafalarımız karışmış bir şekilde birbirimize baktık. Leydi Arabella neden bahsediyordu? Yanımızdan hızla uzaklaştı ve konu kapanmış oldu. Ethan bir süre daha yüzüme baktı ve sonra omuz silkti.

“Şu pelerinleri çantaya koymama yardım et de artık gidelim.”

Çantalardan birine pelerinleri tıktırması için Ethan’a yardım ettim. Çantaya tıktırılınca hiç yer tutmadılar. Sanki küçülüp yok olmuşlardı.

Çantaları sırtımıza alıp sekizgenin ortasına geçtik. Lord Penbarin ve Kraliçe Brystianne gelip Leydi Arabella’ya katıldılar ve iki ayaklarının da beyaz ipin içinde olmasına dikkat ederek yerlerini aldılar. Sonra kollarını başımızın üzerine doğru kaldırarak ellerini iyice yukarı uzattılar ve belli belirsiz bir piramit şekli oluşturmayı başardılar. Kollarının arasından dışarıya doğru bakarken ayakta dikilmekte olan Matt’i fark ettim ve birbirimize veda etmediğimiz geldi aklıma.

Tepebizde bir cızırtı başladı ve liderlerin güçleri birleşmeye başladıkça ses yükseldi. Birbirlerine kenetlenmiş ellerinden üzerimize sıcaklık yayılıyordu. Kafamı kaldırdım

ve parmaklarının turuncu, beyaz ışıklarla parladığını ve enerjinin cızırdayarak arttığını gördüm. Hepsinin başı dik, gözleri kapalı ve nefes alışları düzenliydi. Piramidin içindeki hava değişmeye başladı.

Neredeyse aynı anda iki şey gerçekleşti. İlki, merkezden yayılan bir patlamaydı. Bu patlama ikimizi birden kör edici bir ışığın içine aldı ve vücudum elektrik çarpmış gibi titremeye başladı. Diğeri ise ağabeyimin marifetiydi. Leydi Arabella'yla Kraliçe Brystianne'nin kollarının arasından atlayarak Ethan'la benim aramıza daldı ve güç merkezinde yerini aldı.

Ethan bağırarak onu dışarı itmeye çalıştı, ama Matt iki eliyle de bizi sıkıca tutuyordu. Piramidin içindeki ışık ve enerji hızla arttı ve tuhaf bir çekilme hissi yayıldı her tarafa. Sanki vücudum dört bir yandan vakumlanıyordu. Düşünmek bile zorlaşmıştı.

Sonra bildiğim tek şey uçümüzün de asla kontrol edemeyeceğimiz bir güçle sürüklenerek uzaya doğru harekete geçirildiğimizdi. Önümde duran elime bakınca şeklinin tamamen değiştiğini görebiliyordum. Sırt çantalarımızın içindekiler etrafa yayılarak dönmeye başladılar. Üçümüz birlikte garip bir girdaba yakalandık. Etraf gittikçe kararıyordu, ama bir türlü siyaha dönmüyordu. Sanki sonsuzluktaydık.

Girdap hızını arttırıp uçümüzü sivri bir noktaya doğru döne döne fırlattı. Biz bu sivri uca doğru yükselirken, bizi

çeken güç de hızını arttırıyordu. Ethan'ın ağzının hareket ettiğini görebiliyordum, ama hiçbirimiz diğerimizi duymıyorduk. Yerçekimi diye bir şey yoktu ve hepimiz farklı yönlere doğru sürükleniyorduk. Güçlü bir rüzgâr kulaklarımızı sağır eden bir gürültüyle esmeye başlarken etrafımız daha da karanlık oldu. Artık görebildiğim tek şey siyahın tonlarıydı.

Buna daha fazla katlanamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki çekilme dayanılmaz olmuştu. Fakat aniden düşmeye başladık. Çok hızlı bir şekilde çok yüksekte düşüyorduk. Bu da yetmezmiş gibi artık her yer zifiri karanlıktı. Diğerlerini göremiyordum. Sırt çantamı bile! Fakat sert bir zemine düşeceğimizi hissediyordum. Ve bu düşüşün çok şiddetli olacağını bilmek için altıncı hisse ihtiyacım yoktu.

BÖLÜM 22

Arkarian

Sera sevinçten deliye dönmüştü. Coşkuyla, çocuklar gibi hoplayıp zıplıyor, çılgık çılgıca bağırıyordu:

“Buradalar! Buradalar! Özgür olacağım, özgür, özgür, özgür!”

Tapınağın içinde kocaman daireler çizerek çılgınlar gibi döndü, döndü ve sonra başı dönünce ayaklarımın dibine devrildi. Doğrulup başının dönmesi geçene kadar elleriyle kafasını tuttu, sonra bana bakıp neşeyle gülümsedi.

Keşke ben de aynı coşkuyu paylaşabilseydim. Fakat yolculukları kolay olmayacaktı. Öncelikle, burada yaşayan yaratıklardan bazılarını görmüştüm. Yarı insan, yarı hayvan, çitkuşu denilen o tuhaf yaratıklar. Onların Marduke'ye ne kadar sadık olduklarına şahit olmuşum. Ayrıca Ethan ve Isabel, Obsidyen Adası'nı çevreleyen göle kadar ulaşsalar bile gölü nasıl geçeceklerdi? Koruyucu'nun, onlar olmadan ne kadar savunmasız bir duruma düştüğünden söz etmeye bile gerek yok. Lathenia muhtemelen avuçlarını sıvazlayarak Veridian şehrinin savunmasız durumunu keyifle izliyordu. Aklında ne gibi bir kaos planı olduğunu hayal etmek dahi istemiyordum.

Sandalyeden sürüklenerek ayağa kalktım ve bu zavallı yerin dondurucu soğuşundan biraz olsun kurtulmak için ateşi karıştırdım. Fakat bu ufak çaba bile bana dayanılmaz acılar verdi. Öksürükler içinde tekrar sandalyeye devrildim. Öksürdükçe ağzımdan kan geliyordu. Sera'nın, ağzımdaki kanı temizlemem için getirdiği su kabına tükürdüm. Artık üçte biri sadece kanla doluydu.

Sera elini dizime koydu.

“Az kaldı. Isabel seni iyileştirecek.”

Bense durumumun şimdiden çok ciddi bir seviyeye ulaştığını, Isabel'in bile beni iyileştirmeye gücünün yetmeyeceğini düşünüyordum. Böbreklerim artık hiç çalışmıyordu ve bütün hücrelerimde sıvılar birikmişti. Kan zehirlenmesinden ölmeme az kalmıştı. Isabel ve Ethan'ı bir daha hiç görememe ihtimalim çok yüksekti. Keşke onları korumamın ya da onlara rehberlik etmemin bir yolu olsaydı. Sera gibi onların varlığını hissetmeyi denedim, ama içim bomboştu. Güçlerim hâlâ bana geri verilmemişti ve bu deneyimi Fransa'daki çocukluk günlerimden beri yaşamamıştım. Kendimi yarım bir kişiymiş gibi hissediyordum. Hatta daha bile az... İçim öfkeyle doldu. Bir şey yapmalıydım!

“Baksana!” diye seslendi Sera, kapıdan. Onun gözü bir şey görmüyordu. Sonunda rüyalarının gerçekleşeceği düşüncesiyle öyle mutluymuş ki yerinde duramıyordu.

İçinde yeşil lapa gibi bir karışım bulunan bir kap ve bir kupa suyla içeri geldi.

“Dışarıda kar yağıyor. Sence yanlarında uygun kıyafet getirmişler midir? Kardeşimin beni bulamadan soğuk algınlığından ölmesini istemem.”

Yeşil maddenin ne olduğunu merak ederek karıştırdım. Ağzıma bir parça atınca hemen suyla temizleyip tükürmek zorunda kaldım. Neredeyse nefes alamayacaktım. Teşekkür edip kâseyi tekrar Sera’ya uzattım.

“Ethan’ı bulup buraya getirebilir misin Sera? Ne de olsa zincirlerle bağlı değilsin buraya.”

“Ama ben uçamam ki. Bu adadan gitmenin tek yolu uçmak.”

“Hayır, değildir.”

“Bu ada benim hapisanem.”

“İyi ama nasıl? Ben buraya getirildim. Neden aynı şekilde geri de gidemeyelim ki?”

“Sen buraya demir bir tekneyle getirildin.”

Haklıydı. Tenimde demirin buz gibi soğuşunu hissettiğimi hatırlıyordum. “Gölün suyunun nesi var Sera?”

“O, su değil Arkarian. Bütün sorun da bu zaten. O göl asitle dolu.”

Asit mi? Hayır, olamaz! Ethan ve Isabel asitten bir gölü nasıl geçeceklerdi? Ayrıca oraya gelene kadar başlarına kim bilir daha neler gelecekti?

“Sera, buradaki tehlike çok büyük. Onlara geri gitmelerini söyle. Belki kanal kapanmadan, yerini tekrar bulup geri gitme şansları vardır. Söyle onlara Sera. Kardeşine geri gitmelerini söyle.”

Sera kalkıp ayaklarını yere vurmaya başladı:

“Hayır. Söylemeyeceğim! Hepsi çok yakında burada olacak.”

‘Hepsi’ sözcüğü kafamdan geçen diğer bütün düşünceleri bir kenara bırakmama neden oldu. Kalbim sıkıştı. Herhalde ikisinin dışında burada kimse olamazdı?

“Söyle bana Sera, buraya kaç kişi geldiler?”

Bir saniye düşündü.

“Üç kişiler.”

“Üç mü! Hayır! Neden üç?”

Bunu Sera’ya soruyor değildim. Üçünün birden hayatlarını riske atmış olmalarına inanamıyordum. Sera da zaten cevap vermedi, yalnızca küçük omuzlarını silketti.

“Kim olduklarını biliyor musun? Onları görebiliyor musun?”

“İşte, kardeşim var. Ona âşık olan kız var.”

Bu meseleyi sürekli vurgulaması ayakkabımın içine giren bir taş kadar rahatsız ediciydi.

“Isabel’in Ethan’a âşık olduğunu nereden biliyorsun?”

Kafasını hafifçe yana eğdi. Gözleri, hatta bütün yüzü, sanki hayal alemine dalmış gibi görünüyordu.

“Kızla temasa geçtiğimde bunu hep hissettim. İkisinin arasında özel bir bağ var.”

“Arkadaşların da özel bir bağı olabilir.”

“Bu, ondan öte bir şey,” dedi. Beni huzursuz etmekte üstüne yoktu.

“Sevgi de bazen aşk gibi gözükabilir, ama aslında derin bir arkadaşlıktan başka bir şey değildir.”

“Onların arasında hissettiğim şey kesinlikle aşk.”

İçim bir daha asla yok olmayacak bir öfkeyle dolmuştu.

“Hissettiğini sandığın o aşk, bir kardeşe duyulan sevgi sadece.”

“Aşk hakkında çok şey bilmiyor olabilirim,” diye sessizce kabul etti. “Ama babamın anneme, annemin de babama nasıl aşık olduğunu hatırlıyorum. Ayrıca kardeşimin nasıl hep peşime takıldığını da hatırlıyorum; kavga etmiş olsak bile. O da sevgiydi, ama farklıydı.”

Bu sözlerle içimdeki öfke yavaşça kaybolmaya başladı. Sera, hayatta ne kadar çok şey yaşamayı kaçırmıştı? Yalnızca kardeşinden ve ailesinden göreceği sevgiyi değil, Koruyucu'nun bir üyesi olarak göreceği sevgiyi de... Orada öylece duruyordu. Gözleri şöminenin ateşindeydi ve solgun yüzüne vuran ateşin ışığı onu neredeyse yaşıyormuş gibi gösteriyordu. Olabilecekler için yalnızca merhamet duyuyordum. Ölüm onu bir çocuğun bedenine ve aklına hapsetmiş olsa bile, sağlam karakteri dışarı çıkmak için direniyordu. Koruyucu'nun en güçlülerinden biri olabilirdi; bundan hiç şüphem yoktu.

Asla olamayacak şeyler üzerinde düşünürken, şu üçüncü kişinin kim olduğu sorusu takıldı kafama. Kim olabilirdi ki? Shaun mu? Jimmy belki? Marcus Carter olamazdı. O şu anda benim yerime geçmişti muhakkak. “Bana, üç kişiler, demiştin. Ethan ve Isabel, iki. Peki diğeri kim?”

Başını dizlerinin üzerine koymuş, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. “Bilmiyorum,” dedi sonunda.

“Üçüncü kişiyle bağlantı kurmaya çalışıyorum, ama hiçbir şey hissedemiyorum. Sanki beyni derin bir uykuda.”

“Ama Ethan ve Isabel’e ulaşabiliyorsun.”

“Evet, ama Ethan’ın bağlantısı çok bulanık. Ondan bir şey alamıyorum. Kız çok daha açık.”

“Isabel’le bağlantı kurup, onu kullanarak üçüncü kişinin kim olduğunu anlayabilir misin?”

Omuz silkti.

“Sanmıyorum. Bağlantı kurunca sanki muhabbet eder gibi birbirimizle konuşuyor filan değiliz.”

Sera’nın bu yeteneği beni düşündürüyordu. Bu yeteneği geliştirmek için çok çaba harcamış olmalıydı. Hem de hiçbir eğitim almadan, tamamen kendi başına... Bu konu, Isabel’in yeteneğinin ne durumda olduğunu merak etmeme yol açtı. Yeteneğiyle yapabileceklerinin potansiyelini idrak ettiğinden şüpheliydim. Keşke bunları ona öğretecek kişi ben olabilseydim. Fakat her türlü ruhsal bağlantı, yolculuk yapan bu üçlü için büyük avantaj sağlayabilirdi. Sera’nın yardımıyla bazı tehlikeleri önlemek belki mümkün olurdu. Ve belki Sera’nın özgür olma hayalleri gerçekleşebilirdi.

“Sera, Isabel’le bağlantı kurduğunda, gördüğün ve hissettiğin her şeyi bana bir bir söyle.”

“Neden?” diye sordu çocukça, saf bir ifadeyle.

Elini tuttum ve benimle işbirliği yapmasını sağlamak için duymak istediği cevabı verdim ona:

“Bana söylersen, doğruca yanımıza gelmesi için kardeşi-ne rehberlik edebiliriz.”

BÖLÜM 23

Isabel

Bacaklarımın üzerine, hızla yere çakıldım. Güçlkle doğrulup, donmuş toprağın üzerine oturdum ve sakinleşmek için derin derin nefes aldım. Fakat tiz bir tıslama sesiyle tekrar irkildim ve sırtımdaki tüyler diken diken oldu. Bir saniye için, birinin ya da bir şeyin enseme dokunduğunu sandım. Hızla geri sıçrayıp arkamı döndüm.

“Kim var orada?”

Sessizlik. Yalnızca, yakınlarda bir yerde olduklarını sandığım ağaçların arasından esen rüzgârın sesi duyuluyordu. Tekrar nefes aldım ve bir süre kendimi tedavi etmekle meşgul oldum. Neyse ki vücudumda kırık yoktu. Yalnızca, düşüşten en çok etkilenmiş olan kollarımda ve kalçamda önemsiz birkaç sıyrık vardı.

Tedavi sona erince çantamı bulabilmek için etrafımı araştırmaya başladım. Feneri çantamda bırakmak gibi bir aptallık etmiş olduğuma inanamıyordum. Bu karanlığa dayanmak çok zordu. Ayağa kalktığımda yönümü tamamen kaybetmiş durumdaydım. Ethan nerede olabilirdi acaba? Ve tabi Matt de?.. Tam fırlatma esnasında piramidin içine atlayarak hepimizi şaşkına çevirmişti.

Buz gibi bir el, ayak bileğimi yakalayınca çığlığı bastım.

“Şşt, ölüleri uyandıracaksın,” dedi Ethan yattığı yerden. Arkamı öyle hızlı döndüm ki dengemi kaybedip düşecektim neredeyse. Ethan tam tepesine düşmeden beni yakaladı. “Hey, bacağıma dikkat et. Sanırım kırıldı.”

Yanına çöküp titrememi durdurmaya çalıştım. Elimi tutup bacağına götürdü, ama titrememin nedenini yanlış yorumladı.

“Soğuk, değil mi?”

Bacağındaki kırığın yerini tespit edebildim.

“Leydi Arabella’nın verdiği pelerin çok faydalı olabilirdi tabi, ama titrememin nedeni soğuk değil.”

Acı bir çığlık sessizliği delip geçti. Ethan’la birbirimizin kollarına yapıştık.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” diye fısıldadı Ethan.

“Sence neydi o ses?”

“Muhtemelen ağabeyindi,” dedi şaka yapmaya çalışarak. Ne kadar korktuğumun farkındaydı. Fakat ortama mizah katma çabaları bence kesinlikle işe yaramıyordu.

Sustuğumu görünce devam etti:

“Acele et Isabel, iyileştir beni. İki bacakla kendimi inan çok daha iyi hissedeceğim.”

Konsantre olmak için çok çaba harcamam gerekiyordu; kalbimin ritmi kesinlikle hiç olağan değildi.

“Sence çantalarımız nereye düştü? Feneri çantada bıraktığıma inanabiliyor musun?”

“Evet, ben de öyle yaptım,” diye mırıldandı.

Aniden üzerimize doğru bir fener yandı ve üzerinde yer yer karların biriktiği kayalık, geniş bir araziye aydınlattı. Kaygan taşların üzerinden geçmeye çalışırken feneri yere doğru tutunca, Matt'i gördüm.

Yanımıza geldi ve feneri Ethan'ın üzerine tuttu.

“Hey, ne oldu sana?”

“Düşünce bacağına kırdı. Çantalarımızı görebiliyor musun?”

Feneri tam olarak Ethan'ın bacağındaki kırığın üzerine tuttu.

“Önce sen işini bitir, sonra ben etrafa bir göz atarım.”

Feneri iterek uzaklaştırdım.

“Bu kadar fazla ışığa ihtiyacım yok. Ama daha kalın giysilere ihtiyacımız var. Fenerle çantalarımızı görebiliyor musun, bir bak bakalım.”

“Matt hiçbir şeyi sezemeyecektir,” dedi Ethan. Ses tonundaki şey öfke mi, acı mı anlayamıyordum. Kafasını kaldırıp Matt'e baktı. “Senin burada olmaman gerekiyor. Ne yaptığının farkında mısın?” Cevap vermesini beklemedi. “Kendi hayatını tehlikeye attın ve bizim başımızı da daha büyük belaya soktun.”

“Kimse bu yüzden sizi suçlamayacak. Kendi kararlarımdan ben sorumluyum.”

“Koruyucu'dayken değil. Bizler birbirimizden sorumluyuzdur. Şimdi bir de sana göz kulak olmak zorunda kalacağız. Eminim tam bir baş belası olacaksın.”

Hayır, olamaz, yine başlamışlardı. Matt'in yaptığı şeyi onaylamasam da Ethan'ın sözlerinin fazlasıyla sert olduğunu düşünüyordum. Artık buradaydı ve bu konuda hiçbir şey yapamazdık. Matt'in fenerini işaret etti:

“O fener olmadan çantalarımızı bulmak çok zor olurdu. Öncelikle soğuk algınlığından ölürdük muhtemelen. Bu yüzden bana kalırsa Matt, şimdiden işimize yaramaya başladı.”

Ethan hiçbir şey söylemedi, sadece homurdandı.

Matt bize doğru seslenerek çantalarımızdan birini görebildiğini haber verdi:

“İşte orada. Bakın. Gidip getireyim.”

Ethan bağırdı:

“Olduğun yerde kal! Isabel'in bacağımla işi bitince beraber gideriz, tamam mı? Bu yerde bir saniyeliğine dahi olsa birbirimizden ayrılmamalıyız. Karanlıkta birbirimizi kaybetmemiz çok kolay olur. Aynen böyle,” dedi ve parmağını şaklattı. “Madem artık buradasın, bundan sonra Isabel'e veya bana danışmadan, kendi başına hareket etmeyeceksin!”

“İyi, tamam. Ben de zaten oraya tek başıma gitmek istemiyorum.”

Karanlığa bakıp korkuyla titredi.

Ethan ayağa kalkıp bacağına ne durumda olduğunu kontrol etti.

“Harika. Teşekkür ederim Isabel. En azından güçlerimizin hâlâ işe yaradığını öğrenmiş olduk.”

“Peki ya kanatların?”

Bizim için bu yetenek her şeyden daha kullanışlı olabildi. Ethan etrafı iyice taramak için kanatlarını kullanırdı ve belki bu sayede Arkarian’ı da daha çabuk bulma şansını elde etmiş olurduk.

Ethan etrafına bakındı, fakat görüş alanı Matt’in fenerinin aydınlattığı bölgeden ibaretti.

“Yolumu gözümde canlandırmak zorundayım. Bu yalnızca bir iki saniye alır, ama bölgenin neye benzediğini göremiyorum. Burada kolaylıkla kaybolunur. Ayrıca,” diye devam etti, “kanatlarımı henüz tamamen geliştirmiş değilim. Kendimi herhangi bir yerde bulabilirim.”

Böylece Ethan’ın uçma gücünü kullanmaya kalkışmaması gerektiği konusunda karara varıldı. Eğer elinde olmadan, bize yakın veya uzak bir yerde kendini tek başına bulursa, sonsuza kadar kaybolabilirdi. Düşüncesi bile korkunçtu.

Her iki çantayı da bulduk. Matt kendi fenerini getirmiş olduğu için fenerlerden birini ileride lazım olur diye saklamaya karar verdik.

Burası tahmin ettiğimden çok daha karanlıktı. Fakat Ethan’ın ve Matt’in fenerleri, nereye gittiğimizi görmeme yetecek kadar geniş bir alanı aydınlatıyordu. Benim fenerimin güvenli bir şekilde çantamda duruyor olmasından memnundum. Bu yolculuğun ne kadar süreceğini hiçbiri bilmiyorduk ve ışısız kalırsak başımız büyük derde girerdi.

Ethan, Leydi Arabella'nın verdiği pelerinleri almak için elini çantasına daldırdı. İlk pelerini çıkarıp açtı. Pelerin tam benim bedenime göreydi. Sonra eldivenleri uzattı. Matt'e döndü:

"Leydi Arabella hesapta olmayan misafirler için fazladan bir takım vermedi bize."

Gerçekten iğneleyici laflar ediyordu. Ethan'ı daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Matt'in bizi oyuna getirmiş olması onu gerçekten kızdırmıştı. Dilime hâkim olmayı çalıştım. Bu ikisi, sorunlarını kendi aralarında halletmeliydiler. Benim derdim bana yetiyordu. Aslında kendi pelerinimi Matt'e verirdim, ama kabul etmeyeceğini biliyordum. Denemenin anlamı yoktu. Böylece pelerini üstüme geçirdim ve kapüşonunu da başıma çektim. Birkaç dakika bunun keyfini çıkardım. İçim sıcacık olmuştu. Ayrıca eldivenler de tam elime göreydi.

Ethan gırtlakıyla tuhaf bir ses çıkardı:

"Ha? Bu da ne?"

"Ne var?" diye sordum.

"Bak!" İki takım pelerin ve eldiven daha çıkardı. "Bunlar nasıl üç oldular? Leydi Arabella'nın bana iki pelerin ve iki çift eldiven verdiğine yemin ederim. Üçüncü takım da nereden çıktı? Sen de oradaydın Isabel. Bunları çantama koymama yardım ettin."

"Evet, biliyorum. Leydi Arabella acaba bunu biliyor olabilir..." Bir ipucuna rastlamak için ağabeyimin suratını inceledim. "Matt, senin bir şeyden haberin var mı?"

Budalaca gülümseyerek kollarını ovuşturuyordu.

“Sence bir şeyden haberim var gibi mi gözüküyorum? Belki Arkarian için koymuştur. Onu bulduğunuz zaman giysin diye.”

Ethan buna kanmamıştı.

“O zaman neden bize öyle söylemedi?”

“Belki söylemiştir, ama siz onu dinlememişsinizdir.”

“Ya, öyle mi?”

“Evet, muhtemelen şöyle demiştir: Ve bu üçüncü pelerin de Arkarian için.”

Bu şekilde devam ederlerse çılgılığı basacaktım artık. Ethan laf yetiştirmeden ve aptalca tartışma daha da büyümeden araya girdim:

“Siz ikiniz, beni dinleyin. Durumu ben de çözebilmiş değilim. Fakat bildiğim bir şey var ki o da rüzgârın giderek sertleştiği ve acelemiz olduğu.”

Ethan, gözlerini düşmanca kısararak üçüncü pelerini ve eldivenleri Matt’e fırlattı. Matt çabucak pelerini üzerine geçirip eldivenleri taktı.

İlk büyük ve belki de en hayati kararımız hangi yöne gideceğimizle ilgiliydi. Rahatsız edici bir sessizlikten sonra, hangi yöne gitmemiz gerektiğini ve daireler çizerek aynı yerde dönüp dolaşmayı nasıl engelleyebileceğimizi tartışmaya başladık.

“Geçtiğimiz yerlere bir çeşit işaret koymalıyız,” diye önerdi Ethan.

Fakat zemin büyük ölçüde kayalıktı ve kar yağmaya başlamıştı. Ethan kırmızı bir mendile sarılmış bir pusula çıkardı. Kuzeye gideceğimiz konusunda karar vermiştik, ama Ethan'ın hayret dolu nidası Matt'i ve beni merakla ne olduğuna bakmaya itti.

“Vay be!”

Pusulanın kadransları çılgınlar gibi dönüp duruyordu; hem de sadece bir yöne doğru değil, saat yönünde ve ters yönde anlamsız bir şekilde dönüp duruyordu.

“Belki de manyetik bir kayanın üzerinde duruyoruzdur.”

Ethan pusulayı cebine attı ve mendili de alıp iki kayanın arasına iyice sıkıştırarak işaret bıraktı.

“Belki öyle,” dedi donuk bir ses tonuyla. “Daha sonra tekrar deneriz, ama şimdi hangi yöne kuzey diyeceğimize karar vermek ve o yönde ilerlemeye başlamak zorundayız.”

Yine acı dolu bir çığlık karanlığı yırttı. Gözlerimizi fal taşı gibi kocaman açarak birbirimize baktık.

“Bu sesin ne olduğuna dair bir fikri olan var mı?” diye sordu Matt.

Sesin nereden geldiğini anlamak kolay değildi, ama sanki arkamdan geliyormuş gibi bir hisse kapıldım. Önümüze doğru elimi kaldırdım.

“Hiçbir fikrim yok, ama bence kuzey bu yönde,” dedim.

Nereye gittiğimizi bilmeden yola koyulduk. Pusulamız olmadan; güneş, yıldızlar veya ay olmadan çok ciddi bir sorunla başa çıkmak zorundaydık.

Bir süre sonra artık kayaların üzerinde yürümüyor olduğumuzu fark ettik. Arazi değişiyor, daha verimli bir toprak haline geliyordu; tabi güneşin olmadığı bir yerde böyle bir şey mümkünse. Çok geçmeden bir çeşit vadiye doğru yol aldığımız kesinleşti. Ayaklarımızın altında çimene benzer şeyler eziliyordu. Belki eriyen karın bıraktığı su, belki az önce sona ermiş bir yağmur ya da belki bir çeşit yeraltı suyu damarı olabilirdi. Bunu bilmemizin imkânı yoktu. Sağda solda bazı ağaçlar vardı. Üzerlerinde sadece birkaç yaprak olan veya tamamen yapraksız ağaçlar. Giderek daha çok balçıklaşan, bataklık bir bölgeye geldik. Ağaçların yaprakları iplik gibi aşağı sarkıyordu ve her tarafları yosunla kaplıydı. Kökleri ve alt dalları buz parçalarının; pis kokan, durgun su birikintilerinin içine gömülüyordu. Hepimizin bileklerimize kadar gelen botları olduğu için şanslıydık.

Matt tek ayağını yerden kaldırdı. Altından bulanık sular damlıyordu.

“Gerçekten mide bulandırıcı. Kokuyu alıyor musunuz?”

Fakat benim dikkatim kokuda değildi. Uzaktan gelen bir sesle irkilip etrafıma baktım.

“Ne oldu?” diye sordu Ethan.

Cevap vermeme fırsat kalmadan sesi üçümüz de duyduk. Geride bıraktığımız o çığlık sesine benzemiyordu kesinlikle. Bu ses daha çok bir fısıltı şeklindeydi. Yavaş yavaş kayboluyor ve sonra yine daha yüksek bir seviyeden başlıyordu.

“Sizce bu ne?” diye sordu Ethan.

“Bilmiyorum. Böcektir belki.”

“Bu havada mı?”

Anlaşılan Matt’in, bu dünyayla ilgili çok daha değişik bir fikri vardı.

“Canlı bir şey olduğunu nereden çıkardınız?”

Ethan’la, açıklaması için gözlerimizi Matt’e çevirdik. Matt yalnızca kaşlarını kaldırıp omuz silkti.

Fısıltı bir çeşit tıslamaya dönüştü ve giderek arttı. Birbirimizi duymak gittikçe zorlaşıyordu. Ethan bağırarak bizi uyarmayı başarabildi:

“Saklanacak bir yer bulmalıyız!”

Çok geçti. Karanlık tepelerin ardından parlak renkli bir şekil belirdi. Etrafımız saniyeler içinde vızıldayan milyonlarca böcekle sarılmıştı. Her biri değişik renkтейdi: kırmızı, mavi, mor ve hatta pembe. Bunlar ateşböcekleriydi! Bazılarının üzerinde daha önce hiç görmediğim, rengârenk desenler vardı.

Kendimizi korumak için kollarımızı sağa sola sallayarak pelerinlerimizin içine iyice büzüldük. Yine de bazıları parmaklarımızın arasına kaçıyor, yüzümün dibinde gürültüyle kanat çırpıyordu. Çok uzun sürmedi. Kafamızı allak bullak eden ateşböcekleri havalandı ve bir yuvarlak oluşturarak tepemizde birkaç saniye durduktan sonra uçup gitti.

Şaşkına dönmüş bir şekilde arkalarından bakakaldık. Bizi şaşkına çeviren şey güzellikleriydi. Sanki ateşböceklerinin

kendileri, yaşamlarını görkemli kılmanın bir yolunu bulmuşlardı.

Matt kafasını salladı ve şapkasının içinden son birkaç tane ateşböceği uçup gitti. Sersemlemiş gözüküyordu. Ethan ona su matarasını uzattı. Ben de kendiminkini çıkaracaktım, ama henüz susamamıştım, bu yüzden ilerisi için saklamaya karar verdim. Etrafımızda bol miktarda su olduğu ortadaydı, ama buralardan, özellikle de pis kokulu bataklıktan su içmeye hiç niyetim yoktu.

Görünen o ki Matt'in de kendine ait bir su matarası vardı. Pantolonunun içine saklamıştı. Feneri de oradan çıkarmış olmalıydı! Ethan veya ben, bunu yeraltına gelmeden önce fark etmiş olsaydık Matt, şu anda burada bizimle olmazdı. Ne yazık ki ağabeyimin pantolonuna bakmak gibi bir alışkanlığım yoktu!

“Başka ne gibi zuluların var orada Matt?”

Matt kaşlarını kaldırıp ukala ukala sırttı bana. Hastalıklı espri anlayışı yüzünden çenesine bir yumruk yemeyi hak ediyordu doğrusu.

Ethan kendini tutamayıp güldü.

“Bilmemeyi tercih ederim.”

Aralarındaki gerginlik gittikçe azalıyordu. Vadiye doğru yola devam ettik. Fakat girmek üzere olduğumuz bu bölgeyle ilgili başından beri tuhaf bir his vardı içimde. Buranın farklı bir yer olduğunu seziyordum. Başlangıçta bu farklılığın kaynağını tanımlamak hiç kolay değildi; çünkü

ortada somut, gözle görülür bir şey yoktu; daha çok insanın içini saran tuhaf bir his vardı. Fakat sonra bir ses duydum, yanılmıyorsam biri konuşuyordu.

“Duydunuz mu?” diyerek etrafımda döndüm. Sesin nereden geldiğini kestirmek zordu.

‘Korkak!’

“İşte orada!” diye fısıldadı Ethan, hızla arkasını dönerek. Koşup onu yakalamasam neredeyse yere yapışacaktı. Sanki üzerinde dolaşan bir şeyi silkelemeye çalışıyor gibi elleriyle omuzlarını sildi. “Kim konuştu?”

‘Pislik!’

Ethan’la nefesimizi tutup birbirimize baktık.

“Neler oluyor?”

“Bilmiyorum. Yalnızca yürümeye devam edelim.”

Gözlerimi sürekli bir sağa bir sola çeviriyor, tüylerimizi ürperten o sesin sahibini görmeye çalışıyordum. Sonra bir hışırtı duymaya başladık. Ses giderek yükseliyordu. Bir şey bu tarafa geliyor olmalıydı. Ve eğer hislerimde yanılmıyorsam, o şey her ne ise bizim peşimizdeydi. Saklanacak bir yer aramaya çalıştım, ama nereye saklanacaktık? Kimden saklanacaktık? Ses artık dayanılmayacak kadar yakındaydı ve tam önümüzde bir gölge belirdi. Soğuk, ıslak ve yapış yapış, deriye benzer bir şey etrafımızı sarıyordu. Daha fazla dayanamayıp çığlığı bastım. Hepimiz paniğe kapıldık ve üzerimize yapışan şeyden kurtulmak için sağa sola koşarken birbirimize çarptık. Fakat mücadele etmenin bir faydası

yoktu. Islaklık hissi sanki bedenimin içinden geçti ve yine hışırdayarak arkamızda kayboluverdi.

Zangır zangır titreyerek yere yapıştım. Ethan iki büklüm olmuştu. Matt ise derin derin nefes almaya çalışıyordu.

“Ne dedin?” diye sordu Ethan.

‘Katil!’

Geri gelmişti. O korkunç ses yine buradaydı. Ve her nedense ses en çok Ethan’ı etkiliyordu. Ethan yerinden sıçrayarak elini sol kulağına götürdü.

“Git başımdan! Benden söz ediyorsun, biliyorum. Şimdi kaybol artık!”

Ethan’a baktım. Söylediklerine anlam veremiyordum.

“Benim hatamdı!” dedi.

Ethan’ın başına üşüşen düşüncelerden hiç hoşlanmamıştım ve aklına böyle şeyler soktuğu için o sese lanet ettim.

“Orada öylece durup ölmesini izledim. Onu durdurabilirdim, ama yapmadım.”

“Sen daha bir çocuktun Ethan. Elinden bir şey gelmezdi. Marduke seni de öldürürdü.”

Suçluluk duygusunun yarattığı baskı yüzüne yansıyordu.

“Onu seviyordum. O, benim olmak istediğim her şeydi. Ama aynı zamanda onu kıskanıyordum Isabel. Belki de bir parçam onun ölmesini istemişti.”

“Hayır! Bu doğru değil! Kafandan çıkar bu düşünceyi. Sen Sera’yı seviyordun ve hâlâ da seviyorsun.”

‘Sefil!’

“Ne?” diye etrafına bakındı Matt. Olamaz! Ses bu kez de ona işkence etmeye başlamıştı.

‘Şarlatan!’

“Ben şarlatan değilim!”

Yanına gidip koluna yapıştım.

“Boş ver onu! Yürümeye devam et, hadi bir adım, bir adım daha, tamam mı?”

‘Korkak! Şarlatan!’

Artık etrafımızda binlerce ses vardı. Matt ve Ethan’ı yola devam etmeleri için çekiştiriyordum. Fakat attığımız her adımda sesler gittikçe artıyordu. Çok geçmeden dört bir yanımızı acımasız hakaretler sardı.

‘Kimsesiz!’

Bu kelime tiz bir çığlık gibi kulağımı sağır etti. Arkamı döndüm, fakat kimse yoktu.

“Bizden ne istiyorsun?”

Matt yanımda elleriyle havayı dövüyordu.

“Kimsin sen?” diye bağırды. “Bunu bize neden yapıyorsun?”

“Sorun bu vadide,” diye açıklamaya çalıştım. Bu lanet yerin bitmesine ne kadar kaldığını görmek için ileriye baktım. “Burada soluduğumuz havada ya da bastığımız yerde bir terslik var. Ne olursa olsun, zihnimizi istila eden şeyleri durdurmanın tek yolu ruhumuzun gücünü kullanmak.”

“Engel olmanın imkânı yok,” dedi Ethan. “Sesler her yerde. Ablamın ölmesini engelleyememiştim. Annemin ölmesini de asla engelleyemeyeceğim.”

“Ethan biraz daha çaba göster. Sesleri kov.”

“Faydası yok Isabel!” diye acıyla fısıldadı Matt. “Dinlense ne olurlar.”

‘Aşagılık!’

“Yapmamız gereken şey de onları *dinlememek* zaten!”

Diğer sesleri delip geçen, ciyak ciyak bir bağırış vücudumdaki bütün tüyleri havaya dikti. Ethan ve Matt önce bana, sonra da birbirlerine baktılar. Ciyaklama çok geçmeden her yeri sarsan bir gümbürtüye dönüştü. Bir anda, ufukta fareye benzer yüzlerce hayvandan oluşan bir sürü belirdi. Kudurmuş bir dalga gibi üstümüze geliyorlardı.

Ethan kolumdan çekti.

“Çabuk!”

Sonra Matt’i de yakaladı ve hep beraber yere çöküp birbirimizin üzerine kapanarak pelerinlerimizin altında top oluşturduk.

Ayaklarımın altında yerin sarsıldığını hissedebiliyordum. Birkaç saniye içinde hayvanların hepsi üzerimizdeydi. Sivri tırnaklarını sırtlarımıza geçirerek üstümüzden atlayıp koşmaya devam ediyorlardı. Birçoğu da pelerinlerimizin altına girmeye çalışıyor, dişlerini botlarımıza geçiriyordu. Bir tanesi koluma tırmanıp şapkamın içine doğru girmeye çalıştı. Deliler gibi bağırmaya başladım. Burnumun dibinde iki tane kocaman diş görünce, basbayağı kanım çekildi. Tam bir panik içinde onları üzerimizden atmaya çalıştık. Sonunda sürü karanlığın içine doğru kaybolup gitti.

Onların gitmesiyle birlikte sesler yine başladı. Duyduğum korkunç hakaretler karşısında zangır zangır titriyordum. Sanki bir şey beynimizin içine giriyor ve en derindeki suçluluk duygularımızı, güvensizliklerimizi deşip dışarı çıkarıyordu. Yavaşça yürümeye başladık, fakat attığımız her adım, bize bir öncekinden daha zor geliyordu. Artık neredeyse sürünerek yürüyordum.

“Buna daha ne kadar dayanabiliriz Ethan?”

Matt yanıma gelip belime sarıldı, ama kendi ağırlığını bile zor taşıyordu. Seslerden kurtulmak istercesine başını salladı. Fakat sesler peşimizi bir türlü bırakmıyordu.

Ethan durdu. “Bir fikrim var.”

Gözlerini kapatıp konsantre olmaya çalıştı. Ardı arkası gelmeyen bu bağırışların arasında dikkatini toplamak kim bilir ne kadar zor olacaktı...

Fakat bir şekilde başardı ve yolun sonunda harika bir orman görüntüsü yarattı. Fenerini kaldırıp ormana doğru tutunca sanki güneş tam tepelerinde doğmuş gibi ağaçların nemli yaprakları ıslıl ıslıl parıldamaya başladı. Önümüzdeki bu illüzyon, attığımız her adımda bizi kurtuluşa doğru çeken bir ip gibiydi.

Ve bir anda kendimizi hızla akan bir nehrin kenarında bulduk. Sesler arkamızda yavaşça kayboldu.

Fakat nehre düşmemek için hemen bir adım geri çekildik. Düşseydik muhakkak ölürdük; hem de çok çabuk. Bu nehir daha önce gördüğüm hiçbir nehir gibi akmıyordu. İçinde, farklı yönlere doğru hareket eden, sayısız girdaplar

oluşturan bir sürü akıntı vardı. Ayrıca oldukça derin gözü-küyordu. Karşı kıyıyı biraz olsun görebiliyordum, ama arada çok fazla mesafe vardı. Karşıya geçmeyi düşününce bile ödüm kopuyordu. Umutsuzluk içinde yere çöktüm. Mutlaka başka bir yol olmalıydı. Fakat hangi yöne gitmeliydik? Belki de o vadiden hiç geçmemeliydik. Belki de daha yolun başındayken aksi yöne gitmemiz gerekiyordu.

Ethan ve Matt'e baktım. İkisi de bitkin düşmüştü, ama biraz olsun rahatlamışlardı ve yavaş yavaş kendilerine geliyorlardı.

“Ne oldu?” diye sordu Ethan, üzerime doğru eğilerek.

O sırada yolu bilmediğimiz için Arkarian'ı asla kurta-ramayacağımızı düşünüyordum. Burada hayatta kalmayı nasıl başaracaktık? O sesleri bir daha asla duymak istemi-yordum. Burası gerçekten zalim bir dünyaydı. İki taraflı saldırıyordu: Fiziksel ve duygusal olarak. Başımı geri attım ve üstümdeki karanlık boşluğa baktım.

“Arkarian, neredesin?”

Bir cevap beklemiyordum. Bu yüzden kafama keskin bir ağrı saplanıp gözlerimin önünde kör edici bir ışık parlamınca şaşkına döndüm.

“Isabel?” diye seslendi Ethan. Fakat başımdaki ağrı o kadar yoğundu ki o anda ona cevap veremeyecektim.

“Kendini serbest bırak. Bırak seni istediği yere götür-sün,” diye fısıldadı kulağıma. Yine bir imge görüyor oldu-ğumu anlamıştı ve acının ancak rahatlarsam hafifleyeceğini, görüntülerin de ancak bu şekilde netleşeceğini biliyordu.

Ethan haklıydı, ama acıyı ve kör edici o ışığı kabullenmek, bunu bire bir yaşayan insan için hiç de kolay değildi. Yavaş yavaş acının ve ışığın şiddeti azaldı ve gözümün önünde çok güzel bir çocuk görüntüsü belirdi. Yüzü solgundu, ama hafifçe parlıyordu. Yanaklarına siyah bukleler dökülmüştü. Bu Sera'ydı! Ethan'ın ölen ablası. O buradaydı, bu buz gibi, garip dünyadaydı ve beni çağırıyordu. Ölesiye ihtiyaç duyduğumuz yardımın buradan geleceğini anlayınca imgeyle savaşmayı bıraktım ve zihnimi, karşıma çıkacak görüntülere açarak onları kucaklamaya hazırlandım. Bunu yaptığım sırada içime dalga dalga yayılan bir güçle sarsılmaya başladım.

“Isabel?..” Ağabeyimin endişeli sesini duyuyordum. “İyi misin? Konuş benimle!”

Konsantrasyonumu bozmaması için yavaşça elimi kaldırıp susmasını işaret ettim ve kendimi tekrar imgeye verdim. Aniden yükseğe çıkarıldım ve böylece dağların, vadilerin arasından kıvrılarak kilometrelerce giden nehri uzaklara kadar görebildim. Sonra tekrar bedenime geri döndüm ve yine harekete geçtim. Bu kez sanki çok hızla giden bir trende gibiydim. Işık hızıyla, nehrin karşısına geçiyor, çorak bir araziye aşıyor, siyah buzlarla kaplı bir dağa varıyor ve etrafı buzdan bir gölle çevrili, üzerinde muhteşem görünen bir yapının bulunduğu o adaya varıyorduk. Imge yavaşça kaybolurken az önce bana yolun gösterilmiş olduğunu anladım.

Gözlerimi açtım ve Matt'le Ethan'ı kendime doğru çektim. İkisi de şaşkın şaşkın üzerime eğildiler.

“Ne gördün?” diye sordu Ethan.

“Bir rehberimiz var,” diye açıklamaya başladım. “Fakat bizi uzun ve zorlu bir yol bekliyor.”

“Arkarian'ı mı gördün?” diye sordu Matt.

Başımı salladım:

“Hayır, ama orada garip bir yapı var. Yükseklerle doğru uzanan bir piramide benziyor. Evrenin bütün renklerinden oluşan projektör gibi bir ışık parlıyor üzerinde.”

“Orası tapınak,” dedi Matt, “kutsal bir yer.”

Ethan da, ben de Matt'e dönüp bakakaldık.

“Sen nereden biliyorsun?”

Matt'in yüzünde boş bir ifade belirdi, sonra gözlerini kıstı ve omuz silkti.

Gözlerini yavaş yavaş Matt'ten çeken Ethan imge hakkında daha çok bilgi vermem için kolumu tuttu. Aklımda kalanları anlattım.

“Bu... *tapınak* bir adanın üzerinde. Arkarian'ı orada tutuyorlar.”

“Peki, tamam. Madem imgeyi Arkarian göndermedi, o zaman bize rehberlik eden kim? Yüzünü görebildin mi?”

Cevabın onu ne kadar sarsacağını bildiğim için elini tutup yavaşça söyledim:

“Rehberimiz senin ablan, Ethan.”

BÖLÜM 24

Isabel

Uzun bir süre nehre baktık ve değişik yerlerini inceledik. Ancak kimsenin, karşıya nasıl geçeceğimize dair hâlâ bir fikri yoktu.

“Eh,” dedi Matt, “bir şeyden eminiz. Buradan yüzerek geçilmez.”

Ethan’la beraber başımızı sallayarak onayladık. Nehir fazlasıyla akıntılıydı. Baş döndürücü bir hızla akıyordu. Ayrıca buz gibi soğuk olmalıydı. Oraya atlarsak hayatta kalmamız söz konusu olamazdı. Önümüzden kocaman buz kütleleri geçti. Bir tanesi nehrin kenarına çarpıp büyük bir gürültüyle parçalara ayrıldı.

“Çevresinden dolaşamayız,” dedim, dudaklarımı ıslatmaya çalışarak. “Buradan geçmemiz gerekiyor.”

“Gördüğün imgede bir köprüye filan rastlamadın değil mi?” diye sordu Matt umutla.

“Hayır. Ama köprü hiç fena olmazdı doğrusu. Ne dersin Ethan? Bir köprü yaratabilir misin? Hani geçen yıl antik şehirde benim için yapmıştın ya?”

Fenerini nehrin karşısına doğru tuttu.

“Karşı tarafı göremiyorum. Bu yüzden çok riskli olur.”

“Pekâlâ. O zaman ne yapacağız?”

Birden aklına harika bir fikir gelmiş gibi ellerini çırttı:

“Tamam, bu işi hallettik. Madem bir köprü yaratamıyorum, o zaman kürek çekeriz olur biter.”

Matt feneriyle nehrin kenarını taradı.

“Ve kayığımız da... Nerde kayığımız?”

Matt’e bu konuda katılmıyor sayılmazdım. Ethan’ın illüzyonlarına güvenmediğim için değil. Beyniyle nasıl gerçeklikler yaratabildiğine şahit olmuştum. Sadece şu anda bu nehri geçecek bir kayık beni pek çekmiyordu.

“Kayıkla gitmek için sular çok hızlı. Muhtemelen nehrin aşağısına sürükleniriz ya da yukarısına ya da...”

“Dibine doğru,” diye lafımı tamamladı Matt.

“Küreklerimiz de olacak,” diye açıkladı Ethan, “büyük, sağlam küreklerimiz.”

Bu nehirden kayıkla karşıya geçeceğimizi düşünmek bile mideme sancılar girmesine yetiyordu. Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. En azından Matt’in yanında iyi gözükmem gerekiyordu. Ne olursa olsun Ethan’ın fikri şu ana kadar aklımıza gelen en iyi seçenekti; hatta tek seçeneğimizi.

“Elinden gelenin en iyisini yap Ethan. Bu nehirden hiç hoşlanmadım. Düşünme yeteneği olan, ama bir türlü hangi yöne gideceğine karar veremeyen canlı bir yaratığa benziyor. Ayrıca önüne geleni yutuverecekmiş gibi duruyor.”

“Kayığın dümeni de olacak. Bu şekilde yön vermemiz kolaylaşabilir.”

Matt kafasını sallayarak Ethan’la benim karşıma geçip durdu:

“Fark etmediyseniz söyleyeyim, burada kayak filan yok. Bir tane bile. Sıfır. Hem olsaydı bile beni o kayığa hayatta bindiremezsiniz. Bu sularda asla olmaz.” Kafasını sallamaya devam ediyordu. “Siz ikiniz delirmişsiniz.”

Ethan’ın sabrı taşmıştı:

“Daha iyi bir önerin var mı? Bir de bizim liderimiz olacaksın. Herkes biliyor. Kehanet’te bile öyle yazıyor. Dur bakayım nasıldı? Hah buldum! *Önce, tertemiz kalbiyle bir lider uyanacak.*”

“Ethan, bu kadarı yeter!”

Elini havaya kaldırarak beni susturdu:

“Oysa sen ne yapıyorsun? Liderlik etmek yerine aklımıza kuşku sokuyorsun! Buna ihtiyacımız yok. Eğer bütün kalbinle inanırsan bu illüzyon işe yarar. Unutma, Leydi Arabella cesur ve inançlı olmamızı söylemişti. Ayrıca, o kayak en az senin kadar, benim kadar gerçek olacak. Illüzyon boyunca katı bir şekilde varlığını koruyacak. Bunu yapabilirim Matt! Bana güven. Biliyorsun, bu senin için de iyi bir sınama olacak. Lider olabilecek misin diye görmüş olur...”

Karanlığın içinde yankılanan yeni bir çığlıkla irkildik. Üçümüz de gözlerimizle etrafı taradık.

Bir dakika kadar süren rahatsız edici bir sessizlikten sonra Ethan dikkatini tekrar Matt'e çevirdi:

"Tabi, istersen burada kalabilir ve biz geri gelene kadar o çığlığa eşlik edebilirsin."

Ethan arkasını dönüp uzaklaştı. Matt ve ben baş başa kaldık.

"Biliyorsun, Ethan, liderimiz olmak için yeterli olmadığını kastetmek isteme..."

Matt arkasını dönüp gözlerini nehre dikti. Derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştığını, omuzlarının kalkıp inmesinden anlayabiliyordum. Ethan'ın sözleri onu gerçekten derinden yaralamış olmalıydı. Ağabeyimi tanıyordum. Hayatı ve sorumluluklarını çok ciddiye alırdı. Onu piramidin içine atlamaya ve bizimle beraber yeraltına gelmeye zorlayan şey, muhtemelen yetersizlik hissiydi. Matt'in kanıtlaması gereken çok şey vardı. Ve şimdi karşısında bambaşka bir zorluk duruyordu. Gözüyle göremediği bir şeye inanacaktı ve hayatını başka birine emanet edecek kadar güvenmek zorunda kalacaktı. Biz, Koruyucu'da sürekli bunu yapıyorduk. Ve kişisel deneyimlerimden biliyordum ki kolay bir şey değildi. Matt gerçekten de zorlanıyordu.

Ethan geri geldi.

"Kayık hazır."

Görünce aklımdan geçen ilk şey büyüklüğüyle ilgiliydi. Önümüzde duran kayığın on katı büyüklüğünde bir şey bekliyordum!

“Lanet olsun!” diye söylenerek yanıma geldi Matt. “Bu mu yani? Ben de senin yetenekli olduğunu sanıyordum.”

Mataramdan bir yudum su aldım ve Ethan’ın dikkatini Matt’in yorumundan çekmeye çalıştım:

“Bu nehre dayanabileceğinden emin misin Ethan?”

“Dayanacak!” dedi ve Matt’e döndü. “İstiyorsan burada bekleyebilirsin. Tek başına. Fenerin var. Ayrıca yemeklerimizden bir kısmını sana bırakırız. Yanında yedek pil getirdin mi? Yakında fenerin pili bitecek. Ama endişelenme, seni almak için geri geleceğiz. Tabi gelebilirsek. Yani buradan çıkmak için bir arka kapı filan yoksa. Gerçi bu ne kadar sürer bilmiyorum. Saatler, günler, belki haftalar!..” Sonra omuz silkti. “Yine de burada bulunma nedenini yerine getirebilir ve Zamanın Bekçisi olmanın ne demek olduğunu öğrenebilirsin.”

Bu arada ben kayığa bindim ve kış tarafına yerleşip kürekleri tuttum. Bir an için, acaba hayatımı bir illüzyona emanet etmekle doğru şeyi mi yapıyorum, diye düşündüm. Ayaklarımın altında kayığı gayet katı bir şekilde hissediyordum. Kürekler ellerime sıkı sıkıya oturuyordu. Yine de bütün bunların gerçekliğinin, yalnızca Ethan illüzyonu korumayı başarabildiği sürece geçerli olacağını biliyordum. Ethan’ın ilk kez bir köprü yarattığı zamanı ve etrafındaki çiçeklerin kokusunu alsam bile o köprüye güvenmemin ne kadar zor olduğunu hatırlıyordum. Bir parça kenara kaydım ve Matt’e seslendim:

“Matt, düşünme. Sadece bin. Senin kuvvetine gerçekten çok ihtiyacımız olacak.”

Yumruklarını sıkarak tek ayağını temkinli bir şekilde kayığa soktu. Kayığın sertliğini ayağında hissedince diğer ayağını da içeri aldı ve beni kenara iterek oturdu.

“Pekâlâ. Ama kürekleri ben çekeceğim.”

Kürekleri ona bıraktım ve karşıdaki oturağa geçtim. Ethan kayığa bindi ve bu kez de o, kürekleri elimden aldı.

“Ben de kürek çekiyorum.”

İtiraz etmek üzere ağızımı açtım, ama Ethan her zamanki gibi benden hızlı davrandı.

“Hemen mızımızlanmaya başlama Isabel. İzin ver de kürekleri biz çekelim. Senden daha uzun süre dayanabiliriz. Ayrıca lütfen alınma. Bütün mesele kuvvetten ibaret, yoksa burada feminizm karşıtı bir aşağılamada bulunduğum filan yok.”

“Ben de sizin kadar kuvvetliyim! Çalışmalarımızda bunu sana kaç defa ispatladım?”

“Yerine oturacak mısın?” diye çıkıştı bana. “İllüzyon ne kadar devam edecek bilmiyorum, ayrıca dümeni senin kontrol etmen gerek. En azından sen önümüzde ne olduğunu görebiliyorsun. Bu yüzden bu şeye dümen ekledim. Karşı tarafı görebilen tek kişi sensin!” Sesini alçaltıp yorulmuş gibi devam etti. “Bak, tek yapman gereken bizi doğruca karşı yakaya geçirmek. Eğer nehirle beraber sürüklenirsek ve illüzyon yok olursa ne yaparız?”

Matt'in gözleri fal taşı gibi açıldı, ama bir şey söylemedi. Yay gibi gerilmiş olmalıydı. Bence hepimiz öyleydik. Durumu daha da zorlaştırmamak ve Matt'in daha fazla huzursuz hissetmesine neden olmamak için çenemi kapatıp dümene geçtim.

Ethan ve Matt küreklere asıldılar ve çok geçmeden ritimlerini ayarlayıp uyum içinde devam ettiler. Kayık şaşılacak derecede dümdüz ilerliyor, akıntıyı yarıp geçiyordu. Bir iki dalganın üzerinden geçerken yönümüzü bir parça kaybettik ve nehirden aşağı doğru sürüklenmeye başladık. Ama çocuklar küreklere daha çok asıldılar ve kısa bir süre sonra kendimizi yine karşı kıyıya doğru ilerlerken bulduk.

Kürek çekmenin gerçekten zor bir iş olduğu anlaşıldı. Dondurucu soğuğa rağmen suratları terden parlıyordu. Fenerlerden birinin ışığı titredi ve söndü. Neyse ki diğerinde bir sorun yoktu. Matt kürklü şapkasını geri attı. Ethan da bir yandan ritmi kaçırmamaya çalışarak pelerini olduğu gibi üzerinden çıkardı.

Karşımda bu derece yorulmalarını izlemek kendimi suçlu hissettiriyordu. Onlara yardım edebilmemin bir yolu olduğunu düşünmek hoşuma giderdi, ama ben asla onlar kadar dayanıklı olamazdım. Buraya kadar gelebilmeyi onların bu kadar istikrarlı bir şekilde devam etmelerine borçluyduk.

"Daha ne kadar var Isabel?" diye sordu Matt, yorgun argın. "Görebiliyor musun?"

“Fazla değil. On dakika filan, yemin ederim.” Diğer fenerin de ışığı titredi, ama sönmedi. Sadece daha düşük bir seviyede yanıyordu. “Bu fener dayandığı sürece yönümüzü kontrol edebilirim.”

“Fenere fazla güvenme,” dedi Ethan ve ayağıyla çanta- ma bir tekme atarak bana doğru itti. “Matt’in fenerindeki pillerle değiştir.”

Bir yandan dümeni sabit tutmaya çalışırken bir yandan tek elimle çantayı karıştırmaya başladım. Yanımızdaki altı takım pilden birini elime aldım. Paketini açmaya çalışırken bir buz kütleli kayığa çarptı ve sarsıldık. Bu arada yönümüzde değişmiş oldu.

Fenerin ışığı yine yanıp söndü. Piller bitmek üzereydi.

“Acele et Isabel!” diye tiz bir sesle bağırdı Ethan. “Yönümüzü düzeltmek zorundasın. Matt ve ben daha fazla dayanamayabiliriz.”

Matt, Ethan’ın telaşlı olduğunu görünce kendinde kontrolü ele alacak gücü buldu.

“Asla durmayacağım! Kollarım kopana kadar çekebilirim. Ethan bu kayık... Bu kayık inanılmaz. Gerçekte var olmadığını biliyorum, ama onu hissediyorum. İçinde oturuyorum! Eğer bunu yapabiliyorsan Ethan, belki... belki...”

Kayığın yan tarafına gelen bir darbeye piller elimden fırlayıp diğer tarafa düştü.

“Harika!”

“Boş ver onları!” diye bağırdı Ethan. “Başka bir takım çıkar.”

“Al.”

Matt ayağıyla çantamı bana doğru itti.

Pilleri çıkarmak için çantaya eğildim, fakat başka bir buz kütlesiyle kayık hızla sağa sola sallandı ve tabi yönümüz yine değişmiş oldu.

“Sorun yok,” dedi Ethan, sakın gözükmeye çalışarak. “Kürek çekmeye devam et Matt. Isabel, boş ver pilleri şimdi. Şu karışıklığı atlatana kadar kayığın yönünü koru yeter.”

Fakat bu kargaşa, şimdiye kadar mücadele ettiklerimizden çok daha büyüktü. Akıntılar; içine aldıklarıyla beslenen, karışık birer labirent gibiydi. Hepsi bizi bir başka tarafa atıyordu. Fenerin ışığı her geçen saniye biraz daha azalsa da önümüzde bizi bekleyen büyük tehlikeyi görebiliyordum. Biraz ilerde bir girdap vardı. Etrafından dönme-yi başaramazsak içine girip batacaktık.

“Daha hızlı!” dedim Matt ve Ethan’a. “Daha güçlü, daha hızlı çekmeniz gerek. Hadi! Bu sefer durum çok ciddi.”

Ethan kayığın kenarından aşağı bakmaya çalıştı.

“Isabel, bizim göremediğimiz ne var?”

“Büyük bir bela!” dedim. “Siz sadece küreklere asılın, tamam mı? Ben dümeni idare ederim.”

Tam daha kötüsü olamaz diye düşünürken fener bir kere daha yanıp söndü ve tamamen karardı. Etrafımızı saran karanlıkla beraber ani bir sessizlik çöktü. Yalnızca Matt ve Ethan’ın nefesleri duyuluyordu. Saniyeler içinde bu işten nasıl kurtulacağımızı düşündüm. Adım

adım halletmeliyiz, dedim kendi kendime. Önce kayığa yön vermekle ve yaklaşan girdapla uğraşmalıydık. Kayık aniden yükseldi. Girdabın kenarına gelmiştik. Basınç artıkça dümeni sabit tutmak gittikçe zorlaşmıştı. Sonunda girdaptan kurtulduk ve durgun bir suyun üzerinde yavaşça süzölmeye başladık.

“Evet, atlattık!”

Hemen çantamdan pilleri aldım. Fakat aceleyle fenere takmaya çalışırken birini yere düşürdüm.

“Neyi atlattık Isabel?” diye sordu Matt sessizce. Sanki büyük bir parçası, sorunun yanıtını duymak istemiyor gibi.

“Emin ol, bilmek istemezsin Matt.”

Cevap onu tatmin etmişti. Kürek çekmeye devam etti, ayağıyla bana doğru bir şey yuvarladı.

Diğer pildi. Şimdi ikisi de elimdeydi artık. Bir yandan dümene hâkim olmaya çalışırken karanlıkta el yordamıyla pilleri takmayı başardım ve feneri açtım. Artık her yeri görebiliyordum. Fakat daha da iyisi, yola çıktığımız yerden oldukça aşağı sürüklenmiş olsak da karşı kıyıya varmak üzereydik. Yirmi metre kadar daha aşağı sürüklendikten sonra kıyıya yanaştık. Ethan kayıktan atladı ve ipi bağlayacak bir yer buldu.

Eşyalarımızı da alıp kıyıya adımımızı attığımız anda kayık yok oldu. Matt ve Ethan nefes nefese yere yığılıp kaldılar. Matt kollarını rahatlatmak için salladı ve tekrar kumun üzerine bıraktı.

İçimde büyük bir sevinç vardı. Nehri geçmeyi başarmıştık. Yolculuğumuzun büyük bir kısmı geride kalmıştı. Artık Arkarian'ı bulmamıza az kalmıştı. Fakat bu duyguyu içime sindirip Matt ve Ethan'la paylaşmama fırsat kalmadan içime tuhaf bir his doğdu.

Önce Matt'i sonra da Ethan'ı sarsıp kaldırmaya çalıştım.

“Çabuk olun! Ayağa kalkın!”

“Hı?” Matt homurdanarak yan döndü. Yorgunluktan ölmüş gibiydi.

Ethan sürünerek ayağa kalktı.

“Ne var?”

Etrafımız sık ağaçlarla çevriliydi. Gözlerimle çevreyi mümkün olduğu kadar kolaçan etmeye çalıştım.

“İçimde bir his var.”

“Ne hissi?” diye sordu Matt, gergin bir ses tonuyla. Hemen doğrulup oturdu.

“Burada yalnız olmadığımıza dair bir his...”

BÖLÜM 25

Isabel

İlk önce tuhaf birtakım tıslamalar, çığlıklar ve sonra paldır küldür ayak sesleri duyduk. Çalılar arasında kurtlar olabileceğini düşündüm, ama Ethan kafasını salladı:

“Kurtlar bu kadar gürültü çıkarmaz.”

Bir anda karanlığın içinde kırmızı ışıklar belirdi. Çifter çifter durmaları dışında lazer gibi görünüyorlardı.

Çok geçmeden neyle karşı karşıya olduğumuzu kavradım:

“Gözleri! Bu yaratıkları imgemde görmüştüm.”

Ağzımdan bu sözler dökülür dökülmez saklandıkları yerden çıktılar ve kırmızı kırmızı parlayan gözleriyle hor-murdanarak, ciyaklayarak üzerimize doğru gelmeye başladılar. Gerçekte, imgede olduklarından daha büyük görünüyorlardı. Bir an için onların belki de kısa boylu insanlar olabileceklerini düşündüm. Ayakları, kolları ve elleri insanlarınki gibiydi. Ama gövdeleri kesinlikle insan şeklinde değildi. Omuzları iri ve ezik büzüktü. Daha da garibi sırtlarında kanatlar vardı. Fakat görünen o ki ayaklarını kullanmayı tercih ediyorlardı.

Ethan hemen botlarından birer tane bıçak çıkardı. Tekini Matt'e fırlattı.

“Isabel, ateş yakmayı dene.”

Belki bir düzine ya da daha da fazlaydılar. Hepsi birden bir çeşit savaş çılgılığı kopararak üzerimize saldırdılar. Acaba konuşabiliyorlar mı diye merak ettim. Suratları, rahatsız edici bir şekilde insana benziyordu. İçlerinden biri kanatlarını kullanarak havaya sıçradı, bir daire çizerek döndü ve Matt'le benim arama geçti. Sonra bizi çok şaşırtan bir şey yaptı. Kendi türüne saldırmaya başladı!

Matt şaşkınlık içinde suratıma baktı, ama neler olduğunu anlamaya çalışacak vaktimiz yoktu.

“Arkanı kolla!” diye bağırdı Matt. “Bu bir tuzak olabilir.”

Ethan biraz ilerimizde duruyordu. Bir boşluk bulunca ateş yakmayı denememi hatırlattı. Fakat yaratıklar saldırgan ve azimliydiler. Biri Ethan'ın bacağına yapıştı ve bir ısırık kopardı. Matt, yarattığı Ethan'ın bacağından uzaklaştırabilmek için tekmeler yağdırmaya başladı. Ethan bıçağını yarattığın sırtına saplayarak işini bitirdi. Bacağından kanlar akarken bana ateşi tekrar hatırlattı.

Yeterli miktarda kuru çalı çırpı toplamak, ateş yakmanın en zor kısmıydı. Fakat bizim tarafımızda savaşmayı seçen yaratık, elleri kolları tahtalarla dolu bir şekilde yanma koştı. “Mükemmel!” dedim ve tahtaları elinden aldım. “Teşekkürler!”

Matt afallamış bir şekilde yüzüme bakıyordu.

“Ne yapıyorsun Isabel?”

“Hı?”

“O bizim düşmanımız, tanrı aşkına, kendine gel!”

Ethan dört yaratığı daha domino taşları gibi yere serdi. Matt de bu arada gerçekten çok inatçı olan birini yumruğuyla yere yapıştırdı.

Bana çalı çırpıyı veren yaratık bir ‘oh’ çektikten sonra Ethan’a yardım etmeye başladı. Ethan’ın bacağı fena halde kanıyordu, bu yüzden artık sendelemeye başlamıştı.

Bize gücümüzü toparlamamız için bir saniye bile vermeden, yere yığılmış olan bütün yaratıklar tekrar ayaklandılar. İçlerinde bıçaklanmış olanlar da vardı! Herhalde ölmüyorlardı!

“Ateşi yakmalıyız Isabel. Onlara ateşle saldırmalıyız!” diye seslendi Ethan.

Matt ve Ethan beni korurken bütün gücümle ateşi yakmaya çalıştım. Saatler gibi geçen birkaç dakika içinde ateş yandı. Birer tahta parçası alıp tutuşturduktan sonra Ethan’la Matt’e uzattım. Bir tane de kendime aldım. Hep beraber avazımız çıkana kadar bağırarak yanan tahtaları yaratıkların suratlarına doğru tutup üzerlerine yürüdük. Onları terk etmiş olan diğer yaratık da eline kendi silahını alıp bize katıldı.

Tam Ethan’ın düşündüğü gibi oldu. Yaratıklar korku içinde sağa sola kaçışarak ortadan kayboldular. Yorgun düşmüştük. Bir süre öylece dikilip geri gelmelerini bekledik,

ama birkaç dakika sonra artık gelemeyecekleri anlaşılmiş oldu. Etrafa büyük bir sessizlik çöktü. Yalnızca nefes alışımız ve ateşten gelen çıtırtılar duyuluyordu.

Meşaleleri bir daire şeklinde etrafımıza dizerek ortasına geçip kumluk yere çöktük.

Soluklanmak için bir şey söylemeden öylece durduk. Sonra Ethan, gözünü bize katılan haine çevirdi:

“Sen burada, bizimle ne yaptığını sanıyorsun?”

Yaratık konuştu. Sesi biraz kalın çıkıyordu, ama ne dediği gayet net bir şekilde anlaşılıyordu:

“Sanırım ateşinizin başında oturuyorum.”

Konuşabiliyor olması büyük bir şoktu! Bağırarak ve o garip sesleri çıkarmak dışında, bu yaratıklardan başka bir şey duyacağımızı sanmıyorduk. Bir de duyduğumuz şey, çok yerinde, düzgün birkaç kelime olunca neredeyse biz konuşma yeteneğimizi kaybedecektik.

Kendini ilk toparlayan Ethan oldu:

“Kimsin sen?”

Yaratık, omuzlarını dikleştirip bir iki kere kanat çırttı ve gözlerini ateşe dikti.

“İşin doğrusu, bilmiyorum.”

“Kim olduğunu bilmiyor musun?” diye sordum, bir yandan Ethan'ın bacağındaki yarayı iyileştirmeye çalışarak. Oldukça derin bir yaraydı ve düzelmesi birkaç dakika sürdü.

Yaratık, avucunun içiyle alnına bir şaplak attı.

“Hafızam artık eskisi gibi değil.”

Ethan neler olduğuna inanamıyormuş gibi başını geriye atıp gülümsedi:

“Senin Isabel’e yardım ettiğini ve kendi türünle savaştığını gördüm. Bunları neden yaptın? Kendi türünden olanlara neden ihanet ettin?”

“Çünkü benim türümdekiler tam bir şapşal. Kendi iradeleriyle düşünmeyi bilmiyorlar.”

“Hı, hı!.. Peki ya sen ne yapıyorsun?” Yaratık cevap vermedi. “Sen niye arkadaşların gibi ateşten korkmuyorsun?”

“Ateşten hiçbirimiz korkmuyoruz. Ama su, işte su gerçekten korkulacak bir şey.”

“O zaman arkadaşların ateşi görünce neden kaçtı?”

“Ateşi birer silah gibi kullanınca onları şaşırttınız. Şapşal olabilirler, ama geri zekâlı değiller. Elbette ki ateşin ne olduğunu biliyorlar ve tabi özellikle yakıtığını da.” Alnını kaşıyarak kaşlarını çattı ve homurdanmaya başladı. Sonra iç çekti. Hem de tam bir insan gibi. Hayır, bu yaratık kesinlikle insandan evrimleşmiş bir şey olamazdı.

“Bir ismin var mı?” diye sordum.

Kaşlarını daha çok çattı ve gözlerindeki kırmızı ışık parladı.

“Sanırım bir zamanlar John’du.”

Adının ‘John’ olduğunu söylemesi hepimizi şaşkına çevirdi. Bu isim... bu isim fazlasıyla insan adı gibiydi.

“Adın *John*, öyle mi?” diye sordu Matt. Doğru duyduğundan emin olmak istiyordu. “Sizin türünüze ne deniyor?”

“Artık biliyorum ne dendiğini. Çünkü efendimiz bize çitkuşları diye sesleniyor.”

“Çitkuşu mu?” Ethan kelimeyi bir iki kere tekrar etti. “Hmm, peki şimdi ne yapmayı planlıyorsun, Çitkuşu John? Arkadaşlarının seni bir daha yanlarına alacaklarını sanmıyorum.”

John hiç tereddüt etmedi:

“Sizinle geleceğim.”

Buna vereceğimiz karşılık ancak sessizlik olabilirdi. Bizimle ilgili ne kadar şey biliyordu acaba? Sonunda Matt dayanamadı:

“Sence biz nereye gidiyoruz?”

Omuz silkti.

“Seyahat kıyafetleri giydiğinizize göre sanırım yolculuk yapıyorsunuz. Hem ayrıca ben bu yeri karış karış bilirim. Size rehberlik edip koruyabilirim. Ben sizin yanınızda olduğum sürece çitkuşları size bulaşmaz. Ayrıca kendi başınıza asla anlayamayacağınız bir sürü şey vardır burada.”

“Ne gibi?”

“Önünüze çıkacak engeller mesela.”

Matt ve Ethan bu konuda ona katılarak kafalarını salladılar. Önümüze çıkan son iki ‘engeli’ düşünüyor olmalıydılar. O sırada Leydi Arabella’nın da ‘engel’ kelimesini kullanmış olduğu geldi aklıma.

“Önümüzde aşmamız gereken bir dağ var daha.”

Çitkuşu John kanatlarını iki defa çırttı, ama yerinden kıpırdamadı.

“Ne gibi bir dağ?” diye sordu.

“Tamamen buzla kaplı, siyah bir dağ.”

Bu kez, gerçekten domuz gibi bir ses çıkarak yere tükürdü.

“Bu hiç iyi bir haber değil.”

“Neden?” diye sorduk Ethan’la aynı anda.

“Bu, bütün topraklardaki aşılması en güç engeldir.”

“Niçin?” diye sordu Matt. “Ne yapmamız gerekiyor?”

“İçinizdeki iblislerle yüzleşmeniz.”

Çitkuşu tuhaf topraklarda dolaştığımızı söylerken haklıydı. Ve burayı gerçekten iyi tanıyor gibi gözüküyordu. Muhtemelen faydalı bir rehber olabilirdi. Fakat üç yabancıya yardım etmek için neden kendi türüne hainlik yapıyordu ki? Bunu bir türlü anlayamıyordum.

“Peki, senin bu işten çıkarın ne?”

Çitkuşu John her birimizin yüzüne tek tek baktıktan sonra bakışlarını meşalelerin ardında kalan karanlığa doğru çevirdi.

“Bütün hayatımı burada geçirmedim ben. O kadarını hâlâ hatırlayabiliyorum. Siz, üçünüz bana bir şeyi hatırlatıyorsunuz. Ama ne olduğunu tam olarak çıkaramıyorum. Belki sizinle daha çok vakit geçirirsem...” Omuz silkti. “Kim bilir?”

“Yani sadece yanımızda dolaşarak hafızını geri kazanabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Matt.

Kanatlarını çıkararak omuz silkmiş gibi yaptı.

“Belki birbirimizin işine yarayabiliriz.”

“Pekâlâ...” dedi Ethan. “Sanırım bir rehberin bize faydası dokunabilir. Ama Matt ve Isabel’in de fikrini almam gerek. Ayrıca en ufak bir tersliğini görürsem işin biter.”

Ethan, Matt’e döndü:

“Bilmiyorum. Sanırım bir sakıncası yok.”

“Isabel?..”

Şüphelenmemek elimde değildi. Güvenmek benim için Ethan kadar kolay değildi. Bu çitkuşlarını daha önce de görmüştüm. Arkarian’ın kaçırılmasına yardım edenler onlardı. Ayrıca onları Marduke’nin bana gönderdiği rüyada da görmüştüm. Arkarian’ı o kafesin içinde dövüyorlardı. Hem biraz önce, onlardan birinin Ethan’ın üzerinde açtığı derin bir yarayı iyileştirmemiş miydim?

“Senin türün çok tehlikeli. Sana neden güveneyim ki?”

“Beni mazur görün hanımefendi, ama güvenin bir noktada başlaması gerek. Şimdiye kadar bana güvenmemenize neden olacak hiçbir şey yapmadım, öyle değil mi?”

Hemen cevap vermedim. Çitkuşu John devam etti:

“Kanımca, siz beni başkalarının davranışları yüzünden yargılıyorsunuz.”

Birkaç dakika boyunca gözlerini gözlerimden ayırmadı. Doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. Daha da önemlisi saklayacak hiçbir şeyi yoktu.

“Pekâlâ. Fakat sürekli gözümün önünde olmanı istiyorum. Ayrıca nöbet tutmak gerekirse bu işi asla tek başına yapmayacaksın.”

“Evet,” dedi Ethan, “bu konuyu hallettiğimize göre, söyle bakalım, gitmemiz gereken ada hakkında bir şey biliyor musun?”

‘Ada’ sözcüğünü duyunca Çitkuşu John tuhaf bir şekilde donup kaldı.

“Tam olarak, hangi adayı kastediyorsun?”

“Etrafı bir gölle çevrili,” diye açıkladım. Öyle gergin bir hali vardı ki benim de tüylerim diken diken oldu. “Dağın öbür tarafındaki.”

“Burada bir sürü ada vardır.” dedi, sanki bir şeyleri kabul etmek istemiyor gibi. “Ve bir sürü de dağ...”

Matt başını kaldırdı.

“Üzerinde tapınağın olduğu ada.”

Çitkuşu John güçlkle yutkundu:

“Biliyordum! Siz çıldırdınız mı? Oraya gidemezsiniz.”

“Nedenmiş o?” diye çıktım. Endişe, yerini paniğe bırakıyordu. Arkarian’ı esir tuttukları bu ada hakkında bir şeyler bilen biri varsa, bu kişi yıllardır burada yaşamış bir yaratıktan başkası olamazdı.

John devam etti:

“Oraya Obsidyen Adası derler. O adaya gidemezsiniz. Çünkü... nedeni çok basit... Kabaca söylemek gerekirse, orası hayaletlidir.”

BÖLÜM 26

Isabel

Buzla kaplı, siyah dağa ulaşmamız birkaç gün sürdü. Gerçi burada ne güneş ne de ay olduğu için, ne kadar zaman geçtiğini kestirmek zordu. Saatlerimiz de burada çalışmıyordu. Hatta artık fenerlerimiz de... Sadece birkaç saat ömrü olan pilleri çoktan tüketmiştik. John, bize topraktan çıkarılan garip bir maddeyi kullanarak nasıl uzun ömürlü meşaleler yapılacağını öğretti. Bu maddenin ne olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum. Etrafa yaydığı koku yeterince açıklayıcıydı.

Burası hakkında çok şey öğrendim. John bir sürü şey biliyordu. Fakat kaç yıldır burada olduğunu ve daha önce nerede yaşadığını hatırlamıyordu. Geçtiğimiz farklı farklı bölgelerde değişmeyen tek şey havanın soğukluğuydu. Aslında burada da mevsimler vardı, ama biz gelmek için kış mevsimini seçecek kadar şanssız mıydık diye merak etmeye başlamıştım.

“Soğuk, benim hissetmediğim ve nasıl olduğunu hatırlamadığım bir şey,” dedi John. “Fakat soruna cevap vermek gerekirse, çok verimli vadiler dışında her yer, hemen hemen her zaman buzla örtülüdür.”

Verimli vadi deyince aklıma gördüğümüz çeşit çeşit ağaçlar ve çayırlar geldi.

“Işık ve sıcaklık olmadan nasıl bitki yetişiyor burada?”

“Hayatta kalmak için bir arzu, ihtiyaç ve azim varsa...”

Omuz silkti. Gözümün önünde, ilk geldiğimiz zaman karşılaştığımız rengârenk, muhteşem ateşböcekleri canlandı.

“Fakat burada ay var,” diye açıklamaya devam etti, beni şaşırtarak. “Tam şurada.” Uzaklardaki gökyüzünde bir yeri işaret ediyordu. “Ayda bir kere, yalnızca birkaç dakikalığına oradan yükselir ve efendimizin bahçesini muhteşem bir kırmızılıkla aydınlatır.”

İşaret ettiği yöne baktım, ama dağ çok yüksekti ve hava çok karanlıktı. Bir anda ne kadar savunmasız bir durumda olduğumuzu hissettim.

“Görebiliyor musun Isabel?” diye sordu, yanımda yürümekte olan Ethan.

Kafamı salladım. Yorgunluk artık beni ele geçiriyordu ve az yemek de gücümü iyice düşürmüştü. Artık elimizde sadece az miktarda kuru meyve kalmıştı. “Dağın öbür tarafını göremiyorum.”

“Peki ya sen, John?”

“Benim gözlerim hiç iyi değildir. Bunca sene bu karanlıkta yaşarken göze ne gerek var ki?”

Yine de, hayatımız boyunca unutamayacağımızı düşündüğüm onca şeyi bize bu karanlık göstermişti. Bazıları beni gecelerce uyutmayacaktı. Yüzlerce çeşit yaratık... Elleri,

kolları ve insana benzeyen suratları olan, ama iskelet gibi gözüken... Kanatları –hem de gerçek kanat– kuyrukları, yapış yapış derileri olan... Meşalelerimizin ışığı onları bize doğru çekiyor; yüzlercesi, bu tuhaf yolcuların kim olduğunu görmek için yol kenarlarına toplanıyordu. Bazıları bir ya da iki kilometre boyunca bizi takip ediyordu. Neyse ki yanımızda John vardı. Onu gördükleri zaman bize zarar vermiyorlardı. Şimdiye kadar cismini görmediğimiz tek yaratık, o acı çığılığı atandı. John bize onun bir kuş olduğunu söyledi. Uzun tırnakları, uzun bir gagası ve bizimkine benzeyen gözleri varmış. Onu her duyduğumda hâlâ tepeden tırnağa titriyordum ve gözlerini düşünmemeye çalışıyordum.

Saatler sonra nihayet dağın önüne gelip durduk. Bu kadar yakından bakınca görüntüsü bile başımı döndürüyordu. Daha önce de birçok dağa tırmanmışım, ama hem bu kadar karanlıkla çevrili hem de üzeri tamamen buzlarla kaplı bir dağa ilk defa çıkacaktım. Ayaklarımızı basacak yeri nereden bulacaktık? Buzun üzeri fazlasıyla pürüzsüz ve kaygandı.

“İmkânsız...” diye fısıldadım. Karşımdaki dağın heybeti ve yüceliği karşısında kendimi ufacık hissediyordum. “Bura tırmanamayız.”

“Peki ne yapacağız?” diye sordu Matt.

Kimse bir fikri yoktu.

“Ablamı denesek?” diye sordu Ethan. “O bize daha önce de yardım etti.”

Artık tek umudumuz Sera'ydı. Ancak şimdiye kadar bağlantıyı kuran kişi hep o olmuştu ve ondan uzun bir süredir hiçbir sinyal alamamıştım. Ruhsal yeteneğim benim için hâlâ çok yeniydi. Bu yetenekle neler yapılabildiğini henüz öğrenmemiştim. Nasıl çalıştığını bile anlamış sayılmazdım.

"Bağlantı kurmaya çalışacağım," dedim tereddüt ederek. Başarabileceğimden emin olmadığım hiçbir şey için umut vermek istemiyordum.

Tek başıma fazla uzaklaşmayı göze alamayarak meşalemi yanıma aldım ve kamp yerinden beni görebilecekleri bir yere gittim, bağdaş kurup oturdum. Leydi Arabella'nın verdiği pelerine sıkıca sarındım. Burası şimdiye kadar geçtiğimiz bölgeler içinde en soğuk olanıydı. Altımızdaki toprak donmuştu.

Gözlerimi kapattım ve elimden geldiğince rahatlamaya çalışarak üst üste derin nefes aldım. Tam olarak ne yapmam gerektiğini bilmediğim için bu konuda içgüdülerime güvenmek zorundaydım. Kafamda, yolun geri kalan kısmını aynen Sera'nın bana göstermiş olduğu gibi canlandırmaya çalıştım. Dağın üzerinden geçtim, gölü aştım ve kendimi piramit şeklindeki beyaz tapınağın önüne kadar çıkartıp tam kapısında durdum.

'Sera, beni duyabiliyor musun? Benim, Isabel. Yardımına ihtiyacım var. Bu dağı nasıl aşacağımızı bana göstermen gerek.'

Isteğimin bu kadar kolayca karşılık bulacağını hiç beklemiyordum. Sera'nın, beynimin içinde yankılanan cevabına hiç hazırlıklı değildim. Gönderdiği imge beynimin içinde fırtına gibi esti. Görevi tamamlayınca sendeleyerek ayağa kalktım ve birkaç saniye dengemi bulamayarak sağa sola yalpaladım.

Matt ve Ethan koşarak yanıma geldiler. "İyi misin?" diye sordu Matt hemen.

"Evet, iyiyim."

Önce Matt'in yüzüne, sonra da Ethan'a baktım. Onlara bizi bekleyen testi ve bu testten geçemezsek başımıza neler geleceğini nasıl söyleyecektim?

Ethan bunu bakışlarımdan anlamıştı bile:

"Haydi, söyle de kurtul. Buraya kadar geldik. Şimdi kuyruğumuzu kıstırıp geri dönecek değiliz."

Onlara gizli geçidi anlattım:

"Direk buzun içinden geçiyor. Anladığım kadarıyla tek yapmamız gereken şey o yolu izlemek ve dağın diğer tarafına çıkmak."

"İyi de bu fazlasıyla kolay," dedi Ethan. "Bu işte bir dümen olmalı."

"Evet. Sera'ya göre, buradan geçerken, içimize gömdüğümüz çok gizli gerçeklerle karşılaşacakmışız. Dikkatimizi kaybetmediğimiz ve yoldan çıkmadığımız sürece bir sorun olmayacakmış."

Ethan yumuşatarak ifade ettiğim şeyleri yutuyor gibi gözüküyordu.

“Peki bu testi geçemezsek ne olacak?”

“Şey... O zaman dağ, bizi buzlu tünellerinin içinde kalıcı birer aksesuar olarak saklayacak.”

“Kalıcı mı?” diye sordu Matt. Sesi titriyordu. “Yani...”

“Yani sonsuza kadar...” Evet, bunu da söyledikten sonra artık onların dikkatini dağıtmalıydım. Bizi bekleyen şeye kafayı takmamız yalnızca daha çok gerilmemize neden olur ve hata yapma riskimizi arttırırdı. “Ayrıca Sera’ya göre acele etmeliymişiz.”

“Sera tam olarak ne dedi?” diye sordu Ethan.

“Aslında benimle konuştu denemez pek. Bağlantımızda acele etmemiz gerektiğine dair çok güçlü bir his vardı sadece.”

Ethan eşyalarımızı toplamaya başladı, ama Matt’in aklı hâlâ bizi bekleyen zorlu testteydi. “Dikkatimizi nasıl kaybetmeyeceğiz? Ayrıca bu ‘çok gizli gerçeklerimizin’ hangi kılıkta karşımıza çıkacağını, hatta ne olacaklarını biliyor muyuz?”

Ethan, çantalarından birini Matt’e uzattı.

“Sadece zihnini bütün olumsuz düşüncelerden arındırmaya çalış.”

“Tabi ya, çocuk oyuncuğı!” dedi, alaycı bir şekilde.

Ethan bir süre düşündü.

“Rochelle’i düşününce ne hissediyorsun?”

Matt, Ethan’a, suratını yumruklamak istiyormuş gibi sert bir bakış attı. Matt’in cevap vereceğini hiç sanmıyordum, ama yanılmışım.

“Genellikle öfke...”

“Peki, bir Koruyucu olduğunu düşününce ne hissediyorsun?”

Matt kafasını iki yana salladı:

“Bana kalırsa Mahkeme Heyeti bu konuda yanıldı ve ben kesinlikle bir Anılan değilim.”

Tanrım, ne kadar şüpheliydi! Önümüzdeki testi geçmesinin imkânı yoktu. O sırada aklıma bir fikir geldi. Kısa bir süre önce okulda tanıştığı kıza nasıl baktığını fark etmiştim.

“Neria denen kızı düşününce ne hissediyorsun?”

Ethan kaşlarını kaldırıp bana baktı ve hafifçe başını salladı. Matt’in, bu kıza görünce nasıl büyüldüğüne o da tanık olmuştu. Suratında hayaller içinde yüzüyor gibi bir ifade belirdi ve gözleri parladı.

“Bu hisse sıkı sıkıya tutun!” dedi Ethan, Matt’e. “Sorunlarını unut. Her şeyi unut. Gözünde Neria’nın yüzünü canladır sadece ve kafanı yalnızca pozitif düşüncelerle doldur. Tamam mı?”

Sera’nın bana gösterdiği yere doğru harekete geçtik. Önümüzdeki nokta tek bir buzdan duvar gibi gözüküyordu, ama aslında art arda dizilmiş duvarlar vardı. Zikzaklar çizerek devam eden bu duvarların arasındaki boşluk, ilerleyeceğimiz gizli geçidi oluşturuyordu.

Yola koyulmadan önce Ethan beni kenara çekti.

“Önden sen gitmelisin.”

İçgüdülerim, karşı çıkmam gerektiğini söylüyordu. Ama Ethan aklımdan geçenleri biliyordu. Matt için endişeleneceğimi anlamıştı.

“Matt’e ben göz kulak olurum. Başının derde girdiğini hissedersen onu geri götürürüm ve biz bu tarafta seni bekleriz. Sen John’la gider, Arkarian’ı kurtarırısın.”

Kesinlikle kendini hiçe sayıyordu. Ama buna hiç şaşır-mamıştım. Boynuna sarıldım ve o da bana sıkıca sarıldı. Bana öyle bir güven veriyordu ki, bir anda her şeyin yolun-da gideceğini hissettim.

Geri çekilip birbirimize baktık.

“Korkma, sana bir şey olmayacak. Matt’e de bir şey olmayacak. Şu anda Matt’in içini kemiren çok fazla şüphe var sadece. Bu yüzden içindeki gerçek Matt’i dışarı çıkaramıyor,” dedi.

Matt yanımıza geldi. Muhtemelen bizi neyin oyaladığını merak ediyordu. Ona döndüm ve zorla gülümsemeye çalıştım. Onu daha çok endişelendirmek, şu anda asla istemeyeceğim bir şeydi.

Böylece dördümüz yola çıktık. Önden ben gidiyordum. Peşimden John, Matt ve en arkadan da Ethan geliyordu. Bu testin ne zaman başlayacağını tam olarak bilmiyordum. Bütün negatif düşünceleri kafamdan atmaya başladım. Kendi kendime dedim ki, neyle karşılaşırısan karşılaş asla arkana bakma. Diğerleri yüzümde bir parça korku, endişe veya sıkıntı görürse, bu onları da etkilerdi. Elimde bir fener ve sırtımda çantamla adım adım ilerliyordum. Bu arada

yavaş nefes almaya ve zihnimi şüphelerden arındırmaya çalışıyordum.

Bu yol aslında bir tüneldi. Doğrudan buzun içinden geçiyordu! Bir şeylerin değiştiğini ya da baskının arttığını tam olarak ne zaman hissetmeye başladığımdan emin değildim. Fakat çok geçmeden tünel, önümde açılan kocaman bir vadiye dönüştü. Bu kadar nefes kesici bir şey görmeyi bekleliyordum. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Fakat vadi bir anda değişti ve altından, göle doğru giden ufak bir derenin aktığı bir köprüye dönüştü. Köprünün kenarlarında piknik masaları ve çocuk parkı malzemeleri duruyordu. Neredeydim? İçimde buraya daha önce geldiğime dair çok güçlü bir his vardı. Hafızamı zorlayıp hatırlamaya çalıştım.

Fakat ileride, köprünün üzerinde biri duruyordu. Tam yolumun üzerindeydi. Bu bir adamdı. Dirseklerini köprünün korkuluğuna dayamış, aşağıda hızla akan dereyi izliyordu.

Geri dönüp diğerlerinin ne durumda olduğuna bakmak için büyük bir istek duyuyordum. Özellikle de Matt'in tepkisini görmek istiyordum. Çünkü sanırım, karşımda duran adam, babamızıdı.

Daha yakına gidince kafasını çevirip bana baktı ve o anda, onun babam olduğu konusunda herhangi bir şüphem kalmadı. Kalbim hızla atıyordu. Onun burada ne işi vardı? Ve neden etrafımdaki her şey, bu köprü bana o kadar tanıdık geliyordu? Buraya daha önce de gelmişim. Bunu çok kuvvetli bir şekilde hissedebiliyordum.

Bir anda, uzun zamandır içimi kemiren o soruyu sormak için dayanılmaz bir istek duydum. Onunla ilgili gördüğüm o son imgeden beri, bu soru aklımdan çıkmıyordu. Fakat yoldan çıkmak, dikkatimi dağıtmak istemiyordum. Tehlike fazlasıyla gerçektir! Hayır, yola devam etmeliydim!

Bütün bunlara rağmen, ona yeterince yaklaşıncaya kendime hâkim olamadım:

“Birlikte olduğumuz o son gün, bana gitmek zorunda olduğunu, çünkü kandırıldığını söylemiştin. Seni kim kandırmıştı?”

Kafasını yana eğdi ve yüzünde pişmanlık dolu bir gülümseme belirdi. Gözümde akan bir damla yaş sildim ve dikkatimi toplamaya çalıştım. Uzun süre durmamam gerektiğini sürekli aklımda bulundurmalıyım. Fakat cevabı alana kadar ayaklarım bir adım bile gitmeyecekti.

“Annen...” dedi yalnızca.

“Nasıl yaptı?” Sesim sanki çok uzaklardan ve derinlerden geliyormuş gibi tuhaftı.

İç çekti.

“Gitmek zorunda olmamayı ne kadar isterdim. Ve sen, canım, hayatına devam etmelisin. Bu konuşmayı unut. Bir daha bu konuyu asla açmayacağız.”

Kolundan yakaladım.

“Babacım! Söyler misin, neydi?”

Bir saniye için nefesimi tuttum. O ses benim miydi? Fakat konuşan bir çocuktü! Hiçbir şey anlamıyordum. Ne oluyordu böyle!

Çevremde sıcaklığın gittikçe düştüğünü hissettim. Yüzüme soğuk bir rüzgâr çarptı.

“Babacım, lütfen! Sorun ne?”

Elini kaldırıp yüzüme dokunmak istedi. Gözlerimin önünde uçuşan bir tutam saçı aldı ve kulağımın arkasına attı.

“Annenle evlendiğim zaman o çoktan hamileydi.” İki eliyle birden omuzlarımdan tuttu. “Anneni seviyorum Isabel. Hepinizi seviyorum. Fakat bu aldatmaca benim için dayanılmaz oldu. Sır kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Dudaklarım titriyordu ve konuşamıyordum. Yavaşça başımı salladım.

“Annenin benden sakladığı sırlar var. Bu sırlarla daha fazla yaşayamam. Matt, benim oğlum değil.”

Birden sert bir rüzgâr esti ve şapkamı geri attı. Bu sırada kısa bir süreliğine dikkatim dağılmıştı ve kafamı kaldırdığımda babam yoktu. Sağa sola bakındım, arkamı döndüm, ama etrafım yalnızca karanlıkla çevriliydi. Tepemde bir gölge olduğunu fark ettim ve yukarı baktım. Kocaman bir buz duvarı üzerime doğru geliyordu! Rüzgâr artık dondurucu bir hızla esiyordu. Meşalemin ateşi sönmüverdi. Tamamen karanlığa gömüldüm. Hava o kadar soğuktu ki nefes almakta güçlük çekiyordum.

“Neler oluyor!”

Elimi öne doğru uzatınca sert bir buz kütesine çarptım. Duvarların yerleri değişiyordu. Korkunç sesler duymaya

başladım. İnsanlar çığlık atıyorlardı ve çok yakınımda olmalıydılar. Dağ etrafımda daralıyordu. Basınç beni yere doğru itiyordu. O sırada önümdeki buzdan duvarın dibinde bir aralık gördüm, fakat çok hızlı bir şekilde kapanıyordu! Karnımın üzerine yattım ve sürüklenerek altından geçmeye çalıştım. Çantam sıkışıp kaldı. Bütün gücümle asıldım ve çektim. Çığlıklar gittikçe yükseliyordu. Hiçbir şey göremeden karanlıkta sürünmeye devam ettim. Sonunda yüzüme bir parça su damlayınca artık dışarıda olduğumu anladım.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve koşmaya başladım. *Matt, babamın oğlu değildi!* Nefessiz kalana dek koştum. *Bunun anlamı neydi?* Buz gibi havayı içime her çektiğimde adım atmak zorlaşıyordu. *Nasıl bilmiyor olabilirdim? Eğer babam bunu onca yıl önce bana söylediyse, o zaman Matt'e de söylemiş olabilir miydi? Matt de daha bir çocukken benim yaptığım gibi bu bilgiyi kalbinin derinliklerine mi gömmüştü?*

Etrafımda karanlıktan başka bir şey yoktu. Durdum. Ne yapıyordum burada?

Çok yavaş bir şekilde arkamı döndüm. Geldiğim yöne baktığımdan emin olmam gerekirdi. Dikkatlice, adım adım ilerledim ve elimle buzdan duvara dokundum.

Tükenmiş bir şekilde yere çöktüm ve sırtımı duvara yaslayarak beklemeye başladım. Çok geçmeden John meşalesiyle tünelden çıktı. Ateşin yaydığı ışık sayesinde her tarafı çok net görebiliyordum. John yorgun ve korkmuş görünüyordu. Yaklaştım.

Dizlerinin üzerine çöktü. Kısacık bacakları zangır zangır titriyordu. Tünelde ne gibi gerçeklerle, anılarla veya iblislerle karşılaştığını merak ediyordum.

“İyi misin?” diye sordum. Kendi yaşadığım deneyimi şimdilik bir kenara bırakacak ve onunla ilgilenecektim. Yakında düşünmek için bol bol zamanım olacaktı.

Suluk soluğa kalmıştı. Ona bakarken düşünmeden edemedim: Kısa bir sürede kurulan arkadaşlıklar, bazen uzun sürede kurulanlar kadar değerli olabiliyordu. Bir de ona ilk başta güvenmemiştim!

“Gerçek şu ki Isabel, çok şey gördüm. Bana başka bir dünyayı, başka bir zamanı, çok eskileri hatırlatan şeyler. Ve evet, şimdi... iyiyim. Şimdi gerçekten iyiyim.”

Sözleri ve hissettiği coşku o kadar samimiydi ki daha çok meraklandım.

“Üzgünüm, ama bunlar kişisel meseleler,” dedi, yine de açıklamaya devam etti: “Bir kadın gördüm. Çok güzel bir kadın. O benim karımdı.” Elini havada salladı. “O kadını çok sevmiştim. O benim karımdı, anlıyorsun ya...” Başını kaldırıp bana baktı. “Onun karım olduğunu söylemiş miydim?”

Hafifçe başımı sallayıp gülümseyerek devam etmesi için onu yüreklendirmeye çalıştım. Belli ki yaşadığı deneyim onu derinden etkilemişti ve bocalıyordu. Fakat konuşmaya devam edince söyledikleri beni çok şaşırttı.

“Çok güzel bir kadındı. Öldüğü zaman bile o kadar güzeldi ki... Ona sahip olmayı çok fazla istiyordum. Başka birinin, sevdiğim kadını almasına izin veremezdim.”

Yutkundum ve o soruyu sormaya çalıştım:

“Karın nasıl öldü?”

Gözlerini karşıya dikmişti. Kıpırdamadan cevap verdi:

“Onu ben öldürdüm. Onu öldürdüm. Karnına bir bıçak sapladım.” Elini kaldırıp hareketi üst üste tekrar etti. “Onu tam yedi kere bıçakladım. Sonra bıçağı aldım ve burama koydum.” Yumruğunu göğsüne götürdü. Gözünden bir damla yaş aktı.

Pelerininin altında titrerken buranın nasıl bir yer olduğunu düşündüm. Burası, içinde hapsolmayı isteyeceğiniz son yerdi. Bir anda kalkıp gitmek için büyük bir istek duydum ve başım dönmeye başladı. O sırada Ethan’ı gördüm. İki eliyle başını tutuyor, sendeleye sendeleye yürümeye çalışıyordu.

Yanına koştum. Koluma tutundu.

“Bu yoldan bir daha asla geçemeyiz. Geri dönüş yolu-muz bu olmamalı.” Kafasını iki yana sallıyordu. “Başka bir yol mutlaka olmalı. Öyle değil mi?”

“Konuşmak ister misin?”

Cevap vermedi. Onu hafifçe sarstım. Yaşadığı travmayı biraz olsun hafifletmem gerekiyordu. “Ablanın ölümünü mü gördün?”

“Hayır.”

“Annenle mi ilgili?”

Suskunluğu ve öylece hareketsiz durması beni gerçekten endişelendiriyordu. Fakat bu onun seçimiydi. Yavaşça kolunu tuttum ve her zaman onun bana yaptığı gibi, ne olursa olsun yanında bir arkadaşı olduğunu göstermeye çalıştım. Kollarını omuzlarıma sardı ve başımın üzerinden konuştu:

“Rochelle’i gördüm. Rochelle’in yüzünü o buz duvarının içinde gördüm. O duvarları sen de gördün mü? İçleri insanlarla doluydu. İlk başta onların ölü olduklarını düşündüm, ama hayır Isabel. Hepsi çığlık atıyordu!”

Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Ethan biraz daha sakin bir ses tonuyla devam etti:

“O insanlardan biri Rochelle’di. Onu kurtarmamı istiyordu. Bana sesleniyordu.” Yüzüme baktı. “Sence bu ne anlama geliyor?”

Gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

“Benim yaşadığım deneyim bir anıyla ilgiliydi. Bu yüzden gerçekten bilmiyorum.”

“Isabel, bunu çözmek zorundayım. Ne demek olduğunu öğrenmem gerek. Yoksa bir daha nasıl uyku yüzü görürüm? Acaba Rochelle’in başının dertte olduğu anlamına mı geliyor? Buna gizli bir gerçek denilebilir mi? John bu engel için ne demişti bize? İçimizdeki iblislerle mi yüzleşecektik?”

“Belki de yaşadığın deneyim, Rochelle’le ilgili endişelerinin bir yansımasıydı.”

Kafası karışmış gibi yüzüme baktı. Devam ettim:

“Bence sen Rochelle’e âşıksın Ethan.”

Hızla geri çekildi.

“Sen ne dediğini bilmiyorsun!”

Haklı olabilirdi. Bilmiyor olabilirdim. Ama Ethan’ın ona nasıl baktığını görmüştüm. Ayrıca Rochelle’in yardımına ilk koşan Ethan olurdu hep. Gerekirse onu başkalarına karşı savunurdu bile. Fakat Ethan bunu itiraf etmeye henüz hazır değildi. Gerçeği kabullenmesi için zamana ihtiyacı vardı. Belki o buzun içinde Rochelle’i görmesinin nedeni buydu. Rochelle ona âşıktı. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Ve eğer Ethan onun aşkına karşılık vermezse Rochelle’i sonsuza kadar kaybedecekti.

Ethan konuşmuyordu. İşte bu sessizlik sırasında bir şeylerin eksik olduğunu hissettim. Sanki bir kolum, karaciğerim ya da başka bir parçam kaybolmuştu. Ethan’la göz göze geldığımız an ne olduğunu anladı.

“Hayır, olamaz! Matt nerede? Şimdiye kadar çıkmış olmalıydı. O *benden önce* girmişti. Ama onu hiç görmedim. Yol bir anda korkunç olmaya başladı ve sonra Matt aklımdan uçuverdi. Hiçbiriniz aklıma gelmediniz.”

“Geri dönüp onu aramalıyız. Ya o duvarın içine hap-solduysa?” Bir şeyi daha hatırladım. “Çantam hâlâ orada! Aletlerimiz olmadan bunu nasıl kırarız?”

“Bir yolunu bulacağız,” dedi Ethan. Biraz ilerde yere çökmüş olan John’a baktı ve tam ona seslenmek üzereydi ki diğer tarafta bir şey fark etti. “Bak!”

Bu Matt'ti. Dağdan çıkıyordu. Sanki dünya umurunda değilmiş gibi ıslık çalarak ağır ağır yürüyordu.

"Matt?.." Hemen boynuna sarılıverecektim, fakat olduğum yerde kaldım. Onda bir tuhaflık vardı. Ve bunun nedeni biraz önce onunla ilgili öğrendiğim gerçek değildi. Aynı babaya sahip olmayabilirdik, ama hâlâ ağabey ve kardeşтик. Ondaki değişikliğin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sanırım sorun yüzündeki ifadedeydi. Gözlerinin içi parlıyordu. Sanki biraz önce nefes kesici, harika bir şey yaşamıştı.

"Sen iyi misin?"

Yüzüme bakıp gülümsedi:

"Evet, iyiyim. Sizce de muhteşem değil miydi?"

"Hı!?" Ethan'la aynı anda bağırdık.

Omzunun arkasından geriye baktı.

"Dağın içi. Çok güzeldi, öyle değil mi? O şelalelere ne demeli? Muhteşem. Ve çiçekler. Hiç bu kadar çok çiçeği bir arada görmemiştim. Kelebekleri gördünüz mü? Renkleri göz kamaştırıcıydı, öyle değil mi?"

Ethan kafasını sallamaktan başka bir tepki veremiyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ben kelebek filan görmedim."

"Şaka yapıyorsun!" dedi Matt. Gerçekten şaşırmış gibiydi. Sonra ellerini açtı ve avucunun içinden yirmi ya da otuz tane renk renk, çeşit çeşit kelebek uçtu. Bir süre gitmek istemiyorlarmış gibi etrafımızda kanat çırpıtlar. Son olarak veda edercesine Matt'in kafasının ve omuzlarının üzerinde

bir yuvarlak çizdiler ve uçup gittiler. Kanatlarını çırpıkça etrafa muhteşem renkler saçıyorlardı. Öyle ki bu renkleri adlandırmak bile olanaksızdı.

Ethan, ağzından çıkmak için mücadele veren onlarca soruyla şaşkına dönmüş bir şekilde yüzüme baktı. Matt'in yaşadığı harika deneyimi, kendi yaşadığı korkunç deneyimle karşılaştırınca kafası çok karışmış olmalıydı.

Benim de kendimce sormak istediğim sorular vardı, ama parlak bir ışık ve bir enerji dalgası beni ele geçirdi. Yine bir imgeydi. Sera'nın gönderdiğini hemen anladım, ama daha önceki bağlantıları kadar net olamıyordu. Bu seferki başka bir şeyin etkisi altındaydı. Çok güçlü bir şey, korku ya da acı gibi.

Bittiği zaman başımı kaldırıp Matt ve Ethan'a baktım. Kafamdaki soruların beklemesi gerekecekti.

"Bir terslik var. Acele etmeliyiz."

"Ne gördün?" diye sordu Ethan, endişeyle.

"Bir şey gördüm denemez. Daha çok bir şey hissettim."

Matt dikkatlice yüzüme baktı.

"Ne hissettin?"

"Korku. Sera'nın duyduğu korkuyu ve nasıl tepeden tırnağa titrediğini."

BÖLÜM 27

Arkarian

Lathenia öfkeden deliye dönmüştü. Yanında hoplayıp zıplayan yedi tane danua cinsi köpekle tapınağa geldi. Sanki tepeden bir şeyin düşmesini bekliyor gibi kafasını kaldırıp yukarı baktı. Birkaç adım daha attıktan sonra sekizgenin ortasında durdu. Birisi mezarının üstünden geçiyormuş gibi tepeden tırnağa sarsıldı. Fakat böyle bir şeyi düşünmek çok saçmaydı. Lathenia ölümsüzdü. Köpeklerin, sekizgene girmediklerini, dışarıda beklediklerini gördüm. Lathenia'nın arkasından uluyorlardı. Sanki aralarında görünmez bir duvar vardı da Lathenia'yı geri dönmesi için çağırmaya çalışıyorlardı.

Diğerleri de peşinden gelmişti. Önce, yarım ağzıyla sırttan Marduke geçti. Beni bu duruma düşüren dört çitkuşu, kapının kenarında korkudan sinmiş bekliyorlardı. Marduke onlara dönüp devam etmeleri için işaret etti. Çitkuşları birkaç adım attıktan sonra Marduke arkasını dönünce yine geriye çekildiler. Bastian denen çocuk da buradaydı. Gözlerini benden kaçırıyordu. Ve son olarak da o ihtiyar adam geldi.

Beni en çok şaşırtan, bu ihtiyar adamdı. Uzun, beyaz saçları, sakalları, gri gözleri, kambur ve çelimsiz yapısı, yaşını ele veriyordu. Diğerlerinin arkasında duruyordu ve sanırım bunu yapmak hoşuna gidiyordu. Onunla yalnızca bir kere göz göze geldim ve bu da kim olduğunu anlamama yetti. O bir büyücüydü. Hem de çok güçlü bir büyücü. Korumacı'nun üyelerinden çok farklı yeteneklere sahipti. Yalnızca biri dışında: Dartemis. Dartemis'le ilgili hikâyelerin yalnızca bir efsaneden ibaret olduklarını düşünüyordum, ama şimdi bu ihtiyar adamı görünce, o eski masalların kısmen gerçek olabileceğine inanmaya başladım.

Güçlerimin burada neden işe yaramadığı ortaya çıkmıştı artık. Bu büyücü, bana bir büyü yapmıştı. Çok güçlü bir sihirle beni esir almıştı. Peki şimdi neden buradaydı? Lathenia, büyü'nün tazelenmesi gerektiğini mi düşünüyordu?

Lathenia elini kaldırıp havada bir kemer şekli çizdi. Parmaklarının ucundan elektrik patlamasını andıran birtakım kıvılcımlar yağmaya başladı. Gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

“Anlaşılan arkadaşlarını hafife almışım Arkarian!”

Gülümsedim. Gülümsememek elimde değildi. Demek ki hem hayattaydılar hem de Lathenia için bir tehdit oluşturacak kadar yaklaşmışlardı.

“İzin verin de o gülümsemeyi suratından sileyim efendim,” dedi Marduke. Lathenia'nın yanında duruyor, parlayan tek kırmızı gözünü üzerimden ayırıyordu.

Lathenia bir kırbaç çıkarıp Bastian'a fırlattı.

"Bu işi Bastian'ın yapmasını istiyorum."

Bastian kırbaça baktı, sonra başını hafifçe bana çevirdi ve tekrar efendisine döndü:

"Onu... onu kırbaçlayacak mı...?"

"Sorun ne Bastian?" diye sordu Lathenia, alaycı bir ses tonuyla. "Son zamanlarda bu kadar aciz birine dönüşmenin nedeni ne? İçini hangi şeytanlar kemiriyor?" Lathenia'nın gözleri Bastian'a bakarken öfkeyle mavi mavi parladı. "Senin efendin benim! Sakın bundan şüphe etme! Ben sana sahip çıkmasaydım kimse seninle ilgilenmeyecekti. Kimse!.. Gözlerindeki bu şüphe de ne?"

"Sizden şüphe etmiyorum, Majesteleri. Ben sizin sadık hizmetkârınızım."

Lathenia gözlerini kıstı.

"Belki cehennem çukurunun dibindeki gerçek şeytanlarla bir gece geçirmek, içindeki şeytanları kovalamaya yardımcı olabilir, ne dersin?"

Bastian'ın gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı. Yüzü bembeyaz oldu. Kollarını açarak geri geri yürüdü.

"Yalvarırım efendim, lütfen yapmayın!" Gözlerini bana çevirdi. Bakışlarındaki korku içimi titretti. "Ne isterseniz yaparım," diye fısıldadı. "Her şeyi yaparım." Bunu kanıtlamak istercesine kırbaç bana doğru savurdu. Kırbaç ayaklarımın dibinde şakladı, ama bir yerime değmedi.

Lathenia gözlerini kırpmadan Bastian'a bakıyor, onun ruhunu görmeye çalışıyor ve kafasından geçenleri okuyordu.

O sırada Bastian'ın, kafasından geçen şüpheleri bütün gücüyle gizlemesi için dua ediyordum. Lathenia aniden derin bir nefes aldı ve gözleriyle ateşler saçarak bağırdı:

“Cehennem çukuruna!”

Bastian çılgık çılgılığa karşılık verdi:

“Hayır! Lütfen! Yalvarıyorum, bunu bana yapmayın!”

“Bir saat sonra seni serbest bırakacağım ve işte o zaman gerçekten sadık bir hizmetkâr olmayı öğrenmiş olacaksın. Kaderin daima benim ellerimde, Bastian. O tünellerde kaçarken bunu düşün.”

Bu sözlerle elini havaya kaldırıp yalvarmakta olan çocuğa doğru salladı ve çocuk yavaş yavaş kayboldu. Birkaç saniye içinde acı dolu feryatlarını duydum.

Marduke tek gözünü üzerimden ayırmadan yanıma geldi ve kırbacı eline aldı.

“Başlayayım mı efendim?”

Lathenia, köpeklerinden birini seviyormuş gibi Marduke'nin elini okşadı.

“Çok yakında onun icabına bakacaksın sevgili kölem, ama bu ölümlüyü yok etmeden önce ona son bir sorum olacak.”

“Nefesini tüketme. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Gelip sandalyemin önünde durdu.

“Ayağa kalk!”

“Kolaydı sanki...” diye söylendim, ama Bastian'ın daha önce verdiği dal parçasına tutunarak zar zor kalktım.

Nefesimi toplamamı beklerken başını yukarı kaldırdı.

“Bu soruma cevap verirsen Arkarian, söz veriyorum ki arkadaşlarını son bir kez görebilecek kadar yaşamana izin vereceğim.”

“Ne kadar cömertsin.”

İğneleyici tavrıma aldırış etmedi.

“Çok basit bir soru ve çok basit bir cevabı var. Dediğim gibi yaparsan, çok fazla yaşamasan bile arkadaşlarını son bir kez görme fırsatın olacak.”

Çok cazip bir teklifti. Isabel ve Ethan'ı kısacık bir an için bile olsa yeniden görmeyi çok isterdim. Fakat Lathenia'ya güven olmazdı.

“Sözünde duracağını nereden bileyim?”

“Bu bir risk. Fakat seçim sana kalmış. Ya şimdi ölürsün...” dedi ve kapıda bekleyen çitkuşlarına baktı, “ya da arkadaşlarına veda ettikten sonra.”

“Önce sorunu duymak istiyorum.”

Yüzü öfkeyle kızardı, ama kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

“Bana babanın adını, anneni hamile bırakan adamın kim olduğunu söyleyeceksin.”

Bu soru şaşırtıcı olduğu kadar kafa karıştırıcıydı da. Babamın kim olduğu neden bu kadar önemliydi ki? En azından bu sefer düşüncelerimi ondan gizlemekle uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

“Bu sorunun cevabını veremeyeceğimi biliyorsun. Ne annemin ne de babamın kim olduğunu biliyorum. Annem...”

Sözümü kesti.

“Annenin kim olduğunu biliyorsun. Onunla kısa bir süre önce tanıştın.”

Bir saniye için yüzüme bakarak hatırlatmaya çalıştı. Çocuğun, Charlotte’un suratı gözlerimin önüne geldi. O sırada gerçeği anladım.

“Eline fırsat geçmişken onu neden öldürmedin?”

“Babanın kim olduğunu görmek istiyordum.”

“Tabi ki kürenden izleyecektin. Bu senin için ne kadar da kolay olurdu. Zaman dilimlerine açılan kanalları sen kontrol ediyorsun. O zaman, ne diye bana soruyorsun bu soruyu? Neden gidip kendin bakmıyorsun?”

“Neden mi? Çünkü annenin sana hamile kaldığı an, görünmezlik örtüsünün altında gerçekleşti!”

Bu haber beni öyle sarstı ki sandalyeye yığılıp kaldım. Görünmezlik örtüsü yaratabilmek ancak bir büyücünün yapabileceği bir şeydi. Bu durumda Dartemis efsanesi doğru olmalıydı! Öyle biri gerçekten de vardı. En azından zamanın birinde var olmuştu ve babamın kimliğini gizlemek için bu büyüyü yapmıştı. Fakat babamın kim olduğunun gizlenmesi neden bu kadar gerekliydi? Eğer babam çok önemli biriyse, annem öldükten sonra ben neden terk edilmişim? Neden köylüler, askerler tarafından yetiştirilmişim?

“Arkarian, bana bildiğin her şeyi anlat.”

Ellerimi iki yana açıp Lathenia'ya baktım.

“Ben hiçbir şey bilmiyorum. Beni yabancılar büyüttü. Sürekli o evden bu eve gönderildim.”

“Mutlaka o evlerden birinde birileri sana babanla ilgili bir şey söylemiş olmalı!”

“Kim bir şey söyleyecekti? Ben kimsesizin tekiydim. Hiçbir değerim yoktu.”

Istedığı bilgiyi ona veremeyeceğimi anlıyordu ve geçen her saniyeyle daha çok öfkeleniyordu. Tabi bir de şu mesele vardı: Babamın kim olduğunu bilsem dahi ona söyler miydim acaba? Böyle bir bilginin kimse için hiçbir önemi olmasa bile onu benden alabilmesi imkânsızdı.

Isyankar düşüncelerimi duyarak bana doğru atıldı ve elinin tersiyle yüzüme öyle bir vurdu ki arkaya devrildim.

Yerde olduğum sırada, Sera'nın masanın altında saklandığını, başını korku içinde ellerinin arasına gömmüş olduğunu gördüm. Acımasızca işkence edilen bu masum çocuğun görüntüsü, içimi ani bir öfkeyle doldurdu. Bu öfke o kadar güçlüydü ki beni esir alan büyüyü delip geçmişti. Hemen Lathenia'ya döndüm ve ellerimi havaya kaldırarak ona doğru var gücümle yıkıcı bir enerji yolladım. Şu son zamanlarda vücudumun ne kadar zayıf düştüğünü düşünecek olursak bu hamle hiç de fena olmamıştı.

Ellerimden çıkan enerji odanın içinde büyük bir güç patlaması yarattı ve Lathenia'yı hazırlıksız yakalayarak tam

suratına çarptı. Lathenia çığlık çığlığa yana devrildi. Aceleyle ayağa kalkmaya çalışarak büyücüyü bağırdı:

“Keziah, çabuk ol! Büyünün etkisi geçiyor!”

Bu fırsatı kaçırmamalıydım. Hepsiyle aynı anda savaşmaya çalışmanın bir anlamı olmayacaktı. Beni anında yok ederlerdi. Fakat kanatlarımı kullanırsam? Kanatlarım beni bu Yeraltı Dünyası'nın herhangi bir köşesine götürebilirdi. Ama neresi olursa olsun, buradan daha kötü olamazdı. Belki sadece Bastian'ın düştüğü cehennem çukuru dışında!

Kanatlarımı kullanırsam Sera'yı burada bırakıp gitmiş olacaktım. Ama şu halimle ona ne faydam vardı ki? Hazır, güçlerimi tekrar kazanmışken buradan kaçmak ve tehlike geçtikten sonra Sera'yı almak için geri gelmek daha iyi olacaktı.

Gözlerimi kapattım ve kafamda, gölün kenarındaki kayalıkları, buradan oraya giden yolu canlandırmaya çalıştım. Tanrıça'nın çığlığı kulaklarımı deldi ve olduğum yere çivilendim.

“Marduke, acele et! Kaçıyor!”

Marduke'nin kollarını havaya kaldırmasıyla, kapının girişinden çığlık çığlığa kuş sesleri yankılandı. Dikkatimi toplayamıyordum. Birden kapıdan içeri düzinelerce kuş akın etti ve doğruca üzerime saldırdılar. Donup kalmıştım. İnsan gözüne benzeyen gözleri beni içine çekiyordu ve kulakları sağır eden çığlıkları beynimin içine işliyordu.

Bu vahşi saldırıyla birlikte, kanatlarımı kullanmak için yoğunlaşma şansım tamamen yok oldu. Güçlerimi

kullanarak onları geri püskürtecek bir enerji yaratmaya çalıştım. Kafamın üzerinde dönmeye başladılar. Bazıları ürküp kaçtı. Fakat Marduke onları geri gönderdi ve bu arada Keziah büyü yapmaya başlamıştı.

Keziah'ın büyüüne karşı koymaya çalışırken derimin üzerinde kızgın yağla yanmış gibi ufak baloncuklar oluşmaya başladı. Kuşlar gagalarıyla her tarafımı ısıyor, kıyafetlerimi deliyorlardı. Bir türlü konsantre olacak fırsatı yakalayamıyordum. Kuşları yumruklarımınla, tekmelerimle uzaklaştırmaya çalıştım, ama sayıları çok fazlaydı ve çok geçmeden beni yere serdiler.

Kuşların ciyak ciyak sesleri ve Keziah'ın etrafımı saran büyüü arasında sadece bir saniyeliğine Sera'yı gördüm. Dizlerini karnına çekmiş, başı ellerinin arasında, zangır zangır titriyordu. Biraz olsun sakinleştirebilmek için ona seslenmek, bir şey söylemek istiyordum, ancak burada olduğunu belli etmek istemedim. Lathenia, en azından şimdilik, sadece benimle uğraşıyordu.

Keziah'ın büyüü nihayet sona erdi. İhtiyar adam, görevini tamamlayarak geri çekildi. Art arda öksürdükten sonra Lathenia'ya döndü:

“Artık hapsoldü, Majesteleri.”

Lathenia'nın bir işaretiyle Marduke kuşları geri çekti ve dışarı yolladı. Her tarafımdan kanlar akıyordu. Ölümün artık çok da uzakta olmadığını düşünürken, son bir kez Marduke'ye bakacak gücü buldum kendimde. Bir zamanlar bu

adamın içinde iyilik vardı. Çok başarılı bir Koruyucu'ydu. Güçlü, duyarlı ve her zaman sadık...

“Yeteneklerin oldukça değişmiş,” dedim zar zor nefes alarak.

Güldü. “Biraz daha görmek ister misin?” Elini bana kaldırdı. Refleks olarak hemen yüzümü çevirdim. Alaycı bir kahkaha attı ve Lathenia'ya baktı. “Tanrıçam bana bir sürü yetenek bahsetti Arkarian. Senin hayal dahi edemeyeceğin yetenekler...”

“Neden onları iyi bir şey için kullanmıyorsun?”

“Ne yani, bütün bunlardan vazgeçeyim, öyle mi?” dedi ve parmaklarını şaklatarak ikimizin arasına, dalga dalga yeşil bir elektrik akımı yaydı. Yaralı kuşlardan birini eline alıp yeşil ışık yığının ortasına attı. Kuş, feryatlar içinde toza dönüşüp yok oldu.

“Koruyucu'nun bana asla vermeyeceği bir şeye sahibim; sonsuz güce.” Kafasını çevirip kapıda korkudan titreyen çitkuşlarına baktı. “Görüyor musun? Çitkuşları benden korkuyor.”

Sandalyeye tutunarak ayağa kalkmaya çalıştım.

“Akılsız yaratıklara hükmetmekle böbürleniyorsun.”

Hakaretim onu öfkelendirmişti, ama Lathenia onu sakinleştirmek için kolundan tuttu.

“Amacımıza ulaştık. Arkarian'ın işi bitti artık. Arkadaşları da bu yolculuğa boşuna çıktıklarını çok yakında görecekler. Hâlâ yapmamız gereken çok iş var. Mesela

arkadaşlarına eşlik ederek bize ihanet eden o çitkuşuna dersini vermek gibi. Ayrıca şüphelerimde yanılmıyorsam, senin canına kastetmeye cüret eden o çocuktan da intikamımızı alabileceğiz, sevgili kölem.”

“Onlara dokunmayın!” diye bağırdım. “Benim ölmem sizi yeterince tatmin etmiyor mu? Lorian’ın bütün öfkesini üzerinize çekmeyin. Birimizi öldürün, hepimizi değil.”

Lathenia bir süre yüzüme baktı. Bir an için önerimi gerçekten de değerlendireceğini sandım. Ama sonra devam etti:

“Kendini çok değerli sanıyorsun Arkarian. Görülen o ki sana amacımı yeniden hatırlatmam gerekiyor. Bir gün her şeyin hâkimi ben olacağım. Ölümlülerin zihinlerini de, amaçsızca dolaşan ruhları da, ışığın yaratıklarını, canlılarını da ve karanlığın içindeki ölüleri de ben yöneteceğim.”

“Mahkeme Heyeti’nin sana bütün bu dünyaları altın bir tepside sunacağını mı sanıyorsun?”

Arkasını dönüp birkaç adım attı ve sonra tek kaşı havada kahkahalarla gülerek bana baktı.

“Mahkeme Heyeti ölümlü dünyayı kontrol etmekte bile zorlanıyor Arkarian. Şu an konuştuğumuz sırada bile Kehanet değişiyor. Koruyucu’nun, Anılanlarından dördünü kaybetmesi her şeyi daha da güzelleştirecek. Mahkeme Heyeti tam kalbinden yara almış olacak. Eminim sen de katılıyorsundur buna.”

Gözlerini suratıma dikti. Bakışlarına aynı öfkeyle karşılık veriyordum ve bir yandan da dilimi ısıyıordum.

Haklıydı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Ama Anılanların dördünün yok olmasının Koruyucu için ne kadar büyük bir kayıp olduğunu asla kabul etmeyecektim. Sonuçta, Veridian şehrini koruması gereken bizler, dokuz kişiydik. Bu işi sonsuza kadar bitirecek savaşta, dokuz kişi birden Lat-henia'ya karşı gelecektik.

“Ordularım her geçen saniye daha da güçleniyor. Sen de kendi orduların için aynı şeyi söyleyebilir misin?”

Midemi bulandıran bu hastalıklı düşüncelerle Marduke'ye döndü.

“Çitkuşlarına verdiğin sözü unutma.” Kapının orda birbirlerine sokulmuş bekleyen çitkuşlarına baktı. “Sefil yaratıklar. Korkmanız gereken kişi benim, biçare bir hayalet değil!”

Tanrıça, beraberinde Keziah'ı ve köpekleri de götürerek, bu sözlerle kaybolana kadar Marduke ondan gözlerini alamadı. Bana döndüğünde yüzü hâlâ Tanrıça'ya duyduğu hayranlıkla parlıyordu. Onda bu bakışları en son ne zaman gördüğümü hatırladım. Henüz suratı ikiye ayrılmamışken, kızı doğduğu zaman, kızının annesine de böyle hayranlıkla bakıyordu.

“Ben neysem oyum Arkarian. Artık ne yaparsan yap, ne söylersen söyle hiçbir şeyi değiştiremezsin. Zamanın çarkları işliyor.”

“Böyle olmak zorunda değil. Hâlâ değişebilecek güce sahipsin. Görmüyor musun, sen de en az bu dünyada

yaşayan diğer kayıp ve lanetli ruhlar kadar hapsolmuşsun buraya.”

Tek gözü kıpkırmızı bir ışık saçarak parladı.

“Ben özgürüm!”

“Hayır, Marduke, beni dinle...”

Kafasını geriye attı, göğsünü şişirdi ve kulakları sağır eden bir sesle kükredi. Sonra çitkuşlarına, yanına gelip karşısında dizilmelerini emretti. Çitkuşları sürekli korku içinde, gözleriyle etrafı tarayarak yalpalaya yalpalaya gelip itaatkâr bir şekilde söyleneni yapular. Marduke eliyle hepsinin kafasını tek tek sevdi.

“Bu tapınağa girerek korkularınızı yendiniz. Size bunun kolay olduğunu söylememiş miydim?”

Çitkuşları coşkuyla kafalarını salladılar.

“Ben her şeyi bilen efendinizim, değil mi?”

Tekrar kafalarını salladılar.

“Gösterdiğiniz sadakat için cömertçe ödüllendirileceksiniz.” Tek tek yüzlerine bakıp gülümsedi ve sadece iki kelimeyle hayatımı onların eline bıraktı:

“Bitirin işini.”

BÖLÜM 28

Isabel

Göl olması gereken yerin kıyısında durup karşıya baktık. Önümüzde buzdan başka bir şey yoktu. John yanımda kafasını sallayıp kanatlarını çırpı.

“Neden bu kadar sevindin?” diye sordu Ethan.

“Bana kalırsa şanslısınız.”

“Neden?”

“Çünkü... Göle bakın,” dedi, “göl buz tutmuş.”

Bana hiç de şanslıymışız gibi gelmiyordu. Gölün diğer tarafından gelen, o tanıdık kükreme sesi kulaklarımızı delmişti.

Ethan kolumu tuttu.

“Haklıymışsın! O yaşıyor!”

“Yaşıyor ve şu anda o tapınakta Arkarian’la beraber.”

“Kim Arkarian’la beraber?” diye sordu Matt yanıma gelip.

“Onu öldürecek.”

“Kim?” diye bağırdı Matt.

John, Matt’in pelerinini çekiştirirdi.

“Efendimiz.”

Matt, Ethan’a ve bana baktı.

“Marduke mi? Hani beni yaka paça geçmişe götürüp odunların üzerinde kızartmaya kalkışan tek gözlü ucube mi?”

Başımızı salladık.

“Ama o öldü, öyle değil mi? Sen onu öldürmüştün.”

John ağzı bir karış açık, hayran hayran Ethan’a baktı.

“O sendin demek!”

“Ama Marduke ölmemiş,” dedim.

John endişeli endişeli başını salladı.

“Evet, ama her zamankinden çok daha çirkin. Tanrıça hiç memnun değil.”

Ethan’ın kafası karışmıştı:

“Pekâlâ, memnun olmayabilir, ama Marduke yaşıyor. O zaman Tanrıça neden hâlâ benim peşimde?”

Ben, Marduke’nin nasıl bir şeye dönüştüğünü görmüş-tüm. Benim için bu sorunun cevabı çok basitti:

“Marduke artık bir insandan çok, bir canavara benziyor. Ve Tanrıça’nın bu konuda elinden hiçbir şey gelmiyor.”

“Ya!..” dedi Ethan.

“Evet, neyse. Şimdilik Tanrıça’yı boş ver. Sera’nın kurduğu son bağlantıda gerçekten önemli olan bir şeyler vardı. Çabuk olmalıyız.”

Çantamı yerden kaptım ve hemen göle doğru koştum.

Tam buzun üzerine adımımı atmak üzereydim ki John beni yakalayıp geri çekti. Artık birilerinin beni durdurmasından bıktığım için kızgınlıkla ona döndüm. “Ne var!”

diye bağırdım. Sanırım biraz aşırı tepki vermiştim. Şimdiye kadar John güvenimi kıracak hiçbir şey yapmamıştı. Yine de... İnsan, önceki hayatında birini öldürmüş ve şimdi de arkadaşlarına ihanet eden birine nasıl güvenebilirdi ki?

“Durun, hanımefendi!” dedi telaşlı telaşlı. “Buz hiç sağlam değil. Daha önce gördüğünüz hiçbir buza benzemez. Oluştığı madde çok kararsız. Önce ayaklarınızı koruyacak bir şeyler bulmalısınız. Ne olursa olsun.”

Ethan, John’u kolundan çekti.

“Gölün nesi var? Buz çok mu ince? Birbirimize ip bağlayabiliriz. Buz kırılırsa ve biri gölün içine düşerse diğerleri onu kolaylıkla çekebilir.”

“Hiçbir işe yaramaz,” dedi John. “Eğer buzun içine düşerseniz anında ölürsünüz; hem de çok acı çekerek.” Bizi susturmak için ellerini havaya kaldırdı. “Açıklamama izin verin. Gölün suyu normal bir su değil. Bu göl, asitten.”

“Asit mi?” Ethan bakışlarını göle çevirdi. Meşalesinin ışığı yüzüne yansiyordu. “Donmuş asit mi?”

John başını salladı.

“Aslında en üst tabaka bir çeşit karışımdan oluşuyor. Birazı su, kar ve son yağmurdan geriye kalanlar... Ama büyük bir bölümü asit. Tuhaf bir karışım ve çok kararsız.”

“Bu durumda üzerinden yürüyebilecek miyiz?”

“Kesin bir şey söyleyemem. Ayaklarınızı korumak için üzerine bir şeyler sarmanız gerek. Ve ne olursa olsun adımlarınızı aynı nokta üzerinde bir saniyeden fazla tutmayın.”

Matt hâlâ 'kararsız buz' kavramını idrak edememişti:

"İyi ama botlarımız zaten ayaklarımızı koruyor."

John sabırla açıklamaya devam etti:

"Bu buza kristal buz denir. Üzerine sert bir cisim değdiği anda ateşler çıkarmaya başlar. Ayaklarınızı ne kadar korursanız o kadar iyi."

John'un uyarısı mideme kramplar sokmuştu. Attığımız her adımla buz, ayaklarımızın altında ateş parçasına dönüşürken bu gölü geçmeyi nasıl başarabilirdik? Buraya kadar gelmişken, şimdi başaramayacağımızı düşünmek dayanılmazdı.

Ethan dizlerinin üzerine çöküp çantalarımızı karıştırmaya başladı. Pelerini karın üzerinde dalgalanıyordu. Bulduğu kalın bir çift çorabı Matt'e uzattı. Bana da bir kazak verdi. Kazağın kollarını yırtıp botlarımın etrafına sardım. Geri kalan kısmını da Ethan'a verdim. Ön tarafını ve sırtını ikiye ayırdıktan sonra botlarına bağladı. Sonra çantadaki yedek ceketini çıkarıp iki parçaya ayırarak John'a verdi.

Fakat John gözlerini fal taşı gibi açarak geri çekildi:

"Hayır, teşekkür ederim. Çok cömertsiniz, ama ben buradan sonra devam etmeyeceğim."

"Neden sen de bizimle beraber gölü geçmiyorsun?" diye sordu Matt.

John korku dolu gözlerle gölün öbür ucuna baktı. "Onlar eskiden orada yaşıyorlardı. Sonra tamamen ortadan kayboldular. Ama şimdi biri geri geldi."

'Onların' kim oldukları hakkında hiçbir fikrim olmasa da sanırım o geri gelen biri, Ethan'ın kız kardeşiydi. John'a korkularının çok gereksiz olduğunu, korktuğu hayaletin, bu yolculukta başından beri bize rehberlik yapan kişiyle aynı olduğunu açıklamaya çalıştım.

Fikrini değiştirmiyordu:

"Ben oraya gitmiyorum. Artık kendi başınızasınız."

Söylene söylene yerdeki karlara bir tekme attım. John'a korkularının ne kadar anlamsız olduğunu açıklamaya çalışarak bir saniye daha kaybetmek istemiyordum. İçgüdülerim bana Arkarian'ın başının dertte olduğunu ve hemen tedavi edilmesi gerektiğini söylüyordu.

"Pekâlâ. Senin dediğin gibi olsun John. Fakat burada tek başına kaldığında, efendin gelip ihanetinin bedelini ödetmek isteyince, çılglık çılgılığa bağırırsan bile seni kurtarmak için geri gelmemizi bekleme. O sırada biz Arkarian'ı kurtarmakla meşgul olacağız. Başından beri de burada bulunma nedenimiz buydu. Tamam mı, anlaşıldı mı?"

Derin bir nefes alarak gölü geçmeye başladım. Ayaklarım buzun üzerine değer değmez buzun ateş aldığını hissettim. Böyle olacağını biliyor olsam da ateşin, ayağımın üzerine, bileğime doğru tırmandığını hissedince panikledim.

"Sakin durma! Arkana bakmadan devam et. Peşindeyim."

Geri dönmeden sesin sahibini tanıdım. Bu John'du. İçim bir anda rahatladı ve daha büyük bir hızla ilerlemeye başladım.

Kazasız belasız karşı tarafa varmak üzereydik ki kulakları sağır eden o tanıdık çığlıklar etrafımızda yankılanmaya başladı. Birbiri ardına atılan çığlıklar her yanımızı sarıyor, ses gittikçe dayanılmaz oluyordu.

“Yürümeye devam edin!” diye bağırdı John. O sırada etrafımızda kanat çırpın yüzlerce kuş gördüm.

Bunlar John'un bize anlattığı kuşlardı. Bir kartal kadar büyüktüler, ama kesinlikle bir kartal kadar güzel değildiler. Bize doğru uçmaya başladılar. Üzerimize saldırıyor, bizi yere devirmek için vahşice kanat çırpıyor ve uzun, iğne gibi gagalarını bize saplamaya çalışıyor, bir yandan da çığlık çığlığa bağıryorlardı. Yürümeye devam edip dengemizi korumaya çalışırken onlara elimizden geldiğince karşılık vermeye çalıştık. Ateşler ayaklarımıza değıyordu. Yere düştüğümüz zamanlarda da açıkta olan bölgelerimiz yanıyordu.

“Yürümeye devam edin!” diye bağırdı John. Kanatlarını kullanarak hafifçe havalanıp kuşları uzaklaştırmaya çalıştı.

Fakat sonunda kuşları başımızdan savan şey, ateş oldu. Bastığımız yerlerden, meşalelerden ve tutuşan kıyafetlerimizden çıkan ateş onları ürkütmüştü. Uçarak uzaklaştılar ve biz de bu arada karşı kıyıya vardık.

Derin bir nefes çekerek rahatlamaya çalıştım ve bütün bu süre içinde ilk kez arkama bakmak için geri döndüm. Benimle beraber Matt, Ethan ve John da döndüler. Manzara karşısında hepimizin nefesi kesildi. Göl, ayaklarımızın

bastığı yerlerde oluşan binlerce küçük ateş parçasıyla aydınlanmıştı. Gerçekten muhteşem bir görüntüydü.

“Eğer bir ressam olsaydım, cehennemi kesinlikle böyle tasvir ederdim.”

Herkes yalnızca kafasını sallayabildi.

BÖLÜM 29

Isabel

Kıyıya çıktığımızda altıncı hissim korku dolu mesajlar vermeye başladı. Tepede tapınak görünüyordu, fakat çok sessizdi. Fazlasıyla sessiz. Yola koyulduk. Yaklaştığımız zaman buranın gerçekten de çok büyük bir yer olduğunu gördüm. Yapı, binlerce metre yüksek kadar çıkıyor, yukarıya doğru sivrilerle tek bir noktaya ulaşıyordu. Bir zamanlar burası muhtemelen ibadet amaçlı kullanılmıştı, daha sonraysa insanlar için bir sığınak olmuştu. Zamanında içerisi rahat rahat bin kişiyi barındırabilirdi.

Bacaklarım artık yorgunluktan kopmak üzereydi. Kendimi zorluyor, devam edebilmek için bütün gücümü sarf ediyordum. Karnım öyle çok ağrıyordu ki sanki birileri bağırarak bana yüzlerce düğüm atmıştı.

Ethan koşarak bana yetişti.

“İyi misin Isabel?”

Başımı salladım. Verdiğimiz onca emeğe rağmen buraya varmakta geç kalmış olabileceğimiz düşüncesi bir anda beni ele geçirdi ve ümitsizliğe kapıldım.

“Biraz yavaşla Isabel. Neredeyse geldik sayılır.”

“Yavaşlayamam Ethan. Çok korkuyorum.”

“Biliyorum. Ben de korkuyorum. Ama kendini bu şekilde hırpalamanın Arkarian’a bir faydası yok. Oraya gittiğimizde sana ve yeteneklerine ihtiyacı olacak.”

Ona ters ters baktım. Beni anlamıyordu. Bu konuda zaten yeterince gergindim.

“Ya yeteneklerim yeterince güçlü değilse? Ya geç kalmışsak ve Arkarian çöktün...”

Soluklanabilmem için durmam gerekiyordu.

Ethan beni omuzlarımdan yakaladı.

“Her şey yoluna girecek.”

O sırada Matt de bize yetişti.

“Hey, sorun ne?”

Bir ağabey endişesi o anda ihtiyacım olan son şeydi ve beni kendime getirip gerginliğimi unutturdu.

“Yok bir şey. Hadi gelin.” Acele etmeleri için onları çekiştirdim ve hızla koşmaya başladım.

Tapınağın ön kapısına doğru giden cilalı taş merdivenler vardı. Onları üçer üçer atlayarak çıktım ve tapınağın kocaman salonuna nasıl vardığımı ben bile anlamadım. Burası oldukça büyüktü ve ilk bakışta tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu. Yukarı bakınca hayranlıkla nefesimi tuttum. Renkli camdan duvar bölmeleri çok yükseğe doğru uzanıyor ve en tepede, sivri bir noktada birleşiyordu. Kısa bir saniye için bu anı daha önce de yaşamışım gibi hissettim ve hafifçe başım döndü. Bu tavanı daha önce de görmüştüm. Arkarian’ın kaçırıldığı gün, Kale’de.

Matt suratında çok garip bir ifadeyle yanıma geldi.

“Bu anı daha önce de yaşadım,” diye fısıldadı.

Onun da nasıl benim gibi hissedebildiğini anlayamadım. Matt daha önce hiç Kale’de bulunmamıştı; en azından Kale’nin o bölgesinde. Büyülenmiş gibi yanımdan öylece geçti, salonun tam ortasına kadar yürüdü ve gözlerini yukarı aşağı, sağa sola çevirerek dalgın dalgın etrafı incelemeye başladı. Sonra sanki karşısında hayali bir heykel var gibi ellerini havaya kaldırıp önünde tuhaf tuhaf hareket ettirmeye başladı. Matt’in davranışları gerçekten de ürkütücüydü.

Ben meşalemi salonun kıyılarına köşelerine doğru tutup Arkarian’ı aramaya çalıştım, ama çevremde dev gibi sütunlardan ve kocaman bir boşluktan başka bir şey yoktu.

Nerede olabilirdi?

Buz gibi bir rüzgâr pelerininim kenarını havalandırıp beni iliklerime kadar dondurarak esip geçti. Ve işte o sırada onu gördüm.

“Hayır, olamaz!”

Salonun karşısında, ateşi sönmek üzere olan bir şöminenin önünde hiç kıpırdamadan yatıyordu. Hissettiğim acıyla olduğum yerde taş kesildim.

Ethan yanıma koştu.

“Nerede? Peki ya...” O sırada Matt’i gördü. “Matt ne yapıyor öyle?”

“Arkarian orada. Matt’in ne yaptığı konusunda en az senin kadar şaşkınım ben de.” Meşaleyi Ethan’a uzattım.

Sanırım sormak üzere olduğu diğer bir soru da ablasının nerede olduğuydu. “Şunu tutar mısın?”

Parlak mermer zeminin üzerinden koşarak Arkarian’a doğru giderken çok tuhaf bir şey hissettim. Attığım her adım kulaklarımda yankılanıyordu. Sanki havada asılı bir zeminin üzerinde koşuyordum ve bu zemin de beni kendi ölümüne doğru götürüyordu. Bu korkutucu hissi bir kenara itmeye çalışarak bir yaşam belirtisi görebilmek için Arkarian’a baktım. Bana onun hâlâ yaşıyor olduğunu gösterecek herhangi bir şey yakalamak istiyordum. Yüzükoyun yatıyor olsa bile nefes aldığıında sırtının inip kalktığını görmem gerekmiyor muydu? Ama göremiyordum. Tamamen hareketsizdi. İçimde türlü duygular ayaklandı. Nefes alamadım. Gözlerim bulanık görmeye başladı.

“Lütfen geç kalmış olmayayım.”

İyice yaklaşınca Arkarian’ın çok şiddetli darbelere maruz kaldığını anladım. Göğsünde bir sürü kan, çürük ve açık bir yara vardı. Yüzünün bir tarafında kırbaç izleri duruyordu. Ayrıca yüzünde ve vücudunun açık yerlerinde sayısız diş izi vardı. Kıyafetleri bile paramparça olmuştu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve gözyaşlarımı sildim. Ellerimi kolunun üzerine koydum ve çok yumuşak olmaya dikkat ederek, yavaşça sırtüstü çevirdim. Gözkapakları açıldı, fakat bakışları sabitti. Bir an için onun ölmüş olduğunu sandım, ama sonra kesik bir nefes aldı ve kanlı gözlerini gözlerime çevirdi:

“Isabel.”

Çatlamış, kuru dudaklarından yalnızca bu fısıltı çıktı. Gözlerime biriken yaşlarla savaşılabilmek için çok uğraşıyordum.

“Kendinizi kurtarın. Benim için artık çok geç. Lathenia peşinizde ve bilmeniz gereken bir şey var. Mar...”

Parmağımı dudaklarına götürdüm.

“Hayır, konuşma. Kendini yormamalısın. Buradan sensiz çıkmayacağım Arkarian.”

“Isabel, dikkatli olmalısınız...”

Ne yapmaya çalıştığı açıktı. Vücudunda kalan direncin son kısmını, bekleyen tehlikeye karşı bizi uyarmak için harcıyordu.

“Biliyoruz Arkarian. Marduke’nin bir şekilde dirildiğini biliyoruz.”

Acı içinde tekrar kesik bir nefes aldı ve kendini bırakarak bayıldı. Ne zamandır bu durumdaydı? Vücudu ne zamandır, hasar görmüş organlarına ve hücrelerine oksijen gönderebilmek için mücadele veriyordu?

Ethan da gelip öbür yanında yere çöktü ve Arkarian’ın mavi saçlarını okşamaya başladı. Tek bir kelime etmeden güçlükle yutkundu. Düşüncelerini okumam, ne hissettiğini anlamam için bir Gerçeği Gören olmama gerek yoktu. Ethan’ın endişesi yüzüne kazınmıştı.

“Ona yardım edebilecek misin Isabel?”

Titreyen ellerimle Arkarian’ın göğsüne dokundum. İlk önce akciğerlerini iyileştirmeliydim. Fakat bedenim bir

çeşit adrenalinle sarsılmaya başladı ve görüşüm yine bulanıklaştı. Sakin olup konsantrasyonumu sağlamak oldukça güçleşti.

Ethan bir terslik olduğunu anladı.

“İyi misin?”

Gözleri kapalı, öylece yatarken Arkarian’ı sonsuza dek kaybettiğimi düşünmek hiç de zor değildi. Kalp atışlarını ellerimin altında hissedebiliyordum, ancak ne kadar zamanı kalmıştı?

En kötü yaralar, gözle görülemeyecek, derinlerdeki yaralar olmalıydı. Hemen şifa yeteneğime ihtiyacım vardı, ama ters giden bir şeyler vardı! Yeteneğim işe yaramıyordu. Arkarian’ın iç organlarındaki hasarları bir kez daha gözümün önünde canlandırmaya çalıştım, ama hiçbir şey olmadı. Böyle bir şey mümkün değildi! Tedavi etmek benim için artık çocuk oyuncağı olmalıydı.

Bir an için tam bir panik yaşadım. Tapınak etrafımda dönüyor, her şey gerçek dışı bir görüntü kazanıyordu. Ellerimle başımın iki yanından tuttum.

“Bana ne oluyor böyle?”

Ethan titreyen ellerimi ellerinin arasına aldı.

“Biraz sakinleşmek zorundasın. Kontrolünü kaybediyorsun Isabel.”

“Konsantre olamıyorum.”

“Yapabilirsin.”

Gözümden bir damla yaş süzüldü.

“Ethan, öyle çok korkuyorum ki!..”

John, peşinde Matt'le beraber yanımıza geldi. Matt'in botları parlak, pürüzsüz zeminin üzerinde müthiş bir gü-rültü çıkarıyordu. Bu ses, yıpranmış sinirlerimin dayanamayacağı kadar yüksekti. Ve ikisinin yanımda durması da yalnızca üzerimde hissettiğim baskının artmasına yol açı-yordu. Hafifçe yan döndüm ve bu kocaman, boş tapınakta tamamen kendimi kaybetmiş bir ses tonuyla onlara bağırdım:

“Gidin başımdan! Defolun! Beni yalnız bırakın!”

İkisi de put gibi kaldılar. Muhtemelen, bana en çok ihtiyaç duyulan yerde delirdiğimi filan düşünüyor olmalıydılar.

Matt en kötüsünü bekliyordu:

“Öldü mü?” diye fısıldadı Ethan'a.

Ethan kafasını salladı:

“Şifa yeteneğinin işe yarayabilmesi için Isabel'in önce kendini toparlaması gerek.”

Matt şefkatle tek elini omzuma koydu.

“Yapabilirsin Isabel. Ethan bacağından ısırıldığı zaman onu iyileştirdin. Baksana, yaradan iz bile kalmadı.”

Ethan bana başka bir zamanı hatırlattı.

“Marduke babamı kalbinden bıçakladığında onu iyileştirdin. Hem de bunu, ağabeyin o sırada ölmek üzereyken yaptın.”

Fakat söyledikleri benim için bir şey ifade etmiyordu. Çünkü şu anda, burada geçen değerli saniyeler Arkarian'ın yaşamla ölüm arasındaki mücadelesini belirleyecekken, benim şifa yeteneğim yok olmuştu.

“Onu neden iyileştiremiyorum Ethan?”

“Bir adım geri çekilmelisin. Belli bir mesafeden görmelisin. Duygularının kontrolünü eline al Isabel. Ona âşıksın.”

Matt sanki zehirli bir böcek tarafından sokulmuş gibi elini ileri doğru salladı.

“Sen Arkarian'a mı âşıksın? Ama o... o bizim gibi değil ki.”

Ethan, sert sert Matt'in yüzüne baktıktan sonra özellikle dikkatimi kendisine çekmek için konuşmaya devam etti:

“Isabel, sen bu iş için eğitildin. Her şeyi kafandan çıkarıp at. Duygularının zihnini kapatmasına izin verme.”

Derin bir nefes aldım ve yavaş yavaş bıraktım. Gözlerimi kapatarak ellerimi Arkarian'ın göğsüne koydum. Bu kez, kopan liflerin, yerinden çıkmış eklemlerin ve kırılmış kaburgaların görüntüleri kafamın içinde canlandı. Kırık kaburga kemiklerinden biri akciğerine saplanmıştı.

Bir şekilde duygularıma hâkim olmayı başardım ve uygulanması gereken tedaviyi gözümde canlandırdım. İlk önce kırılan kaburga kemiğini akciğerden çıkarıp diğer kemikle birleştirdim. Sonra akciğerdeki yarığı kapattım ve ısı vererek tekrar harekete geçirdim.

Arkarian'ın içine çektiği derin bir nefes, gösterdiğim çabanın ödülü oldu. Fakat tamamen iyileşmesi için daha

çok yol kat etmem gerekiyordu. En azından artık tedaviye başlamıştım ve gerisi sadece zaman meselesiydi.

Ellerimi tekrar göğsüne koyarak etlerindeki yaraları onardım ve hasar görmüş liflerini, eklemlerini tedavi ettim. Yine de hâlâ yapılması gereken çok şey vardı. Çok kritik bölgelerde kan ve sıvı birikimi olmuştu. Hücreleri ve hayati organları sıvıdan tahrip olmuştu. Kanın doğru dokulara geri dönmesi için yönünü değiştirdim. Bir yandan da aşırı sıvı birikimini böbrekler yoluyla halletmeyi deniyordum. Fakat asıl sorun burada karşıma çıktı. Bu hayati organlar muhtemelen aldıkları darbe sonucunda ezilmiş ve şişmişlerdi, işlevlerini yerine getiremiyorlardı. Tedavileri uzun zaman alabilirdi.

Tapınağın dışında bazı sesler vardı. Fakat o sırada o kadar yoğun bir konsantreye çalışıyordum ki uzaktan gelen bu sesler beni etkilemiyordu.

“Acele etmelisin Isabel!” dedi Ethan, gittiği yerden geri gelerek. “Tapınağın etrafı köpeklerle sarılmış; dev gibi köpeklerle. Ve çok aç gözüküyorlar.”

Yine de Arkarian’ın böbreklerindeki ezik ve şişmeleri iyileştirmek çok zaman alıyordu. Öyle ki bazen durumun ümitsiz olduğu, bu hücrelerin asla iyileşmeyeceği düşüncesine kapılıyordum.

Ethan tekrar koşarak yanıma geldi.

“Isabel, tapınağın çevresinde tam yedi tane köpek var.”

Kendimi yaptığım işe öyle bir kaptırmıştım ki Ethan’ın söylediklerini duymuyordum bile. Arkarian’ın böbreklerine

bir şekilde ulaşmayı başarmıştım ve tekrar çalışmalarını sağlayacak kadar iyileştirebildim. Şu ana kadar, vücudundaki hasarların en ciddi olanlarıyla başa çıkmıştım. Tamamen iyileşmesine yalnızca birkaç dakika kaldığını hissedebiliyordum. Henüz bilinci yerine gelmemiş olsa dahi iyileşmek üzere olduğunu bütün varlığımla biliyordum. O sırada Ethan'ın karşımda dikildiğini, benden bir yanıt beklediğini fark ettim:

“Efendim, bir şey mi dedin?”

“Köpekler, Isabel. Lathenia da hemen onların ardından geliyordur muhakkak. Ya da bizimle bir çeşit oyun oynuyor olabilir.”

Bir an için Ethan'ın benden ne beklediğine anlam veremedim. Ben tamamen yorgun düşmüştüm ve ayrıca Arkarian'ı bizimle geri gelebilecek kadar iyileştirmeme daha vardı. “Köpekleri sen halletsene!” diye çıktım. “Nasıl istersen öyle yap, tamam mı, benim için her türlü seçimin uygun şu anda. Biz bir takımız, öyle değil mi?”

Bir saniye kadar yüzüme şaşkın şaşkın baktıktan sonra kendinden hoşnut bir edayla yürüyüp uzaklaştı. Ethan'ın garip tavrını düşünecek zamanım yoktu. Hemen Arkarian'la ilgilenmeye devam ettim.

Yalnızca birkaç dakika sonra bir aslanın vahşice kükremesiyle tepeden tırnağa sarsıldım. Kafamı kaldırdığımda tapınağın içinin korkunç aslanlarla dolu olduğunu gördüm! En az bir düzine kadardılar. İçlerinden biri onlara

baktığımı fark edince bana dönerek kükredi. Vücudumdaki bütün tüylerin havaya dikildiğini hissediyordum. Tanrım, burada neler oluyordu böyle?

O sırada üzerimde Ethan'ın bakışlarını hissettim ve anladım ki bu aslanlar onun eseri idi. Dışarıda Lathenia'nın köpekleri hırlıyordu. Artık çok yakınımızda olmalıydılar. Ethan'ın aslan illüzyonunu yaratmasının nedeni buydu.

Ethan kırbacını bir kere salladı ve aslanlar kükreyerek karşılık verdi. Sonra ikinci kez salladı ve bu kez hep beraber ön kapıdan dışarı fırlayıp köpeklerin üzerine atılarak onları kovaladılar.

Hayranlıkla ufak bir çığlık atmadan edemedim. Ethan bana döndü ve kafasını hafifçe eğdi.

Matt ve John yanıma gelip dizlerinin üzerine çöktüler.

“Tedavi nasıl gidiyor?” diye sordu Matt.

“Neredeyse bit...”

Sözümü tamamlayamadım. Bir çift elin, elimin üzerindeki sıcak dokunuşunu hissettim. Aşağı baktım ve Arkarian'ın ellerimi sıkıca tutarak yavaşça kalktığını gördüm. Eflatun gözleriyle gözlerimin içine baktı.

“Isabel, harikasin!”

Onu böyle görmek... Sadece hayatta olduğunu değil, aynı zamanda iyileşmiş olduğunu görmek ve her şeyin yolunda gideceğini hissetmek... Duygularım artık içimden taşmak üzereydi, onca zamandır tuttuğum gözyaşları gelip dayandı. Hayır, şimdi bırakmayacaktım kendimi!

Arkarian oturdu ve hızla beni kendine çekti.

“Seni kaybettiğimi sandım Isabel.”

Gözümün ucuyla Matt’in, kaşlarını çatmış bize bakıyor olduğunu gördüm. O sırada ağabeyimin bakışları üzerinde duramazdım. Zaten söz konusu ben olunca her zaman aşırı tepki gösterirdi. Ne olursa olsun Arkarian artık iyileşmişti. Ölmeyecekti! Ve buradan tek parça halinde çıkmayı başardığımız sürece bizim için bir şans olacaktı.

Bana sıkıca sarıldıktan sonra yüzüme baktı. Parmaklarının ucuyla yavaşça gözyaşlarımı sildi. Sonra alnını alnıma dayadı ve beni öptü. İlk önce hafifçe değdi dudaklarımız birbirine, sonra daha şiddetli bir öpücükle içim tutku ve mutlulukla doldu.

Hiç bitmesin istiyordum.

BÖLÜM 30

Arkarian

Ethan öyle büyük bir sevinçle üzerime atladı ki neredeyse yere düşecektim. Tek kolumu omzuna koydum, diğer kolumla da Isabel'e sarılıyordum. Ondan bir saniye için bile uzak kalmak istemiyordum. Isabel de halinden memnundu, kolumu çekmemi istediğini gösteren hiçbir şey yapmamıştı.

“O çirkin yüzünü bir daha göremeyeceğim sanıyordum Arkarian!” dedi Ethan.

“Görmemeniz sizin için daha iyi olurdu aslında,” dedim geri çekilirken. “Lathenia sizin için geri gelecek.”

“Öyle şeyler söyleme,” diye mırıldandı Isabel sessizce.

O sırada kafamı çevirdim ve *Matt*'i gördüm! Demek yanlarındaki üçüncü kişi *Matt*'miş. Hayır, olamaz! Bir sorunla karşı karşıyaydık. *Sera*'nın *Matt*'i tanıyamamasına şaşmamak lazımdı. Hem ayrıca, *Matt*'in gelmesine *Lorian* nasıl izin vermiş olabilirdi ki? Üçünün de yüzünde huzursuz bakışlar görünce, içimden bir ses bunun hiç de iyiye işaret olmadığını söyledi. “*Lorian*, *Matt*'in gelmesine nasıl izin verdi, anlayamıyorum.”

“Şey...” dedi Ethan, kapıya doğru bakarak. “Tam olarak verdi sayılmaz.”

Ethan neden bahsediyordu? Bir terslik olmalıydı. Çok huzursuz görünüyordu.

“Görevin idaresi hanginizde?”

Hiçbiri cevap vermedi, ama neyi saklamaya çalıştıkları ortadaydı.

“Mahkeme Heyeti kurtarma operasyonu yapılmasını onaylamadı, öyle değil mi?”

Ethan yavaşça cevap verdi:

“Evet, onaylamadılar; ama eğer Lorian kesin emir vermeseydi eminim diğerleri onaylayacaklardı.”

Neden böyle davrandıklarını üzüntüyle anladım:

“Üçünüz de benim için çok büyük bir riske girmişsiniz.” Hiçbiri gözlerime bakamıyordu. Onlara, şimdi ne olacağını söyledim. “Lorian hepinizi birden cezalandırmayacak. Böyle bir kriz dönemindeyken bunu yapmaz. Fakat biriniz örnek temsil etmek zorunda. Söyleyin, hanginiz bundan sorumlu tutulacak?”

Konuşmadan birbirlerine baktılar. Sonunda Isabel bir adım öne çıktı:

“Sanırım o kişi ben olacağım.”

Elimle elini daha çok sıktım.

“Doğrudan Lorian’dan gelen bir emre mi karşı çıktın?”

“Evet ve yine yapardım.”

Cesaretine hayran olmamak mümkün değildi; ama bu, onun düşüşü olacaktı.

“Isabel, biz insanlar, bizden üstün varlıkların akıllarından neler geçtiğini tahmin edemeyiz. Onlar bizlerden daha çok şey bilir, olayları daha üstün bir düzeyde anlarlar.”

Isabel her zamanki inatçılığıyla diretmeye devam ediyordu:

“Lorian bu kez yanıldı!”

“Bütün bunları benim için mi yaptın?”

Kafasını salladı. Ona daha sıkı sarıldım. Eğer bu dünyada esir alınan kişi Isabel olsaydı ben de aynı şeyi yapar mıydım? Bir saniye bile tereddüt etmezdim. Onu kurtarmak için şeytanın ta kendisiyle bile savaşırdım!

Ortamdaki ağır havayı dağıtmak için Ethan araya girip beni yeni ‘arkadaşları’ Çitkuşu John’la tanıştırdı. İlk önce ona kuşkuyla yaklaştım. Fakat gözlerine bir kez bakmak bile bu çitkuşunun, Marduke’nin diğer kölelerine hiç benzemediğini anlamaya yetiyordu. Elimi tutup coşkuyla tokalaştı.

Elimi bıraktığı an tekrar Isabel’in eline yapıştım. Hiçbir yere kaybolmasını istemiyordum.

Matt mesafesini koruyordu ve bunun nedenini tahmin edebiliyordum. Göz göze geldik ve selam vermek için hafifçe başımızı eğdik. Sonra bakışları Isabel’in elindeki elime kaydı. Sanırım bu manzara onu rahatsız ediyordu. Diğer tarafıma geçti.

“Bak, ben seni Ethan veya kız kardeşim kadar iyi tanımıyorum. Ve söylentilere, dedikodulara kulak asan biri olmadığım için bunu senden duymak istiyorum. Altı yüz yaşında olduğun ve vücudunun hiç yaşlanmayacağı doğru mu?”

Nereye varmaya çalıştığımı anlamıştım ve Isabel'in elini daha sıkı tuttum. Isabel önce bana, sonra ağabeyine baktı. Matt'e verdiğim cevabı duyunca Isabel bir süre nefesini tuttu.

“Evet, duyduklarının hepsi doğru.”

Matt gözlerini gözlerime dikti:

“O zaman söyler misin, bu ilişki nereye varacak?”

Fısıldayarak cevap verdim:

“Hayatım boyunca içimde kocaman bir boşluk vardı. Isabel'le beraberken o boşluk tamamlanıyor, kendimi bir bütün olmuş gibi hissediyorum.”

“Ama sen bizim ölümlü dünyamızda yaşamıyorsun. Bu imkânsız!” Haklı olduğunun kanıtıymış gibi gözlerini mavi saçlarıma çevirdi. “Senin dünyanda Isabel'in nasıl bir hayatı olabilir? O yaşlanırken senin sürekli genç kalmanı mı izleyecek? Beni dinle Arkarian, kız kardeşimin kalbini kırmadan bu işe bir son vermelisin. Daha önce onu hiç böyle âşık, böyle aşk acısı çekerken görmedim. Ethan'dan hoşlandığı zaman bile böyle olmamıştı. Durum çok ciddi. Bu iş devam edemez!”

Sözlerindeki gerçeklik vücudumun içinde bir bomba gibi patladı.

Matt, ağabeyi olarak Isabel'e duyduğu sevgi ve onu korumak isteğiyle bu şekilde konuşmuş olsa da sözlerinde büyük bir gerçeklik payı vardı. Haklıydı. Fakat Isabel'in yanımda olduğunu *hissetmek*, onu görebilmek ve ona dokunabilmek o kadar güzeldi ki ondan ayıramazdım.

Isabel dikkatli gözlerle Matt'le bana baktı.

"Fısıldaşmayı kesin! Ne konuştuğunuzu bilmek istiyorum. Yine nasıl bir sorun çıkarıyorsun Matt?"

Elimi başının yanına kaldırdım. Isabel yanağını avucumun içine dayadı. Onun için yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Onu bütün kalbimle sevmek... Ve işte bu sevgi yüzünden... Matt'in söylediğini yapmalıydım.

Böylece başını birkaç kere daha okşadıktan sonra biraz soğuk bir ses tonuyla devam ettim:

"Matt çok zaman kaybettiğimiz için endişeleniyor." Aslanlar dışarıda tam zamanında kükreyerek söylediğim bahaneyi desteklediler. "Matt haklı. Acele etmeliyiz ve buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

Isabel'in bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı döndüm ve etrafta bir şeyler arıyormuşum gibi gözlerimi sağa sola çevirdim. O sırada yüzüme bakıp gerçeği görmesini istemiyordum. Bir sahtekârdan başka bir şey degildim o anda. Sonra Sera'yı gördüm. Hâlâ masanın altında oturuyor ve hâlâ titriyordu.

Ellerimi kaldırıp diğerlerine baktım.

"Burada bekleyin. Bir yere kıpırdamayın."

Masanın altına eğilerek Sera'yı dışarı çıkması için ikna etmeye çalıştım. Başını iki yana salladı. Masanın altındaki duruş şeklinden, dışarıdaki insanların yalnızca bacaklarını görüyor olabilirdi, ama nedense gözleri tam da Ethan'ın bacaklarına kilitlenmişti.

"Hadi Sera, dışarı çık. Bu anın gelmesini ne zamandır bekliyordun?"

Ona uzattığım elime tutunarak yavaşça masanın altından çıktı ve titreyen bacaklarının üzerinde sendeleyerek diğerlerinin karşısında durmaya çalıştı. Başını yukarı kaldırıncaya onlara eşlik eden çitkuşunu fark etti. Çığlık çığlığa haykırarak koluma öyle bir yapıştı ki bir an için koparacağını sandım. John da diğer tarafta çığlık çığlığa bağırıyor, kapıya doğru kaçmaya çalışıyordu. Matt onu kolundan yakalayıp içeri soktu.

Isabel, Sera'yı görünce nefesini tutup hayretle izledi. Ethan yalnızca bakıyordu. Gözlerini ablasının ruhundan ayırmadan yavaşça yaklaştı.

"Sera?.."

Sera, gözleri hâlâ çitkuşunun üzerinde, ağır ağır kolumu bıraktı ve biraz sakinleşti. Kardeşine döndü ve boynuna atıldı.

Ethan da ona sarılmak için kollarını boynuna doladı, fakat kolları Sera'nın içinden geçince ve vücudu da hafifçe Sera'nın vücuduyla karışınca korkuyla gözlerini bana çevirdi. Onu cesaretlendirmek için gülümseyerek başımı salladım.

“Anlaşılan böyle olması gerekiyor.”

Sera parmak uçlarının üzerinde kalktı ve Ethan, başını Sera'nın başının üzerine yasladı. Şimdi ikisi tek bir vücut olmuş gibi gözüküyordu.

Isabel gözlerinde yaşlarla ikisini izliyordu. Ethan'ın bugüne dek ne kadar çok acı çektiğini o da biliyordu.

“Sera'ya yardım edebilecek miyiz Arkarian? Onu bu hapisaneden kurtarabilecek miyiz?”

“Eğer beraberimizde onu da bu dünyadan çıkarabilirsek ruhu özgür kalacak ve gitmesi gereken yere gidebilecek.”

Uzaktan gelen bir aslan kükremesi ve köpeklerin acı acı havlamaları bize nerede olduğumuzu hatırlattı.

“Bizi buraya gelmek için kullandığınız kanala geri götürebilir misin Isabel?” diye sordum, umutla.

Isabel ve Matt endişeli endişeli birbirlerine baktılar. Ethan ise kesin bir hayır anlamında başını iki yana salladı:

“Hayır, imkânı yok. Bir daha o dağın içinden asla geçmem.”

“Neden dağdan geçmiyorsun?” diye sordu Matt.

Çitkuşu John hepsinin yerine karar vermişti. Göz ucuyla ürkekçe Sera'ya bakarak yanımıza yaklaştı:

“Sizin dünyanıza açılan başka bir kanal daha var. Fakat ne yazık ki nerede olduğunu bilmiyorum.”

John'un yanımıza gelmesiyle Sera'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve kardeşinin koluna yapıştı.

“Korkacak bir şey yok Sera,” diye açıkladı Ethan. “John bizim arkadaşımız.”

Sera, kuşku dolu gözlerle John'a bakmaya devam ediyordu.

"İnan Sera, bu kez bana güvenebilirsin."

Sera titreyen bir ses tonuyla konuştu:

"Bu kanal neye benziyor?"

"Gökyüzünde siyah bir parlamaya..." dedi John.

Bir süre başını öne eğerek düşündü.

"O kanalı daha önce gördüm. Kanlı ay doğduğu zaman."

Köpekler tapınağa iyice yaklaşmıştı. Ethan'ın illüzyonu etkisini kaybediyor olmalıydı. Acele etmeli ve buradan çıkmalıydık.

"Bizi o kanala götürebilir misin?" diye sordu Ethan.

Sera heyecanla başını salladı.

"Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum. Kanal tam ortadaki..."

O sırada birileri büyük bir şiddetle kapıya vurdu ve Sera'nın sözleri yarıda kesildi. Birileri son anda kendini buraya atmış, kapıya yaslanıyor olmalıydı. Gözlerimi kısarak daha yakından baktım. Gelen Bastian'dı. Tam yere yığıldığı sırada yanına koştum.

"Isabel! Çabuk buraya gel, sana ihtiyacımız var!"

Diğerleri yanımıza gelmeden Bastian ellerini kaldırdı:

"Hayır..." dedi soluk soluğa. "Benim için artık çok geç. Ama..." Nefes almaya çalıştı. "O diğer kanala... oraya gidemezsiniz. Orası Marduke'nin bahçesinin üzerinde."

Ethan ve Matt yanımıza gelince onu hemen tanıdılar:

“Dillon!”

“Ethan? Matt!”

Matt dizlerinin üzerine çöktü.

“Sana ne oldu böyle?”

Diğer tarafta duran Ethan biraz daha temkinliydi:

“Burada ne işin var?”

Isabel, Ethan’ı ve ağabeyini kenara itti.

“Ben onu iyileştirene kadar daha fazla soru sormayın.”

Tedavi birkaç dakika sürdü. Sonunda Bastian, yani gerçek adıyla Dillon, tamamen iyileşti. Ayağa kalktığıında hâlâ titriyordu. Isabel’in ellerini tuttu.

“Sana nasıl teşekkür edebilirim?”

Isabel ellerini çekti.

“Sen de onlardan biri misin?”

“Evet,” dedi. Omzunun üzerinden kapiya doğru baktı. “Lathenia yakında burada olur. Benim hemen buradan çıkmam gerek. Sadece size Marduke’nin bahçesindeki kanala ulaşamayacağınızı söylemek için geldim.”

“İyi ama neden?” diye sordum.

“Orası ilaçlanmış. Giderseniz beyniniz ve vücudunuz uyuşur. Doğru dürüst düşünemezsiniz ve kurtulamazsınız.”

“Lanet olsun!” diye bağırdı Ethan. “O zaman nasıl...”

Çitkuşu John ciyak ciyak bağırarak, koşarak yanımıza geldi.

“Efendimiz burada. Acele edin!”

Dillon dehşetle etrafına bakındı. Güvenli bir yer göremeyince gözlerini kapattı ve kanatlarını kullanmaya hazırlandı. Yanımızdan ayrılmadan kolundan yakaladım.

“Nereye kaçacaksın?”

Kafasını salladı.

“Hiçbir fikrim yok. Ama burada kalamam. Lathenia beni öldürür.”

“Bizimle gel,” dedim.

Umutsuzlukla yüzüme baktı.

“Neden? Bu sefer de Koruyucu beni öldürsün diye mi?”

“Sana bir zarar gelmeyecek. Bu konuda söz veriyorum.”

“Sorguya çekilecek miyim?”

“Evet. Hem de çok derin bir sorguya çekileceksin, ama aynı zamanda da seni koruyacağız.”

Köpekler koşarak kapıdan girdi. Hepimiz sekizgenin ortasına kaçıştık. Daha önce olduğu gibi sekizgene girmeyip oldukları yerde durdular. Marduke de onların arkasından tapınağa girdi. Dillon’ı görünce durdu.

“Demek buradasın! Lathenia bütün tünelleri bizzat kendisi dolaştı seni bulmak için! Ne işin var onların yanında?” Gözlerini John’a çevirdi. “Anlaşılan bir oda dolusu hain var burada! *Eski dostuma* bakın hele.” Benimle alay etmek niyetindeydi. “Şifacınız boşu boşuna zahmet etmiş. Gerçi Tanrıçam bunu görünce sevinecek. Şimdi hepimiz bir araya toplanmışsınız. Ve bu tapınak çok yakında hepimize birden mezar olacak.”

BÖLÜM 31

Isabel

Lathenia, yanında Arkarian'ı kaçırmaya yardım eden gri sakallı, yaşlı adamla beraber yavaş yavaş tapınağın içinde belirdi. Hemen Dillon'ı gördü.

“Onların tarafındasın demek!”

Dillon yanımdaydı. İyice ürktüğünü hissediyordum. “Bizimle kal,” diye fısıldadım. “Biz senin son şansınız, artık biliyorsun değil mi?”

Başımı öyle sert salladı ki bir an kafası yere düşecek sandım. Fakat Matt'in bunu fark edeceği filan yoktu. Hatta Lathenia'nın burada olduğunu bile anlamamıştı daha. Yine dikkati bambaşka bir yerdeydi. Sekizgenin tam merkez noktasında durmuş, önce kafasını kaldırıp tavanın sivri tepesini inceliyor, sonra da hayretler içinde ayaklarının dibine bakıyordu. Artık bütün bu olanların Matt'i çok yorduğunu ve aklını kaybetmek üzere olduğunu düşünmeye başlıyordum. Dikkatini bir şekilde çekmeliydim:

“Ne yapıyorsun? Lathenia geldi!”

Kafasını salladı:

“Bir şeylerin beni sürekli bu noktaya çektiğini hissediyorum. Dönüp dolaşıp burada duruyorum.”

Ayağını hafif hafif mermer zemine vurdu.

“Bak, hepimiz burada ölmek üzereyken senin tek düşünebildiğin step dansı yapmak mı?”

Dizlerinin üzerine çöktü ve elini mermerin üzerinde gezdirip parmaklarıyla bastırmaya başladı.

“Boş ver Matt’i şimdi,” dedi Ethan. “Buradan çıkmanın bir yolu mutlaka olmalı. Belki başka bir illüzyon yaratmayı denemeliyim.”

Arkarian, hafifçe Ethan’ın omzuna dokunarak önümüze geçti.

“Güçlerimin geri gelmeye başladığımı hissediyorum. Hepiniz arkama geçin.”

“Hayır,” dedim. “Yanında duracağız.”

Ethan, Arkarian’ın diğer tarafına geçti. Sera da Ethan’ın koluna yapışmıştı. Dillon da Ethan’ın yanındaydı. Hatta John bile bir adım öne çıktı. Fakat Matt şimdi tamamen yere yatmış, kulağını mermere dayamış, duruyordu.

Lathenia gülümsedi. Fakat bu, kötülük kokan bir gülümsemeydi:

“Öylece gitmenize izin vereceğimi mi sandınız? Ben hepimizin toplamından daha güçlüyüm!” Gözlerini Dillon’a çevirdi. “Oradan nasıl çıktın?”

“Benim yeteneğimin dayanıklılık olduğunu unutuyorsun herhalde.”

“Ben hiçbir şeyi unutmam! Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana nasıl ihanet edersin? Verdiğimiz savaşa ne oldu? Bu senin de savaşındı!”

Dillon cevap vermedi. Lathenia'nın gözleri parlıyordu.

“Sana vereceğim zenginlikleri göstermemiş miydim? Bugüne kadar hayalini kurduğun her şeye sahip olabilirsin!”

Dillon cevap verdiğinde artık yalnızca fısıldıyordu:

“Şimdi ne yaparsam yapayım, beni öldüreceksin. Sırf diğer askerlerine ibret olsun diye.”

“Bana başka seçenek bırakmadın!” Lathenia'nın bütün vücudu mavi bir ışıkla tepeden tırnağa parladı. Gözleri bile sanki alev almıştı. Bu manzara karşısında yüzümü örtüp kaçmamak için kendimi zor tuttum. “Sonunu kendi ellerinle hazırladın. Kafanda bir sürü şüpheye yer verdin ve bir gün onun gibi olmaktan öyle çok korktun ki!”

Parmağıyla Marduke'yi işaret ettikten sonra bir yılan gibi tısladı. Marduke kükredi:

“Ölmeyi sen seçtin! Onlarla beraber sen de öleceksin!”

Lathenia ellerini havaya kaldırdı. Yedi azman köpek vahşice hırlayarak dişlerinden salyalar akıttılar. Sanki bir senedir hiçbir şey yememiş gibiydiler.

Arkarian dikkatini köpeklere vermişti. Tek tek her birinin gözlerinin içine dimdik baktı. Bu bakıştan etkilenen köpekler aniden kafalarını salladılar, acıyla uludular ve hızla koşarak tapınağın kapısından çıkıp kaçtılar.

Lathenia artık resmen ateşler gibi parlıyordu.

“Çabuk ol Keziah. Güçleri geri gelmiş!”

Yaşlı adam bir büyücüydü galiba. Demek Lathenia, Arkarian'ın güçlerini bu şekilde esir almıştı. Fakat sesinde tuhaf

bir telaş vardı. Hatta belki umutsuzluk. Nedenini gerçekten merak ediyordum. Elbette Arkarian'ın güçlerini bire bir görmüş biri olarak endişelenecekti. Fakat bence sorun bundan ibaret değildi. Sesindeki telaş, bizim bu dünyadan çıkabilecek olmamızla ve onun artık var olamayacağıyla ilgiliydi sanki. Altıncı hissim bana böyle söylüyordu.

Lathenia gözlerini bana çevirdi. Düşüncelerimi fark etmişti ve bu şekilde akıl yürütmemden hiç hoşlanmamıştı. Gözleri bir anda yandı. Tepki vermek için bir saniyem bile olmadı. Ellerini havaya kaldırdı. Uzun tırnaklarını üzerime çevirdi. Ellerinden çıkıp üzerime yönelen güç, beni geri iterek tapınağın arkalarına doğru fırlattı. Bir an için hiçbir şey göremedim. Her taraf bembeyaz oldu. O sırada Matt beni sekizgenin ortasına doğru çekti ve motor gibi hızla konuşmaya başladı.

“Yavaş ol,” dedim. “Başım dönüyor, ne dediğini anlamıyorum.”

Derin bir nefes aldıktan sonra fısıldayarak devam etti:

“Bence bu tapınaktan doğruca diğer dünyaya geçebiliriz.”

“Ne! Nasıl?”

“Tam olarak emin değilim. Ama şunu görüyor musun?”

Ayağının olduğu yere işaret ediyordu. Yerinden oynayan bir mermer bulmuştu. Ayağıyla belli bir noktaya biraz bastırınca mermer kenara kaydı. Altından el büyüklüğünde, sekizgen şeklinde, kristal bir parça çıktı. Dokunmak için elimi uzattım, ama ben elimi yaklaştırdıncı kristal parlamaya başladı ve korkup geri çekildim.

“Bana kalırsa bu, kadran gibi bir şey,” dedi Matt ve sonra yukarı baktı. “Bence tavan boşu boşuna bu şekilde inşa edilmemiş. Orası bir yere ulaşıyor. Hem John, buradaki insanların öylece yok olduklarını söylememiş miydi?”

“Yani sence onlar öylece yok olmadılar, bir şekilde kaçmayı mı başardılar?”

Ethan koşarak yanımıza geldi.

“Burada ne yapıyorsunuz? Arkarian onları daha fazla oyalayamaz. Her birimizin yardımına ihtiyacı var.”

Lathenia'nın sesi yankılandı:

“Şimdi Keziah! Acele et! Marduke, Keziah işini bitirene kadar onu sıkı tut. Sakın bırakma.”

Tam Marduke ellerini kaldırmıştı ki, Arkarian'ı kollarından yakalayıp tekrar sekizgenin ortasına çektim. Marduke'nin ellerinden çıkan yeşil bir ışık, dalga dalga üzerimize gelip bizi yere devirdi ve etrafımızdaki mermerlerin bazılarını havaya uçurdu. Arkarian'ın kolunu sıkıca tuttum ve Lathenia'yla Marduke ne yapmaya çalıştığımızı anlamadan hemen aceleyle konuşmaya başladım:

“Dinle beni Arkarian, sen bizi buradan çıkarabilirsin.”

Kafasını salladı.

“Ancak bir Ölümsüz kanalı açabilir. Ama sen diğerleriyle beraber buradan kaçarken ben ve Dillon onları oyalayabiliriz.”

Hızla sarstım onu.

“Beni dinle! Ölümsüz ol veya olma, Lathenia senin bunu

yapabileceğini düşünüyor.”

“Ama nasıl?”

Anlaşılan Dillon da benimle aynı fikirdeydi:

“Bence de Arkarian. Lathenia bu yüzden senin güçlerini esir almak konusunda bu kadar paranoyakça davranıyor.”

“Senin bilmediğin bir şey biliyor olmalı,” dedim Arkarian’a. “Şu anda kendine inanmak zorundasın. Ellerindeki gücü gör Arkarian!”

Lathenia köşeye sıkışmış gibi bir çığlık attı. Kafamı ona çevirdim ve gözlerinin ateş gibi parladığını, ellerini yukarı kaldırdığını gördüm. “Dikkat edin!” diye bağırdım. Parmak uçlarından fırlayan ışınlar üzerimize isabet etti ve her birimizi başka bir yöne savurdu.

Sersemlemiş bir şekilde sürünerek Arkarian’ın yanına gittim. Kabul etmesini sağlamak zorundaydım.

“Arkarian, ihtiyacımız olan güç sende var.”

Arkarian güçlkle nefes almaya çalışıyordu.

“Fakat Isabel, sözünü ettiğin güç bende doğuştan olan bir yetenek değil, yalnızca bana öğretilen bir beceri.”

“Ne olursa olsun Arkarian, bizi buradan dışarı ışınlayabileceğine inanıyorum ve bence bunu Lathenia da biliyor.”

Lathenia ellerini havaya kaldırmış, ikinci kez enerji göndererek bize saldırmaya hazırlanıyordu ki Ethan üzerine atlayarak onu yere devirdi. Lathenia’nın ellerinden çıkan enerji Marduke’ye isabet etti. Marduke iki büklüm kıvrıldı ve acıyla inledi.

Arkarian'ı, Matt'in bulduğu kristalin yanına, merkeze sürükledim. "Kendine inan ve kendine güven," diye fısıldadım. "Koruyucu'da bunun için eğitilmiyor muyuz?"

"Evet, ama Isabel, burada kanal filan yok."

Marduke gözlerinde vahşi bir bakışla ayaklandı. Dillon'ın üzerine atıldı. O sırada Ethan, Lathenia'yı yerde tutmaya çalışıyordu. Lathenia haykırarak Ethan'ı üzerinden attı. Ethan'a seslenerek onu yanımıza çağırdım ve dehşet dolu gözlerle Arkarian'a döndüm:

"Sadece konsantre ol ve o gücü yarat!"

Marduke ve Lathenia tekrar saldırıya geçmeden aceleyle Dillon'a koştum ve herkesi bir çember şeklinde Matt ve Arkarian'ın etrafında topladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ethan.

"Arkarian'ı, Keziah'ın büyüsünden korumalıyız. Matt'in de buradan çıkmak için bir fikri var. Bu yüzden onu da korumalıyız."

"Matt'in mi bir fikri var?"

"Evet, Matt'in... Dua edelim de haklı olsun."

Aniden bir patlama oldu. Ayaklarımızın altında yer sarsılmaya başladı, mermerler yüzlerce parçaya bölündü. Hepimiz birbirimizin üzerine devrildik. Dengemi bulduğum zaman bunun, Marduke'nin marifeti olduğunu gördüm ve kısacık bir an için Marduke'nin bugünlerde nasıl bir güce sahip olduğunu düşündüm. Bu gücün ne olduğunu ve

nereden geldiğini bilmek istemiyordum. Marduke tekrar saldırmak için ellerini havaya kaldırdı.

“Onu koruyorlar!” diye bağırdı Lathenia. Göz göze geldik. Bakışlarında mavi ışıklar parlamaya başladı ve giderek koyulaştı. Sonra parmaklarının uçlarından elektrik akımları fırlayıp etrafımızda patlamaya başladı. Yerlerimizi kaybetmemek ve Arkarian’la Matt’i korumaya devam etmek için çok çaba harcıyorduk.

“Hiçbir işe yaramıyor,” dedi Matt, arkamdan.

Lathenia haykırdı.

“Denemeye devam et Keziah!..” Sonra Marduke’ye döndü. “Bu işi bitirelim artık!”

Kafamı hafifçe çevirdim ve Lathenia’yla Marduke’nin birbirlerinden uzaklaşarak karşı karşıya durduklarını gördüm. İkisinin de vücutları kör edici bir ışıkla parlıyordu. Ortalarında bir çeşit güç oluşuyordu ve bunun çok büyük bir şey olacağını hissediyordum. Ellerini birbirlerine doğru kaldırdıklarında ne yaptıkları anlaşıldı. Enerjileri, aralarındaki boşlukta toplandıkça, elektrik akımları parlayarak birbirine doğru gidiyor ve tam ortada kesişerek mavi, kırmızı, mor ışıklı, kocaman bir top oluşturuyordu. Ne olacağını anlamam uzun sürmedi. Tanrıça ve Marduke büyük bir enerji patlaması yaratacak ve bütün tapınağı üstümüze yıkacaklardı. Tapınağı bize bu şekilde mezar edeceklerdi.

“Bu seferki korkunç olacak Isabel,” diye dehşetle fısıldadı Ethan. Gözleriyle, omzunun üstünden arkaya doğru

baktı. Dillon'ın gözleri de onu takip etti. Matt hâlâ dizlerinin üzerinde, yerde duruyordu. Matt'in elinde tuttuğu kristali görünce dikkati dağılan Arkarian, olduğu yerde donup kalarak gözlerini fal taşı gibi açtı.

“Onu bulmuşsun!”

“Acele et Arkarian,” diye fısıldadım.

“Isabel, anlamıyorsun.”

“Zamanımız kalmadı! Denemeye devam et.”

Başını salladı ve gözlerini kapattı.

“Her ne yapmaya çalışıyorsanız, korkarım artık çok geç” dedi Dillon.

Ve işte o anda kalbim büyük bir umutsuzlukla doldu. Kollarımızın ve vücutlarımızın koruması altında, Matt hâlâ kristalin ne işe yaradığını anlamaya çalışıyor, Arkarian'sa ihtiyacımız olan gücü bulmak için gayret sarf ediyordu.

Ethan, Marduke'nin ve Lathenia'nın tapınağa artık kör edici bir ışık saçan vücutlarına baktı.

“Lorian bunun olacağını biliyordu. Tanrıça'nın, kaçmamıza asla izin vermeyeceğini biliyordu.”

Bütün tapınak sallanmaya başladı. Söze gerek yoktu. Hepimiz artık birkaç saniye içinde sonsuza dek yok olacağımızı biliyorduk.

Gözümün önünde annemin yüzü canlandı ve gözlerim yaşlarla doldu.

Sarsıntı ayaklarımın altındaki mermerleri oynatmaya başlamıştı bile. Tanrıça'nın ve Marduke'nin birleşen

güçleri artık yanma noktasına ulaşmıştı ve mermerlerin hepsi parçalanıyordu. Tam ortalarında, titreyerek ışıklar saçan bir enerji küresi oluşturmuşlardı. Küre bir kez parladı ve bütün tapınağı bembeyaz bir ışık kapladı. Kör olmamak için gözlerimizi kapatıp kafalarımızı yere eğmek zorunda kaldık.

İşte tam o anda Matt haykırdı:

“Evet! Buldum!”

“Onu yanına al!” diye bağırdı Arkarian.

“Yapamam. Yerinden kıpırdamıyor.”

Arkarian’ın sesi telaşlıydı:

“Yapmak zorundasın Matt! Onu burada bırakırsak Lat-henia bulur ve...”

Tapınak, içindeki her şeyle beraber alev alev yanmaya başladı.

“Çok geç,” dedi Arkarian ve ellerini havaya kaldırdı:

“Şimdi!”

Tapınağın duvarları hareket ederek hızla dönmeye başladı. Yukarıdan üzerimize ışıklar yağdı ve yedimiz birlikte dönerek tepedeki sivri noktaya doğru büyük bir hızla yükselmeye başladık.

Sonrası yalnızca karanlıktı.

BÖLÜM 32

Isabel

Uzun bir süre düştükten sonra Kale'de bir odada açtık gözlerimizi. Burası, Arkarian kaçırıldığı zaman içinde yuvarlandığımız odanın aynısıydı. Etrafıma baktım. Herkes burada gibi gözüküyordu. Dillon, Sera ve John da yerde yatıyordu.

Ayağa kalktığımda herkesin etrafımıza toplandığını gördüm. Farklı büyüklükte, farklı şekillerde, farklı renklerde, farklı türlerde bir sürü tuhaf görünümlü insan yanımıza gelmişti.

Arkarian bana doğru yaklaştı. Attığı her adımda, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Gözlerini kaldırıp gözlerime baktı. Dudaklarım kupkuru oldu. Tam karşımda, bana o kadar yakın duruyordu ki elini kaldırıp yüzüme dokunması için bir hareket yeterdi.

“İyi misin Isabel?”

Nasıl iyi olabilirdim ki? Kalbim çılglık çılgılığa haykırıyordu. Sen beni istemezken nasıl iyi olabilirim!

Düşüncelerimin bu kısmını ondan gizlemeye özen gösterdim.

Gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Fakat bu ona pahalıya mal oluyordu. “Isabel...” diye fısıldadı, pişmanlık dolu bir ses tonuyla. Kalbim parçalanacak gibi oldu ve kafamı çevirip uzaklaştım.

Biraz ileride Matt’in inlediğini duydum, ama durumu iyi görünüyordu. Dillon’ın yanına gidip ayağa kalkmasına yardım etti. Sera ve John da yavaşça ayağa kalktılar. Fakat çitkuşuna garip bir şeyler oluyordu. Hepimiz ona baktık. Gözlerimizin önünde boyu uzuyor, büyümeye başlıyordu. Sera da fark etti ve korkuyla geri çekildi.

“Neler oluyor Ethan?”

Ethan omuz silkerek endişeli gözlerle Arkarian’a baktı. John’u beraberimizde getirmekle hata mı yapmıştık? Başka bir seçeneğimiz var mıydı?

John şekil değiştirmeye devam ediyordu. Bu dönüşüm yalnızca birkaç dakika sürmüştü, ama sona erdiğinde hepimiz, ağzımız beş karış açık bakakaldık. Etrafımızda toplanan kalabalık bile hayretler içinde kalmıştı.

John artık yarı insan, yarı kuş bir yaratık değildi. Otuz beş yaşlarında, mavi gözlü, kahverengi saçlı ve aynı Sera’nunki gibi hafif parlak ciltli bir adam olmuştu. Hatta aynı Sera gibi hayalete benziyordu.

Gözleriyle kendini tepeden ayaklarına kadar inceledi.

“Ben... ben sanırım artık özgürüm.” Duraksadı. Gözlerinde yaşlar birikmişti. “Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

Sera şaşkınlık içinde elini ağzına götürüp kafasını salladı.

“Bu, bizim birlikte gideceğimiz anlamına mı geliyor?”

“Sanırım öyle, bayan.”

Sera, gözleri sevinçle parlayarak hafifçe başını eğdi.

“Öyleyse hoşça kal desek iyi olur. Gideceğimiz yer her neresiyse, fazla geç kalmak istemem.”

Arkarian’la başımızı Ethan’a çevirdik. Ethan tereddütle önce bize, sonra ablasına baktı.

“Onca yıl ayrı kaldıktan sonra seninle yalnızca birkaç dakika geçirebilecek olmamıza inanamıyorum. Sana söylemek istediğim öyle çok şey var ki...”

Sera ve John gözlerimizin önünde yavaşça silinmeye başladı. Ethan paniğe kapılmıştı:

“Hayır, daha değil! Hemen gidemezsiniz.”

Arkarian yanlarına yaklaşıp John’la tokalaştı ve Sera’ya sarıldı. Sera da ona sarılarak karşılık verdi. Arkarian sonra Ethan’a dönerek acele etmesini işaret etti:

“Yalnızca birkaç dakikan olacak Ethan. Kalbindekileri hemen söyle.”

Sera’nın vücudu biraz daha silindi. Ethan koşarak Sera’nın kaybolmak üzere olan bedenini kollarına aldı.

“Çok üzgünüm. Seni Marduke’den korumalıydım. Marduke’nin adını hiç unutmamalıydım. Adaletin yerini bulmasını sağlamalıydım Sera. Ve rüyalarımda bana geldiğin zaman seni dinlemeliydim. O zaman, bunca yıl acı çekmezdin.”

Sera geri çekilerek inanamıyormuş gibi Ethan'ın yüzüne baktı. Belli ki, olanların hiçbirinin Ethan'ın suçu olmadığını, bu yüzden kendini suçlu hissetmesi için en ufak bir neden olmadığını söylemek istiyordu. Fakat bu kadar kısa sürede bunu basitçe açıklamanın hiçbir faydası olmayacaktı. O yüzden küçük eliyle Ethan'ın yanağını okşayarak "Seni affediyorum," dedi.

Bu sözlerle Sera ve John tamamen kayboldular.

Biraz önce olanları sindirebilmemiz ve kendimizi toparlayabilmemiz birkaç dakika sürdü. O sırada tam arkamızdan gelen bir hışırtı bizi düşüncelerimizden uyandırdı. Geri döndüğümüzde karşımızda Lord Penbarin ve Leydi Arabella'yı gördük.

İlk konuşan Lord Penbarin oldu:

"Bizimle birlikte buradan hemen Atina'ya gideceksiniz. Duruşmanız ayarlandı."

Hepimizin sormak istediği sorular vardı; fakat Ethan annesi için çok endişeleniyordu. Bu yüzden herkesi itip öne geçti.

"Benim önce eve gitmem gerek. Lütfen beni eve götürün Lord Penbarin. Lütfen beni şimdi eve götürün."

Leydi Arabella ellerini havaya kaldırdı:

"Korkarım bu mümkün değil Ethan."

"Anlamıyorsunuz."

"Ethan, asıl sen anlamıyorsun. Duruşmada her şey açıklık kazanacak."

Ethan bu duyduklarına inanamıyor olmalıydı. Kafasını geri atıp tavandaki parlak ışıklara baktı. Annesinin depresyonunun yükünü kaç senedir taşıyordu omuzlarında? Ve şimdi daha da fazla beklemek zorundaydı.

“O zaman bana şu kadarını söyleyin. Bugün günlerden ne?”

Leydi Arabella'nın kafası karışmış gibi görünüyordu:

“Sizin zamanınızda mı?”

Endişe ve hayal kırıklığı artık Ethan'ı boğuyordu:

“Evet, benim zamanımda!”

“Yanılmıyorsam perşembe, ayın onu.”

Ethan bana baktı, ne olduğunu çoktan anlamıştım. Yeraltında tam on gün geçirmiştik. Biz ayrılmadan önce annesinin hastaneye yatmasına beş gün kalmıştı. Hastanede de beş gün daha geçirecekti. Bu da demek oluyordu ki...

“Çok geç kaldım. Annem çoktan kendini...” Önce Leydi Arabella'ya, sonra Lord Penbarin'e baktı. “Annem... Acaba annem hakkında bir şey öğrendiniz mi?”

Leydi Arabella'nın dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirdi:

“Annen gayet iyi Ethan.”

“Efendim?”

“Sen ortalıktan kaybolduğundan beri, son on günü telefonun başında haber bekleyerek geçirdi. Tek düşündüğü şey, senin sağ salim eve geri gelmedi.”

Ortalıktan kaybolmak mı? Kurtarma operasyonunu planlarken, ölümlü bedenlerimizin öylece ortadan kaybolmuş gibi gözükeceğini hiç hesaba katmamıştım.

“Peki ya benim annem?” diye endişeli bir şekilde sordum, bir yandan Matt’e bakarak.

“Çok endişelendi. Shaun ve Jimmy, üçünüzün birlikte dağda gezinti yaparken kaybolduğunuz hikâyesini uydurdu. Herkesi sakinleştirmek için çok uğraştılar ve annelerinizi mutlaka eve geri geleceğinize dair ikna etmeye çalıştılar.” Leydi Arabella, Ethan’a döndü. “Annen şu son on gün içinde kendi sorunlarıyla ilgili tek bir şey bile düşünmedi.”

“Yani hastaneye gitmedi mi?”

“Hayır, gitmedi.”

“Ve aptalca... aptalca bir şeye kalkışmadı?”

“Hayır, Ethan.”

Ethan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana döndü. Hayattaki en büyük korkusundan kurtulmasının sevinciyle mavi gözleri ıslıl ıslıl olmuştu.

“Ve şimdi Sera’nın ruhu özgür kaldığına göre...” diye araya girdi Arkarian. “Laura artık acı çekmeyecek.”

Arkarian haklıydı. O sırada on gün boyunca ortadan kaybolarak kendi anneme ne büyük acılar yaşattığımı düşünmemeye çalıştım. Duruşmadan sonra her şey yoluna girecekti.

Arkarian, büyük bir coşkuyla Ethan'ın omzunu sıvazladı. Fakat o anda Arkarian'ın başka endişeleri vardı. Leydi Arabella'ya döndü:

“Ölümlü bedenlerimizi Atina'ya götürmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi?”

Güzel bir noktaya değinmişti. Herkesin çok iyi bildiği gibi, ruhlarımızı ve bedenlerimizi kendi zamanlarımızın dışına taşımak çok zararlı, hatta ölümcül olabilirdi.

Leydi Arabella güven veren ses tonuyla devam etti:

“Siz yokken çok şey değişti. Artık yaptığımız her şey büyük bir aciliyet taşıyor. Isabel'in duruşması kısa sürecek. Bedenlerinize zarar verecek kadar zaman almayacak.”

“Isabel'in duruşması mı?” diye atıldı Arkarian, gergin bir ses tonuyla.

Leydi Arabella mahcup bir şekilde başını öne eğdi:

“Evet. Lorian, bir üstün kesin emrine karşı gelmek suçundan Isabel'i sorumlu tutuyor.”

Ethan tartışmaya yeltendi, ama Lord Penbarin onu durdurdu:

“Söyleyeceklerini mahkemeye sakla. Fakat seni uyaram; Lorian kimseyi dinleyecek durumda değil.”

Arkarian bir adım atarak Lord Penbarin'in karşısında durdu.

“Beni dinleyecektir.” Onu hiç böyle sert tepki verirken görmemiştim. “Sizinle geleceğiz,” diye devam etti. “Ancak Isabel'in duruşmasından önce Lorian'la özel olarak görüşmek istiyorum. Ayrıca hemen güvenli bir oda hazırlamalıyız.” Dillon'ı yanına çekerek diğerlerine tanıttı.

“Dillon’ın Koruyucu’ya vereceği bilgileri eminim çok yararlı bulacaksınız.”

Leydi Arabella ve Lord Penbarin, güvenli bir oda hazırlanması konusunda anlaşdılar. Güvenli derken, Koruyucu için de güvenli bir oda olmalıydı. Taraf değiştirmek oldukça tehlikeli bir şeydi. Bunu şimdiye kadar çok az kişi yapmıştı. Birçok risk taşıyordu. Dillon uzun bir süre denetim altında tutulacak ve Koruyucu’ya girebilmek için ağır bir eğitimden gececekti.

“Fakat Lorian’la görüşmene gelince...” diye devam etti Leydi Arabella, “elimizden geleni yaparız, ama bu konuda sana söz veremem.”

Arkarian kabul ederek kafasını salladı. Lord Penbarin samimiyetle tek kolunu Arkarian’ın omzuna attı.

“Seni tekrar aramızda görmek güzel.”

Leydi Arabella gülümsedi. Yanaklarından gözyaşları aktı.

Artık neredeyse yüz kişiyi aşmış kalabalık, etrafımızda sevinç çığlıkları atarak ellerini çırttılar.

Sormadan edemedim:

“Kim bu insanlar?”

Leydi Arabella ve Lord Penbarin birbirlerine baktılar. Lord Penbarin omuz silkti.

“Onlar hayatta kalanlar, yaşayanların korunmasından sorumlu kişiler.”

BÖLÜM 33

Arkarian

Altı yüz yıllık hayatım boyunca bir ölümsüzün boğazına yapışmayı hiç bu kadar istememiştim! Eğer Lorian şimdi Kale'deki bu odada olsaydı, ölümlü ellerimle o üstün varlığı boynundan yakalar, onu boğardım. Lorian'ın, Isabel'i kesin bir emre karşı gelmekten tek başına sorumlu tutacağımı düşündükçe çileden çıkıyordum. Bir parçam bunun böyle olacağını biliyordu ve nedenini de anlıyordu. Fakat şimdi bu gerçekle, Isabel'i kaybedecek olacağım gerçeğiyle yüz yüzedim ve düşüncesi bile kabul edilmezdi.

"Biraz sakinleşmeye çalışsan iyi olur," diye uyardı Lord Penbarin, beni. Üzerlerimize koruyucu olarak birer tane gümüş pelerin verdi ve hemen Atina'ya, MÖ 200 yılına gönderildik.

Sarayın bahçesine gelince pelerini üstümden çıkardım.

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim Lordum, ama bence nefesinizi boşuna tüketmeyin ve bir an önce Lorian'la özel bir görüşme ayarlayın."

Hafifçe başını eğdi. "Nasıl istersen."

Lord Penbarin giderken, Leydi Arabella pelerinlerimizi topladı ve Dillon'ın güvenli bir yere gönderildiğini söyledi.

“Şimdi benimle gelin, bir parça yemek ve içki alın. Epey acıkmış olmalısınız.” Sonra bana döndü ve sanki nefesini tutuyormuş gibi çok kısa bir süre için gözlerini kapattı. Hemen ardından devam etti. “Lorian şimdi görüşecek seninle. Mahkeme salonunda. Yalnızca beş dakikan var. Ondan sonra duruşma başlayacak. İyi şanslar.”

Kimsenin yüzüne bakmadan, Matt, Isabel ve Ethan'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden hemen gözlerimi kapatıp kanatlarımı kullandım. Yavaşça kaybolarak mahkeme salonunda belirdim. Çemberin ortasında tek başına oturmakta olan Lorian'ın karşısına geçtim. Diğer dokuz sandalye boştu. Fakat kısa bir süre sonra hepsi dolacaktı. Yalnızca beş dakikam olduğu için bu zamanı elimden geldiğince iyi kullanmalıydım. Bu yüzden hemen bu duruşmanın yapılmasına neden olan asıl konuya geçtim:

“Isabel'i cezalandırmamalısınız.”

Lorian başını kaldırdı. Bir saniye için yüzünde ufak bir gülümse olduğunu gördüm.

“Hoş geldin Arkarian. Seni bir daha hiç... İtiraf etmeliyim ki çok iyi görünüyorsun.”

Hemen tekrar konuya döndüm:

“Isabel'in sayesinde, evet iyi görünüyorum. O, çok yetenekli bir Şifacı. Koruyucu'da bugüne kadar gelmiş geçmiş en iyi Şifacı. İkinci yeteneği de artık gelişmeye başladığına göre çok büyük bir potansiyeli var. Başarabileceği şeylerin haddi hesabı yok. Onunla çalışmaya devam etmek ve

yeteneklerini geliştirmek istiyorum. Günüñ birinde sadece zihnini kullanarak bile insanları tedavi etmeyi başarabilir. Böyle zor bir dönemden geçerken onun bize ne kadar faydalı olabileceğini biliyor musunuz?”

“Her şeyi biliyorum Arkarian. Isabel’in verdiği emre neden itaat etmediğini de biliyorum. Bugün burada ele almamız gereken çok fazla mesele var ve maalesef hepsi için yeterli zamanımız yok. Ayrıca Isabel’in olağanüstü yeteneğinden ve verdiğimiz mücadelede bize sağlayacağı faydalardan da şüphem yok. Fakat kararımı verdim. Isabel’in geleceği artık belirlendi. Hiçbir tartışma beni, yaptığım seçimden caydıramaz. Bu yüzden Arkarian, hem nefesini boşuna tüketiyorsun hem de herkesin zamanını çalyorsun. Isabel’in cezalandırılmasıyla ilgili konu kapanmıştır.” Lorian duraksadı. Söylediği şeyleri iyice anlamam için bana zaman tanıyordu. “Şimdi Arkarian, konuşmak istediğin başka bir konu var mı?”

Lorian’ın, Isabel’in cezalandırılmasıyla ilgili nihai kararı beni sarsmıştı. Konuşmakta güçlük çekiyordum.

“Sormak istediğim... sormak istediğim bir sürü soru var.”

“Bilmediğin çok şey var. Benim Çırağımken sana öğrettiğim şeyi hatırla: Bana güven. Ne olursa olsun vereceğim kararlar hep daha üstün bir iyilik adına olacaktır.”

“Kafamda bir sürü şüphe var Lorian. Korkarım, Isabel’i bu ‘üstün iyiliğe’ kurban ediyorsun.”

Lorian hakarete uğramış gibi kafasını hafifçe havaya kaldırdı.

“Isabel’in emrime karşı gelmesi konusu yalnızca duruşmada tartışılacak!”

“Pekâlâ! Ama bu konu geçici bir süre için kapandı.”

Onun karşısında talepte bulunuyor olmam hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Fakat biraz sonra söyleyeceğim şey yüzündeki gülümsemenin bütün izlerini silecekti.

“Lathenia anahtarın nerede olduğunu bilmiyor.”

Ölümsüz bir süre sustuktan sonra neden bahsettiğimi idrak ederek gözlerini iyice açtı.

“Devam et, Arkarian.”

“Anahtar, tapınaktaki gizli bir mermer parçasının altına saklanmıştı.”

“Ne!”

“Onu Matt buldu.”

Lorian öylece suratıma bakıyordu. Hemen ekledim:

“Ne yazık ki onu olduğu yerde bırakmak zorunda kaldık.”

“Onu almadığınızı söyleme bana! Ne kadar önemli olduğunu herkesten iyi biliyorsun!”

“Bunun için zamanımız olmadı. Ayrıca görünen o ki, anahtara dokunabilen tek kişi Matt. Biliyorsun ona dokunan ölümlüler hayatlarını yitiriyorlar. Ama Matt’e bir şey olmadı. Fakat anahtarı yerinden çıkarması için ona yardım edemedim.”

Lorian iç çekti.

“Yani anahtar şimdi yeraltında ve ortalık yerde durup Lathenia'nın onu bulmasını bekliyor.”

“Onu bulması o kadar kolay olmayabilir. Biz ayrılırken tapınak çökmek üzereydi.”

Lorian bir süre düşünceli düşünceli yüzüne baktı. Sonra devam etti:

“Pekâlâ. Bana bildirmen gereken başka bir şey var mı?”

“Hayır, ama sormak istediğim bir soru var.”

“Devam et.”

“Benim babam kim?”

Lorian kaşlarını havaya kaldırdı ve bir an için sorumu yanıtlamayacak sandım.

“Senin baban benim Arkarian.”

Şaşkınlıktan dilim tutuldu. Aslında zihnimin bir köşesinde bunun olmasından şüphe etmişim, ama yine de böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki? Hayatım boyunca Lorian'ın hiçbir cinsine ait olmadığına inanmışım.

Lorian kafamdan geçenleri görüyordu.

“Ben bir erkek olarak doğmuştum, hiçbir cinsine ait olmak benim kendi seçtiğim bir şeydi. İyi bir lider olabilmek için tarafsız ve adil olabilmem gerekiyordu. Bunu da ancak hiçbir cinsiyetin etkisi altında kalmadan ve bu yönde kimseyi arzulamadan yapabiliyordum. Fakat bir zaman geldi ki başka bir ölümsüz yaratma ihtiyacı doğdu. İşte bu amaçla erkek formuna bürünmeye karar verdim. Kadın olmak,

uzun bir süre ölümlü olarak yaşamam ve bir ölümsüz olarak buradaki görevlerimi ihmal etmem anlamına gelirdi. Bu imkânsızdı! Bu yüzden senin annen olacak genç bir kadın seçtim. Onunla kısa bir süre önce tanıştın. Ne yazık ki vefat etti. Senin buraya getirilmene ve sarayda yetiştirilmene karar verdik, ancak her şey planladığımız gibi gitmedi.”

Doğumumla ilgili gizem yavaş yavaş açığa çıkıyordu.

“Benim bir ölümsüz olarak dünyaya gelmediğimi görünce nasıl da hayal kırıklığına uğramış olmalısın Lorian.”

Lorian gözlerini aşağı çevirdi ve bir süre öylece durdu. “Beni hayal kırıklığına uğratan tek şey, yaşam sürenin sınırlı olmasıydı.”

Artık her şeyi anlıyordum.

“Bu yüzden sen de bana yaşlanmayı durdurma yeteneğini verdin.”

Lorian, yani babam, sessizce onaylayarak kafasını hafifçe yana eğdi.

“Mahkeme Heyeti’nin diğer üyeleri dışında, bu yeteneği yalnızca iki kişiye verdim. Ve biri beni, bunu yaptığıma çok pişman etti.”

“Marduke.”

“Evet. O zaman benim için çok zor bir karar olmuştu. Fakat Şifacımız ölmüştü ve bu yetenek olmadan Marduke de ölürdü. Ayrıca o zamanlar gerçekten çok başarılı bir Korumacı’ydu. Gençti, güçleri sürekli geliyordu ve büyük bir potansiyel vaat ediyordu. Onun için çok uygun bir ödül gibi gözüküyordu.”

O sırada aklıma bir fikir geldi. Eğer babamın bu yeteneği verecek gücü varsa, onu geri alabilecek gücü de olmalıydı. Lorian kafamdan geçenleri yanlış anlayarak bunu Marduke için düşündüğümü sandı.

“Ölümsüzlerin bile yapabileceklerinin sınırları vardır Arkarian. Marduke'nin haberi olmadan bu gücü ondan geri alamam, özellikle de şimdi, Lathenia onu gözünün önünden ayırmazken. Marduke'nin, elini kolunu sallaya sallaya buraya gelip gücünü geri almam için bana izin vereceğini hiç sanmıyorum.”

Babamın gözlerinin içine baktım ve öylece durdum.

“Ama ben izin veriyorum.”

Babam ne demek istediğimi anlamıştı, ama bunun benim arzum olduğunu kabul etmek istemiyordu. Bir süre yüzüme baktı.

“Yaşlanmayı durdurma gücünü senden almamı mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Lütfen bunu açıkla Arkarian.”

“Isabel benim ruh eşim.”

“Bunun farkındayım.”

“Isabel benim dünyamda yaşayamaz. Bu yüzden ben onun dünyasında yaşamak istiyorum.”

Lorian, söylediklerime inanamıyormuş gibi ayağa kalktı ve bana yaklaştı.

“Ölümsüzlüğe en yakın şey olan bu gücü, bir kız için mi feda etmek istiyorsun?”

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim:

“Evet. Onunla olabilmek için gücümden vazgeçiyorum.”

Bakışları dayanılmayacak gibiydi. Sonunda babam konuştu:

“O zaman şunu bilmelisin. Buradaki üstün varlık benim, sen değilsin oğlum.”

BÖLÜM 34

Isabel

Mahkeme salonuna adımımı attığım anda herkes sustu. Kapıda durdum. Bacaklarım beni bir adım daha ileri götürmüyordu. Terleyen ellerimi, bana giydirdikleri beyaz elbisenin kenarlarına sildim. Salon aynı geçen seferki duruşmada olduğu gibi gözüktüyordu. Fakat bu sefer yargılanan kişi Ethan değil, bendim ve benim suçum onunkinden çok daha büyüktü.

Daha önce olduğu gibi, Mahkeme Heyeti'nin dokuz üyesi çemberdeki yerlerini almışlardı. Bu kez Kral II. Richard'ın da burada olduğunu görünce şaşırdım. Lord Penbarin'in yanında oturuyordu ve çok iyi görünmüyordu. Tam olarak iyileşmediği halde onu neden buraya getirdiklerini anlayamadım. Burada Veridian'ı temsil etmek için bulunuyordu. Böylece dünyanın bütün bölgeleri tamamlanmış oluyordu. Eğer Ethan geçen sene onu kurtarma riskine girmemiş olsaydı Kral II. Richard şu anda burada olamazdı. Görünen o ki Lorian onun mahkemeyi izleyecek kadar iyileştiğini düşünüyordu.

Lorian öne çıkıp ortadaki iskemleye oturmamı işaret etti. Derin bir nefes aldım ve yalpaya yalpalaya çemberin

ortasına kadar yürüdüm. Sonunda oturabildiğim için çok mutluydum. Oturduğum anda içimi sıcacık, huzur dolu bir his kapladı. Hemen anladım ki, oturduğum iskemle Arkarian'ın kullandığı antika iskemlelerden biriydi. Arkarian bunu özellikle benim için hazırlamış olmalıydı. Salonun içinde gözlerimle onu aradım. Tam karşımda durmuş, efla-tun gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. Bir şekilde kendimi daha güçlü, daha soğukkanlı ve olabilecek her şeyi göğüslemeye hazır hissettim.

Kendimde bulduğum bu cesaretle gözlerimi kaldırıp Lorian'a baktım. Fakat onunla göz göze gelmemeye dikkat ettim. Önceki deneyimlerimde bunu yapmakta çok zorlanmıştım. Oysa şimdi karşımda gördüğüm şey beni şaşırtıyordu. Lorian'ın yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bakışlarını aşağı eğmiş, kaşları çatık, öylece duruyordu. Bir an için bir Gerçeği Gören olmayı ve aklından geçenleri okuyabilmeyi o kadar çok istedim ki... Ve o anda Ölümsüz, ayağa kalkıp ellerini havaya kaldırdı.

“Kesin bir emre karşı gelmenin cezası ölümdür.”

Salonun içinde büyük bir patırtı koptu. Arkarian'ı, Matt'i ve Ethan'ı kollarından tutarak zar zor zapt ettiler. Lorian'ın kararını çok net bir şekilde duyduğum halde olanları idrak edemiyordum. Sanki orada değildim ve bütün bunlar benim başıma gelmiyordu.

Lorian kafasını bana doğru çevirdi. Gözümün önünde okulun üç boyutlu bir görüntüsü canlandı. Görüntü

yaklaştı ve sınıfımıza geldi. Öğrenciler sınıfta taşkınlık yapıyor, kahkahalarla gülüyorlardı. Görüntü biraz daha yaklaşıncaya kadar sanki ben de oradaymışım gibi etrafımı gayet iyi görebiliyordum. Bay Carter beyaz tahtanın önünde duruyordu.

Dikkatimi ilk çeken şey, öğrencilerin üzerinde okul formasının olmamasıydı. Herkes başka bir şey giymişti. Kısa etekler, elbiseler, renkli çantalar, simsiyah kıyafetler, zincirler, piercingler, kazınmış kafalar, bir aydır taranmamış gibi görünen saçlar... Bazı öğrencilerin üzerinde yırtık pırtık kot pantolonlar vardı.

Dikkatimi çeken ikinci şey de gürültüydü. Craig Johnson sıranın üzerinde ayağa kalkıp öne doğru bir şey fırlattı. Son anda eğilerek kafama çarpmasından kurtuldum. Yalnızca bir kalem, ama Zoe Fielders'ın kafasının arkasına geldi. Zoe ağza alınmayacak küfürler ederek arkasını döndü ve sıraya tırmandı. Bay Carter elindeki cetvelle tahtaya vurup sınıfı susturmaya çalıştı. Karşılığında daha beter küfürlerle ve bir de kitapla –o sırada ders kitabımız olan tarih kitabıyla– saldırıya uğradı. Kitabı havada yakaladı ve yüzünde bezgin bir ifadeyle sertçe masasının üzerine koydu.

“Neler oluyor?” diye sordum yüksek sesle.

Lorian kafasını hafifçe çevirdi ve görüntü bu kez şehirdeki alışveriş merkezine kaydı. Angel Fall's Café silahlı adamlar tarafından soyuluyordu. Çalışanlar dehşet içindeydi. Kafenin sahibi Bay McGowan elleri titreyerek kasadaki paraları gri bir torbaya koyup adamlara verdi. Hırsız,

silahının arkasıyla Bay McGowan'ın kafasına vurdu ve dışarıda bekleyen arabaya doğru hızla koştu. Bu sahnenin en kötü kısmı da o hırsızı tanıyor olmamdı. Bizim mahallede oturan bir adamdı. Onu hep, evini geçindirmeye çalışan iyi bir aile babası olarak görmüştüm.

Tekrar sordum:

“Ne oluyor? Bütün bunlar nasıl olabilir? Bu insanları tanıyorum ben.”

“Senin dünyan böyle artık.”

“Nasıl? Her şey nasıl bu kadar çabuk değişebilir? Yalnızca on gündür orada değiliz.”

“Savaş iyice kızıştı Isabel. Durum çok ciddi. Kehanet değişti. Artık büyük bir felaket olacağını söylüyor. Kontrolümüzü tamamen kaybetmenin eşiğindeyiz. Dünyalardaki huzuru sağlama şansımız hemen hemen hiç kalmadı.”

Yaşadığım yerin görüntüsü yavaşça silindi. Lorian bana doğru yürüyüp karşımda durdu. Bütün bunların benim suçum olduğunu düşünüyordum. Veridian'ı on gün boyunca savunmasız bırakınca, Tanrıça avantaj kazanmış ve savaş alanını genişletmişti. Üstelik savaşları kazanıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu. Karşı koyacak gücüm yoktu. Yanaklarımdan süzülüyorlardı.

Lorian uzun parmaklarıyla çenemi tuttu ve başımı yukarı kaldırmaya çalıştı. Tek bir parmağından yayılan güç bile bende koşarak kaçma isteği uyandırıyor. Kafamı kaldırmak istemedim. Fakat bu bir rica değil, bir emirdi.

Zaten bir emre karşı gelmişim. Bu yüzden derin bir nefes aldım, başımı kaldırdım.

Eflatun gözlerindeki derin bakışlar içime işledi. Gözlerimi bir parça bile kıpırdatamadım.

“Benim baştan savma kararlar verdiğimi mi sanıyorsun, Isabel?”

Kafamı hayır anlamında salladım. Sonra dudaklarımı ıslatarak sözlü cevap vermeye çalıştım:

“Hayır, elbette ki öyle değil.”

“Mahkeme’ye söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Evet, var.” Bir açıklama yapmak için büyük bir gayret gösterdim. “Gerçekten çok üzgünüm. Arkarian’ı kurtararak asla bu kadar büyük bir yıkıma neden olmak istemiştim. Ama...”

“Ama?”

Derin bir nefes aldım.

“Bunu yine yapardım. Arkarian’ı kurtarmak için gerekirse çok daha büyük risklere bile girerdim.”

Bütün salonu ölüm sessizliği kapladı. Sonra Lorian devam etti:

“Isabel, sizi yeraltına gönderen o kanalı kim açtı sanıyorsun?”

Lorian ne demek istiyordu? Bildiğim kadarıyla kanalı... Fakat o isimleri düşünmemeye çalıştım. Mahkeme Heyeti’nin üç üyesini daha tehlikeye atmak istemiyordum.

Fakat düşüncelerimi gizlemeye çalışmak boşunaydı. Lorian hepsini biliyordu zaten:

“Yalnızca bir Ölümsüz veya ölümsüz soydan gelen biri kanalı açabilir Isabel.”

‘Arkarian!’ diye fısıldadım içimden. Kalbimin derinliklerinde bu gerçeği en başından beri biliyordum. Arkarian, Lorian’ın oğlu olmalıydı. Peki bu, Lorian’ın, Arkarian’ı kurtarmamı istediği anlamına mı geliyordu?

Bu soruyu yüksek sesle sormama gerek kalmadan Lorian cevap verdi:

“Isabel, şunu çok iyi anlamalısın. Arkarian bizim varlığımızı sürdürmemiz ve Kaos’a karşı savaşabilmemiz için *hayati bir önem* taşıyor. Kurtarma operasyonu yapmaya hiçbir zaman tereddüt etmedik. Fakat mesele, kimin, yeraltının zorluklarıyla mücadele edecek kadar güçlü olduğuydu. Bu yüzden bir test yaptım. Ve sen de bu testi büyük bir başarıyla geçtin. Ayrıca Ethan’ın da seninle geldiğini görmek beni rahatlattı. Beni asıl şaşırtan şeyse...” dedi ve Matt’e döndü, “ağabeyinin de size katılmaya karar vermesiydi. Planda olmayan tek nokta buydu. Gerçi Leydi Arabella bunu son anda fark etti, ama elinden bir şey gelmezdi. Yalnızca size fazladan bir pelerin sağlayabildi.”

Ölümsüz’ün söyledikleri karşısında dilim tutuldu. Lorian’ın, Arkarian’ı kurtarmak istemediği doğru değildi! Her şey yalnızca en güçlü kişiyi bulmak için yapılmış bir testti. Yeraltının zorluklarını aşabilecek kadar kararlı ve iradeli olan kişiyi.

Yerimden düşmemek için iskemleme sıkıca tutundum.

“Bu nedenle,” diye birkaç adım geriye çekilerek devam etti Lorian, “emrime karşı gelme suçundan beraat ettin. Hatta, gösterdiğin cesaret ve başarı seni bir adım daha yüceltti.”

Mahkeme salonunda sevinç çığlıkları yankılandı. Gözlerimle Arkarian’ı aradım. İçim içime sığmıyordu. Artık özgürdüm. Yine de Arkarian benim hayatımda olmayı istemedikten sonra özgür olmamın ne anlamı vardı? Onu yalnızca görevlere gideceğimiz zaman görebilecek olmam benim için tam bir işkenceydi.

“Herkes evine dönmeden önce açıklığa kavuşturmamız gereken başka bir mesele daha var,” dedi Lorian ve Arkarian’a baktı. “Arkarian, yaklaş.”

Arkarian yanıma doğru yürürken, Lorian salondakilere açıklamaya başladı:

“Arkarian benden iki istekte bulundu. İlki –ki bunu onunla tartışmayı reddettim– Isabel’in serbest kalmasıydı. Fakat ikincisi beni hem şaşırttı hem de derinden sarstı. O kadar yürekten bir istekti ki, yerine getirmekten başka seçeneğim yoktu.”

Salonun içinde mırıltılar başladı. Arkarian yanıma gelip elimi tuttu ve babasının karşısında beklemeye başladı.

Lorian devam etti:

“Sevdiği kızla aynı dünyada yaşayabilmek için yaşlanmayı durdurma gücünü ondan geri almamı istedi.”

Salondan büyük bir gürültü yükseldi. Fakat ben hiçbir şey duymuyordum. Lorian’dan duyduklarımın tepeden

turnağa titriyordum. Arkarian, yaşlanmayı durdurma gücünün kendisinden alınmasını istemişti. Ve bunu, sırf benimle olabilmek için yapmıştı. Titrememe hâkim olamadan ona dönüp yüzüne baktım.

“Bunu benim için yapar mısın?”

“Daha fazlasını da yaparım,” dedi.

Arkarian’ın bana neden soğuk davrandığını artık anlıyordum. Yaşlanmayı durdurma gücü ikimizi ayrı dünyalara koyuyordu. Kendi seçimlerini kendi başına yapması konusunda ona saygı duysam da bu seferki tek başına almaması gereken bir karardı.

“Arkarian, bunu yapmana izin veremem. Bu doğru değil.”

Lorian ellerini havaya kaldırdı ve bütün salonu susturdu. Yukarıdan Arkarian’la bana baktı.

“Isabel, sana katılıyorum.”

“Ama...”

Arkarian’ın karşı çıkmasına fırsat vermeden onu susturdu.

“Bu nedenle Isabel’e de aynı gücü vermeye karar verdim.”

“Ne!” diye bağırdım.

Lorian devam etti:

“Bunu ister misin Isabel? Çok iyi düşün.”

Gözlerimle bütün salona baktım. Hiç yaşlanmamak? Rüya gibiydi! Fakat arkadaşlarımın ve ailemin yaşlandıklarını, öldüklerini görmek... Bununla nasıl başa çıkardım?

Gözlerimi kapattım ve Arkarian'ı düşündüm. Sevgiyle parlayan eflatun gözleri canlandı kafamda ve o anda anladım ki birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebilirdim. Bakışlarımla Ethan ve Matt'i aradım. Ethan düşünceli düşünceli kaşlarını çatmıştı. Matt'inse ağzı beş karış açıktı.

Lorian ellerini kaldırıp onları işaret etti:

"Hadi git, konuş onlarla."

Arkarian'ı çemberin içinde bırakarak Matt ve Ethan'ın durduğu yere gittim. Kimse bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda Ethan kafasını sallayarak konuşmaya başladı:

"Bence bunu kabul etmelisin Isabel. Geri çevrilmeyecek kadar muhteşem bir teklif."

"Ama sizi çok özleyeceğim."

"Yine de doğru olan şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Ben senin yerinde olsaydım kabul ederdim."

Ethan'ın sözleri cesaret veriyordu. Yavaşça Matt'e döndüm. Gözlerimin içine bakmakta zorlanıyordu. Sonunda konuşmaya başladı:

"Onu seviyor musun?"

"Evet."

Başını salladı:

"Öyleyse kabul etmelisin."

"Bundan emin misin?"

Biraz tereddüt ettikten sonra cevap verdi:

"Evet, eminim."

Her ikisine de sarıldıktan sonra çemberin içine geri döndüm. Arkarian'ın elini tutup sıktım. Sonra kafamı kaldırdım ve Lorian'a baktım.

“Cömert teklifinizi kabul ediyorum, efendim.”

Bu sözlerle Lorian ellerini başımın üzerine kaldırdı. Ellerinden bir ışık huzmesi döküldü; sıcak, sıvı bir pelerin gibi bedenimi sardı. Uzun bir süre hiçbir şey göremedim. Ölümsüz'ün bana verdiği güç bedenime yayılıyor, her tarafım sarsılıp titriyordu. Bittiği zaman Lorian ellerini çekti ve iskemleye düştüm.

“İyi misin?” diye sordu Arkarian.

“Hem de çok!..” diye cevap verdim. Aslında en ufak bir değişiklik bile hissetmiyordum.

“Biraz zaman alıyor,” dedi. “Alışmak için önünde iki senen olacak. On sekiz yaşına gelene kadar bu güç devreye girmeyecek.”

Lorian, Arkarian'ın zaman dediğini duyunca ellerini iki yana açarak ölümsüz bakışlarıyla bütün salonu ve Mahkeme Üyelerini susturdu:

“Artık gidin ve Koruyucu için görevlerinizi yerine getirmeye devam edin. Zaman bizim için çok değerli. Yaşayacağımız en büyük zorluklar henüz yeni başlıyor. Aramızda bir hainin dolaştığını asla unutmayın ve kız kardeşim, ölümlü dünyamıza kelimelerle ifade edilmeyecek korkular salmaya başladığında umutsuzluğa kapılmayın!”

ZAMANIN BEKÇİLERİ

İşte size Marianne Curley'nin ustaca yazılmış fantastik üçlemesi "ZAMANIN BEKÇİLERİ"nin üçüncü kitabı:

ANAHTAR

*Hiçbir şey bitmedi.
Hiçbir şey, savaşmadan bitmeyecek.
Evrenin yöntemi budur.*

Kaos Düzeni, Anılanları yok etmek ve evrenin mutlak hâkimi olabilmek için yıkıcı saldırılarına başlıyor. Anılanların başı belada. Antik silah hazinelerinin kilidini açmak için yalnızca o kıymetli anahtarı değil, aralarındaki haini de bulmaları gerekiyor. Kehanet'te söylendiği gibi, şüphe onları güçsüzleştiriyor.

Şimdi yeni umutlara ihtiyaçları var.

ANAHTAR

GİRİŞ

Athos'ta, antik bir sarp kayalığın tepesindeki terk edilmiş manastırda karşı karşıya gelmeye karar verdiler. Buluşma yerine önce, üstünlük savaşını başlattığından beri Kaos Tanrıçası olarak bilinen Lathenia geldi. Beraberinde sadık askeri Marduke ve güvenilir büyücü Keziah'ı da getirmişti. Kurallar çok basitti: Silahsız ve yalnızca iki müttefikle gelinecekti. Lorian'ın girişimiyle gerçekleşen bu buluşmanın amacı barışı sağlamaktı. Ağabey ve kardeş arasındaki düşmanlık sona erecek, Kehanet'te söylenen, evrendeki yaşamı yok edecek olan o nihai savaşın önüne geçilecekti.

Kapkaranlık bir geceydi. Rüzgâr derin vadilerin arasından uğuldayarak esiyordu. Lorian, anıtın tepesinde görüldü. Ona, Mahkeme Heyeti'nden Lord Penbarin, Leydi Arabella ve üçüncü bir kişi eşlik ediyordu.

Ölümsüz ve beraberindekiler kalın, korunaklı pelerinlerine sarınarak, buz tutmuş, kaygan merdivenin iki yüz yetmiş iki basamağını birer birer tırmanmaya başladılar.

Lord Penbarin, Lorian'ın hızına yetişmek için çevik ve dikkatli adımlarla ilerliyordu.

“Majesteleri, şüphe etmemek elimde değil. Bana kalırsa kız kardeşinizle randevumuz hakkında bize söylemediğiniz bir şeyler var.”

Gözlerini, grupla beraber ilerlemekte olan üçüncü kişiye çevirdi.

Lorian duraksadı. Diğerleri de kafalarını ona çevirdiler.

“Yine her zamanki gibi gereğinden fazla şüpheli davranıyorsunuz, Lord Penbarin.”

Lord Penbarin hafifçe omuz silki. Lorian'ın sözlerinde doğruluk payı olduğunu biliyordu.

Rüzgâr hız kazanıp yağın karın şiddetini iyice artırırken Lorian, gözlerini Lord Penbarin'in arkasında duran üçüncü kişiye çevirdi. O da durumu kabullenmiş gibi bezgin bir gülümsemeyle başını sallayarak karşılık verdi.

“Görüşme uzun sürecek mi Lordum?” diye sordu, Leydi Arabella.

Lorian göz ucuyla Leydi Arabella'yı süzdü. Arabella'nın yüzü, kapüşonunun gölgesinin altında neredeyse tamamen gizlenmişti. Yine de Ölümsüz, gözlerini ondan alamıyordu. Arabella hafifçe kafasını kaldırdı ve Ölümsüz'le göz göze geldiler. Lorian, hiçbir cinsiyete ait olmama kararını hâlâ nasıl sürdürebildiğine –binlerce, belki de milyonlarca defa yaptığı gibi– yine hayret etti. Artık bu görev onu yormaya başlamıştı. Objektif, yansız bir lider olabilmek için öyle çok fedakârlıkta bulunmuştu ki...

Nihayet manastırın kapısına vardılar. Selvi ağacından yapılmış, yıllarca bakımsız kalmış olan kapının üzerinde

kara lekeler vardı ve ahşabın büyük bir kısmı parçalanmıştı. Kapı gıcırdayarak açıldı. Buluşma için özel olarak görevlendirilmiş uşaklar telaşla etrafta koşuşturarak gelenleri içeri aldılar. Konuklar, içeri girdiklerinde manastırın sıcaklığını iliklerine kadar hissettiler. Bir tek Lorian, soğuktan ve sıcaktan hiç etkilenmediği için bu değişimin de farkına varmamıştı.

Sol taraflarında bir üst kata çıkan taş merdivenler duruyordu. Lathenia üst katta durmuş, konuklarını izliyordu. Lorian başını kaldırıp ona doğru selam verdi. Bir an için iki tarafın düşünceleri salonun ortasında kesişip birbirine çarptı ve selamlaşmaya dair birtakım homurtular yükseldi. Lathenia ağır ağır merdivenleri inmeye başladı. Uzun, beyaz elbisesinin etekleri basamakları süpürüyordu. Belindeki eflatun kumaş, vücudunun bütün inceliğini gösteriyordu ve uzun parmakları merdivenin tirabzanının üzerinde zarafetle süzülüyordu.

Hemen arkasında Marduke ve Keziah belli bir mesafeden onu izliyorlardı. Bu buluşmanın odak noktası ve tek nedeni, Tanrıçalarıydı. Onlarsa Tanrıçalarının sık sık hatırlattığı gibi, yalnızca alçakgönüllü hizmetkârlarıydılar. Bu nedenle Tanrıça'nın arkasında duruyorlardı.

Lathenia, Lorian'a yaklaşarak "Ağabey..." diye selam verdi. "Yoksa seni başka bir isimle mi çağırmak lazım? Ne de olsa erkek de değilsin, kadın da."

Tanrıça bunu söylerken Leydi Arabella'ya kaçamak bir bakış attı. Fakat bunu o kadar hızlı yapmıştı ki kimse fark etmedi bile.

Lorian usanmış ve öfkeli bir tavırla elini havaya kaldırıp onu susturdu:

“Cinsiyet farkıyla tarafsızlık arasındaki ilişkiyi hâlâ idrak edememiş olduğuna göre, bana erkek olarak hitap etmene izin veriyorum. Kendi rahatları için başkalarının da böyle yapmasına müsaade ettim.”

“Çok yazık...” diye kıs kıs güldü Lathenia. “Sana yalnızca... o demek hoşuma giderdi.”

Lorian, Lathenia'nın gözlerine öfkeyle baktı. Bakışlarını ilk kaçıran Lathenia oldu. Önce Lord Penbarin'e, sonra Leydi Arabella'ya döndü. Ağabeyinin, yanında üçüncü bir kişi daha getirdiğini fark etmemek mümkün değildi. Yine de bu davetsiz misafirin varlığını şimdilik görmezlikten gelecekti.

“Lordum, Leydim, görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

“Keşke hiç görüşmeseydik!” dedi Lord Penbarin, alaycı bir ses tonuyla.

Lathenia'nın bu hakareten etkilendiğinin tek göstergesi, omuzlarını hafifçe silkerek verdiği karşılıktı. Yüzünde kaskatı bir ilgisizlik maskesi asılıydı. Gözlerini ağabeyinin üçüncü yandaşına dikti. Kapüşonlu bu kişi sanki emredilmiş gibi bir adım öne çıktı. Lathenia'nın ilk dikkatini çeken şey bıçak gibi keskin, bir çift mavi göz oldu. Lathenia, karşısında duran kişinin ne kadar önemli biri olduğunu hissettikçe ensesinden sırtına doğru bir ürperti yayıldı.

“Yaşayan En İyi ve En Komik Yazarlardan Biri”

Independent

Yuva Çiftliği'nin büyük bir sorunu var. Tepelerden inen kâbuslar her yeri sardı. Ve Tiffany Sızı'nın küçük kardeşi kaçırıldı. Tiffany'nin onu geri alabilmek için yanında bir silahı (bir tava), büyükannesinin büyü kitabı (yani şey, Koyun Hastalıkları) ve Nac Mac Feegle adamcıkları, yani sürekli içip huzursuzluk çıkardıkları için Periler Ülkesi'nden kovulan, kavgacı, hırsız, minik, mavi derili Küçük Özgür Adamlar var.

1. kitap

2. kitap

3. kitap

Pratchett'in, hepimizin bildiği şeylere çok farklı açılardan yaklaşmasının yanı sıra, burada gülünecek çok fazla şey var.

The Times